Helen Fielding s-a născut într-un oraş industrial din Yorkshire şi a studiat la Oxford. A lucrat câţiva ani la BBC, realizând documentare despre Africa. De altfel, romanul său de debut din 1994, O cauză pentru celebrităţi, aclamat de critică la data apariţiei, are la bază experienţa africană a autoarei. În 1996, ziarista Helen Fielding dă lovitura cu romanul Jurnalul lui Bridget Jones, vândut în milioane de exemplare în întreaga lume. Ecranizarea din anul 2001, cu Renée Zeliweger, Hugh Grant şi Colin Firth în rolurile principale, în regia lui Sharon Maguire, s-a bucurat, de asemenea, de mare succes. În 1999 publică un nou bestseller: Bridget Jones: La limita raţiunii, transpus, în 2004, pe marele ecran, cu aceiaşi Renée Zeliweger, Hugh Grant şi Colin Firth în rolurile principale, sub bagheta regizorului Beeban Kidron.

După Bridget Jones, eroina sa care a făcut deliciul cititorilor din toată lumea, Helen Fielding o introduce în scenă, de data aceasta, pe Olivia Joules, editor de beauty şi reportaje de călătorie pentru prestigiosul Sunday Times, dar care visează să devină o ştiristă incisivă şi o jurnalistă adevărată, imaginându-se nu de puţine ori în pielea unui reporter aflat în misiuni secrete de monitorizare a războiului împotriva terorismului. Trimisă la Miami de către redactorul ei şef londonez pentru lansarea unei creme de faţă, Olivia îl cunoaşte pe atrăgătorul, dar dubiosul Pierre Ferramo, în care îl vede pe nimeni altul decât... Osama Bin Laden trecut prin zeci de operaţii estetice şi hotărât să pună la cale un alt atentat mondial de

proporţii.

Mulţumiri

Calde mulţumiri următorilor pentru ajutorul oferit la scrierea acestei cărţi pentru anecdote, redactare, pentru cunoştinţele lor vaste, pentru ajutorul practic şi informaţiile misterioase cu privire la minilocatorii subacvatici GP: Gillon Aitken, Luis Anton, Craig Brown, Tim Burton, Andreas Carlton-Smith, Fiona Carpenter, Gil Cates, Biroul de Relaţii cu publicul al CIA, Richard Coles, Marie Colvin, Nick Crean, Ursula Doyle, Harry Enfield, familia Fielding, Carrie Fisher, Piers Fletcher, Linda Gase, John Gerloff, Sarah Jones, Jules Undersea Lodge, Key Largo, Andrew Kidd, Paula Levy, Hugh Miles, John Miller, Michael Monteroso, detectivul Joe Pau de la brigada pirotehnică a Departamentului de poliţie din Los Angeles, Maria Rejt, Mia Richkind, Sausage, Lesley Shaw, Hotelul The Sunset Marquis, Beth Swofford, Russ Warner şi toţi cei care sunt prea conspirativi ca să poată fi pomeniţi aici, chiar şi sub numele de „X”.

Îi sunt foarte recunoscătoare lui JC pentru timpul pe care mi l-a dăruit, pentru faptul că mi-a împărtăşit din cunoştinţele lui de specialitate şi pentru că mi-a arătat cum poţi să împuşti cu un pix.

Şi, mai presus de toate, mulţumiri lui Kevin Curran pentru contribuţia lui enormă privind comploturile, caracterul personajelor, glumele, pentru ideile lui, pentru nenumăratele lecturi şi redactări, pentru punctuaţie şi

ortografie şi, mai ales, pentru că mi-a explicat că, atunci când scrii un thriller, nu aşterni toată acţiunea pe hârtie încă din primul capitol, de cum îţi vine în minte.

1

Traducătoarea mulţumeşte prietenei dragi, doamna Julie Ferguson, pentru sfaturile şi informaţiile nepreţuite privind viaţa politică şi mondenă londoneză şi de aiurea, precum şi pentru ajutorul în descifrarea inegalabilului şi în permanentă schimbare slang britanic.

Dora Fejes

1

Londra

— Problema ta, Olivia, este că ai o imaginaţie hiperactivă.

— Nu-i adevărat, a zis Olivia Joules indignată. Barry Wilkinson, redactor la departamentul ştiri externe al ziarului Sunday Times, s-a lăsat pe spate în scaun, a încercat să-şi sugă burdihanul, s-a zgâit peste ochelarii în formă de semilună la mutrişoara nemulţumită de dinaintea lui şi a gândit: Şi, pe deasupra, mai eşti şi al naibii de nostimă.

— Atunci, ce-a fost cu articolul ăla despre norul de lăcuste uriaşe şi cu colţi care se lăţise deasupra Etiopiei şi acoperise cu totul soarele? întrebă el.

— Deasupra Sudanului. Barry oftă din rărunchi.

— Te-am trimis tocmai până acolo şi n-ai fost în stare să aduci decât doi greieri într-o pungă de plastic.

— Dar norul de lăcuste chiar a existat. Numai că o pornise deja spre Ciad. Acolo se reproduc ele. Şi, oricum, ţi-am trimis un articol despre animalele care mureau de foame la grădina zoologică.

— Olivia, era vorba doar despre un amărât de mistreţ care mie, unul, mi s-a părut destul de dolofan.

— Îţi făceam rost de un interviu cu femeile acelea fundamentaliste şi cu un invalid rebel dacă nu mă chemai înapoi.

— Dar cu ultimul nou-născut al lui Posh şi Becks, despre care fusesei trimisă să faci un reportaj live pentru BSkyb, cum rămâne?

— Asta nu era o ştire cine ştie ce importantă.

— Slavă Domnului.

— Nu am inventat nimic în reportajul acela.

— Nu. Dar nici nu ai spus nimic în primele zece secunde. Ai stat acolo ca proasta-n târg, te-ai jucat, live, cu părul, după care ai zbierat brusc: „Copilul încă nu s-a născut, dar totul e extrem de interesant. Şi acum, legătura în studio”.

— Nu a fost vina mea. Regizorul de platou nu mi-a dat semnalul pentru că un bărbat care avea scris pe burta goală: „Sunt copil din flori al familiei regale” tot încerca să intre în cadru.

Barry a răsfoit cu un aer extenuat vraful de comunicate de presă de pe birou.

— Uite ce e, scumpete…

Olivia s-a strâmbat. Într-o bună zi, o să-i zică şi ea „scumpete”, să vadă dacă i-o plăcea.

— …eşti o ziaristă bună, ai simţ de observaţie şi intuiţie şi, după cum spuneam, o imaginaţie hiperactivă, iar noi, la Sunday Times, suntem de părere că un liber-profesionist îşi poate folosi mult mai bine toate aceste calităţi în paginile de modă decât în cele de ştiri.

— Adică, acolo unde apele sunt mai puţin adânci, da?

— Apele sunt întotdeauna adânci în domeniul modei, drăguţă.

Olivia a chicotit.

— Nu-mi vine să cred că ai spus aşa ceva. Barry a început şi el să râdă.

— Poftim, a zis el şi a extras un comunicat de presă de la o firmă de cosmeticale, dacă vrei într-adevăr să călătoreşti, uite-aici o lansare săptămâna viitoare, la Miami, e vorba de un parfum sau o cremă de faţă sau aşa ceva.

— Lansarea unei creme de faţă, a zis Olivia dezamăgită.

— J-Lo sau P. Binny sau ceva de genul ăsta… a, da, uite aici… Devoree. Cine dracu’ e Devoree?

— O cântăreaţă de rapp albă/fotomodel/actriţă.

— Foarte bine. Dacă găseşti o revistă care să acopere o parte din costuri, poţi să te duci şi să scrii un articol despre crema ei de faţă pentru departamentul de modă al ziarului. Ce zici?

— OK, a spus Olivia, cam cu îndoială în glas, dar dacă aflu acolo ceva care să merite atenţie, pot să scriu şi

despre asta?

— Bineînţeles, scumpo, a rânjit Barry.

Holul Hotelului Delano arăta de parcă fusese conceput de un scenograf descreierat pentru filmul Alice în Ţara Minunilor. Totul era prea mare, prea mic, în culori anapoda sau aşezat în locul nepotrivit. În faţa recepţiei atârna un bec prins într-un glob de trei metri. Draperii de sifon, lungi de douăzeci de metri, fluturau în bătaia brizei lângă un perete plin de aplice mititele şi o măsuţă de biliard învelită în fetru bej, pe care se aflau bile gălbui. Un bărbat cu ten măsliniu stătea pe un scaun alb de plastic, care aducea foarte mult cu un pisoar, şi citea un ziar. Bărbatul şi-a ridicat privirea să se uite după o fată zveltă cu păr blond, franjurat, care tocmai intrase în holul hotelului. A lăsat în jos ziarul şi, rânjind ca unor gânduri obraznice, a urmărit cum fata se uită în toate părţile, după care se îndreaptă spre recepţie. Purta o pereche de blugi şi o bluză neagră subţire, avea pe umăr o geantă de piele întoarsă maronie şi trăgea după ea o valijoară maro cu oliv pe rotile, foarte uzată.

— Straşnic nume, a zis recepţionera. Se scrie Jewels1, ca la Tiffany?

1. Bijuterii (engl.).

South Beach, Miami

— Nu. Se scrie J-O-U-L-E-S. Ca unitatea de măsură a energiei cinetice, a declarat fata cu mândrie.

— Serios? A, da, uite aici, a zis recepţionera. O să-l trimit pe băiatul de serviciu să-ţi aducă valizele şi să ţi le transporte în cameră.

— O, nu te deranja. Asta e tot ce am. Bărbatul cel măsliniu a urmărit din priviri cum silueta micuţă se îndreaptă cu hotărâre spre lift.

Olivia s-a uitat consternată la uşile liftului, care păreau confecţionate din inox capitonat. Când să se închidă, un băiat de serviciu superb, îmbrăcat în tricou şi şort albe, a băgat un braţ între ele, forţându-le să se deschidă, după care a sărit în lift şi a insistat să o ajute să care bagajul în pofida faptului că nu avea cine ştie ce până în cameră.

Încăperea era complet albă: duşumea albă, pereţi albi, cearşafuri albe, fotoliu şi scăunel albe, telescop alb îndreptat spre jaluzelele albe. Tinerelul superb, numai bun de regulat, îmbrăcat în alb, a tras jaluzelele şi nuanţele de albastru-marin şi albastru-petrol din Miami Beach au invadat încăperea ca o micuţă pictură azurie în ulei în mijlocul unei rame albe foarte late.

— Aşa mai merge. Că parcă eram într-un spital, a murmurat ea.

— Dar ceva mai comod, sper, doamnă. Ce vă aduce la Miami?

Pielea lui arăta ca într-una dintre reclamele pentru menţinerea tinereţii: ca piersica, luminoasă, de parcă fusese obligat să trăiască într-o seră şi să se hrănească numai cu vitamine.

— Ei, ştii tu… a zis ea apropiindu-se de fereastră. S-a uitat jos la şirul de umbrele şi şezlonguri de pe nisipul alb, la chioşcurile în culori pastelate ale salvamarilor, la marea de un albastru ireal

pe care pluteau iahturi şi alte ambarcaţiuni, la navele care tăiau, una după alta, linia orizontului ca nişte raţe mecanice la poligonul de trageri de la bâlci.

— Doamne sfinte, aia ce mai e?

Unul dintre vapoare era de trei ori mai mare decât toate celelalte: peste măsură de mare, ca un pelican în cârdul de raţe.

— Numele lui e Oceansăpart, a declarat puştiul cu mândrie posesivă, de parcă nu doar vasul ar fi fost al lui, dar şi întreg oraşul Miami, cu ocean cu tot. E un fel de bloc de apartamente, doar că e plutitor. Sunteţi aici cu treburi sau în vacanţă?

— S-a construit deja aşa ceva? a întrebat ea, ignorând interogatoriul insolent de personal al prea curiosului tinerel.

— Bineînţeles.

— Credeam că aşa ceva nu există încă decât în imaginaţia artiştilor.

— Nu, doamnă. E prima călătorie a vasului. Rămâne patru zile ancorat în Miami.

— Şi vasul ăsta minune o să facă permanent curse între Grand Prix-uri şi Openul australian de tenis sau aşa ceva, iar oamenii or să vină cu elicopterul înapoi la tablourile lor de Picasso şi aţa lor dentară?

— Cam aşa ceva.

— Se pare că se poate scrie un articol bun despre el.

— Sunteţi ziaristă?

— Da, a zis ea plină de sine, iar mândria ei de a fi

corespondent cvasiextern i-a învins pentru moment discreţia.

— Oho! Pentru cine scrieţi?

— Pentru Sunday Times şi pentru revista Elan, a declarat ea, plesnind de mândrie.

— Impresionant. Şi eu scriu articole uneori. Şi despre ce aveţi de gând să scrieţi aici?

— Ei, ştii tu cum vine treaba. De una, de alta.

— Ei bine, dacă aveţi nevoie de ajutor, puteţi să mă chemaţi. Numele meu e Kurt. Pot să vă mai fiu de folos cu ceva…?

Păi, acum că veni vorba… a fost ea tentată să spună. Dar s-a abţinut, i-a dat cu castitate un bacşiş de cinci dolari şi a urmărit din priviri cum se îndepărtează funduleţul încântător, înveşmântat în alb.

Oliviei Joules îi plăcea viaţa de hotel. Şi îi plăcea pentru că:

1. Atunci când intrai într-o nouă cameră de hotel, nu mai aveai trecut. Era ca şi cum trăgeai linie şi o luai de la capăt.

2. Viaţa la hotel era aproape Zen prin simplitatea ei: garderobă redusă, număr redus de obiecte personale. Nu tu mizerie, nu tu haine oribile pe care nu le porţi în veci, dar pe care nu te înduri să le arunci naibii, nu tu probleme noi, nu tu căni pline cu pixuri şi stilouri sparte din care se scurge cerneala, nu tu post-it-uri pe care lipeşti gumă de mestecat.

3. Hotelurile erau anonime.

4. Hotelurile erau cu adevărat frumoase dacă făceai

alegerea potrivită, ceea ce, după câteva ore, uneori chiar zile petrecute pe Internet, se întâmpla fără greş. Ele erau adevărate temple ale eleganţei sau rusticului, confortului sau designului.

5. Problemele mărunte ale vieţii cotidiene erau rezolvate de alţii şi te vedeai eliberată de iadul vieţii domestice.

6. Nu te putea deranja nimeni: nu aveai decât să agăţi plăcuţa cu „Nu deranjaţi” de clanţă, iar telefonul şi întreaga lume era obligată să-şi vadă de treabă şi să te lase în pace.

Oliviei nu-i plăcuseră dintotdeauna hotelurile, în majoritatea vacanţelor pe care şi le petrecuse cu familia merseseră cu cortul. Până la vârsta de douăzeci şi doi de ani, nu fusese decât o singură dată într-un hotel sărăcăcios, dar timorant de protocolar, numit Crowns and Majestics undeva, într-o staţiune de pe malul mării, în nordul Angliei un stabiliment cu miros ciudat, cu mochete şi tapete cu modele cam bizare, unde oaspeţii vorbeau, intimidaţi, unul cu altul, în şoaptă, cu un accent care se voia distins, iar întreaga ei familie înţepenea de ruşine atunci când unul dintre membrii săi scăpa din greşeală o furculiţă sau un cârnat pe podea.

Când fusese prima dată trimisă de ziarul la care lucra la un hotel, nu ştiuse ce să facă şi cum să se poarte. Dar când se pomenise într-o cameră elegantă, cu aer proaspăt, cu mini-bar, cu aşternuturi albe de bumbac, cu room service, cu săpun frumos mirositor şi fără cineva care să-i dea ordine, avusese senzaţia că a ajuns, în sfârşit, acasă.

Uneori, o încerca un sentiment de vinovăţie pentru că îi plăcea atât de mult viaţa de hotel şi îşi făcea griji că e pe cale să devină arogantă şi răsfăţată. Dar ei nu-i plăceau doar hotelurile distinse. De fapt, nu era câtuşi de puţin o chestiune de distincţie. Unele hoteluri distinse erau de-a dreptul dezgustătoare: mustind de snobism; exagerat de extravagante; de multe ori nu aflai acolo servicii de care aveai absolută nevoie, precum telefoane în stare de funcţionare sau mâncare care să ţi se aducă în ziua în care o comandai; adesea aveau aparate de aer condiţionat extrem de zgomotoase; sau căpătai o cameră cu vedere la parcare şi, partea cea mai proastă, majoritatea aveau personal neprietenos şi plin de ifose. Câteva dintre hotelurile ei preferate nu erau deloc scumpe. Singurul criteriu de calitate în care avea încredere era să găsească, la sosire, hârtia igienică îndoită îngrijit la capăt. La Delano nu numai că era îndoită, dar avea chiar o micuţă etichetă albă pe care scria THE DELANO cu majuscule cenuşii. Nu ştia ce să creadă despre partea cu eticheta. Poate că era cam exagerat, s-a gândit ea.

Şi-a pus valijoara pe pat şi s-a apucat să-i despacheteze cu drag conţinutul, care avea să transforme camera impersonală în căminul ei până va fi nevoită să se întoarcă la Londra. Ultimul obiect scos din bagaj a fost, ca de obicei, trusa de supravieţuire, pe care a vârât-o sub pernă. Nu era o acţiune prea isteaţă să tot care trusa de supravieţuire prin aeroporturi, dar o purta cu ea de foarte multă vreme. Aducea puţin cu o cutie de tabac de pe vremuri. O cumpărase în gara Euston, dintr-un mic

magazin cu obiecte destinate drumeţiilor în mijlocul naturii. Pe post de capac, trusa avea o oglindă, cu ajutorul căreia se puteau trimite semnale luminoase. Trusa în sine avea un mâner, aşa că putea fi transformată în mini-cratiţă. Înăuntru se aflau o luminare comestibilă, un prezervativ pentru colectarea apei, bucăţele de vată, permanganat de potasiu pentru dezinfectarea rănilor şi aprinderea focului, cârlige de undiţă, o capcană pentru iepuri, un mic ferăstrău de tăiat cablu, chibrituri rezistente la apă, o bucată de cremene, o rolă de scoci fluorescent, lame de ras, o busolă în miniatură şi o mică rachetă de semnalizare. Nu folosise niciodată vreunul dintre obiectele din trusă, cu excepţia prezervativului care fusese înlocuit de mai multe ori şi a bucăţelelor de vată, în cazurile în care nimerise, ocazional, într-un hotel în care nu se găsea aşa ceva. Dar era convinsă că într-o bună zi trusa avea să-i salveze viaţa, că va putea să colecteze apă într-un deşert, să stranguleze un răpitor sau să transmită semnale luminoase unui avion de pe o insulă pustie aflată în bătaia soarelui. Până atunci, nu era decât un talisman ca un ursuleţ de pluş sau un rucsac. Olivia nu fusese niciodată de părere că lumea ar fi un loc sigur.

*

S-a dus iar la fereastră şi a privit spre plajă. De telescop spânzura o bucată de hârtie învelită în plastic, pe care erau scrise instrucţiunile de utilizare. S-a uitat nelămurită, preţ de câteva clipe, la bucata de hârtie, după care s-a dat bătută şi a privit în telescop, dând cu ochii de un spaţiu verde uşor estompat – iarbă mărită prea mult. A

învârtit un buton şi s-a pomenit privind o plajă cu susul în jos. A învârtit mai departe butonul şi a văzut cum acea lume cu susul în jos se mişcă în jos sau în sus? şi a observat apoi un bărbat care făcea jogging, oh, ce oribil, fără cămaşă (de ce vor oare unii să se fălească şi să îi scârbească în felul ăsta pe ceilalţi?), şi un iaht care se izbea neajutorat de toate valurile. A mişcat telescopul până a dat de imaginea cu susul în jos a vaporului Oceansăpart. Semăna cu piscurile albe ale munţilor din Dover năzuind spre Miami.

Şi-a scos laptopul din bagaj şi a păcănit rapid un e-mail pentru Barry.

Ref: Nou articol senzaţional

1. Totul super la Miami, treaba merge bine.

2. Super-articol: Oceansăpartun bloc plutitor, de o imensitate obscenă ancorat la Miami, în prima lui călătorie pe mare.

3. Pot să scriu articolul, dar am nevoie de încă o noapte sau, cel mai bine, de încă două nopţi. Terminat.

Olivia.

A recitit mesajul, a dat aprobator din cap, a apăsat pe „Send”, după care s-a uitat în oglindă şi a tresărit. Păru-i stătea absolut înfiorător, iar faţa-i era aproape tumefiată: ăsta era rezultatul celor şaisprezece ore petrecute în avioane şi aeroporturi dintre care cinci fusese blocată în Aeroportul Heathrow pentru că cineva uitase un laptop în toaleta femeilor. Sindrofia pentru lansarea cremei de faţă începea la ora şase. Avea la dispoziţie douăzeci de minute ca să se transforme într-o fascinantă creatură nocturnă.

Patruzeci de minute mai târziu, aranjată şi bibilită de sus până jos, a ieşit din lift, abia trăgându-şi sufletul. Limuzine albe erau înşirate pe toată strada, începând din faţa hotelului, cu claxoanele sunând. Scena era dominată de agenţi de pază îmbrăcaţi în şorturile lor albe, dând ordine tuturor şi vorbind în căşti, cu gravitatea unor veritabili agenţi FBI. Două fete cu sâni enormi şi şolduri inexistente făceau frumos, zâmbind cam disperat pe un covor roşu. Arătau ca un soi de hibrid şui, ceva între bărbat şi femeie – jumătatea de sus femeie planturoasă, iar cea de jos, băiat la vârsta adolescenţei. Stăteau una lângă alta în lumina reflectoarelor, în absolut aceeaşi poziţie cu un picior în faţă şi chinuindu-şi trupurile să ia forma literei S, de parcă încercau să imite o diagramă din revista Inătyle sau le lovise nevoia disperată de a merge la toaletă.

Pe masa de la intrare era o grămadă de cutii cu Dévorée Crème de Phylgie, aranjate într-o piramidă cu echilibrul cam precar; crema avea un aspect de-a dreptul medical, ambalată cum era în cutii albe simple cu litere verzi. Olivia şi-a spus numele, a luat un program al evenimentului, tipărit pe hârtie lucioasă, şi s-a îndreptat, cu ochii în el, în direcţia mulţimii, oripilată la citirea ingredientelor cremei, toate extrase din alge şi animale marine.

O femeie într-un deux-pièces negru cu pantaloni s-a îndreptat cu hotărâre spre ea, cu faţa schimonosită într-un zâmbet forţat care îi dădea la iveală toţi dinţii de un alb sclipitor şi o făcea să semene cu o maimuţă furioasă.

— Bună! Tu trebuie să fii Olivia, da? Eu sunt Melissa, lucrez la biroul de relaţii cu publicul la Century. Bine ai venit. Cum a fost călătoria? Cum era vremea la Londra?

A condus-o pe Olivia spre terasă şi a continuat să-i pună întrebări stupide, fără a se opri din trăncănit ca să audă vreun răspuns.

— Cum e camera din hotel? Ce mai face Sally de la Elan? Transmite-i, te rog, salutările mele.

Au ieşit apoi pe terasă. Tout le monde artistic şi muzical din Miami era îngrămădit foarte decorativ în jurul unor piese de mobilier de dimensiuni nepotrivite şi se revărsa pe scări în jos spre grădină, unde o piscină iluminată în turcoaz era înconjurată de fotolii îmbrăcate în alb, lampadare imense şi mici chioşcuri de răcoritoare.

— Ai băut vreodată Martini Dévorée? Ai citit articolul despre bucătarul care a gătit preparatele pe care le vom servi diseară?

Olivia a lăsat monologul Melissei să-i treacă pe lângă urechi. De regulă, îi lăsa în plata Domnului pe indivizii enervanţi, în speranţa că aveau să o şteargă la un moment dat şi cât mai curând posibil. Noaptea se lăsase brusc, cum se întâmplă la tropice. Pretutindeni fuseseră aprinse torţe şi ceva mai departe se auzeau valurile oceanului izbindu-se ritmic de ţărm, în beznă. Sau, poate, s-a gândit ea, sunetul venea doar de la aparatele de aer condiţionat. Era ceva bizar în aerul acestei petreceri. Emana o senzaţie de autoritate şi încordare, întocmai ca Melissa. Vântul zburătăcea comunicatele de presă şi şerveţelele, învolbura rochiile şi zburlea coafurile. Zăreai pretutindeni oameni

care nu se simţeau în largul lor, care umblau de colo-colo şi pândeau, cu exagerată nerăbdare, o ocazie de distracţie. Olivia şi-a fixat atenţia asupra unui grup de inşi dintr-un colţ mai îndepărtat şi a încercat să-şi dea seama ce-i cu ei. Femeile erau genul actriţe-fotomodel: păr lung, picioare lungi şi fuste scurte. Bărbaţii erau mai greu de plasat într-o tipologie anume: păr negru, măslinii, mustăţi bogate cu vârfurile răsucite în sus poate hispanici sau indieni. Făceau paradă de bogăţie, dar nu prea ştiau cum. Păreau nişte manechine de reclamă pentru revista de prezentare a magazinului Debenham.

— Îmi pare rău, dar trebuie să întâmpin pe cineva. A, uite-o şi pe Jennifer…

Melissa s-a îndepărtat hotărâtă, vorbind întruna, iar Olivia a rămas singură.

Timp de o fracţiune de secundă a încercat-o un vechi şi uitat sentiment de nesiguranţă. L-a călcat cu putere în picioare, ca pe-o ploşniţă sau pe-un gândac. Cândva, Oliviei îi displăcuse teribil să meargă la petreceri. Era mult prea sensibilă la semnalele transmise de ceilalţi ca să poată trece neatinsă prin vreun grup de oameni. Îi plăceau conversaţiile serioase, nu pălăvrăgelile cretine şi nesincere, şi nu reuşise niciodată să stăpânească pe deplin arta de a se perinda cu graţie de la un grup la altul. Drept urmare, petrecuse adesea seri întregi simţindu-se fie jignită, fie prost crescută. Dar evenimentele dramatice petrecute în viaţa ei o făcuseră să decidă să nu mai dea doi bani pe nimic. În decursul timpului eradicase, cu mare efort, orice instinct pur feminin de a-şi analiza trupul,

aspectul fizic, motivaţiile existenţiale sau impresia pe care o produce asupra altora. Se mulţumea acum să observe, să analizeze şi să se conformeze unor reguli de comportament aşa cum le înţelegea ea, fără a le permite să o afecteze sau să îi compromită propria identitate.

Din întreaga ei listă de Reguli de Comportament, una dintre preferate fusese dintotdeauna „Nimeni nu se gândeşte la tine. Toţi se gândesc numai la propria persoană, exact cum faci şi tu”. Regula asta fusese întotdeauna extrem de utilă la petreceri. Însemna, prin extrapolare, că nimeni nu se uită la tine. Prin urmare, puteai sta liniştită de una singură privindu-i pe alţii fără ca cineva să te considere demn de milă. De exemplu, nimeni nu gândea în clipa de faţă că ea e Olivia-fără-partener-Joules doar pentru că stătea acolo singură. Sau, mai rău, Rachel-fără-partener-Pixiey. Nimeni nu avea să-i spună: „Rachel, eşti o ratată care a picat examenele la liceul din Worksop. Părăseşte de îndată Hotelul Delano şi du-te la Hotelul Post House de pe autostrada Nottingham”.

Pe vremea când Rachel Pixiey era o şcolăriţă ca oricare alta, locuind cu părinţii în orăşelul Worksop, avea obiceiul ca, în drum spre locuinţa ei călduroasă unde o aştepta ceaiul, să-şi închipuie că a fi orfană este ceva extrem de interesant, ca Alona-Sălbatica din revistele pentru copii Bunty sau Mandy – o orfană nestăpânită şi liberă, călărind fără şa pe calul ei de-a lungul unui ţărm de mare. Multă vreme după tragedie a trăit sub impresia că fusese pedepsită pentru închipuirile acelea.

Când Rachel avea paisprezece ani, mama, tatăl şi

fratele ei fuseseră călcaţi de un camion pe trecerea de pietoni. Rachel, care rămăsese puţin în urmă să cumpere nişte dulciuri şi o revistă, fusese martoră la accident. A fost dată apoi în grija unei mătuşi nemăritate, Monica, o femeie care avea o grămadă de pisici şi citea ziare toată ziua în cămaşă de noapte. Apartamentul ei mirosea a ceva nedefinit şi neplăcut, dar, în pofida scrumului de ţigară care o acoperea ca zăpada şi a rujului dat excentric şi anapoda pe buze, tanti Monica era o femeie frumoasă şi fusese cândva o inteligenţă sclipitoare. Absolvise facultatea la Cambridge şi cânta încă minunat la pian când nu era beată. A cânta beat la pian, după cum şi-a dat seama Rachel în decursul şederii ei la tanti Monica, era echivalent cu a conduce maşina beat, adică ceva nerecomandabil, dacă nu chiar criminal.

Rachel avusese un prieten în timpul liceului, un băiat cu doi ani mai mare decât ea, dar care părea cu mulţi ani mai vârstnic decât toţi ceilalţi. Tatăl lui era paznic de noapte şi era un ciudat. Roxby nu era atrăgător în adevăratul sens al cuvântului, dar era propriul lui stăpân. Lucra noaptea ca paznic la barul Romeo şi Julieta. Iar când venea acasă – el şi Rachel se mutaseră la un moment dat împreună într-o cameră aflată deasupra restaurantului chinezesc Hao Wah stătea la calculator şi îşi investea salariul de paznic de bar în acţiuni şi obligaţiuni.

Rachel, care definea banii drept ceva câştigat în cantităţi minuscule prin muncă, fusese iniţial împotriva ideii de a face bani din alţi bani. „Banii nu aduc fericirea”, îi spusese tatăl ei, care muncea din greu. „Dacă munceşti

din greu şi eşti cinstit şi bun, nimic nu te poate atinge". Dar uite că ceva îl atinsese şi pe el. Îl călcase un camion. Aşa că Rachel a urmat exemplul lui Roxby şi a început să muncească în fiecare weekend la supermarketul Morrison şi s-a angajat câteva seri pe săptămână la magazinul din colţ, deţinut de o familie pakistaneză, şi l-a lăsat pe el să îi investească banii. Când a împlinit şaisprezece ani, i s-a înmânat poliţa de asigurare pe viaţă a tatălui său. Acum dispunea de douăzeci de mii de lire sterline pe care să îi investească. Era la începutul anilor '80. Era pe cale de a deveni, dacă nu o femeie bogată, cel puţin una independentă financiar.

Când avea şaptesprezece ani, Roxby a anunţat-o că e homosexual şi s-a mutat în districtul portuar Manchester. Iar Rachel, sătulă de atâtea dezamăgiri şi lovituri ale sorţii, şi-a analizat foarte serios viaţa. Le văzuse pe surorile mai mari ale prietenelor ei fălindu-se, încântate şi triumfătoare, cu câte un minuscul inel de logodnă cumpărat de la magazinul H. Samuels şi petrecând luni întregi în căutarea rochiei de mireasă, a florilor, făcându-şi planuri pentru organizarea evenimentului, numai ca să dea peste ele doi ani mai târziu în vreun magazin, grase, falite şi stresate, târând un cărucior după ele prin ploaie, jeluindu-se că sunt insultate şi umilite tot timpul sau că fuseseră părăsite de bărbaţi. La naiba cu aşa viaţă. Drept care, îşi începuse metamorfoza chiar cu numele. „Olivia" suna captivant. Iar cuvântul „Joules", cu sonoritatea lui atractivă, era cam tot ce îşi mai amintea ea de la orele de fizică din liceu. Eu sunt tot ceea ce am, gândise ea. Şi voi fi

o persoană independentă, care nu va depinde de ajutorul nimănui. Nu mai dau doi bani pe nimic de acum înainte. Voi decide eu însămi ce e bine şi ce e rău. Voi fi o jurnalistă de mâna-ntâi sau o exploratoare, şi voi realiza lucruri importante. Voi explora toată lumea asta de rahat până o să dau de ceva frumos şi interesant şi mă voi distra pe cinste.

Iar asta, şi-a spus Olivia Joules, sprijinindu-se cu spatele de o coloană a Hotelului Delano, e mult mai frumos şi mai interesant decât Worksop. Nimeni nu se uită la tine, deci fă şi tu ca toţi ceilalţi şi bucură-te de viaţă. Din păcate însă pentru integritatea Regulilor de comportament producţie proprie, cineva chiar se uita la ea. În timp ce ea privea de jur-împrejur, doi ochi i-au întâlnit pe ai ei într-o secundă încărcată de viu interes, după care s-au uitat în altă parte. Ea şi-a mutat la rându-i privirea altundeva, dar şi-a întors-o după o clipă. Bărbatul stătea singur. Era brunet şi avea un aer aristocratic. Purta un costum cam prea negru şi o cămaşă cam prea albă – prea elegant pentru Delano. Şi totuşi, nu părea de felul lui un tip exagerat de elegant. Întreaga lui persoană emana un anume calm lăuntric. S-a întors spre ea şi, brusc, ochii lui i-au întâlnit din nou pe ai ei, transmiţând în eter acel mesaj nerostit care zboară uneori între două persoane şi care zice: „Da, şi eu aş vrea grozav să te regulez”. Asta era tot ce trebuia: o privire. Nicio nevoie de flirt, de diverse manevre, de pălăvrăgeală. Exact acela este momentul recunoaşterii. Apoi nu rămâne decât să mergi mai departe, ca într-un dans.

— Totul e OK?

Era femeia aceea hiperactivă de la relaţiile cu publicul. Olivia şi-a dat seama că, năpădită de dorinţe erotice, rămăsese cu ochii aţintiţi în gol şi şi-a adus aminte că avea de scris un articol în ziua respectivă, aşa încât şi-a zis că ar fi bine să-i dea bătaie.

— Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu o grămadă de oameni, a zis Melissa şi a început să o împingă pe Olivia înainte. Ai apucat să mănânci ceva? Hai să văd dacă pot găsi pe cineva cu care să stai de vorbă. Ai făcut cunoştinţă cu Devorée?

Olivia şi-a alungat orice idee privind regulatul cu străini şi s-a concentrat asupra strângerii de citate pentru articol. Toată lumea voia să apară în ediţia britanică a revistei Elan, iar mulţimea adunată cu ocazia lansării făcea ca obţinerea de interviuri să fie treabă uşoară. Cam o oră mai târziu, era în posesia unor declaraţii, legate mai mult sau mai puţin de crema de faţă, de la Dévorée, Chris Blackwell, directorul Hotelului Delano, vreo doi bărbaţi foarte arătoşi pe care ea îi bănuia a fi disponibili, de la tipul care făcea lista de invitaţi pentru barul Tantra, de la şeful relaţiilor cu publicul pentru Michael Kors şi P. Diddy. Era mai mult decât suficient pentru paragraful singuratic care avea, în mod sigur, să fie tot ce se va publica despre asta în Elan. A trecut apoi la articolul dorit de ea, cel despre „Miami, oraş super”, pentru Sunday Times, şi şi-a umplut rapid carneţelul cu poveşti spuse de bunica uneia dintre fotomodele, care trăise pe ţărmul sudic al oraşului cu douăzeci de ani înainte ca acesta să revină în vogă, de

un poliţist care pretindea că fusese la faţa locului după ce Versace fusese împuşcat şi care minţea în chip evident, şi la pièce de résistance – de fosta femeie de serviciu a lui Versace. Olivia reuşise chiar să aibă o scurtă conversaţie cu J-Lo. Fusese aproape electrizată: piele radiind frumuseţe, voce minunată şi atitudine iiòer-cool. Preţ de o clipă, Olivia şi-a dorit să fie J-Lo, după care şi-a venit în fire.

— Olivia?

La naiba. Iarăşi Melissa.

— Îmi dai voie să te prezint creatorului faimoasei Crème de Phylgie a lui Dévorée? Deşi, fireşte, Dévorée a ales personal toate ingredientele.

Olivia a lăsat să-i scape un sunet nedefinit. Era chiar bărbatul care o urmărise din priviri. Avea un amestec ciudat de blândeţe şi putere: trăsături bine conturate, nas drept, sprâncene subţiri şi arcuite, ochi căprui adumbriţi de gene lungi.

— Ţi-l prezint pe Pierre Ferramo.

Olivia era decepţionată. Numele suna ca unul pe care-l puteai găsi pe eticheta scrisă, chipurile, de mină pe o cravată exagerat de scumpă dintr-un duty-free.

— Domnişoară Joules.

Purta un ceas de aur ridicol de distins, dar mâna lui era mai aspră decât se aştepta şi i-a strâns-o pe a ei cu vigoare.

— Încântată de cunoştinţă, i-a zis ea. Felicitări pentru Creme de Phylgie. Chiar conţine animale marine?

El nu a râs, dar i-au sclipit ochii.

— Nu animalele ca atare, doar un extract: un ulei pe care îl secretă pielea lor.

— Pare a fi ceva pe care vrei mai degrabă să ţi-l ştergi decât să ţi-l aplici pe faţă.

— Chiar aşa? a ridicat el din sprâncene.

— Sper că nu vei scrie aşa ceva în articolul tău, a ciripit Melissa cu un râs strident.

— Sunt convins că domnişoara Joules va scrie cu infinită subtilitate şi graţie.

— Infinită, a zis ea şi şi-a împins bărbia înainte cu un aer obraznic.

S-a lăsat o linişte încărcată de tensiune imensă. Melissa s-a uitat de la unul la altul, după care a început să se agite din nou.

— A, ia te uită, pleacă deja. Ne scuzi, te rog. Pierre, aş vrea să-ţi fac cunoştinţă cu o invitată foarte specială înainte să plece.

— Prea bine, a zis el plictisit, după care a murmurat către Olivia: auzi colo, animale marine.

Melissa a prezentat-o pe Olivia mai multor clienţi de-ai ei, între care doi puştani dintr-o formaţie numită Break, care se ocupa de surfing şi a cărei muzică era ceva între Beach Boys şi Radiohead. Olivia nu auzise niciodată de formaţia lor, dar cei doi băieţi erau foarte drăguţi. Aveau părul blond, decolorat de soare, iar pielea lor era un amestec fascinant de asprime dată de traiul în plin soare şi acnee juvenilă. I-a ascultat pălăvrăgind despre cariera lor, cu zâmbete agitate, gen Beavis şi Butthead, care penetrau stratul subţire de aroganţă blazată.

— Dăm probe pentru film? înţelegi? Cu surferi?

Intonaţia ciudat de interogativă părea să sugereze că o persoană atât de bătrână ca Olivia era posibil să nu priceapă cuvinte ca „film” sau „surferi”.

— Filmul o să lanseze single-ul de pe albumul nostru?

Drăguţii de ei, s-a gândit ea. Două melodii şi cariera lor e ca şi făcută, dar ei nu realizau asta. Simţea nevoia să adopte un ton matern în discuţia cu ei, dar s-a mulţumit să-i asculte şi să dea din cap, privind cu coada ochiului spre Pierre Ferramo.

— Asta e tipul care e, ca să zic aşa, producătorul? Adică al filmului? a şoptit unul dintre băieţi.

— Pe bune?

L-au privit toţi trei pe Ferramo, care-şi croia cu demnitate drum spre un grup misterios de bărbaţi măslinii şi de fotomodele. Se mişca cu graţie, languros, aproape ca-n transă, dar emana o putere latentă senzaţională. Îi amintea de cineva anume. Oamenii s-au dat la o parte precum Marea Roşie ca să-i facă loc, de parcă ar fi fost un guru sau o zeitate, nu un simplu creator de cremă de faţă, producător de film şi altele de acest gen. S-a aşezat comod, picior peste picior, dând la iveală o bucată din gambă, pantofi negri lustruiţi şi şosete cenuşii de mătase. Un cuplu aflat în vecinătatea grupului respectiv s-a ridicat şi a eliberat canapeaua.

— Vreţi să ne aşezăm mai aproape? a întrebat Olivia şi a arătat spre locurile proaspăt eliberate.

Era o canapea aiurea concepută, uriaşă, aşa că Olivia şi cei doi surferi au fost nevoiţi aproape să se caţere pe ea,

după care le-a rămas de ales fie să se întindă, fie să-şi lase picioarele să spânzure precum copiii mici. Ferramo şi-a ridicat privirea în timp ce ea se aşeza şi şi-a înclinat capul cu graţie. Olivia a simţit cum i se ascut toate simţurile şi s-a uitat în altă parte. A respirat uşurel şi şi-a amintit ce învăţase la antrenamentele de scufundări: respiră întruna, respiră adânc, păstrează-ţi tot timpul sângele rece.

Şi-a îndreptat atenţia din nou spre băieţi, şi-a pus picior peste picior şi şi-a netezit coapsele. Şi-a umezit buzele, a râs şi s-a jucat o clipă cu cruciuliţa delicată cu diamante şi safire de la gât. Simţea ochii lui aţintiţi asupra ei. Şi-a ridicat genele şi s-a pregătit să se uite drept în ochii aceia negri, pătrunzători. Oh. Pierre Ferramo se uita drept în decolteul unei fete înalte, incredibil de frumoase de lângă el, o indiancă fotomodel. I-a spus ceva fetei, după care cei doi s-au ridicat, el cu mâna pe şoldul ei, şi a condus-o de lângă masă. Olivia s-a uitat la unul din băieţi şi a chicotit prosteşte. El s-a aplecat înainte, i-a şoptit: „Mi s-a făcut şi mie poftă” şi a trasat un mic cerc cu degetul pe coapsa ei. Ea a râs răguşit şi a închis ochii. Trecuse foarte mult timp.

Pierre Ferramo parcursese deja jumătate din terasă când a auzit râsul Oliviei şi a ridicat capul, ca un animal care simte mirosul prăzii. S-a întors spre Melissa, care se tot foia lângă cotul lui, a murmurat câteva cuvinte în direcţia ei, după care şi-a continuat cu demnitate drumul către hol alături de indianca aceea înaltă cu păr mătăsos.

În vreme ce îşi sorbea paharul de Apple Martini, Olivia se străduia să-şi dea seama de cine îi amintea

Ferramo: ochii adumbriţi, efluviul de inteligenţă şi putere, mişcările languroase.

A simţit o mână pe braţul ei şi a tresărit.

— Olivia?

Era nenorocita aceea de Melissa.

— Domnul Ferramo ar dori să vii la un mic party privat pe care îl organizează în apartamentul lui mâine seară.

Olivia abia mai putea respira. Simţea cum i se ridică părul de pe ceafă şi de pe braţe. Tocmai descoperise de cine îi aminteşte Ferramo. De Osama Bin Laden.

— Foarte bine, a zis ea plină de curaj şi hotărâre, privind îngrozită în stânga şi-n dreapta. Voi fi acolo.

Melissa a privit-o mirată.

— E vorba doar de un party.

Tremurând din cap până-n picioare de surescitare, teamă şi pofte trupeşti, Olivia a intrat în camera ei şi s-a aruncat pe pat. Şi-a scos sandalele şi s-a apucat să-şi frece o băşică de pe piciorul stâng, în vreme ce cu cealaltă mână a format un număr de telefon.

— Eu sunt, a şoptit ea încordată în receptor.

— Olivia, e miezul nopţii, ce dracu'!

— Da, ştiu, ştiu. Iartă-mă. Dar e foarte important.

— OK, ce s-a mai întâmplat? Stai să ghicesc. Tocmai ai descoperit că Miami nu e altceva decât o imensă hologramă inventată de extratereştri? Te măriţi cu Elton John?

— Nu, a răspuns Olivia.

Poate n-ar ar fi trebuit să o sune pe Kate ca să-i ceară sfatul, s-a gândit Olivia, dacă aşa avea de gând să se poarte.

— Ce s-a întâmplat? Hai, spune-mi.

— Cred că l-am găsit pe Osama Bin Laden. Kate a izbucnit în râs. Şi a continuat să râdă foarte multă vreme. Oliviei i-au căzut umerii şi a început să clipească foarte des, jignită. Kate O'Neill era prietena ei, dar era în acelaşi timp şi corespondent extern al ziarului Sunday Times. Olivia dorea aprobarea ei mai mult decât recunoştea chiar faţă de ea însăşi.

— OK, a zis Kate în cele din urmă. Spune sincer, cât eşti de beată?

— Nu sunt beată, a spus Olivia indignată.

— Eşti sigură că nu e vorba de reîncarnarea lui Abraham Lincoln?

— Termină, a repezit-o Olivia. Vorbesc serios. Ia gândeşte-te puţin. Ce ascunzătoare poate fi mai bună pentru Osama Bin Laden decât un loc la vedere, acolo unde nu se aşteaptă nimeni să dea de el?

— Păi, îmi vin în minte vreo… ştiu şi eu? patru sute de alte locuri, doar aşa, din primul foc. Tipul are cam un metru nouăzeci şi cinci şi vreo patruzeci şi ceva de ani?

— Nu, tocmai asta e chestia. Şi-a făcut operaţie estetică. Şi-a schimbat complet înfăţişarea. E posibil să-şi fi tăiat puţin din fiecare picior şi să-şi fi schimbat chipul.

— Da, da, bineînţeles. Păi, dacă o luăm aşa, Osama Bin Laden ar putea foarte bine să fie Oprah Winfrey, Britney Spears sau Eminem. De ce ţi s-a pus pata tocmai

pe tipul ăsta?

— E ceva ciudat cu el. E cam languros.

— A, păi de ce n-ai spus aşa? Languros? Ei, da, atunci el e cu siguranţă. Că doar e primul pe lista FBI-ului cu tipii cei mai languroşi.

— Termină. Zice că-l cheamă Pierre Ferramo. Pretinde că e francez, dar eu nu cred că e. Pronunţă litera „r" cam rotunjit, ca un arab. Ideea e strălucită.

— Aha, înţeleg. Şi Osama Bin Laden ăsta a băut alcool astă-seară?

— Da, a zis ea cu îndoială în glas.

— A flirtat cu tine?

— Da.

— Olivia. Osama Bin Laden e musulman. Tu ştii ce e ăla musulman?

— Bineînţeles că ştiu ce e ăla musulman, a şuierat Olivia. Ce vreau să spun este că s-a deghizat. Nu e în vreo peşteră din Afghanistan. Se plimbă prin cercuri din lumea bună şi se dă drept mare businessman internaţional, plus playboy, plus producător de film. O să dezleg eu misterul. O să îl aduc în faţa justiţiei, o să scap omenirea de teroare şi o să devin multimilionară.

— Promite-mi ceva.

— Ce?

— Promite-mi să nu-l suni pe Barry ca să-i spui că l-ai găsit pe Osama Bin Laden la lansarea unei creme de faţă.

Olivia nu a răspuns. Ea credea cu fermitate în gândirea independentă. Şi se întreba adesea: atunci când cele două turnuri gemene au fost lovite de avioane şi când

autorităţile spuseseră tuturor să stea locului şi să nu evacueze clădirile, ea ar fi fost una dintre persoanele care ar fi rămas acolo şi ar fi murit sau şi-ar fi folosit propriul creier şi ar fi luat-o la goană pe scări în jos?

— Olivia, mă auzi? îţi aminteşti de norul de lăcuste din Sudan? Sau de acei membri ai sectei Moonies din Surbiton, care s-au dovedit a fi doar un grup de şcolari plecaţi în excursie? Sau de fantoma din Gloucestershire, care era de fapt abur ieşit dintr-un aparat de aer condiţionat? Sunday Times abia a început să aibă din nou încredere în tine. Aşa că te rog frumos: fă-ţi articolul despre Miami la timp, pe larg, frumos şi îngrijit şi nu sări deloc peste cal.

— OK, a zis Olivia cu viclenie ascunsă. Îţi foarte mulţumesc.

Dar n-a reuşit să adoarmă. Nu-i venea să creadă cât de strălucit era planul lui Osama Bin Ferramo. Cine ar fi putut bănui ceva? Toată lumea ştia că militanţii Al-Qaeda erau genul de indivizi cam duşi cu pluta: ingineri în haine mototolite care locuiau în apartamente de doi bani prin Hamburg sau în case ieftine de prin anii ’30 în Cricklewood, îşi luau la pachet mâncare de la restaurante indiene şi mâncau laolaltă, se rugau în moschei încropite la repezeală şi îşi trimiteau unul altuia instrucţiuni prin fax de pe la oficiile poştale din cartierul săracilor Neasden. Militanţii Al-Qaeda nu se afişau în plină lumină la petrecerile din hotelurile de lux şi nu beau Apple Martini. Militanţii Al-Qaeda nu produceau filme şi nu angajau persoane hiperactive care să se ocupe de PR. Era

deghizarea perfectă. Absolut perfectă.

A sărit din pat şi s-a uitat prin e-mailuri. Niciun răspuns de la Barry. Pe urmă l-a căutat pe Pierre Ferramo pe Internet, pe Google.

Nu era nimic despre el. Absolut nimic. Şi era aşa de clar de ce.

A stins lumina şi a încercat din nou să adoarmă. Afurisitul de fus orar. Trebuia să facă ceva. Altfel, peste patruzeci şi opt de ore avea să se afle din nou sub ploaia londoneză şi avea să scrie iarăşi articole despre felul în care poţi ascunde conturul chiloţilor sub fustă în cazul ultimei colecţii de lenjerie Marks & Spencer. Ecranul calculatorului lucea tentant în întuneric. Ar strica măcar să îl anunţe pe Barry despre cele aflate?

Stătea într-o cafenea în South Shore Strip, aştepta telefonul de dimineaţă al lui Barry şi îşi dorea ca vântul să înceteze. Era o zi însorită şi se simţea umiditatea din aer, dar vântul bătea cu putere şi era un element constant de fundal. Micul dejun era masa preferată a Oliviei: o cafea şi ceva delicios, de exemplu o brioşă. Sau o bucată de somon afumat şi o chiflă cu brânză topită. Sau clătite cu banane. Şi cât mai multe ziare cu putinţă răsfirate înaintea ei. Dar în dimineaţa asta, The New York Times, The Miami Herald, USA Today şi cele două cotidiane britanice trebuiseră prinse sub solniţă ca să nu le ia vântul. Comandase nişte pâine prăjită cu sos de mere şi scorţişoară, ca să scape de mahmureala pricinuită de paharele de Apple Martini băute în seara precedentă. Adică cui pe cui se scoate cam aşa

cum se tratează muşcătura de şarpe cu venin de şarpe.

Olivia considera că primul gând după trezire era cel căruia trebuia să-i acorde întotdeauna crezare. Dar în această dimineaţă, din cauza unei nefericite bătălii care avusese loc înainte de culcare între ea şi jaluzele, care violaseră perfecţiunea încăperii înţepenindu-se cu un capăt în sus şi altul în jos, ceea ce făcuse ca bucăţile să se răsfire la mijloc, răsăritul de soare din Miami o trezise, în toată splendoarea lui, la ora cinci şi jumătate, după numai trei ore de somn, aşa că nu avusese cine ştie ce gânduri la trezire. Drept pentru care se hotărâse ca, tehnic vorbind, primul ei gând să fie cel de după prima înghiţitură de cafea. Ceea ce avea să se întâmple foarte curând, a gândit ea cu satisfacţie, cu ochii la chelnerul care tocmai sosea cu micul dejun. Şi-a exprimat mulţumirea printr-un zâmbet radios, şi-a turnat cafeaua în ceaşcă, a tras o duşcă din lichidul delicios şi a aşteptat să-i vină gândul.

El e, a gândit ea. E Osama Bin Laden, care se ascunde în plină lumină după ce şi-a făcut o masivă operaţie de chirurgie plastică, prin care i s-au tăiat vreo zece centimetri din fiecare picior.

A turnat nişte sirop de arţar peste triunghiul de pâine prăjită cu mere şi scorţişoară, a înfipt cuţitul în pâine, a urmărit din priviri cum sosul de mere dintre felii se revarsă, imaginându-şi cum l-ar înfrunta ea pe Osama Bin Ferramo la petrecerea din seara aceea: „A ucide este un lucru foarte greşit. Noi, ca naţiuni, trebuie să deprindem respectul diferenţelor dintre noi şi să trăim în pace”. Iar Osama Bin Ferramo avea să cedeze şi avea să declare,

plângând în hohote, că, într-adevăr, Războiul lui Sfânt trebuie să înceteze şi că pe viitor el va depune toate eforturile pentru promovarea păcii în întreaga lume, împreună cu Paddy Ashdown, preşedintele Carter, Ginger Spice şi alţii. Olivia avea să fie sărbătorită pe plan mondial, promovată la rang de corespondent extern şi avea să primească un Premiu Pulitzer, iar… tocmai atunci i-a sunat mobilul.

— Bună, a răspuns ea cu o voce încordată şi neliniştită, cu ochii după spioni Al-Qaeda.

Era Barry.

— OK, numero uno: articolul ăsta despre blocul plutitor…

— Da! a zis Olivia surescitată. Poate fi un articol grozav. Blocul e uriaş. Iar oamenii locuiesc în el tot anul şi se duc acasă cu elicopterul. Aş putea scrie articolul în două zile, peste programul iniţial.

Olivia şi-a proptit receptorul între ureche şi umăr şi s-a înfruptat din pâinea prăjită.

— O, da, sunt perfect de acord că poate fi un articol grozav. Atât de grozav încât, după cum se pare că nu ai observat, l-am şi publicat pe o pagină întreagă în secţiunea evenimente mondene dintr-un număr de săptămâna trecută.

Olivia s-a oprit cu furculiţa în aer.

— Iar asta e chiar una dintre redacţiile de la Sunday Times, ziarul pentru care se presupune că scrii chiar tu. Şi e chiar acea redacţie a Sunday Times pentru care se presupune că lucrezi. Tu citeşti, presupun, Sunday Times

din când în când, sau eşti la curent măcar cu ce se scrie acolo, nu-i aşa?

— Da, a răspuns ea cu sprâncenele încruntate.

— Cât despre cealaltă „posibilă poveste nemaipomenită” pe care ai găsit-o, ce poate fi oare? Miami a fost invadat de delfini cu picioare? Ministrul irakian al informaţiilor ascultă muzică în holul hotelului tău?

Slavă Domnului că nu îi trimisese până la urmă niciun e-mail.

— Păi, de fapt, e vorba de ceva la care abia acum m-am apucat să lucrez. Îţi spun eu mai multe peste vreo două…

— Termină. Cum stai cu articolul pe care trebuia să îl scrii? Articolul pe care ai fost trimisă, cu cheltuieli considerabile, să îl scrii la Miami? Există vreo şansă, cât de mică, să-ţi îndrepţi atenţia asupra lui?

— O, da, da. Tocmai mă apucam de scris. Totul e-n regulă. Dar am nişte puncte de pornire foarte bune pentru un alt articol. Îţi promit că e ceva cu adevărat bun. Dacă aş putea să mai stau măcar o singură noapte aici şi să mă duc la un party, aş putea să…

— Nu. N-U. Nu. Trimiţi articolul despre „Miami, oraş super” înainte de ora şase p.m. ora ta locală. O mie cinci sute de cuvinte. Corect gramatical. Şi cu punctuaţie corectă, nu cu grămezi de puncte şi virgule aruncate anapoda într-un torent de vorbe. Iar după aceea nu te duci la petreceri, nu te duci la cumpărături şi nu te laşi prinsă în tot soiul de distracţii irelevante. Te duci la aeroport, iei avionul de seară şi te întorci acasă. Priceput?

Cu un efort suprem de voinţă, s-a abţinut să îi spună că:

1. Era pe punctul de a lăsa să-i scape cel mai tare articol al secolului XXI.

2. Într-o bună zi avea să regrete asta.

3. Privitor la chestia cu punctuaţia: limba scrisă era ceva frumos şi liber-curgător, care nu trebuia îngrădit de reguli, norme şi semne ciudate care fuseseră impuse din afară şi nu din lăuntru.

— OK, Bazzer, a răspuns ea în loc de toate astea. Termin articolul înainte de ora şase.

*

Cei de la Elan nu sunaseră încă pentru a refuza articolul ei despre Oceansăpart, aşa că şi-a zis că nu ar strica să tragă o fugă până în port să arunce o privire doar aşa, în caz că Elan ar suna şi ar aproba articolul, situaţie în care ar avea deja ceva material ca să înceapă să scrie, în plus, ar putea prinde ceva din culoarea locală pentru articolul despre Miami, dacă tot era aici. Se făcuse deja ora nouă, dar s-a gândit că, dacă se întoarce de la Oceansăpart înainte de zece jumătate, tot îi rămân şapte ore şi jumătate ca să scrie articolul pentru Barry. Şi să-i verifice ortografia. Şi să-l trimită prin e-mail. Da, totul va fi, cu siguranţă, bine. Cu siguranţă. Asta ar însemna cam două sute de cuvinte pe oră. Şi, în fond, putea să alerge până acolo şi înapoi! Doar exerciţiul fizic este o activitate vitală.

Din păcate, Olivia nu avea o percepţie adecvată privind scurgerea timpului. De fapt, atât Barry, cât şi Kate

remarcaseră cu diverse ocazii că Olivia considera timpul ceva personal, care se scurge cu viteza cu care vrea ea. Iar părerea lor era că o asemenea percepţie nu e compatibilă cu profesiunea de ziarist, care avea de respectat nişte termene de predare şi aşa mai departe.

Să faci jogging de-a lungul South Shore Strip chiar la ora micului dejun este ca şi când ai căuta printre diferite posturi de radio: din fiecare cafenea auzi alt ritm muzical. Chelnerii spălau trotuarul cu furtunul, grădinarii aspirau frunzele căzute. Şirurile de maşini parcate dispăruseră, petrecăreţii abia se vârâseră în pat. Olivia a trecut prin faţa unei cafenele din care se auzea muzică salsa; înăuntru, totul pereţi, mese, farfurii, meniuri era desenat cu acelaşi jungle printţ; chelneriţa, chiar la ora aceea matinală, era îmbrăcată într-un costum de femeie-pisică cu model de leopard, cu spatele decoltat şi braţele goale. Olivia a traversat strada ca să aibă o privire mai de ansamblu asupra grandorii reşedinţei Versace şi a hotelurilor art deco zugrăvite în alb, roz, liliachiu şi portocaliu Pelican, Avalon, Casa Grande, cu contururi rotunjite sau ascuţite, aducând vag a trenuri sau vapoare. Se făcuse deja cald şi se vedea umbra palmierilor pe asfaltul ulb. Olivia a început să lucreze la articol în vreme ce alerga pe străzi.

„Dacă vă închipuiţi cumva că Miami este un oraş plin de conace locuite de bătrâni, în care se aude doar zumzetul scaunelor cu rotile electrice ale invalizilor şi unde oamenii se împuşcă unii pe alţii, vă înşelaţi amarnic”.

„Dintr-odată, zăreşti pretutindeni o mulţime de

hoteluri renovate în stil art deco!”

„Dacă Parisul este acum noul elevator music, atunci Miami este noul Eminem”.

„Dacă Manchesterul e noul Soho, atunci Miami v noul Manhattan”.

„Dacă Eastbourne ar beneficia de o renovare în stil Ian Schrager1 sau Stella McCartney, după care i-ar obliga pe toţi locuitorii să intre în câteva uriaşe saloane de bronzat…”

O, Doamne. Nu mai putea să scrie aşa ceva. Erau numai prostii. Nu însemnau nimic. Trebuia neapărat să găsească un articol ca lumea.

În partea sudică a oraşului se zăreau nişte blocuri imense, iar în spatele lor plutea lin un vapor uriaş. Ceea ce însemna că probabil se apropia de port. A continuat să alerge de-a lungul străzii, care a devenit din ce în ce mai accidentată, până când a văzut apa la South Pointe Park, unde porţiunea mai adâncă, pentru ancorat, era exact în faţa blocurilor şi a portului. Vaporul se îndrepta rapid spre port şi în urma lui apele bolboroseau; era uriaş, dar nu era Oceansăpart. A privit linia orizontului, dincolo de vapor: blocurile-turn ale oraşului Miami, podurile arcuite cu autostrăzi care traversau încoace şi încolo întinderile de apă, macaralele din port. A luat-o la fugă spre

1. Proprietar al unor mari hoteluri de lux.

ele, dar erau mai departe decât părea; ea avea permanent impresia că aproape a ajuns şi că ar fi o prostie să se întoarcă tocmai acum din drum.

S-a oprit la capătul unui pod pietonal, încercând să-şi

tragă sufletul şi şi-a dat o şuviţă umedă de păr de pe frunte când a realizat brusc că, de fapt, ceea ce crezuse că este un bloc de birouri din port, dincolo de vaporul acela, era de fapt Oceansăpart. Pe lângă el toate celelalte nave ancorate păreau nişte miniaturi sau jucării pentru copii. Era un adevărat colos. Părea prea mare ca să te simţi în siguranţă pe el, aveai impresia că se răstoarnă.

Vizavi de port, pe iarbă, se adunase un mic grup de oameni, iar un şir de taxiuri erau parcate pe stradă. Olivia şi-a croit drum într-acolo. A numărat punţile: cincisprezece în total, balcoane peste balcoane, şiruri întregi de hublouri. Se vedeau oameni stând pe scaune albe la mese, pe balcoane, şi luând micul dejun. S-a uitat în jurul ei la cei de pe iarbă. Unii erau în mod clar pasageri, făceau poze cu Oceansăpart pe fundal, îmbrăcaţi în costume ridicole şi bizare, care păreau să se potrivească vieţii de croazieră. Olivia a zâmbit la vederea unei doamne cu faţa de un portocaliu intens, dată cu un ruj foarte roşu pe buze şi pe lângă şi care purta un costum alb de marinar, cu epoleţi şi chipiu de căpitan, alături de un soţ jenat, îmbrăcat într-un costum pastel de marinar ca acelea pentru copii – pozau amândoi, iar un taximetrist le făcea fotografii.

— Scuze, drăguţă.

Era un accent din nordul Angliei. Olivia s-a întors şi a văzut un cuplu mai în vârstă, doamna avea părul castaniu, era îmbrăcată într-o rochie verde elegantă, purta o poşetă crem şi pantofi de aceeaşi culoare. Pantofii crem au dus-o pe Olivia cu gândul la vacanţele petrecute în Bournemouth.

Bărbatul, doar cu puţin mai înalt decât doamna, ora solid şi îi ţinea jacheta pe braţ. Felul în care netezea cu gesturi posesive era foarte drăguţ, parcă era mândru să îi ţină jacheta.

— Te-ar deranja să ne faci o poză în faţa vaporului?

Doamna i-a întins un aparat de fotografiat de unică folosinţă. Olivia a zâmbit:

— De unde sunteţi?

— Din Leeds, drăguţă. Dintr-un orăşel din apropiere de Leeds.

— Eu sunt din Worksop, a zis Olivia şi a luat aparatul.

— Straşnic, a chicotit bătrânul. Dar gâfâi. Ai alergat cumva? Vrei să stai o clipă să-ţi tragi tiiifletul?

— Nu, nicio problemă. Apropiaţi-vă unul de altul, a zis Olivia cu aparatul la ochi. Aşa, staţi uşa. Trebuie să mă dau puţin înapoi ca să prind lotul în imagine.

— Nu te osteni, drăguţă. Prinde şi tu cât poţi din vapor. Că doar noi ştim ce e pe fundal, nu-i aşa, Edward?

Doamna era un amestec încântător de eleganţă şi puternic accent de Yorkshire.

Olivia a apăsat pe buton, cu ochii pe cuplul radios pe care îl vedea prin vizor. Şi a avut dintr-odată senzaţia că toate lucrurile rele şi înspăimântătoare din viaţa ei dispar şi că se află într-o lume minunată de bunicuţe şi bunici, plină de biscuiţei şi păpuşici. Spre oroarea ei, a simţit lacrimi începând să i se adune sub gene.

— Gata. Suvenir din Miami, a zis ea cu veselie exagerată şi le-a înapoiat aparatul de fotografiat.

Doamna a chicotit.

— Văd că alergi. Mă ia cu frisoane numai când mă uit la tine. Vrei o bomboană de tuse?

A început să scotocească prin poşetă.

— Ei, drăguţă, şi ce cauţi aşa departe de Worksop?

— Sunt ziaristă, a răspuns Olivia. Încerc să conving revista pentru care lucrez să mă lase să scriu un articol despre Oceansăpart.

— Oho, nemaipomenit. Ziaristă. Asta e de-a dreptul fantastic, zău că da.

— Noi doi putem să-ţi spunem o mulţime de lucruri despre vapor, drăguţă.

— Locuiţi pe el?

— Da! a declarat bărbatul cu mândrie.

— Ei, doar o parte din timp, a adăugat doamna.

— Acolo e cabina noastră. Uite, cam la jumătate, balconul cu prosopul roz, a arătat bărbatul.

— A, da, arată foarte drăguţ. Minunat balcon. Apropo, mă cheamă Olivia.

— Eu sunt Elsie, iar el e Edward. Suntem în luna de miere.

— În luna de miere? Vă cunoaşteţi de mult?

— De cincizeci de ani, a anunţat Edward cu mândrie. Nu a vrut să mă ia la optsprezece ani.

— Păi, tu începuseşi să-i faci curte alteia. Ce ţi-ai închipuit?

— Asta numai pentru că tu nu m-ai vrut. Oliviei îi plăcea la nebunie să audă poveştile oamenilor. Dacă zgârii puţin viaţa oricui, dincolo de suprafaţă dai de ceva straniu şi complicat.

— Vrei să te lăsăm undeva? a întrebat bărbatul. Noi avem de gând să luăm un taxi spre South Beach.

— O, da, chiar vă rog, a zis Olivia. Ca să spun sincer, constat că am cam întârziat.

— Ei, spuneţi mai departe care a fost povestea, a zis Olivia îndată ce taxiul a demarat şi a intrat pe autostradă.

— Păi, a zis Elsie, el a crezut că nu îl plac, iar eu am crezut că el nu mă place, şi am locuit în acelaşi oraş vreme de cincizeci de ani şi n-am suflat niciunul o vorbă despre asta. Pe urmă, soţul meu a murit şi a murit şi Vera, soţia lui Kdward, şi pe urmă…

— Ei, şi iată-ne acum aici. Ne-am căsătorit acum două săptămâni şi avem o grămadă de timp de recuperat.

— Dar asta e atât de trist, a fost de părere Olivia. Aţi irosit atâta vreme.

— Da, a zis Edward.

— Ba nu, fetiţo, a zis Elsie. Nu poţi să trăieşti cu regrete de felul ăsta, pentru că lucrurile nu se puteau întâmpla în alt fel.

— Cum adică?

— Păi, înţelegi tu, e vorba de relaţia cauză-efect. Ori de câte ori se întâmpla ceva, se întâmpla din cauza tuturor celorlalte lucruri care se petrec peste tot în lume. Ori de câte ori iei o hotărâre, nu poţi face altfel din cauză că eşti aşa cum eşti şi tot ce s-a întâmplat până la data respectivă a influenţat hotărârea pe care ai luat-o. Aşa că nu are niciun rost să regreţi ceva.

Olivia s-a uitat la ea şi a dat, dusă pe gânduri, din cap.

— Am să adaug asta la Regulile mele de

Comportament, a zis ea.

Tocmai atunci i-a sunat mobilul, fir-ar să fie.

— Poţi să răspunzi, drăguţă, pe noi nu ne deranjează.

Era adjuncta redactorei-şefe de la Elan, care lătra la ea cum că revista voia articolul despre Oceansăpart şi că putea să mai rămână încă două nopţi ca să îl scrie.

— Dar nu vrem nimic cu pantofi albi şi costume albastre de marinei, ai înţeles?

Olivia s-a strâmbat, sperând că noii ei prieteni n-or să audă.

— Vrem oameni interesanţi, nu substituţi interesanţi.

Olivia şi-a luat la revedere şi a închis telefonul cu un oftat. A sunat din nou, imediat.

— Unde eşti? a zbierat Barry. Tocmai am sunat la hotel şi nu erai acolo. Ce dracului faci?

— O. Să Ţi-l. Scriu, a zis ea. Făceam doar ceva investigaţii suplimentare.

— Mişcă dracului la hotel şi scrie-l. La ora şase fix, terminat, o mie cinci sute de cuvinte. Altfel, e ultima dată când te trimit în străinătate.

— Părea un pic cam supărat, a zis Edward.

— Nu-mi plac bărbaţii care ţipă, ţie îţi plac? îl întrebă Elsie.

A aranjat să se întâlnească şi să stea de vorbă cu ei în dimineaţa următoare, la ora unsprezece. Ei i-au promis că or s-o prezinte administratorului şi or să-i arate apartamentul lor şi spaţiile de folosinţă comună. Au lăsat-o în faţa Hotelului Delano. Olivia s-a uitat la ceas şi a constatat că, din nefericire, era aproape ora douăsprezece

fără un sfert.

„Dacă sexul este noua elevator music, atunci Miami este noul Manhattan. Dacă…”

Se făcuse deja ora patru fără un sfert şi încă nu găsise un început pentru articol. S-a lăsat pe spate în fotoliu, cu creionul în gură. Pe urmă a aruncat o privire furişă în spatele ei, de parcă era la biroul său din redacţie, şi a intrat pe Internet, pe Google. A tastat „Pierre Ferramo”. Tot nimic. Chiar că era ciudat. Dacă omul era într-adevăr cine se pretindea, ar fi existat ceva despre el. A scris apoi „Olivia Joules”. Ei vezi? Până şi la numele ei erau două sute nouăzeci şi trei de intrări.

S-a apucat să le citească: articole din anii în care se străduia să se afirme ca ziaristă primul articol fusese despre alarmele auto. Apoi show-ul canin Crufts. A zâmbit cu afecţiune aducerii-aminte. Pe urmă s-a gândit să arunce o scurtă privire la hainele pe care avea să le poarte la party. S-a ridicat şi s-a uitat la ceas.

Futuimamamăsii! Se făcuse patru şi treizeci şi cinci de minute şi nu scrisese niciun cuvinţel.

Olivia s-a lansat din nou spre ibook-ul lucios, din titan, şi s-a apucat de scris cuprinsă de frenezie.

„În capitala Angliei, lumea modei, a muzicii, a televiziunii, a teatrului, cinematografiei, literaturii, publicaţiilor cotidiene şi a politicii sunt adunate toate într-un mic oraş, ca un nod îmbârligat şi mişcător de şerpi. În America, toate aceste domenii sunt separate, fiecare avându-şi propria capitală. În trecut, politica îşi avea centrul la Washington, literatura, arta şi moda la New

York, artele vizuale la Los Angeles. Dar în ultimii ani, Miami fosta capitală a pistolarilor, a afacerilor necurate, a contrabandiştilor şi a bătrânilor în căutare de soare – a năvălit pe scena marilor capitale americane ca un oraş al luminilor calde, al artdeco-ului şi al pieilor de leopard, ca un oraş cool şi extravagant, cu accente muzicale ultimul strigăt, în care moda şi artele sunt atrase tot mai mult, ca de forţa unui gigantic magnet roz şi albastru metalic".

Sâc. Hahaha. Mai trebuia să rearanjeze un pic frazele şi să adauge ceva culoare locală. Nimica toată. A sunat telefonul. Era Melissa, fata de la relaţii cu publicul, care voia doar să întrebe cum merge cu articolul şi să verifice dacă avea să vină la „mica serată" al lui Pierre Ferramo. Olivia s-a străduit să scrie cu o mână, cu receptorul proptit sub bărbie, aşteptând disperată că Melissa să facă o pauză între fraze, ceea ce nu s-a întâmplat. Abia a reuşit să scape de Melissa că telefonul a sunat din nou. De data asta era adjuncta de la Elan, care voia să stea de vorbă pe larg despre Oceansăpart: unghiul din care va fi abordat articolul, lungimea lui, stilul, oamenii care ar trebui intervievaţi. Era aproape ora cinci. Situaţia era disperată, de-a dreptul disperată. De ce dracu' se băgase ea în asemenea bucluc? Era blestemată blestemată să scrie veşnic de acum încolo articole care începeau cu „Dintr-odată, se zăresc mai multe pălării pretutindeni!" Nu va mai avea voie în veci să iasă pe uşa redacţiei.

La Londra, în biroul lui de la Sunday Times, Barry Wilkinson umbla furibund de colo-colo prin faţa orologiului

demodat, înjurând-o de zor pe Olivia.

A urmărit, furios, cum minutarul se îndreaptă inexorabil spre ora locală unsprezece şi s-a pregătit să ridice receptorul.

„OK, a gândit el, o concediez pe vaca aia năroadă. O să fim nevoiţi să publicăm materialul de rezervă”.

Adjunctul lui Barry a năvălit în birou, cu nişte foi de hârtie ridicate triumfător deasupra capului:

— A trimis articolul!

— Şi? a întrebat Barry cu un început de dezamăgire.

— E nemaipomenit, a declarat adjunctul.

— Hâm! a făcut Barry.

Olivia, la rândul său, urmărea şi ea furibundă ceasul, dar, spre deosebire de Barry, ea proba în acelaşi timp diverse haine. De ce organizau întotdeauna americanii toate alea atât de al dracului de devreme? Prânzul la douăsprezece. Cina la şapte. Ca în Worksop în anii ’60. Iar acum trebuia să ia parte la un party înspăimântător găzduit de Osama Bin Laden. A chicotit cu gândul la un interviu pe care îl citise cândva, acordat de soţia unui proprietar de ziar, care, întrebată cum trebuie

să te comporţi într-o situaţie înspăimântătoare, declarase: „Păi, cel mai bine e să te-ncalţi cu Balenciaga şi cu tupeu înainte!”

Oliviei nu i-a trebuit prea mult să facă treaba asta. În fond, nu făcea decât să aleagă o uniformă. Cu opt ani în urmă, acţiunea ei de metamorfozare din Rachel în Olivia

indusese şi un efort suprem de transformare dintr-o făptură dolofană într-una zveltă, şi se dotase astfel cu un trup nemaipomenit pe post de unealtă utilă în viaţă. Ceea ce o uluise însă în cel mai înalt grad era tratamentul total diferit primit de fosta Rachel cea dolofană comparativ cu noua Olivia cea zveltă. Abia atunci îşi dăduse seama cât de uşor pot fi manipulate reacţiile omeneşti. Voiai să faci senzaţie şi să atragi atenţia nimic mai simplu. Nu aveai altceva de făcut decât să pui pe tine ceva minuscul şi cu vino-ncoace, ca o aspirantă la statutul de stea de cinema în seara premierei oficiale. Dacă voiai ca nimeni nici să nu observe măcar că eşti acolo, purtai jeansi lăbărţaţi cu batiste atârnând de prin buzunare, pantofi fără toc şi pulover lung, nu te machiai, îţi puneai ochelari pe nas şi-ţi lăsai părul laţe. Şi astfel devenise, instinctiv, un adevărat maestru în arta deghizării. Vestimentaţia era doar o chestiune de uniforme şi norme prestabilite de comportament. În afara oraşului Worksop, oamenii nu prea observau altceva decât după ce se cunoşteau mai bine – dacă apucau să facă vreodată aşa ceva.

A decis că în seara asta e nevoie de un look îmbietor, dar nu prea depravat, ca să nu ofenseze cumva sensibilitatea musulmană (chestie cam dificilă), cu pantofi în care să poţi umbla sau sta locului fără să te alegi cu băşici în talpă. Îşi adusese cu ea uniforma scumpă, cu vino-ncoace

(fustiţă scurtă, foarte stilată, pantofi frumoşi cu toc înalt în care se putea umbla, dar nu prea se putea urca sau coborî scări şi destule bijuterii rafinate care să poată

impresiona chiar în prezenţa unor falsuri mai strălucitoare) şi, de asemenea, echipamentul obişnuit: sprayul paralizant, oglinjoara retrovizoare, acul de pălărie (o veche idee de-a mamei, care spunea că-l puteai folosi împotriva vreunui atacator) şi, evident, trusa de supravieţuire.

După câteva tentative, a ajuns la concluzia că e cazul să poarte sandalele ei Gucci comode cu cureluşe subţiri, o rochie simplă pastel dintr-o bucată şi un şal Pucci aruncat pe umeri. S-a gândit să-şi acopere şi capul, însă şi-a dat seama că ar fi prea de tot. A aruncat propriei reflexii în oglindă un zâmbet vesel, aproape ca de majoretă, după care a sunat la recepţie să comande un taxi. În ultima clipă a strecurat acul de pălărie, sprayul şi trusa de supravieţuire în poşeta Louis Vuitton, împreună cu mica agendă de telefoane, aşa, pentru orice eventualitate. Îi arată ea lui Barry.

A dat drumul la televizor ca să arunce o privire rapidă la CNN, să afle dacă se întâmplase cumva ceva interesant. Dădeau un reportaj despre o capsulă a timpului îngropată cu cincizeci de ani în urmă şi recent descoperită sub o şcoală.

„Un mesaj din trecut – urma o pauză încărcată de dramatism – de la cei care au trăit atunci”, a încheiat ştiristul pe un ton sentenţios. Olivia a izbucnit în râs. Îi plăcea la nebunie stilul misterios folosit în frazarea CNN-ului, ceva de genul: „JS înalt, are mustaţă şi vrea să otrăvească întreaga omenire: Saddam Hussein „sau: „J udă, e transparentă, dar fără ea am pieri cu toţii: apăăă”.

Privirea i-a fost brusc atrasă de textul care curgea sub imagini: „Yankees-Redsox, scor 11-6; Osama Bin Laden a fost văzut în partea de sud a Yemenului. Sursele pot fi considerate «de încredere»”.

S-a holbat la text clipind des, nevenindu-i a crede.

— Aha, a zis ea în cele din urmă. O, Doamne. Deşi, evident, ăsta e lucru bun.

Sentimentul de jenă al Oliviei s-a accentuat încă mai mult după ce a ajuns la apartamentul lui Ferramo şi şi-a dat seama că ideile ei săriseră binişor peste cal. Se aşteptase să dea peste ceva între încăperile dintr-un hotel exagerat de scump, gen Knightsbridge, şi interioarele preferate de Saddam Hussein în primele lui apariţii televizate: covoare de la un perete la altul, divane pătrate bej, aranjamente florale pompoase aşezate în faţa unor draperii lungi de tul, scaune cu picioare curbate şi aurite şi lămpi pântecoase. În închipuirea ei înfierbântată, lui Ferramo îi crescuse deja o barbă lungă, purta turban, burnuz şi ţinea în mâini o mitralieră Kalaşnikov. Se aşteptase la miros de mosc şi dulci parfumuri de Orient Mijlociu, la farfurii cu baclavale (asta, nu se ştie din ce motiv) şi la un Ferramo stând turceşte pe un covoraş de rugăciune, lângă o lampă din acelea pântecoase.

Dar clădirea era ultramodernă, iar spaţiile destinate accesului public fuseseră concepute într-un stil de un minimalism nemilos, cu o trimitere extrem de discretă spre universul navigaţiei: totul era fie alb, fie albastru şi plin de nişe rotunde gen hublou. Nu zăreai pe nicăieri lămpi

pântecoase sau scaune cu picioare curbate şi aurite. Apartamentele lui Pierre Ferramo ocupau în totalitate etajele nouăsprezece şi douăzeci. Olivia a ieşit din liftul metalic vopsit în alb, plin de false hublouri, şi s-a holbat uluită la spectacolul care i se înfăţişa ochilor.

Întreg etajul douăzeci consta dintr-o singură încăpere cu pereţi de sticlă, ce dădea spre o terasă cu vedere la ocean. O piscină luminată, de un albastru-petrol intens, se întindea de la un capăt la altul al terasei. În partea din spate a încăperii, printr-unul din pereţii de sticlă, se vedea soarele apunând sub linia orizontului, în spatele oraşului Miami, nu înainte de a arunca o ultimă cascadă vie de lumini portocalii şi roz-somon.

Ferramo stătea la o uriaşă masă albă, unde era în plină desfăşurare o partidă de cărţi, iar întreaga lui făptură întunecată şi elegantă degaja gravitate şi putere. În spatele lui, indianca supermodel îşi odihnea mâna pe umărul lui, ca o soţie. Părul ei lung şi negru făcea un contrast izbitor cu rochia albă de seară, efect scos încă mai mult în evidenţă de o uluitoare garnitură de diamante.

Olivia şi-a ferit ruşinată privirea, de teamă ca Ferramo să nu fi ghicit cumva ce aiureli îi umblaseră ei prin cap. Arăta ca un priceput şi serios om de afaceri: bogat, cu siguranţă puternic, dar nu terorist. Slavă Domnului că nu îi pomenise nimic lui Barry de bănuielile ei.

— Cum vă numiţi, vă rog? a întrebat băiatul de la intrare, cu lista invitaţilor în mână.

— Olivia Joules, a răspuns ea şi s-a luptat din răsputeri cu tentaţia de a se scuza aşa, în general.

— A, da, poftiţi vă rog.

Tânărul a condus-o la un chelner care ţinea în mână o tavă. Şi-a ales cu grijă un pahar de apă minerală – nu avea de gând să facă în seara asta vreun pocinog din cauza beţiei –, după care a aruncat o privire rapidă de jur-împrejurul încăperii şi şi-a repetat sieşi binecunoscuta litanie: JShmeni nu se gândeşte la tine. Toţi se gândesc numai la propria persoană, cum faci şi tu”.

Două tinere îmbrăcate în tricouri şi jeansi strâmţi, cu curele aproape indecent de coborâte sub talie, îşi trimiteau reciproc bezele. Olivia le-a recunoscut: erau fetele care pozaseră în formă de S pe covorul roşu în seara precedentă.

— Doamne sfinte! a exclamat una din ele şi mâna i-a zburat spre gură. Am un tricou ca al tău.

— Nu mă-nnebuni.

— Dar exact ca al tău.

— Unde l-ai găsit?

— La Gap.

— Şi eu la fel! De la Gap l-am cumpărat şi eu.

— Doamne Dumnezeule!

Cele două fete s-au holbat una la alta, totalmente copleşite de această coincidenţă aproape magică. Olivia a simţit că ar fi cazul să le vină în ajutor înainte de a li se face rău şi a leşina pe covorul de un alb imaculat, aşa că a pornit uşurel în direcţia lor.

— Bună. De unde vă cunoaşteţi voi două? li s-a adresat ea cu un zâmbet prietenos, în vreme ce se lupta cu senzaţia aceea că este cea mai nedorită fetiţă din parc,

care îşi doreşte şi ea să aibă un tricou din ăsta de la Gap.

— Păi, lucrăm amândouă la…

— Suntem actriţe, s-a repezit cealaltă. Fetele, ca şi tricourile, erau aproape ireal de identice: sâni voluminoşi, şolduri înguste, păr lung şi blond, buze rujate intens, strălucind de colagen şi creionate pe margini cu maroniu. Atâta doar că una era mult mai drăguţă decât cealaltă.

— Actriţe? Ce interesant, a zis Olivia.

— Pe mine mă cheamă Demi, a zis cea mai puţin drăguţă. Ea e Kimberley. Tu de unde eşti?

— Din Anglia.

— Anglia? Adică Londra? a întrebat Kimberley. Şi eu vreau să merg la Londra.

— Eşti foarte norocoasă că locuieşti aici.

— Nu locuim în Miami, suntem aici doar în vizită. Suntem din Los Angeles. Mă rog, nu chiar din Los Angeles.

— Familia mea e parţial italiană, parţial română şi parţial Cherokee, a explicat Kimberley.

— Olivia, s-a prezentat ea, a strâns mâna fetelor şi s-a simţit îngrozitor de englezoaică. Deci, sunteţi doar în vizită? Lucraţi aici?

— Nu, a răspuns Kimberley oarecum confuz şi s-a tras de pantaloni. Pierre ne-a adus aici doar pentru lansare.

— Foarte frumos din partea lui. E un tip senzaţional, nu-i aşa?

— Da. Eşti actriţă cumva? a întrebat Kimberley cu suspiciune. Îl cunoşti de la Paris?

— N-aş fi în stare să fiu actriţă pentru nimic în lume. L-am cunoscut abia aseară. Sunt ziaristă.

— Sfinte Sisoe. La ce revistă lucrezi?

— Elan.

— Elan? Ediţia Elan pentru Anglia, nu? Ar trebui să vii la Los Angeles. Ar trebui să ne suni. Poate scrii un articol despre noi.

— OK, a zis ea şi şi-a scos carneţelul din poşetă, cu grijă să-şi ascundă trusa de supravieţuire. La ce număr vă pot găsi?

Cele două fete au schimbat priviri neliniştite.

— Păi, la ora actuală suntem cam între două adrese, a zis Demi.

— Dar poţi să dai de noi prin intermediul Melissei. Ştii tu, fata care se ocupă de relaţiile cu publicul pentru Pierre.

— Sau ne poţi găsi la lucru, la Hotel Hilton. Kimberley i-a aruncat lui Demi o privire furioasă.

— Lucrăm acolo doar temporar, a declarat ea acru, ca să ne umplem timpul între probe şi repetiţii.

— Bineînţeles. La care Hilton?

— La Beverley Hilton, a zis Demi surescitată. La intersecţia dintre Santa Monica şi Wilshire. Unde se ţin ceremoniile pentru Golden Globe. Eu mă ocup de obicei de cabina de machiaj în timpul ceremoniei. E nemaipomenit: patru cabine de machiaj, toate mărcile de parfum. Toate marile staruri trec pe-acolo să-şi împrospăteze machiajul: Nicole Kidman, Courtney Cox, Jennifer Connelly şi aşa le văd pe toate în carne şi oase.

Of, zău aşa. Auzi colo, Osama Bin Ferramo. Individul nu e nimic altceva decât un playboy…

— Uau. Şi cum e Nicole Kidman în realitate? a

întrebat Olivia.

— O, Doamne, a zis Demi, ducându-şi mâna în dreptul inimii.

— De fapt, a zis Kimberley şi s-a aplecat spre ea în chip conspirativ, noi o să jucăm în filmul pe care îl produce Pierre. Poate ai auzit de el…

…un playboy cinic, care îşi face jocurile lui de playboy pe seama aspiraţiilor unor mici visătoare nevinovate.

— Îmi permiteţi să vă întrerup, doamnelor? Olivia s-a întors. De ele se apropiase un bărbat scund şi oacheş, cu pieptul acoperit de un păr negru care i se iţea prin tricoul polo galben. Părul de pe piept, ca şi cel de pe cap, era foarte creţ, ca părul pubian. Emana un miros neplăcut, dulceag. I-a întins mâna, cu ochii aţintiţi pe sânii ei:

— Bună, scumpete. Alfonso Pérez. Iar tu eşti…

— Bună, iepuraşule. Olivia Joules, a răspuns ea, cu ochii, la rândul ei, drept între picioarele lui. Am făcut cunoştinţă cu Pierre aseară, la lansarea cremei Devoree.

— A, da. Eşti şi tu actriţă? Poate aranjăm să joci şi tu un rol?

Avea un accent străin foarte pronunţat şi rostea litera r într-un fel foarte rulat.

— Nu, mulţumesc. N-aş putea să joc nici. măcar prinsă.

— Haios, a zis Kimberley.

De ce oare ziceau americanii „Haios”? O spuneau în vorbe în loc să râdă, de parcă umorul era un fenomen pe care-l observai din afară, nu ceva la care participai direct.

— Chiar aşa, domnişoară Joules? Nu doreşti să fii

actriţă?

Era Ferramo, care se apropiase tiptil, pe neobservate.

Simultan, Demi şi Kimberley au răsuflat cu zgomot. S-au holbat amândouă la el, cu boticurile rujate rămase pe moment întredeschise. Picioarele lui Pierre Ferramo erau ambalate îngrijit într-o pereche de jeansi bine călcaţi. Umerii păreau foarte laţi sub puloverul cenuşiu de caşmir. Olivia şi-a dat silinţa să respire normal şi s-a uitat în ochii lui întunecaţi şi pătrunzători. El a ridicat întrebător din sprâncene.

— Am încercat cândva să joc. Mi s-au dat de probă câteva roluri într-o comedioară. Dar mi s-au luat toate, unul câte unul, în afară de cel al domnişoarei Guided, camerista mută.

Starletele aspirante şi omuleţul uleios s-au uitat la ea uluiţi.

Lui Ferramo i-au sclipit ochii de un amuzament reţinut.

— Ne scuzaţi, vă rog, s-a adresat el grupului, după care a luat-o pe Olivia de braţ şi s-a îndepărtat de grup împreună cu ea.

În vreme ce fetele îi aruncau priviri ursuze, Olivia se lupta cu sentimentul de fetiţă încrezută şi îngâmfată, pe care îl dispreţuia indiferent de împrejurări. Dezbină şi stăpâneşte, s-a pomenit ea gândind. Ferramo îşi dezbina mulţimea de femeiuşti ca să o stăpânească mai bine.

Un chelner s-a repezit spre ei şi le-a oferit şampanie de pe o tavă.

— O, nu, mulţumesc, a zis Olivia îndată ce Ferramo i-a

înmânat un pahar cu picior lung.

— Dar trebuie neapărat să bei, a murmurat el. E şampanie franţuzească. Din cea mai bună.

Da, dar tu bei? Accentul lui era foarte greu de identificat.

— Non, merçi, a zis ea. Et vous? Vous êtes français?

— Mais bien sûr, a declarat el aprobator. Et je croix que vous parlez bien le français. Vous êtes, ou je peux? – tues une femme bien educatée.

Aş vrea eu. Orele de franceză din liceu, a gândit ea, dar s-a mulţumit să zâmbească misterios, întrebându-se dacă educatée era corect în franceză şi luând hotărârea să îl caute mai târziu într-un dicţionar.

Olivia avea ureche bună pentru limbi străine şi constatase că uneori, chiar dacă nu vorbea o limbă anume, putea să înţeleagă despre ce se discută. Chiar şi în cazul unor jocuri de cuvinte îmbârligate, era în stare să priceapă de regulă cam la ce se referea persoana respectivă sau putea deduce asta intuitiv, după intonaţie. Cândva, lipsa studiilor universitare în domeniu o necăjise, dar găsise de atunci metode proprii de compensare. Cu ajutorul cărţilor şi casetelor şi a vizitelor în străinătate, reuşise performanţa de a vorbi curgător franceza şi de a se descurca binişor în spaniolă şi germană. În urma câtorva vizite în Sudan şi în insulele musulmane Zanzibar şi Lamu, se alesese cu ceva cunoştinţe rudimentare de arabă. Din păcate, lumea jurnalismului monden nu-i prea dăduse ocazia de a se folosi cine ştie ce de toate astea.

Ferramo a tras un gât bun de şampanie şi a condus-o

prin mulţime, ignorând total tentativele

diverselor persoane de a-i atrage atenţia. Olivia se simţea ca la premiera unui film alături de actorul principal. Privirile îi urmăreau în permanenţă, în special privirile indiencei.

— Dar, firește, domnişoară Joules, francezii nu sunt tocmai populaire în ţara ta, a zis el şi a condus-o pe terasă.

— Mai mult sau mai puţin, a râs ea. Homer Simpson i-a numit „mâncători de brânză şi maimuţoi capitularzi”.

S-a uitat în sus la el, i-a zâmbit gen flirt şi i-a pândit reacţia. El s-a sprijinit de balustrada care semăna cu una de vapor de croazieră, i-a zâmbit la rândul lui şi i-a făcut semn să vină lângă el.

— A, da, Monsieur Simpson. Fundamentul înţelepciunii omeneşti. Şi tu? Te identifici cu această sensibilité franţuzească?

Ea s-a sprijinit de balustrada metalică rece şi a privit spre ocean. Vântul bătea şi acum cu putere. Luna îşi făcea la răstimpuri câte o apariţie palidă de după norii zdrenţuiţi care goneau nebuneşte pe cer.

— Am fost împotriva invaziei, dacă la asta te referi.

— De ce?

— Nu a avut niciun sens. Au pedepsit pe cineva care încălca legislaţia internaţională, şi au făcut-o încălcând ei înşişi legislaţia internaţională. Nu cred că Saddam a avut ceva de-a face cu atacul asupra World Trade Center. El şi Al-Qaeda se urăsc reciproc. Nu s-a prezentat nicio dovadă că ar fi deţinut vreo armă chimică. Mă tot întreb dacă nu

cumva ni s-a ascuns ceva, dar nu s-a aflat nimic. Până la urmă, cred că nu e cazul să asculţi pe nimeni dintre cei care se ocupă de asta.

— Ai dreptate. Nu eşti câtuşi de puţin actriţă, a râs Ferramo. Vorbeşti din suflet.

— Asta e o remarcă oarecum caustică vizavi de actriţe, nu crezi?

— Ei, aş. Ştiai că zilnic sosesc în Los Angeles peste cinci sute de tinere, sperând să devină actriţe, în goană turbată după faimă şi bogăţie, ca un roi de lăcuste? Nu cunosc nicio altă valoare în viaţă.

— Pari să fi luat destul de multe dintre ele sub aripa-ţi protectoare.

— Doresc să le ajut.

— Sunt convinsă.

El i-a aruncat o privire tăioasă:

— Este o meserie foarte dură.

— Pierre?

Frumoasa indiancă venise pe balcon şi l-a atins posesiv pe braţ. Era împreună cu un bărbat arătos, musculos, de vreo patruzeci şi ceva de ani, cu un zâmbet larg, cu colţurile buzelor uşor răsucite în sus ceva între Jack Nicholson şi Felix Motanul.

— Dă-mi voie să ţi-l prezint pe Michael Monteroso. Îţi aduci aminte de el? Tehnicianul facial de geniu, care ne ajută de câtăva vreme. E răsfăţatul Hollywoodului, a adăugat ea şi i-a făcut cu ochiul Oliviei, într-o tentativă nu prea reuşită, ca de şcolăriţă, de a părea conspirativă. E

omul de culise peste tot.

Preţ de o secundă, pe chipul cu trăsături fine al lui Ferramo a fluturat o expresie de dispreţ suveran, după care şi-a recăpătat stăpânirea de sine şi a zâmbit amabil.

— Bineînţeles, Michael. Încântat de cunoştinţă. Mă bucur să-l întâlnesc în sfârşit pe maestru.

I-a strâns mâna lui Monteroso.

— Iar ea e prietena mea din Londra, Olivia Joules, a zis Ferramo. O foarte distinsă ziaristă.

I-a apăsat uşor braţul, ca pentru a-i evoca o glumă numai de ei ştiută.

— Şi, Olivia, ţi-o prezint pe Suraya Steele.

— Bună, a zis Suraya cu răceală, şi-a trecut mâna prin păr, după care şi l-a aruncat pe tot spre spate ca pe o cascadă lungă şi strălucitoare, într-un fel care l-a făcut să i se reverse tot pe umeri.

Olivia a înţepenit din cap până-n picioare. Nu putea să sufere femeile care îşi dădeau părul pe spate. Părea un gest de insidioasă vanitate: deghiza sentimentele unor femei îngâmfate, dornice de atenţie, ceva în genul „ia priviţi cu toţii ce păr minunat am eu”, sub pretextul că-şi vânturau părul pe spate numai ca să şi-l dea la o parte de pe faţă. Păi, dacă voiau într-adevăr să fie îngrijite şi ordonate, de ce nu şi-l prindeau cu o agrafă sau o bentiţă?

— Tu scrii despre modă pentru revista Elan, aşa e? a tors Suraya uşurel, cu anume condescendenţă.

— Zău? a zis Michael Monteroso. Stai să-ţi dau cartea mea de vizită şi site-ul meu. Sunt specialist în lifting facial instantaneu microdermabraziv rapid. I-am aplicat tehnica

mea lui Dévorée chiar cu câteva minute înaintea decernării premiilor MTV.

— Nu că arăta nemaipomenit? a zis Suraya.

— Mă scuzaţi, vă rog, a murmurat Pierre. Trebuie să mă întorc la masa de joc. Nimic nu este mai dizgraţios decât o gazdă care câştigă, cu excepţia unei gazde care câştigă şi apoi dispare.

— Da, e clar că ar trebui să ne întoarcem. Accentul Surayei avea ceva alunecos. Era un amestec fluid de vorbire lăbărţată de pe Coasta de Vest a Americii şi stilul şcolăresc de Bombay.

— Nu vrem să se audă murmure de nemulţumire, a încheiat ea.

În timp ce Monteroso privea cu vădită dezamăgire spinarea lui Ferramo, Olivia nu a avut nevoie să-şi reamintească faptul că nimeni nu se uită la ea. Monteroso avea aspectul omului ajuns cam târziu în viaţă la succes şi se agăţa de el cu dinţii şi cu ghearele. I-a adresat Oliviei un salut vag din cap, s-a întors să caute din priviri pe cineva mai interesant cu care să vorbească şi şi-a sticlit dinţii albi într-un zâmbet larg:

— Bună, Travis. Ce mai faci, frate?

— Bine, bine. Mă bucur să te văd.

Tipul care bătea palma cu Monteroso era în mod vădit unul dintre cei mai arătoşi bărbaţi pe care Olivia îi văzuse vreodată, avea ochi albaştri cu luciri de gheaţă, ca de lup, dar în spatele lor ea simţea o disperare ascunsă.

— Cum merge treaba? Cum e viaţa de actor?

— Bine, bine, înţelegi tu. Scriu pe ici, pe colo, ştii,

conduc diverse afaceri, construiesc nişte cutii, ştii…

Cu alte cuvinte, lucrurile nu merg prea grozav pe tărâmul actoriei, a gândit Olivia, luptându-se să-şi ascundă un zâmbet.

— Olivia, văd că l-ai cunoscut pe Travis Brancato! Ştiai că scrie scenariul pentru noul film pe care-l produce Pierre?

Decepţionată, Olivia a ascultat, politicos, vorbăria Melissei, după care a reuşit să scape de ea şi a dat de tipii zâmbăreţi gen Beavis şi Butthead pe care-i cunoscuse la lansare şi care i-au spus surescitaţi la maximum că urmau să facă figuraţie în filmul lui Ferramo, după care i-au făcut cunoştinţă cu Winston, un negru superb, instructor de scufundări, care lucra pe la diverse hoteluri din port şi care venise să instruiască nişte clienţi de pe Oceansăpart. S-a oferit să o conducă la vapor în după-amiaza următoare şi poate chiar să iasă împreună în larg.

— Am impresia că n-o să fiu cine ştie ce ocupat. N-am avut decât un singur client până acum, dar am fost nevoit să-l duc imediat înapoi, pentru că avea un stimulator cardiac.

Din păcate, a fost din nou întreruptă de Melissa, care i-a arătat un comunicat de presă, i-a împuiat capul cu nişte păreri personale despre noul film al lui Ferramo şi i-a împărtăşit şi vestea că Winston avea să fie consultantul filmului în probleme de scufundări. În cele din urmă, Olivia a ajuns la concluzia că se afla acolo nu pentru că Pierre Ferramo o plăcuse, ci pentru că urma să i se ceară să scrie un articol pentru promovarea noului film produs de el.

S-a desprins din mulţime şi s-a dus din nou pe terasă, chinuită de decepţie şi indignare pentru că îngăduise să fie manipulată ca o proastă. S-a uitat spre ocean, dar nu se mai zărea decât bezna. Nu putea să vadă unde se terminau dunele şi unde începea oceanul, dar auzea valurile izbindu-se de ţărm. A observat o scară de metal care pornea de pe balcon spre nivelul superior. O scară de incendiu? S-a uitat pe furiş împrejur şi a pornit-o pe scară, la capătul căreia s-a pomenit într-un mic balconaş înconjurat de o balustradă din lemn. S-a aşezat într-un colţ mai ferit de vânt şi s-a învelit bine în şal. Că Ferramo ar fi fost Bin Laden, era una. Că ar fi un om de afaceri deştept şi serios care o plăcea, era alta. Dar el nu era decât un playboy care se înconjurase de un harem întreg de aspiranţi de ambele sexe şi se folosea de invenţia asta aiurită cu filmul, care nu avea să se materializeze în veci, doar ca să-i atragă pe toţi în plasa lui ca pe nişte musculiţe nevinovate.

Preţ de o secundă s-a simţit tristă şi însingurată. Pe urmă însă, şi-a reamintit că nu era deloc tristă şi însingurată. Era Olivia Joules.

Respinsese o viaţă de făcut omlete pentru te miri ce bărbat plin de mofturi şi de împins căruciorul cu bebeluşi prin magazinele din Worksop. Era o femeie independentă care călătorea prin toată lumea în căutarea valorilor vieţii şi a aventurii. Simţea nevoia să plece de la petrecerea asta tâmpită şi să-şi vadă de treaba ei.

S-a auzit un sunet pe scara metalică. Cineva urca. A rămas locului, cu inima bătându-i cu putere. Nu făcuse nimic rău. În fond, de ce să nu se urce pe acoperiş?

— Ia te uită, domnişoară Joules. Te-ai aciuat aici ca o mică rândunică.

Ferramo avea în mâini o sticlă de şampanie şi două pahare.

— Acum cu siguranţă nu vei refuza să bei un pahar de Cristal cu mine.

S-a dat bătută. A tras un gât de şampanie excelentă, rece ca gheaţa, şi s-a gândit: Regula de Comportament numărul paisprezece: uneori trebuie să faci şi tu ca toată lumea.

— Spune-mi, a zis el şi a ridicat paharul spre al ei, acum poţi să te relaxezi? Ţi-ai terminat treaba? Ai tot ce-ţi trebuie pentru articol?

— A, da, a zis ea, dar mă ocup de altceva acum. De Oceansăpart. Ştii care, nu? Uriaşul vapor-bloc ancorat în port.

— Serios? Ce interesant.

Dar faţa lui exprima sentimente exact opuse.

— Dar vreau să scriu articole serioase, a adăugat ea grăbită, în încercarea de a corecta impresia că ar preocupa-o poveştile superficiale. Articole realmente importante sigur, de fapt –, nu că articolul despre crema facială nu ar fi…

— Înţeleg. Nu e ceva de interes global. Şi în legătură cu Oceansăpart ce anume ai de gând să faci? Interviuri? O vizită pe vapor?

— Da. De fapt, am făcut cunoştinţă cu un cuplu foarte drăguţ din nordul Angliei, ca şi mine. Mă duc mâine să mă văd cu ei şi…

— La ce oră?

— Să păi, de dimineaţă, la…

— Nu cred că e o idee prea bună, a murmurat Ferramo, luându-i paharul şi trăgând-o spre el.

— De ce nu?

Era atât de aproape de el, încât îi simţea respiraţia în obraz.

— Pentru că, a răspuns el, sper că mâine dimineaţă vei lua micul dejun… cu mine.

El a întins mâna, i-a atins faţa şi, cu o mişcare de expert, i-a ridicat-o lângă a lui, în aşa aşa fel încât ochii lui s-au topit într-ai ei. A sărutat-o, ezitant la început, cu buzele uscate lipite de ale ei, apoi pătimaş, iar trupul ei a pulsat brusc de viaţă şi s-a pomenit răspunzându-i la fel de pătimaş la sărut.

— Nu, nu, a zis ea şi s-a desprins brusc de el. Ce nebunie făcea? Se giugiulea cu un playboy care dispunea de un întreg salon de giugiulitoare cu un etaj mai jos.

El s-a uitat în jos la ea, şi-a recăpătat stăpânirea de sine şi răsuflarea.

— E ceva în neregulă? a murmurat apoi.

— Abia ne-am întâlnit. Nici nu te cunosc.

— Înţeleg, a zis el şi a dat gânditor din cap. Atunci, ne vedem mâine, la ora nouă. O să vin la Delano. Şi o să începem să ne cunoaştem. O să fii acolo?

Ea a dat afirmativ din cap.

— O să te ţii de cuvânt? Poţi să-ţi amâni interviul?

— Da.

Nu era nevoie să o facă. Interviul era abia la ora

unsprezece.

— Foarte bine, atunci.

S-a ridicat, i-a întins mâna, a ajutat-o să se ridice şi i-a zâmbit cu dinţii lui de un alb orbitor.

— Iar acum, trebuie să ne întoarcem la petrecere.

*

Olivia era pe punctul să plece când a dat cu ochii de lista invitaţilor, abandonată sub nişte şerveţele mototolite şi pahare murdare pe masa albă de lângă uşă. Când să întindă mâna după ea, o uşă s-a deschis dincolo de masă şi Demi şi-a făcut apariţia aranjându-şi topul, urmată de tânărul oacheş care o întâmpinase la sosire.

— Bună, a chicotit Demi cu un aer mulţumit şi s-a întors la petrecere.

— Am impresia că ţi-am dat jacheta mea la sosire, i s-a adresat Olivia tânărului şi i-a aruncat un zâmbet conspirativ. Una bleu pal, piele întoarsă.

— Desigur. Mă duc imediat să o caut. Îmi place grozav accentul tău.

— Mulţumesc.

I-a aruncat un zâmbet fermecător. Şi mie îmi place grozav accentul tău, a gândit ea. Şi e tot atât de franţuzesc ca acela al boss-ului tău.

— Vai de mine! a făcut ea şi a pornit în goana mare după tânăr. Îmi pare foarte rău. N-am venit cu jacheta astă-seară. Cât sunt de proastă.

— Nicio problemă, domnişoară.

— Sunt totalmente ameţită. Scuze. Mulţumesc, a adăugat ea şi i-a strecurat o bancnotă de cinci dolari.

După care a intrat în lift, cu lista invitaţilor împăturită şi pusă bine în poşetă.

— Chiar te-ai sărutat cu el?

— Da, ştiu, ştiu. Of, Doamne.

Olivia trăgea de firul telefonului mai să-l rupă, cu ochii pe fereastră la luminile vapoarelor de pe ocean, şi se întreba dacă şi Ferramo se uita într-acolo în clipa aceea. Sărutul sub clar de lună reuşise, spre marea ei jenă, să o convingă – mai mult decât faptul că Bin Laden fusese văzut în Yemen că bănuielile ei fuseseră ridicole.

— Trebuie să încheiem repejor conversaţia, sunt la redacţie, a zis Kate la capătul celălalt al firului. Deci, stai să văd dacă te-am înţeles bine. Aseară m-ai sunat să-mi spui că e Osama Bin Laden. Peste nici douăzeci şi patru de ore mă suni ca să-mi spui că te-ai giugiulit cu el pe un acoperiş. Eşti fiinţa cea mai ridicolă din câte am cunoscut vreodată.

— Ei bine, ai avut dreptate, a zis Olivia.

— Nu i-ai spus nimic lui Barry, sper.

— Era cât pe ce, a chicotit Olivia. Dar n-am făcut-o. Mă văd cu el mâine.

— Cu cine? Cu Barry?

— Nu, cu Pierre.

— Pierre Bin Laden? A chicotit din nou.

— Mai taci odată. Ştiu, ştiu. Sunt o idioată. Dar uite ce e: n-am de gând să mă culc cu el. O să luăm doar micul dejun împreună.

— Da, da, vezi să nu, a zis Kate. O, la naiba, trebuie s-

o iau din loc. Sună-mă după aia, OK?

Olivia s-a lăsat, încântată, pe spate şi s-a uitat de jur-împrejur. Camera avea un design grozav. Apartamentul meu ar putea fi aşa! a gândit ea surescitată. Aş putea să am un lampadar de zece ori mărimea normală. Aş putea să am o toaletă cu rola de hârtie igienică agăţată pe un lanţ şi o chiuvetă rotundă de inox, nu din ceramică. Aş putea să am un candelabru şi un joc de şah uriaş în grădină, când o să am casă cu grădină. Şi să zugrăvesc întregul apartament în alb şi să scap de orice obiect care nu e alb.

Animată de propriile planuri de design domestic, Olivia s-a schimbat în pijama, a pus deşteptătorul să sune la ora şapte, a tras jaluzelele care fuseseră deja reparate, după care s-a conectat la e-mail. Avea un mesaj de la Barry, ca răspuns la e-mailul ei despre Miami.

A dat rapid clic pe „Read”.

„Bine”.

Asta era tot ce conţinea e-mailul. „Bine”. A simţit că se umflă în pene de mândrie şi îngâmfare. Încurajată de acest succes, a dat clic pe „Reply” şi a tastat:

Subiect: Bine

1. Mulţumesc, Bazzer.

2. Elan mă ţine aici încă o zi.

3. Vrei un articol despre actriţe în devenire? 500 vin în Los Angeles zilnic în speranţa să dea lovitura.

Terminat. Olivia

A scris rapid şapte sute cincizeci de cuvinte despre lansarea cremei de faţă pentru Elan, după care, într-un impuls de entuziasm, le-a trimis şi ideea de articol despre

actriţele în devenire, precum şi un posibil articol despre judecăţi pripite atunci când faci cunoştinţă cu cineva şi despre cum prima impresie poate fi uneori total greşită.

*

În dimineaţa următoare, Olivia s-a sculat şi s-a îmbrăcat la o oră cumplit de matinală. La şapte şi jumătate alerga deja pe South Shore, hotărâtă să elimine din creier toate ideile acelea aiurite despre alter ego-ul terorist al lui Ferramo şi să confere obrajilor ei bujori sănătoşi. Vântul bătea mai puternic ca niciodată; frunze şi crengi căzute din palmieri erau împrăştiate pretutindeni pe străzi. Un chelner alerga cât îl ţineau picioarele să prindă o faţă de masă care îşi luase zborul.

S-a uitat spre plajă, unde boschetarii începuseră să se trezească. Unul dintre ei se holba cu evidentă încântare la o şedinţă de yoga care se desfăşura în apropiere: şapte fete întinse pe spate îşi depărtau şi apropiau picioarele. S-a pomenit alergând pe acelaşi traseu ca în ajun, cu gândul că o să ia un taxi la întoarcere şi o să aibă destul timp să se dichisească pentru micul dejun.

S-a oprit când a ajuns la micul spaţiu verde unde făcuse cunoştinţă cu cei doi bătrâni. S-a aşezat pe un zid scund de beton ca să se uite la Oceansăpart, impresionată din nou de dimensiunile copleşitoare ale navei. A auzit dangătul unui clopot pe vas, urmat de un anunţ. Un pescăruş a plonjat în ocean după un peşte. În aer se simţea obişnuitul miros portuar de petrol, amestecat cu cel de peşte şi alge marine. Vântul călduţ încreţea suprafaţa apei şi vălurele înspumate se loveau de ţărmul stâncos. Se

zăreau oameni pe balcoane. Olivia şi-a scos micul binoclu şi s-a uitat după camera lui Edward şi Elsie. Ştia că e cam pe la mijlocul vasului, puntea a treia de sus. Elsie stătea pe un scaun alb de răchită, îmbrăcată într-un halat de casă alb, cu părul prins într-o agrafă, cu capotul fluturându-i în bătaia vântului. Iată-l şi pe Edward, tot în halat, în uşa balconului. Porumbeii, s-a gândit ea, arată aşa drăguţ împreună.

În timp ce se uita la ei, s-a auzit un bubuit înfundat de undeva, din adâncul apei, care a făcut-o să sară în picioare. Brusc, întreg acel monstruos edificiu s-a clătinat ca un vagabond beat, după care şi-a revenit, ceea ce a generat un val uriaş care a năvălit spre ea pe canalul cu ape liniştite şi s-a izbit cu putere de ţărmul stâncos. A auzit ţipete, apoi o mulţime de siluete şi-au făcut apariţia pe balcoane să se uite peste parapet.

Instinctul i-a şoptit să se îndepărteze imediat. În dreapta ei se vedeau câteva chioşcuri din prefabricate, la câţiva metri deasupra pământului, şi mai era şi un container de oţel. A pornit-o repejor spre ele. Se afla cam la vreo douăzeci metri de containerul respectiv când s-a văzut un flash ca un fulger, urmat de o bufnitură ca şi când s-ar fi trântit o uşă enormă sub pământ.

S-a întors şi a văzut o coloană groasă de apă ridicându-se de lângă navă. A luat-o la fugă spre containerul de oţel şi s-a împiedicat din cauza terenului accidentat. O sirenă a început să sune strident, ca alarma nucleară din filmele anilor ’50. S-au auzit strigăte, apoi o altă sirenă, apoi a izbucnit o lumină albăstruie orbitoare,

apoi o a doua bubuitură, mai asurzitoare decât orice auzise vreodată în viaţa ei. A ajuns-o din urmă un val de aer fierbinte, plin de bucăţi de metal şi moloz, care a izbit-o în plin şi trântit-o la pământ. Şi-a auzit propria respiraţie precipitată şi inima bubuindu-i în piept şi s-a târât cei câţiva paşi care îi mai rămăseseră până la container. Era o mică groapă dedesubt şi s-a strecurat în ea, străduindu-se să intre cât mai adânc. Şi-a făcut mâinile căuş în faţa gurii ca să respire fără a inhala mirosul înţepător de fum şi a încercat să se liniştească, să se ghemuiască până la totala dispariţie, să hiberneze ca o broască ţestoasă într-o cutie de carton plină de paie.

NU INTRA NICIODATĂ ÎN PANICĂ. Regula numărul unu, regula esenţială a supravieţuirii, regula esenţială pentru situaţii extreme oriunde şi oricând era: nu intra Niciodată în panică. Să nu ajungi niciodată să ai mintea în aşa hal cuprinsă de isterie, încât să nu mai priveşti în jurul tău, să nu vezi ce se petrece de fapt sau să uiţi să faci lucruri simple, evidente.

Zgomotul dezastrului a început să se domolească, lăsând în urmă doar ţipete şi sunetul sirenelor, iar Olivia a deschis ochii şi s-a iţit de sub container. S-a uitat prin fumul dens şi negru ca smoala spre port, unde se vedea un foc uriaş. Era greu să distingi ceva, dar Olivia avea impresia că apa însăşi luase foc. Zărea forma vagă a vasului Oceansăpart, care părea despicat în două. Una din jumătăţi era încă la orizontală, dar cealaltă avea coada ridicată aproape vertical, ca Titanicul din film. Oamenii alunecau pe punţi şi se chinuiau să se agaţe de balustrade,

în vreme ce alţii cădeau în flăcări. Balconul lui Elsie şi Edward era chiar pe linia rupturii: unde fusese înainte balconul lor, acum se căsca o gaură prin care se vedea secţiunea transversală a vasului, ca într-o diagramă pe planşeta de desen.

Olivia a hotărât să rămână deocamdată pe loc. În timp ce privea, jumătatea de vapor care era încă la orizontală a început să se încline într-o parte. Un val de aer cald a izbit-o din nou, ca şi când s-ar fi deschis uşa unui cuptor încins, după care s-a auzit o nouă bubuitură şi nava s-a transformat într-un infern de flăcări. Olivia şi-a îngropat bărbia în piept şi a simţit arsuri pe pielea de pe o mână. Un huruit asurzitor s-a auzit deasupra ei. A aşteptat câteva clipe să-şi recapete răsuflarea, după care şi-a spus: „Calm, calm, nu intra niciodată în panică, aşa, calm”, a ieşit binişor de sub container şi a constatat, spre uşurarea ei, că picioarele o ţin. A luat-o apoi la fugă într-o goană nebună şi a auzit în urma ei containerul explodând cu zgomot asurzitor.

— Vă simţiţi bine, domnişoară?

Olivia stătea ghemuită, cu braţele în jurul capului, lângă o clădire joasă care o ascundea de port şi de Oceansăpart. Şi-a ridicat fruntea şi a dat cu ochii de un pompier tânăr.

— Sunteţi rănită?

— Nu cred.

— Puteţi să vă ridicaţi? Ea s-a ridicat şi a vomitat.

— Îmi pare rău, a zis ea şi s-a şters la gură. Nu e prea

atrăgător.

— O să vă dau ecusonul ăsta, a zis el şi i-a petrecut în jurul gâtului un ecuson galben prins de un şnur. Când ajung aici paramedicii, vor avea grijă de dumneavoastră.

— Cred că vor avea lucruri mai importante de făcut.

Traficul se oprise complet pe şosele şi poduri. Oraşul încremenise. Aerul era plin de urletul sirenelor. Din toate direcţiile se apropiau elicoptere.

Pompierul i-a întins o sticlă de apă. Ea a luat o înghiţitură şi i-a dat-o înapoi.

— Puteţi s-o păstraţi.

— Nu, ia-o.

A arătat cu un gest spre vapor.

— Du-te acolo. Eu n-am nimic.

— Sigur?

— Sigur.

S-a sprijinit de zid şi şi-a examinat propria persoană. Era neagră din cap până-n picioare. Pe dosul mâinii stângi avea o arsură, deşi, ciudat lucru, nu simţea nicio durere. Şi-a trecut degetele cu grijă prin păr. Era cam prăjit, dar îl mai avea – printr-un miracol, perhidrolul nu provocase o combustie totală. O usturau ochii. Pretutindeni zăceau bucăţi de metal şi dărâmături şi în zeci de locuri izbucniseră incendii. Totul e bine, şi-a spus ea. Totul e cât se poate de simplu. O să intru în apă, o să-i găsesc pe Edward şi Elsie şi o să-i aduc la mal.

Olivia a dat colţul clădirii de zidul căreia se sprijinise şi a privit o clipă oceanul, iahturile din port, cerul albastru. Apoi şi-a întors din nou privirea la Oceansăpart şi senzaţia

a fost ca de schimbare a canalului la televizor, de la un film despre destinaţii de vacanţă la unul despre dezastre. Jumătatea verticală a vasului se scufunda rapid şi apele parcă fierbeau în jurul ei. Cealaltă jumătate avea o enormă gaură neagră în carenă şi continua să se încline într-o parte. Fum şi flăcări se înălţau întruna din ea. Printre flăcările care ardeau pe toată suprafaţa apei pluteau resturi din vas. Într-o scenă ireală de carnagiu, cadavre umane se amestecau cu hoituri de rechini şi baracude. Pompierii începuseră să îndrepte tulumbele asupra flăcărilor, iar cadavrele pluteau în spuma adunată la suprafaţa apei.

Echipa de paramedici sosise la faţa locului şi îşi instala punctul de prim-ajutor. Olivia a văzut un bărbat în apă, foarte aproape de mal. Nu i se zărea decât capul şi avea gura larg deschisă. S-a uitat spre mal, a intrat în panică şi a dispărut sub apă. Olivia şi-a scos rapid adidaşii şi pantalonii şi a plonjat. Printre degetele de la picioare i-a pătruns nămol fierbinte. Şi apa era fierbinte, murdară şi nămoloasă. Când a ajuns aproape de locul în care omul dispăruse, a tras adânc aer în piept, a făcut un efort de voinţă şi s-a scufundat. Nu vedea nimic şi a dat din mâini în toate direcţiile, căutând la nesfârşit prin nămolul îmbâcsit, până a dat într-un sfârşit de el. Era un bărbat masiv şi aproape leşinase. S-a scufundat din nou, l-a apucat de talie şi l-a tras în sus până i-a scos capul afară din apă. Apoi i-a dat drumul o clipă, a ieşit şi ea la suprafaţă şi l-a prins de cap. I-a astupat nasul şi a început să-i facă respiraţie gură la gură, dar era prea dificil să se

menţină cu el cu tot deasupra apei. S-a întors cu faţa spre mal, a făcut semne cu mâna, după care a încercat din nou să îl resusciteze. El a respirat foarte adânc, a tuşit şi a scuipat apă, nămol şi vomă. Ea a împins totul mai încolo în apă, i-a încolăcit capul cu un braţ, aşa cum învăţase, şi a început să-l târască spre mal. Paramedicii au intrat în apa puţin adâncă de la mal şi l-au preluat.

S-a uitat din nou spre canal. Se pare că foarte mulţi oameni fuseseră aruncaţi de pe epavă. O echipă de scafandri sosise pe mal. Olivia s-a dus, cam clătinându-se, spre locul unde îşi instalau postul. Nimeni nu a băgat-o în seamă. A cerut nişte ochelari subacvatici, labe şi o vestă compensatoare cu baliză de semnalizare. Tipul cu care vorbea s-a uitat o clipă la ea.

— Te simţi bine?

— Da. Foarte bine. Sunt scufundător.

— Vrei o butelie cu oxigen? Ea a clătinat din cap.

— Nu e nevoie. O fac doar ca să mă distrez.

S-au uitat unul la altul, amândoi pe punctul de a face o criză de nervi.

— Ai licenţă de scufundător?

— Da, dar cred că ar fi mai bine să lucrez la suprafaţă. Cheamă-mă însă dacă e nevoie de încă un scufundător de adâncime.

— OK, poftim, a zis el şi i-a înmânat labele şi vesta, cu tot cu tubul şi fluierul aferente.

— Dacă ai nevoie de ajutor, fluieră.

Olivia s-a îndreptat din nou spre apă şi şi-a pus vesta. A suflat în tub şi a umflat-o până a simţit-o lipindu-i-se de

coaste, după care a dezumflat-o la loc. O clipă, a simţit că i se face din nou greaţă. Crezuse că-i va găsi pe Elsie şi Edward, pentru că balconul lor fusese pe partea dinspre ţărm. Şi, cu toate că abia îi cunoscuse, cei doi aduseseră cu ei senzaţia aceea de bine şi familiar de acasă. Olivia a realizat vag că dorinţa ei de a-i ajuta nu era decât o încercare fără noimă de a se vindeca de trecut: dacă îi găsea, adică, şi îi salva, asta ar fi produs o reacţie alchimică asupra traumei din trecutul ei şi totul ar fi revenit pe făgaşul normal.

Olivia a adus la mal o mulţime de oameni, nici ea nu ştia exact câţi. Avea senzaţia că e pe pilot automat şi nimic nu părea real. A ajuns prea târziu la o femeie; a văzut cum dispare sub apă, apoi se ridică din nou, apoi se scufundă la loc. Până a reuşit să o aducă la suprafaţă, obrazul femeii căpătase o nuanţă vineţie şi avea spumă la nas şi la gură. Olivia a suflat în tub şi şi-a umflat vesta ca să se menţină la suprafaţă, a şters spuma de pe nasul şi buzele alb-albăstrii ale femeii şi a început să o resusciteze. Femeia încă mai avea ochelarii de soare prinşi cu şnur în jurul gâtului şi purta un top cu glugă, alb cu roşu. După a treia încercare, femeia a tuşit şi a părut să-şi revină, dar pe când o târa spre mal, Olivia a simţit-o cum moare. Nu a fost cine ştie ce. O cutremurare bruscă, apoi nimic. Paramedicii au dus-o la postul lor să-i facă mai departe respiraţie artificială, dar Olivia înţelesese deja că nu mai are niciun rost.

S-a aşezat lângă un copac, simţindu-se brusc complet extenuată. Unul dintre paramedicii a venit la ea şi i-a adus nişte apă, a ajutat-o să-şi îmbrace pantalonii, i-a pus un

prosop pe umeri şi i-a frecţionat braţele. I-a spus că ar trebui să se ducă la punctul de prim-ajutor şi a ajutat-o să se ridice în picioare. Mobilul i-a sunat în buzunarul pantalonilor tocmai când o pornise împreună cu el.

— Alo, Olivia, ascultă, Oceansăpart…

— Bună, Barry, a zis ea cu voce obosită. Poate vrei să spui Oceans Rippedăpart1.

— Uite ce e, eşti cumva la faţa locului? Ce poţi să ne spui?

I-a spus lui Barry tot ce i-a cerut, printre nenumăratele lui întreruperi: ce auzise de la paramedici, de la scafandri şi poliţie, fragmente din ce-şi aminteau oamenii pe care îi adusese la mal.

— Foarte bine. Ai ceva martori pe-acolo? Hai odată, spune-mi, unde eşti? Poţi să-mi dai pe cineva la telefon? Cineva de la faţa locului?

Olivia a aruncat o privire în direcţia paramedicului care mergea alături de ea. El i-a luat telefonul din mână, a ascultat câteva clipe, după care a zis:

— Dar dumneata chiar pari totalmente cretin, domnule.

1. Joc de cuvinte: Oceans Apart înseamnă „oceane depărtate”, Oceans Ripped Apart înseamnă „oceane sfâşiate”.

După care a închis telefonul şi i l-a dat înapoi.

Olivia i-a lăsat pe paramedici să-i ia pulsul şi să-i bandajeze arsura de pe mână. A mâncat o bucată de pâine şi a luat nişte săruri rehidratante. Pe urmă, cu o pătură în jurul umerilor, s-a ridicat şi a început să se plimbe prin

preajmă. În centrul de prim-ajutor erau oameni cu arsuri grave şi oameni care aproape se înecaseră sau care păţiseră şi una şi alta. A văzut apoi o femeie cu părul castaniu adusă pe o targă. Olivia a rămas locului cu ochii măriţi de groază, simţind cum se topeşte toată, iar durerea ultimelor ore a trezit din nou în sufletul ei durerea trecutului ca atunci când te loveşti peste o vânătaie mai veche. A găsit un colţişor liber, şi-a tras pătura peste ea şi s-a ghemuit acolo. După foarte multă vreme, s-a îndreptat de şale şi şi-a şters faţa cu mina.

O voce i s-a adresat:

— Te simţi bine, drăguţă? Vrei o cană de ceai?

— Ooo, ceaiul ăsta e prea tare pentru ea, scumpa mea. Mai pune puţin lapte.

Olivia a ridicat privirea şi acolo, drept în faţa ei, stăteau cu o tavă în mână Edward şi Elsie.

După lăsarea întunericului, Olivia s-a împleticit în holul Hotelului Delano şi s-a simţit ea însăşi o piesă de mobilier sau un obiect de artă ciudat, acoperită toată cum era de nămol, sânge, moloz, alge şi Dumnezeu mai ştie ce. În minte i-a răsărit imaginea propriei persoane în patru labe, cu un scaun sau un lampadar deasupra. S-a îndreptat cu paşi şovăielnici şi privire înceţoşată spre recepţie.

— Îmi daţi, vă rog, cheia? Olivia Joules, camera 703, a rostit ea anevoie.

— Doamne sfinte. DOAMNE SFINTE, a făcut recepţionera. Sun imediat la spital. Sun la urgenţă.

— Nu, nu. Mă simt bine, zău. Nu… nu vreau decât

cheia de la camera mea şi nişte… nişte… nişte…

S-a răsucit, cu cheia strânsă în pumn, şi a căutat din priviri liftul. Nu vedea deloc unde e liftul. Pe urmă se făcea că frumosul băiat de serviciu o sprijinea, pe urmă erau doi băieţi de serviciu, pe urmă n-a mai ştiut de ea.

Când s-a trezit, a fost o secundă în care nu şi-a amintit nimic, apoi tragedia i-a năvălit în creier într-o panoplie dezlânată de imagini: fum, metal, căldură, apă şi senzaţia de rece, de jilav a trupurilor moarte, înecate, lipite de trupul ei. A deschis ochii. Era într-un spital. Totul era alb, în afara unei lumini roşii care clipea lângă patul ei. Cea care zăcea pe un pat de spital era din nou Rachel Pixiey cea de paisprezece ani, care se uita spre o trecere de pietoni şi ieşea în fugă dintr-un magazin cu un pachet de bomboane Maltesers şi un Cosmopolitan în mâini. Ieşea din magazin în fugă ca să-i ajungă din urmă pe părinţii ei. S-au auzit un ţipăt şi nişte cauciucuri scrâşnind. A închis ochii şi i-a venit în minte o femeie pe care o văzuse la televizor după ce se prăbuşiseră turnurile gemene: o femeie solidă din Brooklyn. Îşi pierduse acolo fiul şi vorbea curajos. Şi spunea, în final: „Întotdeauna m-am gândit că dacă i se întâmplă vreodată ceva fiului meu, o să vreau răzbunare: ochi pentru ochi, dar acum nu mă gândesc decât: cum poate fi lumea atât de… crudă?” Iar vocea i se înecase la rostirea cuvântului „crudă”.

Când s-a trezit din nou, Olivia şi-a dat seama că nu era la spital, ci la Delano, iar luminiţa roşie care clipea lângă patul ei nu era un monitor cardiac, ci beculeţul robotului telefonic.

„Bună, Olivia. Sper că nu sun prea devreme. Imogen la telefon, de la biroul lui Sally Hawkins de la Elan. Am primit e-mailul tău şi am primit şi un telefon de la Melissa, PR-ul de la Century, despre actriţele în devenire. Da, pe Sally o interesează ideea. O să ne ocupăm noi de aranjamentele tale de sejur. Sună-mă când te trezeşti. A, da, şi succes cu articolul despre Oceansăpart”.

„Bună, Melissa la telefon. Am vorbit cu şeful tău de la Sunday Times. O să ţinem audiţiile pentru roluri la Hotelul Standard din Hollywood peste o săptămână sau două şi sper că vei reuşi să vii şi tu”.

„Olivia? Pierre Ferramo. Sunt în holul hotelului. Poate ai plecat deja din cameră pentru rendez-vous-ul nostru”.

„Olivia? Sunt Pierre şi e ora nouă şi un sfert. Te aştept pe terasă”.

„Olivia, se pare că m-ai uitat definitiv. A avut loc o nenorocire teribilă, poate ai auzit deja. Te sun eu ceva mai târziu”.

„Olivia, o, Doamne. Imogen la telefon, de la Elan. O, Doamne. Dă-ne un telefon. O, Doamne”.

„Olivia, sunt eu, Kate. Sper că nu erai prin apropierea vaporului ăluia. Sună-mă”.

Apoi alte mesaje, de la recepţia hotelului, de la doctor, de la Kate, dar niciun altul de la Pierre. Kate din nou. Apoi Barry.

„Unde eşti? Uite ce e, poţi să te duci din nou la faţa locului? O să se ţină o conferinţă de presă în port la ora şase şi-un sfert, ora ta locală. Avem un băiat acolo. Nu vreau decât să aduni câteva declaraţii şi să te duci pe

urmă la spital să vorbeşti cil supravieţuitorii şi cu familiile victimelor. Sună-mă”.

A pipăit cu mâna primprejur după telecomandă, a deschis televizorul la CNN şi s-a lăsat la loc pe pernă.

Din nou ştiri despre Oceansăpart din Miami. În timp ce numărul morţilor continuă să crească, anchetatorii de la faţa locului spun că există dovezi că explozia a fost provocată de un submarin, probabil de fabricaţie japoneză, plin cu explozibil. Este posibil ca submarinul să fi fost manevrat de fanatici sinucigaşi. Repet, se pare că există dovezi că explozia de pe Oceansăpart a fost o acţiune pusă la cale de terorişti sinucigaşi”.

Textul de sub imagini scria: explozia de pe Oceansăpart: 215 morţi, 189 răniţi, 200 daţi dispăruţi. Alertă de gradul întâi privind acţiuni teroriste”.

S-a ridicat cu greutate din pat, s-a târât cu mişcări înţepenite spre laptopul deschis de pe birou şi a apăsat un buton. Nimic. S-a holbat la el. Era băgat în priză, aşa cum îl lăsase. Dar nu îl închisese. Îl lăsase în stand-by, aşa cum făcea întotdeauna. Ar fi trebuit să se deschidă la apăsarea oricărui buton.

Fără să ia în seamă durerea de pe dosul mâinii şi din toate încheieturile, a dat la o parte draperiile, s-a strâmbat când lumina puternică i-a intrat în ochi şi s-a uitat de jur-împrejur în cameră. S-a dus la dulap, şi-a trecut mâinile prin haine, după care a deschis seiful şi s-a uitat înăuntru. A scos de acolo poşeta Louis Vuitton. Erau în ea cărţile de credit, echipamentul de supravieţuire, cărţile de vizită, dar s-a ţinut de un raft să nu cadă lista invitaţilor dispăruse.

Lista pe care o şterpelise de la petrecere.

S-a împleticit până în baie, a ridicat receptorul telefonului de lângă toaletă şi a format numărul de la recepţie.

— Sunt Olivia Joules.

— Domnişoară Joules, cum vă simţiţi? Aţi primit o mulţime de telefoane. Doctorul ne-a cerut să îl contactăm îndată ce… Nu, domnişoară. Noi n-am permis nimănui să intre în camera dumneavoastră, în afară de personalul hotelului. Cameristele, fireşte, au făcut curăţenie în cameră, dar…

Şi-a privit propria imagine din oglindă. Părul îi era ridicat ca o creastă într-o parte. A întins mâna după perie. În ea era prins un singur fir de păr foarte lung, negru.

— A fost camerista, prostuţo.

Olivia stătea turceşte pe jos în baie, cu telefonul la ureche, ascultând avidă sunetul vocii lui Kate.

— Dar de ce să folosească o cameristă peria mea? a zis Olivia aproape în şoaptă.

— Păi, ştiu eu, s-o fi uitat fata în oglindă şi o fi văzut că îi stă părul şui. Au şi cameristele mândria lor, să ştii.

— Dar să-mi închidă şi calculatorul?

— Poate l-o fi scos din greşeală din priză.

— Dacă se închide pentru că a ieşit din priză, calculatorul îmi afişează când îl redeschid: „Calculatorul nu a fost închis corect ultima dată”.

— Olivia, eşti extenuată şi ai avut parte de un şoc teribil. Culcă-te la loc, dormi ca lumea şi vino acasă. Probabil o să găseşti lista aia de invitaţi în buzunar.

— Kate, a zis ea pe un ton semeţ, nu aveam niciun buzunar.

— Nimeni nu intră prin efracţie într-o cameră de hotel ca să fure lista de invitaţi de la o sindrofie. Culcă-te la loc.

Ochii i s-au oprit o clipă pe rochia dintr-o bucată pe care o purtase la petrecere şi care zăcea pe speteaza unui scaun, aşa cum o azvârlise la întoarcere. Auzi colo, buzunar. Şi totuşi. Aha. Dacă se gândea bine, avusese un buzunar, dar nu la rochie, ci în poşetă. De fapt, mai mult un fel de buzunăraş ascuns. A luat din nou poşeta. Lista invitaţilor era acolo, pusă bine în buzunăraşul ascuns.

S-a aşezat la birou şi şi-a lăsat fruntea pe braţe. Se simţea chinuită, extenuată, speriată şi însingurată. Simţea nevoia unei mângâieri. Simţea nevoia să îmbrăţişeze pe cineva. A întins mâna după o carte de vizită de pe birou şi a format un număr.

— Bună ziua.

Era o voce feminină, cu accentul lăbărţat de pe Coasta de Vest.

— Pot să vorbesc cu Pierre?

— Pierre nu e prin zonă. Cine întreabă?

Era Suraya, individa care-şi flutura părul pe spate.

— Sunt Olivia Joules. Trebuia să mă văd cu el azi-dimineaţă, dar…

— Da, sigur. Vrei să laşi un mesaj?

— Să păi spune-i doar că am sunat să-mi cer scuze că n-am mai ajuns la întâlnire. Eram în port atunci când a explodat Oceansăpart.

— Mda. Doamne sfinte. Chestia chiar că a fost

nasoală.

Nasoală?

— Se întoarce mai târziu?

— Nu, a trebuit să plece din oraş. Tonul ei avea ceva bizar.

— A plecat din Miami? Azi?

— Da. Avea nişte treburi urgente la Los Angeles. Asistă la nişte auziţii pentru film. Vrei să-i laşi un mesaj?

— Spune-i doar că am sunat şi că, ăăă, îmi pare rău de întâlnirea ratată. Mulţumesc.

Olivia a închis telefonul şi s-a aşezat pe marginea patului, cu o mână încleştată pe cearşaf, cu ochii aţintiţi drept înainte, fără să vadă nimic. Se gândea la seara precedentă: cum Ferramo se lipise de ea pe balconul de pe acoperiş în vreme ce ea îi povestea despre articolul pe care voia să-l scrie despre Oceansăpart şi despre întâlnirea ei de a doua zi cu Edward şi Elsie.

„Nu cred că e o idee prea bună”, spusese el respirând fierbinte în obrazul ei, „pentru că sper că mâine dimineaţă vei lua micul dejun… cu mine”.

Olivia a ridicat receptorul şi a sunat la Elan.

— Imogen? Sunt Olivia. Mă simt bine. Uite ce e, aş vrea să mă duc la Los Angeles să scriu articolul despre actriţele în devenire. Imediat.

Cât se poate mai repede. Aranjează-mi să plec cu primul avion.

Olivia s-a uitat în jos, soarele asfinţea deasupra Arizonei şi colora întreg deşertul în roşu. Marele Canion din depărtare era deja cufundat în beznă. S-a gândit la

toate deserturile peste care zburase până atunci, din Africa, din Arabia, şi la tot ceea ce văzuse. S-a gândit la războiul asimetric care îi intersectase fără veste existenţa şi la faptul că acesta era înrădăcinat adânc în deserturi şi istorie, şi la frustrările, reale sau închipuite, care nu puteau fi rezolvate cu ajutorul armatelor sau al ameninţărilor. Şi, brusc, s-a întrebat: Ştiuse oare Pierre Ferramo, în seara în care o sărutase, că vaporul avea să sară în aer?

II

Los Angeles în fond şi la urma urmei, ce căuta ea la Hollywood? în timp ce taxiul hârâia şi sălta pe drumul denivelat spre dealuri, Olivia a deschis geamul şi s-a bucurat de senzaţia de libertate şi de uşoară anarhie pe care o simţea întotdeauna în Los Angeles. Era un oraş de-a dreptul delicios de artificial. A parcurs cu privirea panourile uriaşe de pe marginea şoselei: „Eşti cumva în căutarea unei noi cariere? Poţi deveni star de cinema! Contactează-ne la biroul şerifului din comitatul Los Angeles”. „Ne-am întors de la dezalcoolizare şi suntem gata să petrecem”, zicea o reclamă la un ghid TV. Pe o băncuţă din staţia de autobuz era posterul unei agente imobiliare zâmbăreţe, cu părul umflat: „Valerie Babajian: gazda dumneavoastră în lumea pieţei imobiliare din Los Angeles”. Un alt panou-reclamă pentru un post de radio spunea pur şi simplu: „George, fratele lui Jennifer Lopez”, iar pe un altul, care nu părea să promoveze ceva anume, era desenată de un pictor imaginea unei blonde platinate într-o rochiţă roz strâmtă, cu o talie ca a Jessicăi Rabbit1.

Sub desen era scris cu litere enorme: „Angelyne”.

1. Soţia gen femeie fatală a eroului din filmul Who Framed Roger Rabbit?

— Angelyne asta e cumva actriţă? l-a întrebat ea pe taximetrist.

— Angelyne? Nu, a râs el. Ea plăteşte doar să fie pictată pentru postere şi pe urmă îşi oferă apariţia în persoană la petreceri, mă rog, chestii de-astea. Aşa face de ani de zile.

Probabil că Pierre nu poate să sufere oraşul ăsta, s-a gândit ea. Dealurile de un verde cenuşiu au început să se apropie şi în apusul blând de soare s-au aprins luminiţe; taxiul a trecut pe lângă Centrul Medical Cedars-Sinai, cu steaua lui David într-o parte a clădirii.

„Ştiu ce face el aici, şi-a zis ea dintr-odată. Filmul ăsta cu actriţe în devenire e praf în ochi. Teroriştii au de gând să lovească oraşul Los Angeles”.

Imaginaţia ei a intrat în viteza a cincea, în stilu-i deja bine cunoscut: rachete lansate de pe platoul, pe care se întindea parcul canin Runyon Canyon, drept peste clădirile cu birouri ale Studiourilor Fox; terorişti sinucigaşi la finalul show-ului American Idol; torpile manevrate de oameni gonind prin sistemul de canalizare. A simţit nevoia să dea un telefon la birourile CNN şi să declare imediat, cu de la sine putere, alertă de gradul întâi: JE frumos, e sexy, dar are de gând să ne arunce pe toţi până-n slava cerului: Pierre Ferramo…”

Indicatorul cu numele Hotelului Standard de pe Sunset Boulevard era, ca o insolentă sfidare a bunului-

simţ, cu susul în jos. Hotelul, cândva un cămin pentru bătrâni, fusese transformat de curând într-un templu al stilului retroşic hollywoodian. Contrastul dintre rezidenţii de azi şi predecesori era impresionant. Rareori văzuse Olivia aşa de mulţi tineri frumoşi adunaţi la un loc vorbind la celulare. Erau acolo fete în pantaloni de camuflaj şi în bustiere, fete în rochiţe subţiri, fete în jeansi cu talia atât de joasă, încât li se vedeau trei centimetri din chiloţi peste curea, băieţi cu capete rase şi cioc, băieţi cu jeansi atât de strâmţi, că le ieşea în evidenţă tot ce aveau pe dedesubt, băieţi cu jeansi lăbărţaţi, cu turul până la genunchi. Erau acolo scaune albe din plastic transparent, în formă de păstaie, suspendate cu lanţuri. Covoare împletite, cu franjuri, împodobeau duşumeaua, pereţii şi plafonul. Un DJ punea nişte discuri la intrarea în piscină. În spatele recepţiei, o fată care nu purta decât lenjerie intimă albă citea o carte în boxa ei de sticlă. Olivia s-a simţit ca o profesoară obeză de şaptezeci de ani care avea să fie silită să plece de la Standard câteva străzi mai încolo, la vreun Sub-Standard.

Recepţionera i-a înmânat un mesaj de la Melissa, care îi ura bun venit la Los Angeles, o anunţa că audiţiile încep a doua zi dimineaţă şi că echipa de filmare era uşor de găsit în barul şi în holul hotelului. Din nou, băiatul de serviciu a insistat să o conducă în cameră, în pofida lipsei bagajelor. Capul lui îi amintea de tăbliţele acelea magnetice de desen, cu care se joacă copiii, pe care ataşezi unui chip bărbi şi mustăţi confecţionate din firicele subţiri de metal. Băiatul, sau bărbatul mai degrabă, avea

păr negru vopsit, cioculeţ, favoriţi lungi şi ochelari înguşti, cu rame negre. Întreaga lui înfăţişare era ridicolă. Avea cămaşa descheiată până aproape de brâu, dând la iveală un piept de Tarzan.

I-a deschis uşa camerei. Acolo era un pat foarte jos, o baie cu faianţă portocalie şi gresie albastră strălucitoare şi un pouf moale, argintiu, din material textil, în formă de pară. Poate că n-ar trebui să-mi zugrăvesc apartamentul în alb, s-a gândit Olivia. Poate ar trebui să fac mai degrabă ceva în stilul anilor ’70, cu o grămadă de culori şi un scaun în formă de păstaie agăţat de…

— Îţi place camera? a întrebat băiatul de serviciu.

— Parc-ar fi platoul de filmare de la Barbarella, a murmurat ea.

— Cred că filmul ăsta a fost făcut înainte să mă nasc eu, a zis el.

Ce obrăznicătură. Individul avea, în mod cert, peste treizeci de ani. Avea ochi inteligenţi, de un albastru intens, care nu se potriveau defel cu părul facial, căzut victimă modei. I-a ridicat valiza şi i-a pus-o pe pat de parcă ar fi mânuit o punguţă. Nici trupul nu i se potrivea cu părul facial. Dar ce vrei? Aşa e la Los Angeles: un băiat de serviciu putea fi şi actor, şi culturist, şi academician, toate la grămadă.

— Aşadar, a zis el şi a deschis uşa glisantă din sticlă masivă cu uşurinţa cu care ar fi dat la o parte o perdeluţă de mătase.

Pe uşă a năvălit o explozie de sunet. Dedesubt, la piscină, petrecerea părea în toi, lămpile ardeau şi emanau

căldură, iar muzica îţi spărgea timpanele. Dincolo de piscină se zărea conturul oraşului Los Angeles: un palmier iluminat, o firmă pe care scria APARTAMENTE EL MIRADOR, o puzderie de luminiţe ca diamantele într-o casetă.

— Se pare că o să mă odihnesc de minune aici, a comentat ea.

— De unde vii acum?

— Din Miami.

El i-a luat mâna într-a lui cu un gest ferm, autoritar, ca un medic, şi s-a uitat la arsuri.

— Ai făcut o prăjitură?

— Budincă Yorkshire.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Am ars-o.

— Ce te aduce la Los Angeles?

— Cuvintele „aerul de mister” înseamnă ceva pentru tine?

El a râs scurt.

— Îmi place accentul tău.

— Toată lumea vorbeşte aşa de unde vin eu.

— Ai venit să lucrezi? Eşti actriţă?

— Nu. Dar tu ce cauţi aici?

— Fac pe băiatul de serviciu. Vrei să bem un pahar mai târziu?

— Nu.

— OK. Pot să te mai ajut cu ceva?

Da, pune uleiuri parfumate pe oasele mele îndurerate şi schimbă bandajul de pe sărmana mea mână arsă,

tăntălău arătos, incredibil de puternic şi cu mutră de intelectual ce eşti.

— Nu, mulţumesc.

— OK. Distracţie frumoasă.

L-a privit plecând, după care a închis uşa în urma lui şi a pus lanţul. Începea să se simtă ca un businessman însurat în călătorie de afaceri: la tot pasul făpturi tinere şi încântătoare care voiau să o abată din drumul ei spre… ei bine, spre ce anume? Spre un articol despre actriţe? Nu. Nu era vorba de asta. Venise aici cu o misiune. Poate o misiune de jurnalist de investigaţie nu se ştie exact care, dar în mod clar o misiune de un fel sau altul.

Şi-a despachetat hainele şi le-a aranjat în stil propriu. Şi-a pus toate lucrurile de valoare în seif, apoi s-a gândit o clipă şi a scos de acolo cutia de pudră „illuminating" Angel Dust. Era o pudră foarte bună, care conferea tenului o strălucire reflectorizantă şi mătăsoasă. A întins cu grijă pudra pe fiecare cifră de la încuietoarea seifului, ca James Bond. Mă rog, probabil că James Bond nu ar fi dat fiecare cifră cu pudră reflectorizantă şi mătăsoasă. Dar, orişicât.

Pe urmă a dat drumul la televizor, pe CNN.

„Din nou, ştirea zilei. Numărul victimelor continuă să crească, iar la ora actuală se crede că explozia de ieri a vasului Oceansăpart, din Miami, care s-a soldat cu moartea a peste două sute de persoane, a fost, de fapt, opera teroriştilor Al-Qaeda. Numărul morţilor a atins la ora actuală cifra de 215, al răniţilor de 475, al celor dispăruţi – de peste 250. Suferiţi cumva de o vezică slăbită?"

În locul tragediei, pe ecran apăruse acum în mod

inexplicabil imaginea unei femei cu părul grizonant, făcând o demonstraţie de vals într-o încăpere plină de oameni. Olivia a închis, agasată, televizorul. De ce nu exista ceva care să indice clar unde anume se încheie buletinul de ştiri şi unde începe reclama la leacurile pentru incontinenţă urinară?

A sunat la recepţie şi a întrebat dacă venise deja ziarul Sunday Times din Londra şi i s-a spus că nu avea să vină decât a doua zi după-amiază. A deschis laptopul să îl caute pe Internet.

Pe prima pagină a ziarului era un titlu uriaş: OCEANS RIPPED APART. îi folosiseră expresia! A căutat surescitată prin întreaga pagină să-şi găsească numele pe undeva. Numele autorilor, trecute imediat sub titlu, erau cele ale lui Dave Rufford şi Kate O'Neill. Kate! Dar numele ei unde era? în articol fuseseră înglobate multe dintre citatele ei şi întregi paragrafe din descrierile sale de la telefon. Poate că numele ei avea să fie trecut la sfârşit. Dar acolo nu scria decât: „La realizarea materialului au participat şi alţi reporteri ai Sunday Times". A dat clic pe „search" pentru cuvintele Olivia Joules, dar nimic. Numele ei nu era scris nicăieri.

— Of, mama ei de treabă, a zis ea cu resemnare. Bine măcar că n-am murit. Şi nici Elsie şi Edward.

A deschis mai larg uşile glisante şi sunetul petrecerii de dedesubt a pătruns în încăpere, după care s-a aşezat la birou. Etica protestantă nordică a muncii fusese aceea care o ajutase să scape din lumea eticii protestante nordice a muncii. Pentru a se simţi în siguranţă, Olivia se

agăţa de muncă la fel ca de trusa de supravieţuire.

La miezul nopţii s-a lăsat pe speteaza scaunului, şi-a întins picioarele şi a decis să se oprească. Biroul era plin de capturile ei din Miami: lista invitaţilor de la petrecere, cărţi de vizită, numere de telefon mâzgălite pe spatele cărţilor de vizită, precum şi o diagramă care încerca să dea sens unor evenimente care nu aveau niciun sens.

A dat clic pe Avizon.com, să-i caute pe cei de pe listă. Era un site de doi bani al unei agenţii pentru actriţe şi fotomodele, pe care îl găsise printre cele şapte sute şaizeci şi patru de mii de intrări afişate când dăduse clic pe „Actriţe Los Angeles”. Şi aşa o găsise pe Kimberley Alford, un nume printre zeci de altele de pe o pagină plină de alde Kristen, Kelley şi Kim, toate cu înfăţişări izbitor de asemănătoare şi toate zgâindu-se provocator la aparatul de fotografiat, cu boticurile întredeschise, în speranţa că producătorii aveau să le observe, iar restul omenirii să le privească pofticios. A dat un clic pe nasul lui Kimberley şi fotografia ei botoasă a apărut, mărită, pe întregul ecran, cu tot cu biografia ei:

Grad de pregătire ca fotomodel: profesionist Grad de pregătire ca actriţă: profesionist Aspect etnic: Cherokee/Românca

Urmau apoi dimensiunile bustului, taliei, numărul de la pantofi, calitatea dinţilor („excelentă”).

Talente profesionale: ştiu să merg pe role, dansez step, vorbesc cinci limbi. Am propriul meu costum de majoretă.

Iar dedesubt era un mesaj personal al lui Kimberley,

format din patru rânduri:

JSânt realmente o artistă completă şi multilaterală. Ştiu să cânt, să dansez, să joc, să pozez şi să cânt la chitară! Sunt pe calea cea bună şi aştept să mi se deschidă uşa spre lumea filmului. Am actoria în sânge. Tatăl meu s-a ocupat de lumini la ceremoniile de decernare a Premiilor Oscar timp de douăzeci şi cinci de ani. Dacă puneţi reflectoarele pe mine, vă uluiesc totalmente!”

Olivia a clătinat din cap şi l-a căutat pe Travis Brancato, tipul cu ochi de lup care se voia scenarist. Folosind cartea lui de vizită, Olivia a dat peste un site numit Enclave, unde amărâtul de Travis era trecut drept „manager de buget în lifestyle”:

Ce este Enclave?

Enclave reprezintă o interfaţă de pionierat, fundamentată pe fapte ştiinţifice, pe baza unei idei vizând creşterea calitativă valorică. Graţie acestui program unic de ameliorare a stilului de viaţă, numit Enclave, clienţii îşi pot mări profiturile investind în activităţi din domeniul timpului liber, în scopul maximizării satisfacţiei personale.

Clienţii transferă la Enclave un buget anual de activităţi în sumă minimă de cinci sute de mii de dolari, cu instrucţiuni privind modul de cheltuire a acestuia, şi negociază achiziţia unor concepte calitative, activităţi, bunuri şi servicii pentru petrecerea timpului liber.

De la bilete pentru importante evenimente sportive, premiere cinematografice sau gale de decernare a unor premii, de la copii ale unor discuri rare, cu muzică din perioada de început a grupului Floyd, până la rezervări în

cel mai luxos restaurant din Paris, numeroşi directori de companii, actori, producători de filme şi directori de case de discuri ai oraşului Los Angeles se bucură deja de avantajele ştiinţei maximizării satisfacţiei oferite de Enclave.

Olivia s-a lăsat pe spate în scaun şi a rânjit. Se pare că ideea era ca toţi clienţii să-i „înmâneze" lui Travis jumătate de milion de dolari pe an bani de cheltuială şi, în schimbul acestei sume, să capete din când în când câte o pereche de bilete la un meci de fotbal sau un CD gratuit. A sunat la Enclave, la numărul de telefon disponibil, pasămite, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, dar nu a dat decât de robot. Se pare că toţi managerii de buget din domeniul lifestyle erau prea ocupaţi cu managerierea sutelor de mii de dolari pentru maximizarea satisfacţiei personale ca să mai aibă timp să răspundă şi la telefon.

L-a căutat din nou pe Ferramo pe Google. Nimic.

Designul barului din Hotelul Standard avea o temă de inspiraţie deşertică: pereţii erau acoperiţi cu o pânză pe care erau desenaţi arbori Joshua1, pardoseala era din plută, iar lampadarele aduceau a flori gigantice de deşert. De plafon erau agăţaţi nu se ştie din ce motive doi peşti. Olivia s-a aşezat la o masă şi şi-a savurat cafeluţa de dimineaţă, în lumina puternică a soarelui care năvălea pe uşa dinspre piscină. Audiţiile erau, evident, pe punctul de a începe. Un tinerel care asuda din plin, îmbrăcat în pantaloni groşi de camuflaj şi cu şapcă de lână, se plimba printre fete, cu un clipboard în mână şi cu o expresie cam

confuză pe faţă.

Olivia a văzut-o pe Kimberley înainte ca aceasta să o vadă pe ea. Sânii fetei imposibil de voluminoşi şi obraznici săltau într-un top alb subţirel, care se sfârşea deasupra unor şolduri inexistente acoperite de o fustiţă ecru scurtă şi plisată. Oribil de conştientă de faptul că era teribil de ispititoare, îşi tot plimba un deget prin gură, ca un copilaş de cinci ani sau ca o vedetă de filme porno. Ca din senin, a început să vorbească de una singură.

— Trebuie neapărat să găsesc ceva, trebuie să rezolv cumva. M-am săturat să o tot fac pe chelneriţa… A, da, mi-a luat filmul de prezentare

1. Arbore-simbol al deşertului Mojave.

şi mi-a zis să o sun, dar pe urmă n-a mai răspuns la telefon. M-a ţinut cu receptorul în mână zece minute în cap. Am ascultat trei melodii întregi, zău aşa.

Doi bărbaţi au trecut pe lângă ea ignorând total perfecţiunea sumar îmbrăcată numită Kimberley. Femei care ar face toate capetele să se întoarcă la Londra sau New York nu atrăgeau măcar o secundă de atenţie în Los Angeles. De parcă aveau tatuat pe frunte ceva care spunea: „Fotomodel/actriţă în devenire. O să vă plictisesc de moarte vorbindu-vă despre aspiraţiile mele la o carieră în domeniu: instabilă”. Oamenii frumoşi din Miami erau mult mai plăcuţi, a gândit Olivia, în Los Angeles, frumuseţea lor aproape complet despuiată spunea: „Ia te uită la mine! Ei, şi acum că te-ai uitat, fă-mă star de cinema!” în Miami, nu se gândeau decât care cu cine să şi-o tragă.

— Bun, şi, a continuat Kimberley, am reuşit în sfârşit să mă văd şi eu cu ea, dar era cu gândul total aiurea, vreau să zic, nu mă asculta deloc. A zis că, după cum arăt în filmul de prezentare, nu reprezint vocea ei a căpătat un accent foarte nefericit un material comercial.

Dintr-o ureche îi ieşea firul unui mobil. Se cheamă deci că măcar nu era nebună de legat. Cu toate astea, Oliviei i s-a făcut milă de ea.

— Dar nu-i nimic, a zis Kimberley plină de curaj. Mă gândesc că poate o să reuşesc să dublez. Adică atunci când ţi se folosesc doar părţi din corp pentru secvenţe de prim-plan.

Dar cu ziua de azi cum rămâne? a gândit Olivia. Cum rămâne cu audiţiile organizate de Pierre? Parcă era vorba că o să vă alegeţi toţi eu te miri ce superroluri.

S-a apropiat de Kimberley şi a salutat-o. Kimberley i-a răspuns pe tonul acela defensiv pe care-l adoptă cei care îşi închipuie că oricine le dă bună ziua are intenţii malefice.

— Mă cheamă Olivia Joules. Ne-am cunoscut la Miami. Sunt ziaristă la revista Elan.

Kimberley s-a holbat o clipă la ea, a şoptit „Am plecat, pa!” în telefon, după care a afişat un zâmbet radios şi s-a lansat în vorbăria aceea de rutină, gen „Oh. Vai. Nemaipomenit”.

— Unde e Demi? a întrebat-o Olivia, după ce chestiunea nemaipomenitei coincidenţe a fost, în fine, discutată îndeajuns. Ea nu dă probe pentru filmul ăsta?

O răceală stranie a părut să se infiltreze în

conversaţie.

— A spus cumva ceva despre mine? Adică, sigur, mă-nţelegi, n-am de gând să spun nimic rău despre Demi. Are probleme grave. Mă-nţelegi? Vorbesc serios, zău. Cred că e sărită de pe fix. Dar eu nu sunt genul de persoană care să vorbească pe cineva de rău.

Olivia era total descumpănită şi s-a străduit să facă socoteala cât timp trecuse de la petrecerea unde apăruseră pe post de prietene la cataramă. Două zile.

— Păi, ea e tot în Miami, nu? Cu portughezul acela, nu?

Dar Kimberley nu mai era atentă la ea. Văzuse pe cineva care tocmai intrase, aşa că s-a apucat să-şi rearanjeze sânii în topul cel subţirel, ca pe nişte fructe în vază ca să le fotografiezi. Olivia s-a uitat în direcţia privirii ei şi s-a pomenit cu ochii drept în ochii lui Pierre Ferramo.

Era îmbrăcat ca un producător de film din Los Angeles, cu ochelari de soare, jeansi, jachetă albastră şi un tricou mai alb decât zăpada. Dar ţinuta îi era, ca întotdeauna, maiestuoasă. Era flancat de doi tinerei agitaţi, care se străduiau să îndepărteze din drum mulţimea mereu crescândă de candidaţi la roluri. Fără să acorde cea mai mică atenţie anturajului, el s-a îndreptat direct spre Olivia.

— Domnişoară Joules, a zis el şi şi-a scos ochelarii de soare, ai întârziat două zile la întâlnire, eşti în alt hotel şi în alt oraş decât cele în care trebuia să fii, dar, ca întotdeauna, îmi face mare plăcere să te văd.

Privirea lui lichidă s-a topit într-a ei. Preţ de o clipă a

rămas fără grai, copleşită pe de-a-ntregul de dorinţă.

— Pierre, a făcut Kimberley, s-a apropiat de el şi s-a aruncat de gâtul lui.

Pe faţa lui a trecut o umbră de dezgust.

— Putem să mergem chiar acum? Zău aşa, sunt, cum să spun, exaltată la maximum!

— Probele încep foarte curând, a zis el şi s-a desprins de ea. Poţi să te duci la etaj şi să te pregăteşti dacă vrei.

Kimberley şi-a aruncat poşeta pe un şold şi s-a îndepărtat, iar Ferramo le-a făcut semn asistenţilor lui să se îndepărteze, după care i-a şoptit Oliviei cu voce joasă şi intensă:

— Nu ai venit la întâlnire.

— M-am dus în port în acea dimineaţă… El s-a aşezat alături de ea.

— Ai fost acolo?

— Chiar pe mal.

— Eşti rănită?

I-a luat mâna şi i-a examinat-o. Ei i-a plăcut felul în care a făcut-o, ca un medic.

— Ai fost la doctor? Ai nevoie de ceva?

— N-am nimic. Mulţumesc.

— Dar cum se face că ai fost în apropierea exploziei?

— Ieşisem să fac jogging. Fac adesea jogging dimineaţa. Încercam să văd mai bine vaporul. Cunoşteai pe cineva acolo?

I-a pândit reacţia ca un detectiv pândind expresia feţei unui soţ care face apel la conştiinţa omului care i-a răpit soţia. Ferramo nici n-a clipit.

— Nu, din fericire, nu.

Nici pe Winston, consultantul tău în scufundări?

— Eu da.

— Ai cunoscut pe cineva?

El a coborât vocea, apropiindu-se şi mai mult de ea.

— Îmi pare nespus de rău. Îi cunoşteai bine?

— Nu, dar erau nişte oameni care îmi plăceau foarte mult. Ştii cumva cine a făcut-o?

I s-a părut ei, sau a existat cumva o vagă reacţie la ciudata ei întrebare?

— L-au revendicat câteva dintre grupările teroriste deja cunoscute. Fireşte, poartă marca grupării Al-Qaeda, dar vom vedea.

S-a uitat de jur-împrejur:

— Deocamdată, nu e locul şi momentul potrivit pentru asemenea discuţie. Rămâi aici câteva zile?

Unul dintre băieţi a apărut în spatele lui, cu nişte hârtii în mână.

— Domnule Ferramo…

— Da, da.

Vocea lui era total diferită, dură, autoritară, şfichiuitoare.

— Aşteaptă puţin. Sunt în mijlocul unei discuţii, după cum vezi.

S-a întors din nou spre Olivia.

— Putem să reprogramăm întâlnirea noastră, nu?

Să rheprhogrhamam întâlnirhea noastrha. Accentul lui suna atât de total nefranţuzesc.

— Rămân aici câteva zile.

— Vrei să iei cina cu mine? Poate mâine seară?

— În sfârşit, da, eu…

— Foarte bine. Stai la hotelul ăsta? O să te sun să fac aranjamentele necesare. Ne vedem atunci. Mă bucur foarte mult să te văd aici. Da, da, a adăugat el şi s-a întors spre băiatul care îi întindea hârtiile cu un aer umil.

Olivia a urmărit din priviri cum examinează hârtiile, apoi cum se ridică în picioare şi o porneşte din nou spre actriţe.

— De fapt, cred că o să terminăm înainte de ora patru.

I-a dat hârtiile înapoi:

— Shukran. După aceea ne putem întâlni să discutăm pe cine chemăm pentru runda a doua.

Shukran. Olivia s-a uitat în pământ şi s-a străduit să-şi liniştească mâinile care începuseră să-i tremure. Shukran înseamnă „mulţumesc” în limba arabă.

— Vino acasă, a zis Kate din Londra. Vino imediat acasă. Sună la FBI şi urcă-te în primul avion.

Olivia tremura toată, aşezată pe pouf-ul argintiu, pe care îl proptise în uşa camerei.

— Dar când am vorbit data trecută ai spus că am tras concluzii pripite.

— Singura dovadă pe care mi-ai prezentat-o atunci împotriva lui a fost că e „languros”. Ai uitat, nu ştiu cum, să pomeneşti că a încercat să te convingă să nu te duci la Oceansăpart cu o seară înainte să explodeze.

— Nu mi-a trecut prin minte să fac legătura. Am crezut că treaba cu micul dejun face parte din strategia lui

de agăţat. Înţelegi tu, genul „Pot să te invit la o cafea?”

— Eşti cu adevărat incredibilă. Uite ce e. A minţit. Îţi spune că e francez şi pe urmă începe să vorbească arăbeşte.

— N-a spus decât un singur cuvânt. Şi, oricum, doar pentru că e arab nu înseamnă că e terorist. Poate tocmai de-asta nici nu spune că e arab, ca să evite prejudecăţi de genul ăsta. Am de scris un articol. Elan îmi plăteşte cheltuielile.

— Or să înţeleagă. Şi, oricum, poţi să le returnezi banii. Vino acasă.

— Bărbaţii din Al-Qaeda nu beau şampanie şi nu se înconjoară de femei superb îmbrăcate.

Ei poartă cămăşi în carouri şi au apartamente morbide în Hamburg.

— Incredibil. Uite ce e, încetează! Eşti orbită total de pofte. Urcă-te în primul avion. Sun eu la FBI şi la MI6.

— Kate, a spus Olivia pe un ton serios. Articolul ăsta este al meu. Eu l-am gândit.

S-a lăsat o clipă de tăcere la capătul celălalt al firului.

— O, Doamne. Te referi la chestia aia cu numele tău, aşa e? Barry a fost de vină. Mi-a promis că o să pună semnătura amândurora. Când am văzut că numele tău lipseşte, l-am sunat şi l-am făcut cu ou şi cu oţet.

În acest caz, de ce nu m-ai sunat şi pe mine?

— A zis că ţi-au scos numele ca să mai câştige un pic de spaţiu. Ta nu eşti angajată permanentă. Nu încerc să-ţi şterpelesc articolul. Vino doar acasă şi fii în siguranţă.

— Trebuie să plec, a zis Olivia. Mă duc la auziţii.

A împins conversaţia cu Kate undeva în fundul minţii şi s-a apucat să lucreze febril la două liste, fiecare având câte un titlu:

1. Motive pentru a crede că Pierre Ferramo este un terorist Al-Qaeda care are de gând să arunce în aer oraşul Los Angeles.

2. Motive pentru a crede că numai o persoană plină de prejudecăţi, cu o imaginaţie hiperactivă sau cu alte deranjamente mintale, poate crede că Pierre Ferramo este un terorist Al-Qaeda care are de gând să arunce în aer oraşul Los Angeles.

S-a oprit, cu capătul pixului în gură. Olivia se considera o persoană cu concepţii umaniste liberal-egalitariste. Şi, într-adevăr, aşa cum îi spusese şi lui Kate, el nu prea se comporta ca un veritabil soldat al jihadului, cu sticlele lui de şampanie Cristal, cu femeile lui frumoase şi costumele lui scumpe.

A zâmbit amar, cu gândul la un fost prieten de-al ei, care fusese amantul uneia din surorile lui Bin Laden înainte ca numele lui Osama Bin Laden să fie asociat direct cu atrocităţile teroriste. Familia Bin Laden era uriaşă, foarte bogată, cultivată, având relaţii cu oameni din lumea bună de peste tot, iar sora lui era o fată foarte stilată. Prietenul ei o întrebase la un moment dat dacă reputaţia lui Osama, de oaie neagră a familiei, era adevărată.

— Ei, asta-i bună, răspunsese sora lui. Cel mai rău lucru pe care îl poate spune cineva despre Osama este că are dificultăţi de socializare.

— Oi fi fiind tu din oraşul luminilor strălucitoare, Los Angeles, dar aici, în praful deşertului, vei afla cine eşti în realitate… realitate.

— OK, stai aşa, stai aşa.

Olivia avea o mare simpatie faţă de regizori. Ea, personal, n-ar fi avut nici cea mai vagă idee ce trebuie să-i spună unei actriţe care brambureşte o replică, decât poate ceva de genul: „Ai putea cumva să spui replica asta… mai bine?” Numai că regizorul ăsta nu avea chiar nimic de zis. S-a uitat cu un aer amărât la Alfonso, care venise într-o calitate neprecizată, a deschis gura ca pentru a vorbi, apoi a îngânat un „Hm”.

Olivia l-a privit uimită pe regizor. Îl chema Nicholas Kronkheit. Nu făcuse mare lucru înainte de filmul ăsta, doar câteva clipuri muzicale la Malibu University. De ce fusese ales?

— OK, a intervenit Alfonso, cu un aer autoritar. Hai să încercăm din nou, scumpo. De la început.

Scenariul, scris de Travis Brancato, era… ei bine, cel puţin îngrijorător. Se intitula Graniţele Arizonei şi era povestea unui star de la Hollywood care îşi dă seama că Hollywoodul e un loc artificial, fuge în deşert, unde se îndrăgosteşte de o indiancă Navajo şi-şi descoperă fericirea şi împlinirea confecţionând cutiuţe zodiacale ornamentale.

Pe când Kimberley care purta o perucă neagră şi împletită ca să-şi scoată în evidenţă obârşia

Cherokee – se pregătea să-şi rostească din nou replicile, Olivia s-a strecurat din cameră oarecum de-a-

ndărătelea, într-un pas cam ca de crab, pas pe care nu-l folosise niciodată până atunci. Era de fapt manifestarea spontană şi inconştientă a sentimentelor de vinovăţie şi părere de rău că era nevoită să considere toată povestea asta peste măsură de jalnică.

S-a aşezat la bar şi a tras cu paiul un gât de café latte cu gheaţă, trecând mental în revistă diversele raţiuni pentru care producţia filmului Graniţele Arizonei nu avea nicio noimă. Avea oare Ferramo de gând să finanţeze personal întreg proiectul? Dar în acest caz, de ce alesese un asemenea tăntălău neexperimentat pe post de regizor? Dacă avea de gând să obţină finanţarea din altă parte, de ce angajase deja un regizor şi de ce începuse alegerea actorilor înainte de a stabili cu ce studio avea să lucreze? Şi cum se face că nu băgase de seamă că scenariul era o mizerie patentă?

— Bună!

Olivia a tresărit şi s-a înecat cu cafea din cauza sosirii intempestive a Melissei.

— Cum au fost probele? Cum a decurs discuţia cu Nicholas?

Din fericire, când stăteai de vorbă cu Melissa nu era nevoie să spui nimic.

— Ia te uită, acolo sunt surferii noştri. Nu-i aşa că sunt drăgălaşi? Au repetat toată dimineaţa pe plajă şi acum or să-şi spună replicile. Vrei să vii să te uiţi? Sunt convinsă că trebuie să-i vezi ca să-ţi poţi scrie articolul.

Un grup de puştani cu părul decolorat de soare se adunase în hol să se holbeze la tânăra în chiloţei care citea

dincolo de recepţie.

— A, da, iat-o şi pe Carol, profesoara de dicţie. Aţi făcut cunoştinţă?

Femeia părea a fi interesantă şi chiar nostimă. Şi avea o faţă plină de zbârcituri, lucru care părea totalmente nelalocul lui în Hotelul Standard. Era ca şi cum ai da peste cineva într-o cămaşă veche şi mototolită într-o încăpere plină de costume călcate impecabil. Olivia şi-a închipuit-o pe recepţioneră dând fuga la ea şi zbierând: „O! Doaaamne! Daţi-mi-o şi v-o calc numaidecât!”

— Încântată de cunoştinţă, a spus zbârcita.

— Eşti englezoaică! a zis Olivia.

— La fel şi tu. Din nord-vest? Nottingham? La nord de Nothingham?

— Worksop. Te pricepi bine la accente.

— Aşadar, a intervenit Melissa. Am notat că iei cina cu Pierre mâine seară. În după-amiaza asta vreau să stai de vorbă cu surferii, apoi să mergi la un pahar cu câţiva dintre ceilalţi băieţi.

— Mă scuzaţi, domnişoară Joules. Era portarul.

— Voiam doar să vă anunţ că aveţi programare la salonul de cosmetică, la domnul Michael Monteroso la Alia Klum, mâine la ora trei şi-un sfert. Se poate contramanda cu douăzeci şi patru de ore înainte de ora fixată, aşa că trebuie să le dau numărul cărţii dumneavoastră de credit. Costă patru sute cincisprezece dolari.

— Patru sute cincisprezece dolari? a făcut Olivia.

— O, sunt sigură că pot să-l conving pe Michael să-ţi facă un tratament gratuit, a zis Melissa. Iar Kimberley şi

alte câteva fete or să te ia de aici la ora opt seara, să-ţi arate câteva locuri mişto din oraş.

— Nu, mulţumesc. Eu nu accept cadouri, a răspuns Olivia. Şi cred că va trebui să renunţ la băutură diseară. Am de dat nişte telefoane.

Melissa a făcut o mutră ofuscată şi interogativă, cu capul lăsat într-o parte.

— Doar n-o să scriu exclusiv despre filmul ăsta, nu? a zis Olivia pe un ton convingător. În fond, există atâtea alte lucruri extraordinar de interesante pe aici, nu-i aşa?

— Ce oraş, vă rog? a întrebat vocea de la capătul celălalt al firului.

— Los Angeles, a zis Olivia şi a bătut darabana cu creionul pe birou.

— Şi ce număr doriţi să aflaţi?

— FBI.

— Ce anume?

— FBI.

— Nu apare niciun astfel de nume. E vorba de o firmă, sau de o persoană fizică?

Olivia a rupt creionul în două. Avea la dispoziţie numai cincisprezece minute înainte de a se întâlni cu Kimberley ca să iasă împreună în oraş, şi încă nu apucase să se machieze.

— Nu, FBI-ul, The Federal Bureau of Investigation. Ştiţi dumneavoastră: poliţai, detectivi, Dosarele X, ăia de nu pot suferi CIA?

Cealaltă linie începuse să sune. Olivia a ignorat-o.

— A, da. Femeia a râs: Am găsit un număr de telefon.

„Numărul de telefon solicitat poate fi apelat apăsând acum tasta unu, a zis o voce electronică dezagreabilă. Se va taxa suplimentar”.

„Alo, aţi format Federal Bureau of Investigation”, a zis o altă voce înregistrată. Din fericire, cealaltă linie a încetat să sune.

„Vă rog să ascultaţi cu atenţie următoarele instrucţiuni. Dacă doriţi informaţii privind posibilităţi de angajare, apăsaţi tasta unu, pentru cazuri pe rol, tasta doi…”

La naiba. Cealaltă linie a început din nou să sune. A pus prima linie pe hold şi a preluat linia a doua.

— Olivia? Pierre Ferramo la telefon.

— A, da, ăă, Pierre, a ciripit ea cu veselie forţată. Ce mai faci? Eu tocmai sunam pe cealaltă linie la FBI ca să le spun că eşti un terorist Al-Qaeda.

— E totul în regulă?

— Da, în regulă. De ce întrebi?

— Am avut impresia că eşti puţin cam… încordată.

— Am avut parte de o zi foarte lungă.

— Nu vreau să te reţin prea mult. Am vrut doar să mă asigur că totul e în regulă privind întâlnirea noastră de mâine seară, la cină. N-aş vrea să ratăm din nou.

— Absolut. Aştept cu plăcere să ne vedem.

— Excelent. O să trimit pe cineva să te ia de la hotel la ora şase şi jumătate.

Şase şi jumătate? Nu e un pic cam devreme pentru cină?

— Minunat.

— Cum a fost la auziţii?

Până când a închis el telefonul, închiseseră şi cei de la FBI.

„Bună ziua. FBI? Voiam doar să raportez o supoziţie legată de Oceansăpart”. Olivia umbla de colo-colo prin cameră şi repeta monologul. „Probabil nu e mare lucru, dar poate ar trebui să vă uitaţi puţin prin trecutul unui ins pe nume Pierre Ferramo şi…”

„Bună ziua, mă numesc Joules. CIA? Daţi-mi vă rog Departamentul terorism internaţional. Am un indiciu cu privire la explozia de pe Oceansăpart. Ferramo, Pierre Ferramo. E cu siguranţă arab, probabil sudanez…”

Nu putea face aşa ceva. Se simţea ca o actriţă care se pregăteşte să intre pe scenă şi simte că şi-a pierdut motivaţia lăuntrică. Era din nou Rachel Pixiey din Worksop, luată de valul imaginaţiei ei febrile, iar operatoarea avea cu siguranţă să râdă de ea; în acelaşi timp, se simţea un fel de Mata Hari trădătoare care îşi dă întâlniri la cină cu amantul criminal, după care îl dă pe mâna şefilor ei.

A hotărât să iasă în oraş cu Kimberley şi amicii ei şi să sune la FBI a doua zi dis-de-dimineaţă. O să comande micul dejun în cameră şi asta o să-i fie distracţia matinală.

Pierre Ferramo purta beretă verde şi vorbea pe postul Al-Jazeera: „E o scroafă şi o necredincioasă. Are un stomac prea grăsan ca să fie prăjit. Trebuie copt”.

Suna un telefon pe fundal. Kimberley Alford a scos o

ceapă din topul ei subţirel şi a început să o taie felii, zâmbind, cu sângele mustindu-i printre dinţi, spre camera de luat vederi. Telefonul suna mai departe. Olivia a întins mâna după el pe întuneric.

— Olivia? Bună, sunt eu, Imogen de la Elan. Şefa vrea să vorbească cu tine.

A aprins lumina, s-a ridicat în capul oaselor, şi-a tras cămaşa de noapte peste sâni şi şi-a trecut mâna prin păr, cu ochii rătăcind buimac prin cameră. Sally Hawkins. Redactoarea-şefă de la Elan. Cu noaptea-n cap. După o seară întreagă de mă-nţelegi, ăă, de ăă, Kimberley şi, ăă, amicii ei. Ce oroare. Ce oroare.

— Îţi fac legătura imediat.

Vocea lui Imogen vorbind pe tonul numai-e-nevoie-să-fiu-amabilă-cu-tine-că-nu-mai-eşti-îngraţii.

— Olivia?

Vocea seacă a lui Sally Hawkins vorbind pe tonul sunt o persoană-foarte-ocupată-şi-importantă.

— Iartă-mă că te sun atât de devreme. Mă tem că am avut o plângere împotriva ta.

— O plângere?

— Da. Înţeleg că ai sunat la FBI şi le-ai sugerat să verifice trecutul lui Pierre Ferramo.

— Poftim? Cine ţi-a spus aşa ceva?

— Nu cunosc sursa, dar cei de la Century PR sunt de-a dreptul furibunzi, şi pe bună dreptate, dacă tu chiar ai sunat la FBI. Eu i-am spus Melissei că, dacă aveai vreo îndoială cu privire la un client de-al ei, m-ai fi informat mai întâi pe mine.

Olivia a intrat definitiv în panică. Că doar nu sunase la FBI, nu-i aşa? Sau, mai bine zis, sunase, dar nu vorbise cu ei, sau, mai bine zis, vorbise, dar îi pusese doar pe aşteptare şi nu spusese nimic.

— Olivia?

Tonul era rece, nemilos.

— Eu… eu…

— Lucrăm foarte îndeaproape cu Century la numeroase interviuri şi fotografii de-ale celebrităţilor. Se apropie sezonul decernării premiilor şi ne bazăm foarte mult pe ei şi, şi… de fapt…

— N-am sunat la FBI.

— N-ai sunat?

— Ei bine, am sunat, dar n-am apucat să vorbesc cu cineva anume. Nu înţeleg de ce…

— Îmi pare rău, a intervenit rece Sally Hawkins. Dar ce spui tu n-are nicio noimă. Ai sunat sau n-ai sunat la FBI?

— Păi, am început să îi sun, dar pe urmă… Olivia s-a holbat la comunicatul de presă emis de Century PR cu privire la filmul lui Pierre Ferramo. Scria acolo Pierre Feramo. Feramo cu un singur r. Nici nu e de mirare că nu îl găsise pe Google. Îi scrisese greşit nenorocitul de nume. O, Doamne. Nu intra în panică.

— Olivia, te simţi bine?

— Da, da, atâta că… eu… eu…

Cu telefonul proptit între ureche şi umăr s-a dus la birou şi l-a căutat pe Pierre Feramo pe Google. Erau 1 567 de intrări. Dumnezeule.

— În regulă. Înţeleg.

Redactoarea-şefă îi vorbea acum ca unui copil retardat.

— E-n regulă. Ai avut parte de o experienţă înfricoşătoare la Miami. Înţeleg. Cred că cel mai bine ar fi să te odihneşti câteva ore şi apoi să te întorci acasă. Ai făcut ceva săpături pentru articol?

Olivia parcurgea din ochi prima pagină din lista celor 1 567 de intrări de pe Google: Feramo fusese producătorul unui scurt-metraj franţuzesc care câştigase Palme d'Or; apărea fotografiat alături de un fotomodel la evenimentul botezat de ziarul Miami Herald „Oscarul industriei de cosmetice", după lansarea acelei Creme de Phylgie.

— Da. Nu, pe cuvânt, mă simt bine. Vreau să termin articolul.

— Ei bine, noi considerăm că ar fi mai bine dacă te-ai întoarce acasă. Cei de la Century PR nu vor să mai lucrezi cu clienţii lor. Aşa că cel mai bine ar fi să-ţi aduni notiţele şi să i le trimiţi prin e-mail lui Imogen. O să-i spun să-ţi facă rezervare la un zbor în după-amiaza asta.

— Dar, uite ce e, nu le-am spus nimic celor de la FBI…

— Mă tem că trebuie să închid acum, Olivia. Trebuie să mă duc la o teleconferinţă. O să-i spun lui Imogen să te sune ca să-ţi comunice amănuntele privind zborul. Nu uita să trimiţi materialul pe care l-ai adunat deja.

Olivia s-a holbat în jurul ei în cameră, fără a-şi crede urechilor. Doar nu sunase la FBI, nu-i aşa? făcuse doar repetiţii despre cum o să sune la FBI. Se perfecţionaseră ei oare în ştiinţa ghicirii gândurilor prin telefon? Nu. CIA poate, dar nu FBI. S-a aşezat pe marginea patului. În mod

cert, nu. Singura persoană care ştiuse că avea de gând să îi sune fusese Kate.

Olivia tasta cu furie, scria tot materialul despre actriţele în devenire, atât cât apucase să adune în scurtul răstimp avut până la concedierea ei cu atâta cruzime. La fiecare câteva minute, trecea la un alt document, pe care-l numise Kate: FURIE: REVĂRSARE, şi îşi revărsa în el furia.

„Nu-mi vine să cred că mi-ai făcut dracului una ca asta. Am crezut că prietenia noastră e bazată pe încredere şi loialitate şi…”

Încă trei paragrafe despre actriţe. Înapoi la Kate: FURIE: REVĂRSARE:

„Kate, sper că nu trag concluzii pripite, dar nu înţeleg…”

Din nou articolul cu actriţele. Kate: FURIE: REVĂRSARE, mai dezlănţuit de data asta:

„Uite ce e, căţeaua dracului venită din iad, cum dracului îndrăzneşti tu să mă termini dracului de tot şi să le spui dracului că am sunat la împuţitul dracului de FBI, când nici nu i-am sunat dracului, tu, nenorocita dracului…”

Înapoi la articol. A scris un ultim paragraf, apoi l-a recitit. A mai făcut câteva modificări, i-a verificat ortografia, a dat clic pe „Send”, apoi a tras un şut într-un picior al biroului.

Nu era drept. Nu era deloc drept. Într-un moment brusc de furie oarbă, a ridicat receptorul şi a sunat acasă la Kate. A dat doar de robot, dar s-a hotărât să-şi dea şi aşa drumul la gură.

— Bună, eu sunt. Uite ce e, tocmai m-au sunat cei de la Elan şi m-au concediat pentru că am dat telefon la FBI în legătură cu Feramo. Nu am dat telefon la FBI. Singura persoană care ştia că mă gândeam măcar să dau telefon erai tu. Nu-mi vine să cred că ai vrut atât de mult să-mi iei articolul ăsta, încât ai fost în stare să… să…

Oliviei i-a cedat vocea. Se simţea cu adevărat îndurerată. A pus receptorul în furcă şi s-a aşezat pe scaun, clipind din ochi şi ştergându-şi o lacrimă. A rămas multă vreme cu privirea aţintită în gol, cu buza de jos tremurând, apoi s-a dus la valijoara ei măslinie, a scos de acolo o bucată foarte veche şi mototolită de hârtie, a despăturit-o cu multă grijă şi s-a aşezat la loc pe fotoliu, cu hârtia în mână.

Reguli de comportament de Olivia Joules

1) Nu intra niciodată în panică. Opreşte-te, respiră, gândeşte.

2) Nimeni nu se gândeşte la tine. Toţi se gândesc numai la propria persoană, aşa cum faci şi tu.

3) Nu îţi schimba niciodată tunsoarea sau culoarea părului înaintea unui eveniment important.

4) Nimic nu e atât de bine sau atât de rău cum pare la prima vedere.

5) Poartă-te cu alţii cum ai vrea să se poarte şi ei cu tine: de exemplu, să nu ucizi.

6) E mai bine să cumperi un lucru scump care îţi place foarte mult, decât mai multe lucruri mai ieftine care îţi plac mai puţin.

7) Nimic nu prea contează de fapt; dacă ceva te

supără, întreabă-te: „În fond, chestia asta chiar contează?”

8) Cheia succesului stă în modul în care îţi revii după un eşec.

9) Fii bună şi cinstită.

10) Cumpără-ţi numai haine în care îţi vine să dansezi.

11) Încrede-te în instinct, nu în imaginaţia ta hiperactivă.

12) Când te simţi copleşită de o nenorocire, verifică mai întâi dacă e vorba într-adevăr de o nenorocire, prin următoarele metode:

a. gândeşte: „oh, ia mai dio-n mă-sa”;

b. găseşte-i şi o parte bună şi, dacă nu o găseşti, găseşte-i partea amuzantă. Dacă nimic din toate astea nu merge, atunci poate e vorba într-adevăr de o veritabilă nenorocire, caz în care trebuie recurs la punctele 1 şi 5.

13) Să nu-ţi închipui că afli pe lume siguranţă sau dreptate.

14) Uneori trebuie să faci şi tu ca toţi ceilalţi.

apoi regula cea nouă, preluată de la Elsie şi adăugată la coadă:

15) Nu regreta nimic. Adu-ţi aminte că nu se putea întâmpla altfel, dat fiind cine erai şi în ce stare de spirit te aflai la momentul respectiv al vieţii. Singurul lucru pe care îl poţi schimba este prezentul, aşa că trage învăţăminte din trecut.

apoi aplicaţia practică elaborată de Olivia pentru această regulă:

16) Iar dacă începi să regreţi ceva şi să gândeşti: „Ar fi trebuit să…”, adaugă întotdeauna la sfârşit: „da, dar

puteam fi la fel de bine călcată de un camion sau aruncată în aer de un submarin japonez”.

Nimic nu e atât de bine sau atât de rău cum pare la prima vedere. Întotdeauna una sau două dintre regulile astea îi rămâneau în minte după ce le citea. Încrede-te în instinct, nu în imaginaţia ta hiperactivă. Chiar îi spunea instinctul că de vină era Kate?

Nu. Instinctul ei îi spunea că nu. Iar informaţia nu venise de la FBI, pentru că nu vorbise deloc cu FBI-ul. Singurul loc de unde putuse veni informaţia era chiar încăperea asta. A început o scotocire sistematică: becurile, telefonul, sub birou, în sertare. Cum o fi arătând un microfon de interceptare? Habar n-avea. Putea semăna oare cu un microfon obişnuit? Avea baterii? A chicotit. Sau arăta ca un gândăcel?

S-a mai gândit puţin, după care a întins din nou mâna după telefon şi a format numărul de la informaţii:

— Spy Shop de pe Sunset Boulevard. Spy Shop. S-P-Y. Spioni, pricepeţi? Ca James Bond. Sau Kiefer Sutherland. Ca homosexualii din şcolile publice engleze de prin anii ’30.

Jumătate de oră mai târziu, avea privirea aţintită drept într-un fund enorm care se iţea de sub patul ei.

— Aha, în sfârşit. Gata, l-am găsit. Cam asta era de fapt problema ta.

Olivia s-a dat înapoi câţiva paşi, pentru că fundul enorm o pornise clătinându-se îndărăt spre ea. Connor, expert în echipamente de supraveghere, s-a sculat greoi în genunchi, cu capacul pătrăţos de protecţie al jacului

telefonic de la intrarea în perete ridicat triumfător în mână, cu acea expresie zâmbitoare a specialiştilor din lumea întreagă – experţi în calculatoare, instructori de paraşutism, instructori de schi, piloţi atunci când găsesc ceva pe care un alt specialist l-ar pricepe pe loc, dar pe care trebuie să îl explice unui ageamiu.

— E un MP doi virgulă cinci laminat. Nu cred că i-a luat mai mult de zece secunde să-l monteze, dacă a avut un DSR.

— Senzaţional, s-a străduit ea cu curaj să-şi arate încântarea în faţa descoperirii. Senzaţional. Să… şi deci ăsta era montat la linia de telefon?

— O, nu. O, nu. Nu. Asta nu e decât un microfon. Doar un simplu XTC patru pe doi.

— Înţeleg. Deci, ăsta înregistra ce spun eu? Cine mă asculta nu putea să-şi dea seama dacă vorbesc la telefon sau nu, aşa e?

— Exact. S-ar putea să fi auzit când a venit tonul, dar…

A tras aer printre dinţi, s-a uitat din nou la capacul jacului, după care a clătinat din cap.

— Nici vorbă. Nu cu echipamentul ăsta. Probabil au ascultat doar ce ai spus cu voce tare. Te mai putem ajuta cu ceva?

— Nu, nu. Trec eu mai târziu pe la magazinul vostru să ridic restul ustensilelor

Comandase un detector de microfoane disimulat într-un calculator de buzunar, un stilou cu cerneală simpatică, o cagulă de protecţie în caz de atac chimic, o cameră

digitală de luat vederi senzaţional de mică şi plată şi, lucrul cel mai copilăros, dar şi cel mai interesant, un inel cu o oglinjoară retrovizoare pe care o puteai ridica să vezi cine e în spatele tău. Era o excelentă colecţie de chestiuţe bune de adăugat trusei ei de supravieţuire.

După ce a plecat expertul, a sunat-o imediat pe Kate şi i-a lăsat un mesaj:

„Kate, eu sunt. Îmi pare rău. Foarte rău. M-am gândit mai bine. Se pare că cineva mi-a pus un microfon în cameră. Îţi sunt datoare un pahar uriaş de mărgărita la întoarcere. Sună-mă”.

Pe urmă a început să umble în lung şi-n lat prin cameră, în încercarea disperată de a nu intra în panică. De-acum ăsta nu mai era un joc şi nu mai putea da vina pe imaginaţia ei hiperactivă. Se petrecea într-adevăr ceva foarte rău şi cineva era pe urmele ei. Şi-a aruncat din nou privirea peste Regulile de comportament, a respirat adânc, a gândit: „oh, ia mai dă-o-n mă-sa” şi a încercat să introducă toată istoria asta într-o anecdotă amuzantă pe care să i-o povestească lui Kate la întoarcere.

Treizeci şi opt de minute mai târziu era pe Rodeo Drive, întinsă pe spate sub un cearşaf într-o încăpere albă, cu şase jeturi de abur foarte fierbinte şuierându-i în faţă.

— Să şi eşti sigur că toate chestiile astea cu abur sunt bune? Am impresia că sunt un pic cam…

— Sunt perfecte, crede-mă. Trebuie produsă o temperatură foarte ridicată pentru a provoca microcolapsul impurităţilor din epidermă şi pentru a

stimula…

— Aha. Şi n-or să-mi lase pete mari şi roşii pe faţă, nu-i aşa?

— Linişteşte-te. O să fii absolut adorabilă. Simţea un aparat care parcă îi sugea faţa într-o mulţime de punctuleţe, ca şi cum un banc întreg de minipiranha ştirbi fusese aşezat pe ea împreună cu şase mici ochiuri de aragaz care o ardeau.

— Michael, i s-a adresat ea, hotărâtă să se aleagă măcar cu ceva util din experienţa asta hidoasă care o costa patru sute cincisprezece dolari, de unde îl cunoşti pe Travis?

— Travis? Care Travis?

— Travis… Tipul cu care mi-ai făcut cunoştinţă la Miami.

— Ai venit de curând de la Miami? Suferi cumva din cauza schimbării de fus orar? Aş putea să-ţi fac o ionizare a feţei.

— Nu, mulţumesc. E actor-şi-uneori-scenarist, aşa e?

— A, da, tipul ăla. Da.

— E tipul care a scris scenariul pentru filmul lui Feramo.

— Tu glumeşti. Scenariul pentru filmul lui Feramo e scris de Travis? Vrei o cutie de Creme de Phylgie? Cu cea mare faci o economie serioasă; are două sute de mililitri şi nu costă decât patru sute cincizeci de dolari.

— Nu, mulţumesc. Şi de ce să nu fie scenariul scris de Travis? Au! Ce faci acolo?

— Înlătur rezistenţa iniţială a epidermei tale. Ar trebui

să încerci ionizarea de care ziceam. Chiar dacă nu suferi din cauza schimbării de fus orar, e un exfoliant excelent, te întinereşte, e hipoalergenic, nu are niciun fel de radicali liberi şi…

— Nu, mulţumesc.

— …şi extracte biocolico-echilibrante din plante, a susurat el mai departe, fără să o asculte.

— De unde îl cunoşti pe Travis?

— Pe Travis? a râs Michael Monteroso. Pe Travis?

— Ce e aşa de amuzant?

— Travis ridică numerarul de la salonul de cosmetică şi îl transportă la bancă. Lucrează pentru o firmă de pază şi protecţie. Ai un cosmetician care se ocupă în mod regulat de tratamentele tale cosmetice?

— Nu, nu am aşa ceva, a zis ea, pierzându-şi momentan firul gândurilor din cauza ciudăţeniei întrebării.

— Dacă vrei, pot să-ţi dau cartea mea de vizită când pleci. De fapt, nu prea am voie să lucrez în afara salonului, dar pentru clienţi deosebiţi, pot veni la domiciliu.

— Foarte amabil din partea ta, dar eu nu locuiesc aici.

Cele şase ochiuri de aragaz s-au oprit şi ea a simţit că e pe cale să aţipească din cauza miresmelor de eucalipt şi a pălăvrăgelii neîncetate. S-a chinuit să se lupte cu somnul şi să rămână cu mintea limpede.

— Aş putea să vin la tine la hotel.

— Nu. Şi de unde îi cunoşti… vreau să spun, pe toţi cei de la petrecere?

— De fapt, nu-i prea cunosc. Fac doar tratamente câtorva dintre ei, pentru evenimente speciale. Cred că unii

dintre ei s-au cunoscut la cabana de scufundări din Honduras ştii tu, aia pe care o are Feramo acolo, în insule. Ce îţi pun eu pe faţă acum e ulei de eucalipt şi de ricin. Eu folosesc o gamă largă de produse organice testate dermatologic. Totul e organic, lipsit de aditivi. O să-ţi pregătesc o cutie ca s-o iei cu tine la plecare.

— Cât costă?

— Două sute şaptezeci şi cinci de dolari. Olivia s-a străduit să nu zâmbească.

— Tratamentul va fi prea de-ajuns, mulţumesc, a zis ea pe un ton hotărât.

Odată revenită în vestiar, s-a uitat în oglindă şi s-a speriat: faţa ei era acoperită de minuscule ineluşe roşii, de parcă ar fi fost atacată de o creatură cu tentacule sau de mici paraziţi care încercaseră să-i sugă nemilos viaţa din ea, scuturând vajnic din cozi. Lucru care, într-un fel, se şi întâmplase.

Se făcuse şase fără un sfert. În patruzeci şi cinci de minute trebuia să plece să ia cina cu Feramo. Începea să se simtă foarte speriată şi încă mai avea petele roşii pe faţă. Slavă Domnului, exista fond de ten. La şase şi un sfert, petele abia se mai vedeau. Se îmbrăcase, se coafase şi se pregătise ca aspect exterior, înăuntrul ei însă nu se simţea deloc pregătită. Palmele îi asudau deja, iar stomacul se tot contracta de teamă. A încercat să se oprească, să respire, să gândească, să acţioneze cu calm. A încercat să formuleze scenarii optimiste: Feramo nu ştia nimic despre telefonul ei sau despre microfonul din cameră. Poate de vină fusese băiatul de serviciu cel

băgăcios şi palavragiu cu musculatură protuberantă şi păr facial bizar. Poate că tipul lucra pentru vreun tabloid şi îşi închipuise că în camera Oliviei avea să se cazeze cine ştie ce celebritate, aşa că plantase microfonul şi pe urmă o pârâse Melissei. Poate că Feramo ştia de telefon şi voia să-i spună că înţelege de unde se trag bănuielile ei, şi avea apoi să-i explice totul şi să-i spună că, de fapt, el era intelectual sau doctor, jumătate sudanez, jumătate francez, pentru care producţia de filme era un hobby, care se săturase de toată aiureala asta şi voia să călătorească în lumea a treia împreună cu Olivia, să îi vindece pe bolnavi şi să facă scufundări de agrement.

Pe când ieşea pe uşă, reuşise deja să se autoconvingă că totul e cât se poate de OK. Totul era bine. Avea să ia doar această ultimă cină plăcută cu un prieten, după care avea să se întoarcă la Londra, unde va încerca să salveze ce mai rămăsese din cariera ei jurnalistică distrusă.

Dar, după ce a ieşit pe uşă, sângele rece a părăsit-o definitiv. Ce făcea? îşi pierduse chiar de tot minţile? Pleca singură să ia cina, habar n-avea unde, împreună cu un terorist Al-Qaeda care ştia că ea îl bănuieşte. Nu exista niciun scenariu optimist. Feramo nu voia să o aibă cu el la cină, el voia să o aibă pe post de cină. Dar cel puţin nu i se mai vedeau petele de pe faţă.

Uşile liftului s-au deschis.

— O, draga mea, dar ce s-a întâmplat cu fata ta?

Era vocea lui Carol, profesoara zbârcită de dicţie.

— A, nimic. Păi, ăă, mi-am făcut un tratament cosmetic, a zis Olivia şi a intrat în lift. Ai lucrat cu actorii

care au fost la auziţii?

— Ei bine, da. Dar nu doar cu cei de la auziţii. Olivia i-a aruncat o privire rapidă. Femeia părea oarecum neliniştită.

— Serios? Deci, nu lucrezi numai cu actori? apoi a decis să fie ceva mai îndrăzneaţă şi a continuat:

— Lucrezi şi cu restul echipei?

Carol a privit-o drept în ochi. Părea să gândească o mulţime de lucruri pe care nu le putea rosti.

— Eu credeam că numai actorii au nevoie de lecţii de dicţie, a zis Olivia pe un ton degajat.

— Oamenii vor să-şi schimbe uneori accentul dintr-o mulţime de raţiuni, nu-i aşa?

Uşile liftului s-au deschis spre holul hotelului. Suraya trecea prin faţa lor, o apariţie de un negru intens pe fondul alb al peretelui.

— De accentul ei ce zici? a întrebat Olivia pe un ton conspirativ arătând spre Suraya. Malibu, cu o doză de Bombay?

— Hounslow1, a zis Carol fără să zâmbească.

— Şi Pierre Feramo? a şoptit Olivia în vreme ce coborau din lift. Cairo? Khartoum?

— Nu e treaba mea să spun asta, nu-i aşa? a răspuns Carol cu voce limpede, fără să-şi ia ochii dintr-ai Oliviei. În fine. Îţi urez o seară plăcută.

I-a adresat un zâmbet slab, şi-a încheiat jacheta şi s-a îndreptat spre parcare.

1. Localitate în sud-estul Angliei.

Olivia s-a dus la recepţie şi a cerut ca toate cheltuielile de la sosire până în prezent şi toate cele viitoare să fie transferate din contul revistei Elan pe propria ei carte de credit. Începea să devină o călătorie cam scumpă, dar avea şi ea mândria ei. În timp ce aştepta să se facă aranjamentele, băgăreţul cu cioc şi muşchi s-a apropiat de ea.

— Plecaţi, domnişoară Joules? a întrebat el. Era atât de evident că nu e băiat de serviciu.

Prea avea un aer inteligent şi independent. Poate era un tânăr matematician de geniu care făcea ceva bani în vacanţele de la facultate. Nu era prea vârstnic pentru aşa ceva.

— Încă nu.

— Vă place la hotelul nostru?

— Da, îmi place totul, mai puţin microfonul din cameră, a zis ea cu voce domoală, cu ochii ţintă pe faţa lui.

— Poftim?

— M-ai auzit foarte bine.

Recepţionera s-a întors exact în clipa în care un miros vag familiar, neplăcut de dulceag, i-a năvălit în nări. Olivia s-a răsucit pe călcâie. Era Alfonso, cu părul de pe piept ieşindu-i prin cămaşa de data asta roz.

— Olivia, începusem să cred că nu mai apari. Tocmai mă pregăteam să te sun în cameră.

Stresul acumulat în ea a irupt într-un torent de furie:

— Dar de ce? Vii şi tu cu noi la cină? s-a răstit ea.

Preţ de o clipă, Alfonso a părut jignit. Era un tip ciudat. Deşi era tot numai amabilitate şi fanfaronadă,

Olivia avea senzaţia că, dedesubtul acestei faţade, suferea de un foarte scăzut nivel al respectului de sine.

— Bineînţeles că nu. Domnul Feramo a vrut doar să se asigure că ajungi în siguranţă. Maşina te aşteaptă.

— Aha. OK, mulţumesc, a zis ea şi a simţit că fusese cam maliţioasă.

— Dumnezeule, dar ce s-a întâmplat cu faţa ta? Hotărât lucru, avea să fie o seară foarte lungă.

Alfonso a condus-o până la ieşire şi i-a arătat cu mândrie „maşina”. Era de fapt o enormă limuzină albă, de felul celor în care străinilor, împodobiţi cu peruci de toate culorile, le place să colinde noaptea pe Sunset Boulevard pe la chefurile de burlaci. Şoferul limuzinei i-a deschis portiera, iar Olivia s-a urcat, sau mai bine zis s-a împiedicat de pragul înălţat dintre scaune, şi s-a pomenit cu ochii drept într-o pereche de pantofi Gucci cu toc. Privirea i-a urcat dincolo de nişte delicate glezne măslinii şi dincolo de o rochie roz şi a constatat că se afla în limuzină împreună cu Suraya. Ce se petrecea aici?

— Bună ziua din nou, a zis Olivia şi s-a chinuit să se târască pe scaunul de lângă Suraya şi să afişeze un dram de demnitate.

— Bună. Dumnezeule! Ce s-a-ntâmplat cu fata ta?

— Mi-am făcut un tratament cosmetic, a zis ea şi s-a uitat în jur cu nelinişte, în timp ce limuzina o pornea lin pe Sunset.

— O, nu, a râs Suraya. Te-ai dus la Michael, nu-i aşa? Se pricepe de minune să vândă gogoşi. Vino-ncoace.

Şi-a deschis poşeta, s-a aplecat spre ea şi a început să-

i dea cu fond de ten pe faţă. Era un moment de stranie intimitate. Olivia era prea uluită ca să protesteze.

— Deci, tu şi cu Pierre, da? Vocea Surayei nu se potrivea cu frumuseţea ei rafinată. Părea drogată şi vulgară. Voi doi sunteţi pe bune?

— O, Doamne, nu! Luăm doar o cină ca între prieteni, atâta tot!

Ceva din atitudinea afişată de Suraya o făcea pe Olivia să se comporte ca o şcolăriţă inocentă.

— Ei, mai las-o baltă, a zis Suraya cu accentul ei lăbărţat şi s-a aplecat spre ea. El zice că eşti foarte deşteaptă.

— Frumos din partea lui, a zis Olivia pe un ton degajat.

— Mda, sigur.

Suraya s-a uitat pe fereastră şi a zâmbit ca pentru sine.

— Care va să zică, eşti ziaristă, da? Ar trebui să mergem împreună la cumpărături.

— Sigur că da, a răspuns Olivia şi s-a străduit să-şi dea seama ce legătură avea una cu alta.

— Mergem la Melrose. Mâine?

— Am treabă, a răspuns ea, gândindu-se ce descurajant ar fi să probeze haine alături de un fotomodel de un metru optzeci şi patruzeci de kilograme. Tu cu ce te ocupi?

— Sunt actriţă, a zis Suraya scurt.

— Serios? O să joci în filmul lui Pierre?

— Da. Ce să-ţi spun, film, o porcărie. Tu chiar crezi că

e ceea ce pare? a întrebat-o Suraya pe un ton conspirativ. Feramo, vreau să spun.

Şi-a deschis poşeta, s-a uitat în oglindă o clipă, apoi s-a aplecat înainte.

— Ei bine? a vrut ea să ştie şi şi-a pus mâna pe genunchiul Oliviei.

Olivia a simţit că intră în panică. Puseseră oare la cale o hidoasă partidă de sex în trei ca să camufleze activitatea lui teroristă? Tocmai treceau pe lângă faţada roz a Hotelului Beverly Hills. I-a venit să deschidă geamul maşinii şi să zbiere: „Ajutor, ajutor! Sunt răpită!”

— Pierre? Găsesc că e un bărbat foarte atrăgător. Mergem la un restaurant?

— Poate la un restaurant sau poate comandă mâncarea în cameră, habar n-am, a zis Suraya. Dar tu chiar crezi că e producător de film?

— Bineînţeles, a răspuns Olivia pe un ton neutru. De ce? Tu nu crezi?

— Probabil că e. Cât timp rămâi în Los Angeles? îţi place la Hotelul Standard?

Dacă voia să stoarcă ceva informaţii de la ea, o făcea foarte inabil.

— E frumos, dar nu e genul de clădire în care-ţi doreşti să pui nişte bikini pe tine. Mă simt ca pe platoul de filmare pentru Baywatch. Deşi, pentru tine, asta n-ar fi nicio problemă.

— Nici pentru tine, a zis Suraya, cu ochii pe sânii ei. Ai un corp super.

Olivia şi-a aranjat neliniştită rochia.

— Unde mergem?

— La apartamentul lui Pierre.

— Unde anume?

— Pe Wilshire. Ce-ar fi să te sun mâine pe mobil să stabilim când mergem la cumpărături?

— Sună-mă la hotel, a zis Olivia cu fermitate. Cum spuneam, am de lucru.

Suraya făcea urât când nu căpăta ce voia. S-au cufundat într-o tăcere dezagreabilă, iar Olivia a încercat, ursuză, să-şi imagineze ce o aşteaptă: ea, goală puşcă, legată spate-n spate cu Suraya.

În vreme ce Alfonso mergea ţanţoş împrejurul lor, îmbrăcat în scutece, ca un bebeluş, iar Pierre Feramo umbla de colo-colo plesnind dintr-un bici. Ce bine era să fi rămas ea la hotel şi să-şi fi comandat cina în cameră.

Apartamentul lui Pierre din Regency Wilshire Towers era apogeul luxului într-un bloc turn. Uşa liftului s-a deschis la etajul nouăsprezece şi a descoperit privirii un adevărat templu în auriu şi bej consacrat prostului-gust desăvârşit. Cât vedeai cu ochii – oglinzi, mese aurii, plus o statuie a unui jaguar din onix negru. Exista un singur lift. Olivia şi-a scos din poşetă acul de pălărie, pe care şi l-a ascuns în căuşul palmei, cu ochii după o cale de scăpare.

— Vrei un Martini? a întrebat Suraya şi şi-a aruncat poşeta pe o canapea bej pătrăţoasă, cu un gest familiar, de parcă ar fi locuit aici.

— Oh, nu. Doar o Cola light, mulţumesc, a ciripit şcolăriţa inocentă Olivia.

De ce mă comport în felul ăsta? s-a întrebat ea şi s-a

îndreptat spre fereastră. Soarele începuse să arunce nuanţe roşietice peste muntele Santa Monica şi peste ocean.

Suraya i-a întins paharul şi s-a aşezat ridicol de aproape de ea.

— Frumos, nu-i aşa? a tors ea pe un ton romantic. Ţie nu ţi-ar plăcea să locuieşti aşa pe undeva?

— Oo! Cred că m-ar cam ameţi, a glumit Olivia, depărtându-se uşurel de ea. Ţie cum îţi place?

— Te obişnuieşti. Adică, vreau să spun… De fapt, eu nu locuiesc aici, dar…

Ha! în frumoşii ei ochi întunecaţi apăruse o nuanţă de iritare. Deci, Suraya chiar locuia aici. Se dăduse singură de gol.

— De unde eşti? a întrebat Olivia.

— Din Los Angeles. De ce?

Tonul ei devenise defensiv.

— Am avut impresia că detectez un accent britanic.

— De fapt, e probabil de pe coasta Atlanticului.

— De când îl cunoşti pe Pierre?

— De ceva vreme.

Suraya a dat pe gât întregul conţinut al paharului, s-a îndepărtat şi şi-a luat poşeta.

— Ei, trebuie s-o şterg acum.

— Unde te duci?

— În oraş. Pierre o să vină curând. Simte-te ca acasă.

— Aha, a zis Olivia. Foarte bine atunci. Îţi urez o seară plăcută.

Olivia a urmărit uşile liftului închizându-se după

Suraya, a ascultat cum ascensorul scârţâie şi hârâie în drum spre parter, ca să se asigure că plecase definitiv. Totul era cufundat în tăcere, se auzea doar murmurul aparatului de aer condiţionat. Apartamentul fie fusese gândit pentru a fi închiriat pe bani mulţi, fie fusese decorat de un designer nebun. Nu exista niciun obiect personal – nu tu o carte, nu tu un suport de pixuri –, doar oglinzi în rame aurite, ornamente, diverse fiare din junglă imortalizate în onix şi nişte picturi stranii, înfăţişând femei în pericol de a fi devorate de şerpi şi dragoni lungi şi subţiri. Ea a ascultat o clipă şi şi-a aranjat mai bine într-o mână acul de pălărie, iar în cealaltă a strâns minerul poşetei Louis Vuitton. Vizavi de lift era un coridor îngust. A pornit în tăcere spre el pe covorul gros, pentru că văzuse acolo un şir de uşi închise. Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul şi cu ideea că, dacă o întreabă cineva unde merge, putea spune că e în căutarea unei toalete, ea a întins mâna spre prima clanţă aurită şi a deschis uşa.

S-a pomenit într-un dormitor mare, a cărui fereastră ocupa în întregime unul dintre pereţi, în centrul încăperii era un pat-baldachin cu perdeluţe şi cu stâlpi sculptaţi în forma unor frânghii foarte groase, cu veioze uriaşe de ambele părţi. Din nou, niciun obiect personal. A deschis un sertar şi s-a strâmbat auzind cum scârţâie: era gol. Dar nu l-a putut închide la loc: se blocase. S-a blestemat pe tăcute, apoi l-a lăsat aşa, deschis, şi şi-a continuat, în vârful picioarelor, cercetările. Camera de baie era uriaşă, ticsită de oglinzi, oribilă, în marmură roz. Dădea spre un dressing vast, cu rafturi din lemn de cedru, cu un mic blat

în mijloc pentru aranjarea hainelor. Dar nu exista niciun obiect vestimentar. S-a sprijinit de perete şi l-a simţit cum se mişcă. Un panou de oţel gros de trei centimetri – glisa fără zgomot spre stânga şi deschidea calea spre o altă încăpere. Un seif? O cameră secretă în caz de urgenţă? Luminile s-au aprins automat. Era mai spaţioasă decât dormitorul şi era zugrăvită în alb: nicio fereastră şi nicio piesă de mobilier, doar câteva covoare orientale făcute sul, sprijinite de perete. Panoul a început să se închidă şi, într-un impuls nestăpânit, a ţâşnit înăuntru prin deschizătură.

A rămas acolo, cu inima bătându-i năvalnic, şi a privit în jurul ei. Chiar era o cameră secretă? Astea erau oare covoraşe pentru rugăciune? S-a uitat la peretele din spatele ei. Avea lipite pe el trei postere albe pe care scria ceva în arabă. Şi-a scos aparatul de fotografiat, a pus poşeta pe covor şi s-a apucat să le pozeze, apoi a îngheţat locului. De partea cealaltă a panoului glisant s-a auzit un zgomot slab: paşi înăbuşiţi de covor! Cineva era în dormitor! Paşii s-au oprit. Apoi a auzit zgomotul făcut de cineva care încerca să închidă sertarul.

Paşii au pornit din nou, tot înăbuşiţi de covor, dar se apropiau. S-a simţit ca prinsă într-o capcană în timpul unei scufundări şi rămasă fără aer. S-a străduit să-şi păstreze calmul, să respire şi să gândească. Putea exista oare o a doua ieşire din camera asta? A încercat să-şi aducă aminte cum arăta coridorul de afară: o pauză lungă, apoi o altă uşă. Urma deci un alt dormitor?

A auzit paşii pe podeaua de marmură a băii şi s-a uitat din nou la panou, şi de data asta a observat că peretele şi

panoul aveau nuanţe uşor diferite; după care, s-a uitat la peretele opus. Aha, asta era! S-a îndreptat în vârful picioarelor într-acolo şi a împins peretele cu umărul. Panoul a început să gliseze. S-a strecurat prin deschizătură şi şi-a dorit din tot sufletul ca panoul să se închidă la loc. Aproape a izbucnit în plâns de uşurare când chiar s-a închis. Era într-un alt dressing, de data asta plin cu haine bărbăteşti. Se simţea parfumul vag al apei de colonie a lui Feramo. Erau hainele lui: pantofi de lac, aproape pedanţi; costume negre, cămăşi în nuanţe pastel, călcate şi apretate; jeansi împăturiţi cu grijă, tricouri. Gândurile i se învălmăşeau în cap în vreme ce se furişa prin încăpere: Doamne, multe haine mai avea pentru un bărbat. Foarte ordonat, aproape exagerat. Dacă nu avea grijă, putea să facă mare dezordine într-un asemenea loc. Cum o să-i explice apariţia ei bruscă pe coridor? A intrat în baie. Asta e: perfect. Putea să-i spună că venise doar ca să folosească toaleta. Din toate direcţiile o privea propria reflexie în oglindă. A auzit sunetul uşor, aproape imperceptibil al panoului glisant. Şi-a vârât minusculul aparat de fotografiat la subsuoară şi a tras apa la toaletă. Poate că bunele maniere aveau să-l determine pe urmăritor să nu intre în baie.

— Olivia? Era Feramo.

— O clipă! încă nu m-am îmbrăcat! a zis ea pe un ton degajat. OK.

A surâs, încercând să aibă un aer cât mai firesc cu putinţă, cu aparatul de fotografiat ascuns bine sub un braţ. Dar ochii lui Feramo erau reci ca moartea.

— Aşadar, Olivia, după cum văd, mi-ai descoperit secretul.

Feramo a trecut pe lângă ea, a închis uşa camerei de baie, a încuiat-o, după care s-a întors spre ea.

— Obişnuieşti să hălăduieşti prin casa gazdei fără permisiunea acesteia?

Acceptă-ţi teama, şi-a zis ea. Nu i te opune. Foloseşte-ţi adrenalina. Atacă.

— De ce n-aş căuta baia dacă tu mă inviţi la cină, pui o zeiţă a sexului de doi metri – a cărei prezenţă e inexplicabilă să mă întâmpine, după care mă laşi aici de una singură? a ripostat ea pe un ton acuzator.

El şi-a strecurat mâna în interiorul hainei.

— Presupun că asta îţi aparţine, nu? a zis el şi i-a întins poşeta Louis Vuitton.

La naiba. O lăsase pe podea când făcuse poze în camera secretă.

— Mi-ai spus că eşti francez, a izbucnit ea. Ai făcut mare caz de sinceritate. Şi pe urmă m-ai minţit. Nu eşti deloc francez, aşa e?

El a privit-o impasibil. Chipul lui, cu expresia aceea neutră întipărită pe el, degaja un aer de dispreţ aproape aristocratic.

— Ai dreptate, a zis el în cele din urmă. Nu ţi-am spus adevărul.

S-a răsucit pe călcâie şi a descuiat uşa. Ei mai să-i vină rău de uşurare.

— Haidem. Întârziem la cină, a zis el pe un ton ceva mai agreabil. O să vorbim despre toate astea atunci.

A deschis cu un gest larg uşa spre dormitor şi i-a făcut semn să intre. Patul era uriaş. Preţ de o fracţiune de secundă, între ei a fulgerat o scânteie de pasiune. Olivia a păşit hotărâtă în cameră a văzut o cămaşă de-a lui pe un scaun, cărţi la capul patului –, apoi a ieşit pe coridor. El a închis uşa, s-a interpus între ea şi lift şi i-a făcut semn să o ia în cealaltă direcţie. Ea a pornit-o nelinişitită înaintea lui, s-a străduit să-şi compună un mers furios şi şi-a dorit să fi luat lecţii de actorie. Luase lecţii de scufundare, de autoapărare, de limbi străine, de prim-ajutor. Îşi petrecuse întreaga viaţă de adult într-un soi de universitate proprie şi personală, specializându-se în dezvoltarea unor calităţi utile în materie de supravieţuire, dar nu-i trecuse niciodată prin minte că arta actoriei i-ar putea fi de mare folos.

La capătul coridorului era o altă uşă închisă. El a luat-o înaintea ei să o deschidă, iar ea a folosit momentul ca să strecoare aparatul de fotografiat în poşetă, în vreme ce el deschidea uşa, în spatele căreia se afla o scară.

— În sus, i-a zis el.

Avea oare de gând să-i dea brânci de pe acoperiş? S-a întors să-l privească, în tentativa de a-şi da seama dacă e cazul să încerce s-o ia la fugă. Când ochii lor s-au întâlnit, Olivia şi-a dat seama că individul râde de ea.

— Ei, hai, doar n-o să te mănânc de vie. Ia-o în sus.

Totul era foarte confuz. Realitatea se schimba de la o clipă la alta. Brusc, în clipa când el a râs, Olivia a avut din nou senzaţia că se afla la o întâlnire amoroasă. La capătul

scărilor, el a împins o uşă de incendiu metalică şi grea şi de afară a răbufnit un val de aer cald. Au ieşit şi au fost întâmpinaţi de un vânt foarte puternic şi de un zgomot infernal. Erau pe acoperiş, de unde se zărea vasta panoramă a oraşului Los Angeles. Zgomotul venea de la un elicopter aflat pe acolo, cu elicele pornite şi uşile deschise, gata de decolare.

— Caleaşca te aşteaptă, a strigat Feramo ca să acopere zgomotul.

Sentimentele Oliviei oscilau între teamă şi surescitare maximă. Părul lui Feramo era dat pe spate, de parcă ar fi stat în faţa unei maşini de vânt la o şedinţă foto.

Olivia a luat-o la fugă pe asfalt, aplecându-se ca să nu o lovească palele elicei. S-a suit cu greutate în elicopter, dorindu-şi să nu fi purtat rochiţa aceea cu breteluţe şi pantofii aceia incomozi. Pilotul s-a răsucit spre ei şi le-a făcut semn să-şi pună centurile de siguranţă şi căştile de protecţie. Pierre s-a aşezat pe scaunul de lângă ea, a închis uşa grea, iar elicopterul s-a înălţat, lăsând clădirile, tot mai mici, în urmă. Se îndreptau spre ocean.

Era imposibil să vorbeşti în hărmălaia aceea. Pierre nu-i arunca nicio privire. Olivia a încercat să se concentreze asupra peisajului. Dacă asta avea să fie ultima ei oră de viaţă, măcar să o petreacă cu ochii la ceva frumos. Soarele, pe punctul de a apune peste Golful Santa Monica, era aidoma unei mingi portocalii greoaie plutind pe fondul bleu pal al cerului, iar lumina lui roşiatică se reflecta pe suprafaţa netedă a apei. Elicopterul a urmat o vreme linia ţărmului, după care a luat-o în jos, pe lângă

munţi, spre Malibu. Olivia a privit malul stâncos, micul restaurant în construcţie de la capătul lui, şi mai încolo, în larg, surferii, mici siluete întunecate, ca nişte foci, străduindu-se să prindă ultimele valuri din seara aceea.

Feramo s-a aplecat înainte, i-a dat pilotului nişte instrucţiuni, iar acesta s-a îndreptat spre largul oceanului. Olivia şi-a amintit cum mama ei o certase într-o zi, pe când avea paisprezece ani, din cauza spiritului ei de aventură, din cauza interesului pe care i-l trezeau băieţii cam periculoşi şi a stilului ei de viaţă cam pe marginea prăpastiei: „O să dai de bucluc; nu înţelegi lumea asta, nu vezi decât partea ei distractivă. O să-ţi dai seama de primejdie doar când va fi prea târziu”. Din păcate, sfatul fusese dat numai cu referire la băieţii catolici şi la găştile de motociclişti.

Soarele a lunecat dincolo de orizont şi s-a împărţit în două: jumătate deasupra oceanului, şi proiecţia lui pe suprafaţa apei, ca cifra opt frântă. Câteva secunde după ce a dispărut sub apă, cerul dimprejur a explodat în nenumărate nuanţe de roşu şi portocaliu, iar fumul alb al avioanelor a devenit vizibil, aidoma unui şir de linii albe pe fondul albastru al cerului.

Ei bine, nu avea de gând să accepte nimic din toate astea. Nu avea câtuşi de puţin intenţia să se lase răpită şi dusă undeva în mijlocul Pacificului, fără măcar să i se ceară voie. A tras, indignată, un cot în braţul lui Feramo.

— Unde mergem?

— Poftim?

— Unde mergem?

— Poftim?

Începuseră deja să semene cu un cuplu de moşnegei fuduli de urechi.

Ea s-a foit în scaun, s-a apropiat de el şi i-a urlat în ureche:

— UNDE MERGEM?

El a rânjit cu un aer superior.

— O să vezi.

— VREAU SĂ ŞTIU UNDE MĂ DUCI.

El s-a aplecat şi i-a zbierat ceva în ureche.

— Ce?

— CĂTĂLINA, a urlat el din nou.

Insula Cătălina locul preferat al turiştilor de o zi, la treizeci de kilometri în largul oceanului. Nu exista decât un singur orăşel pe mal, Avalon, restul insulei era doar pământ virgin.

Noaptea cădea cu repeziciune. Curând, din beznă s-a ivit un ţărm întunecat. În stânga lor, în depărtare, a văzut luminile oraşului Avalon – calde şi liniştitoare, revărsându-se peste micul golf arcuit. Înaintea lor nu era decât beznă.

Elicopterul a coborât într-un golfuleţ adânc şi îngust în partea dinspre ocean a insulei, bine ascunsă de partea continentală a Californiei şi de luminile din Avalon. Olivia a văzut vegetaţia şi palmierii dispărând de sub elicopter. După ce au aterizat, Feramo a deschis uşa şi a sărit afară, a tras-o după el şi i-a făcut semn să se aplece. Elicele nu s-au oprit. A auzit apoi zgomotul motorului ridicându-se din nou în aer, s-a întors şi a văzut că elicopterul se

îndepărtează.

El a condus-o pe o cărare spre un debarcader. Vântul nu mai bătea. Oceanul era calm, iar dealurile şi debarcaderul păreau umbre negre pe suprafaţa apei. După ce zgomotul elicopterului a încetat, s-a lăsat tăcerea, se auzeau doar sunete obişnuite zonei tropicale: greieri, broaşte, pocnet de vâsle în debarcader. Ea a început să gâfâie. Erau oare singuri aici?

Au ajuns la debarcader. Olivia a observat nişte plăci de surfing sprijinite de o cabană de lemn. Ce avea el de gând să facă la ora asta cu plăcile? Cătălina nu era cine ştie ce loc faimos pentru surfing. Când s-au apropiat, a realizat că respectiva construcţie era, de fapt, o cabană pentru scufundători, plină cu echipament specific şi cu butelii de oxigen.

Insula Catalina, California

— Aşteaptă aici, trebuie să mă duc să aduc ceva.

După ce paşii lui Feramo s-au îndepărtat, ea s-a prins, ameţită, cu mâinile de balustradă. Să înhaţe oare o butelie de oxigen şi să încerce să fugă? Dar, pe de altă parte, dacă, din te miri ce considerent, el nu voia decât un soi de rendez-vous îi & er-romantic, acţiunea ei ar putea să pară extrem de aiurea şi nefirească.

A pornit în vârful picioarelor spre cabană. Era foarte bine organizată: un rând de butelii de oxigen prinse în suporţi, BCD-uri1 şi instalaţii de reglare agăţate de inele, măşti şi labe de înot puse ordonat unele peste altele. Un cuţit zăcea pe o măsuţă de lemn. L-a înhăţat şi l-a băgat iute în poşetă, după care a tresărit la auzul paşilor lui

Feramo, care se întorcea. Şi-a dat seama că o paşte pericolul de a se lăsa total copleşită de teamă. Trebuia neapărat să-şi recapete stăpânirea de sine.

Paşii se apropiau. A strigat îngrozită:

— Pierre?

Niciun răspuns, doar sunetul paşilor grei şi inegali. Să fie vreun bandit sau vreun ucigaş plătit?

— Pierre? Tu eşti?

A scos cuţitul din poşetă şi l-a ascuns la spate, încordată şi gata de acţiune.

— Da, a venit vocea lui Pierre, cu accentul lui lichid şi străin. Bineînţeles că eu sunt.

Ea a expirat din greu şi trupul i s-a destins din cap până-n picioare. Feramo a apărut din beznă, în mâini cu un pachet de o formă bizară, acoperit cu şal negru.

1. BCD buoyancy compensator device (aparat de compensare a flotabilităţii).

— Ce căutăm noi aici? a izbucnit ea. De ce m-ai adus în locul ăsta izolat şi mă laşi aici şi nu răspunzi când întreb dacă tu eşti şi pe urmă vii cu paşii ăştia atât de suspecţi? Ce e locul ăsta? Ce ai de gând să faci?

— Paşi suspecţi?

Feramo s-a uitat la ea cu ochi strălucitori, apoi a tras şalul de pe pachet. Olivia a simţit că o lasă genunchii. Era o frapieră, în care erau o sticlă de şampanie şi două pahare.

— Ştii ceva, a zis ea şi şi-a pus o mână pe frunte, totul e foarte frumos, dar chiar e nevoie să fii atât de melodramatic?

— Nu-mi pari genul de femeie pe care o interesează situaţiile predictibile.

— Aşa e, dar nu e nevoie să mă sperii de moarte ca să mă faci fericită. Ce e locul ăsta?

— Un debarcader. Poftim, i-a zis el şi i-a întins şalul negru, în caz că ţi se face frig. Poate ar fi trebuit să te previn că ieşim pe ocean.

— Pe ocean? a întrebat ea şi a încercat simultan să ia şalul, care s-a dovedit a fi foarte moale, ca ţesut din penele unei păsări rare, şi să ascundă cuţitul în el.

Printr-un gest al capului, el a arătat spre golf, unde se zărea silueta unui iaht legănându-se liniştit pe apă, la capătul debarcaderului.

Olivia a constatat cu uşurare că la bord era un echipaj. Dacă Feramo avea de gând să o omoare, ar fi făcut-o, s-ar putea crede, când erau singuri. Iar şampania ar fi constituit un accesoriu foarte bizar.

Se simţea oarecum mai liniştită, pentru că reuşise să strecoare cuţitul în poşeta Louis Vuitton, pe sub şalul negru ultrafin de caşmir. Feramo se aşezase lângă ea la pupa şi asculta zgomotul ritmic al motorului care împingea iahtul spre largul întunecat al oceanului.

— Olivia, i-a zis el şi i-a întins un pahar, vrei să bem pentru această seară petrecută împreună? Pentru primul pas.

A ciocnit paharul cu al ei şi a privit-o intens.

— Primul pas spre ce? a întrebat ea.

— Nu-ţi mai aduci aminte discuţia pe care am avut-o la Miami? Pe acoperiş? Un prim pas spre a ne cunoaşte

mai bine.

A ridicat paharul, apoi l-a golit dintr-o înghiţitură.

— Ei, şi acum, spune-mi. Eşti ziaristă. De ce? Ea a rămas câteva clipe pe gânduri.

— Îmi place să scriu. Îmi place să călătoresc, îmi place să aflu ce se petrece în jurul meu.

Ea s-a întrebat dacă tot acest spectacol fusese pus la cale anume ca să o buimăcească definitiv, să o facă să se simtă când ameninţată şi înspăimântată, când răsfăţată şi în siguranţă, ca atunci când te duci la o cosmeticiană nepriceputăsă te epilezi pe picioare.

— Şi pe unde ai călătorit ca ziaristă?

— Ei, nu peste tot pe unde mi-ar fi plăcut: în America de Sud, în India, în Africa.

— Unde anume în Africa?

— În Sudan şi Kenya.

— Serios? Chiar ai fost în Sudan? Cum ţi-a plăcut?

— A fost extraordinar. A fost locul cel mai ieşit din comun pe care l-am văzut. Parcă aş fi intrat în decorul din Lawrence al Arabiei.

— Şi oamenii?

— Foarte drăguţi.

Acest dans al dialogului în jurul primejdiei era palpitant.

— Şi Los Angeles-ul? Cum ţi se pare aici?

— Delicios de artificial. El a râs.

— Doar atât?

— Surprinzător de rural. Arată cam ca oraşele din sudul Franţei, dar cu mai multe magazine.

— Şi jurnalismul pe care îl practici, fleacurile pentru diverse reviste, e specialitatea ta?

— Fleacuri? în viaţa mea nu m-am simţit mai ofensată.

El a râs din nou. Avea un râs plăcut, uşor timid, de parcă râsul ar fi fost o activitate pe care nu prea se simţea îndreptăţit să o practice.

— De fapt, eu am vrut să fiu corespondent extern, a zis ea şi a redevenit brusc serioasă. Am vrut să scriu despre ceva important.

— Despre Oceansăpart, de exemplu. Ai scris până la urmă un articol pe tema asta?

Tonul vocii lui a suferit o schimbare subtilă.

— Hmm, a făcut ea. Da, într-un fel. Dar au pus semnătura altcuiva sub el.

— Iar asta te-a deranjat?

— Nu chiar. Şi, oricum, ar fi prea meschin să te preocupe aşa ceva într-un context atât de grav. Dar tu ce părere ai? îţi place Los Angeles-ul?

— Mă interesează doar ce produce.

— Ce? Fete frumoase cu sâni enormi şi artificiali?

El a râs.

— Ce-ar fi să vii înăuntru?

— Încerci cumva să fii spontan?

— Nu, nu. Vreau să luăm cina.

Un membru al echipajului, în uniformă albă, i-a întins mâna şi a ajutat-o să coboare treptele. Interiorul îţi tăia răsuflarea, atât era de frumos, deşi puţin cam pretenţios. Mobilierul era din lemn lăcuit, covorul era foarte gros, cenuşiu, şi pretutindeni erau risipite obiecte metalice.

Semăna mai degrabă cu o cameră obişnuită decât cu o cabină de vas. Masa fusese aranjată pentru două persoane, cu faţă de masă albă, flori, pahare lustruite şi tacâmuri care, ce decepţie, nu erau aurite. Cabina era decorată în stil Hollywood, şi pe pereţi erau fotografii cu diverse momente surprinse în timpul filmărilor: Alfred Hitchcock jucând şah cu Grace Kelly, Ava Gardner scăldându-şi picioarele într-o găleată cu apă, Omar Sharif şi Peter O'Toole jucând cricket în deşert. Era şi o vitrină cu pereţi de sticlă, în care erau expuse câteva piese interesante: o statuetă Oscar, o coroană egipteană în stil antic, un colier de perle prins pe un suport, cu fotografia lui Andrey Hepburn din Mic dejun la Tiffany în spatele lui.

— Sunt pasiunea mea, a zis el. Filmele. Am văzut atât de multe împreună cu mama, atât de multe filme vechi extraordinare! într-o bună zi voi face un film pe care lumea o să-l ţină minte multă vreme după moartea mea. Dacă voi reuşi să-mi croiesc drum prin prostia şi prejudecăţile Hollywoodului.

— Dar ai făcut deja filme.

— Filmuleţe scurte, în Franţa. Nu aveai de unde să fi auzit de ele.

— Poate am auzit. Povesteşte-mi despre ele. Trecuse cumva pe faţa lui o umbră de panică?

— Uite, aici e coroana egipteană pe care a purtat-o pe cap Elizabeth Taylor în Cleopatra.

— Asta e o statuetă Oscar veritabilă?

— Da, dar mă tem că nu e una dintre cele mai distinse. Visul meu e să pun mâna pe una dintre statuetele

decernate în 1962 pentru Lawrence al Arabiei. Dar pentru moment trebuie să mă mulţumesc cu asta, care a fost decernată pe la sfârşitul anilor ’60 pentru cea mai bună coloană sonoră şi pe care am cumpărat-o pe Internet, de la ebay.

Olivia a râs.

— Povesteşte-mi mai multe despre producţiile tale. S-ar putea să fi văzut vreunul din filme. Am văzut multe filme franţuzeşti în…

— Şi uite-aici. Asta e colierul de perle pe care l-a purtat Andrey Hepburn în Mic dejun la Tiffany.

— Cel adevărat?

— Bineînţeles. Vrei să-l porţi la cină?

— Nu, nu. Aş arăta ridicol.

El l-a scos de pe suport şi i l-a pus în jurul gâtului cu dexteritate de chirurg, după care s-a dat înapoi să studieze rezultatul.

Ea a simţit brusc înţepătura unui început de sindrom al Cenuşăresei şi s-a înfuriat. La naiba, şi-a dat seama că e chiar impresionată de nenorocitul ăsta de iaht, de apartament, de colierul de perle şi de elicopter. Ştia că nu e decât una din lungul cârd de fete ademenite cu tot acest arsenal de stupidităţi, şi nu voia să fie una dintre ele. Sentimente ridicole şi amăgitoare care puteau afecta o fată într-o asemenea situaţie începeau să i se îngrămădească în suflet. Se gândea: Eu sunt altfel; nu îl plac pentru banii lui, îl plac pentru ceea ce este. Îl pot schimba, în acelaşi timp însă, se vedea cu ochii minţii instalată pe iahtul lui, pe post de făptură adorată, mergând să facă scufundări pe timp

nelimitat fără să plătească închirierea echipamentului, ieşind apoi de sub duş şi punându-şi colierul de perle al lui Andrey Hepburn la gât.

Încetează odată, şi-a spus. Încetează, fiinţă jalnică. Fă ceea ce ai venit să faci aici. „Pierre Bin Feramo, i-a venit să ţipe, ce-ar fi să lămurim odată toată povestea asta? Ai de gând să mă ispiteşti, sau să scapi de mine? Eşti terorist, sau playboy? Ştii că am avut de gând să pun FBI-ul pe urmele tale, sau nu? Aşa, avea de gând să dea naibii la iveală cine era el.

— Pierre, a început ea, sau poate ar trebui să-ţi spun M… M… şi a izbucnit în râs, Mustafa.

Încordarea o aducea aproape în pragul isteriei. El a privit-o o clipă furios, ceea ce a făcut-o să râdă cu îndoită putere. Îşi imagina că e copilăros de obraznică tocmai cu Osama Bin Laden.

— Olivia, i-a zis el pe un ton sec, dacă o ţii tot aşa, va trebui să-ţi dau ceva să te calmezi.

— Vrei să mă îngropi până la gât în nisip?

— Tu îţi închipui probabil că te-am adus aici ca să te recrutez pe post de kamikaze?

S-a aplecat atât de aproape de ea, încât mai că-i simţea gustul răsuflării.

Ea a rămas cu ochii pe statueta Oscar şi pe podoabele egiptene din vitrina de sticlă şi s-a străduit să se liniştească.

— De ce m-ai minţit? a întrebat ea fără să se întoarcă.

El nu a răspuns. Olivia s-a întors cu fata spre el.

— De ce mi-ai spus că eşti francez? Eu am ştiut că eşti

arab.

— Ai ştiut? Părea foarte calm, chiar uşor amuzat. Pot să te întreb de unde ai ştiut?

— Păi, în primul rând după accent. În al doilea rând, te-am auzit spunând shukran.

O clipă de tăcere.

— Vorbeşti arabă?

— Ţi-am spus, am fost în Sudan. Mi-a plăcut acolo… dar mi-am dat seama în primul rând după şosetele şi pantofii tăi.

— După şosete şi pantofi?

— Şosete subţiri de mătase şi pantofi negri lustruiţi, ca de şeic arab.

— Trebuie să nu uit să-i schimb.

— Numai dacă vrei să-ţi ascunzi naţionalitatea. Ce era camera aceea din apartamentul tău? O moschee?

Ochii adumbriţi n-au trădat nimic din ceea ce se petrecea înăuntrul lui.

— De fapt, e o cameră secretă de ieşire. Şi mi s-a părut un loc ideal pentru meditaţie şi singurătate, în ce priveşte inexactitatea, ca să-i spunem aşa, a informaţiei privind naţionalitatea mea, am încercat doar să scap de situaţia neplăcută de a fi etichetat pe temei rasial. Nu toată lumea are atitudinea ta pozitivă cu privire la cultura şi religia noastră.

— Asta nu e cumva cam ca în cazul politicienilor care ascund faptul că sunt homosexuali deşi însuşi faptul că ascund asta sugerează, în consecinţă, că e ceva în neregulă să fii homosexual?

— Vrei să sugerezi că e ceva în neregulă cu faptul că sunt arab?

În vocea lui se simţea un început de isterie: părea pe punctul de a-şi pierde cumpătul.

— Mă interesează de ce m-ai minţit în privinţa asta.

El şi-a fixat privirea întunecată, încărcată de tristeţe, asupra ei.

— Sunt mândru că sunt arab. Cultura noastră este cea mai veche şi cea mai plină de înţelepciune din întreaga lume. Legile noastre sunt spirituale, iar tradiţiile noastre îşi trag seva din înţelepciunea strămoşilor noştri. Când mă aflu la Hollywood, mă simt ruşinat nu de înaintaşii mei, ci de lumea pe care o văd în jurul meu: aroganţă, ignoranţă, vanitate, prostie, lăcomie, adorare dusă la adulare a plăcerilor cărnii şi a tinereţii, folosirea sexualităţii în scopul obţinerii faimei şi profitului financiar, pofta nesăţioasă pentru tot ce e nou, în lipsa respectului pentru tot ce e vechi. Această superficialitate, pe care tu o numeşti în glumă delicioasă, nu e ceva dulce, e chiar începutul procesului de alterare din miezul unui fruct copt.

Olivia a rămas nemişcată, cu poşeta strânsă în mâini, cu gândul la cuţitul dinăuntru. A simţit că până şi cel mai mic cuvânt nepotrivit sau cea mai mică mişcare necugetată ar putea să declanşeze furia lui abia stăpânită.

— De ce sunt atât de nefericite cele mai bogate naţiuni ale lumii? Ştii asta? a continuat el.

— Asta e o generalizare cam forţată, a zis ea pe un ton lejer, în încercarea de a tempera tonul discuţiei. În fond, câteva dintre cele mai bogate naţiuni ale lumii sunt în

lumea arabă. Arabia Saudită o duce destul de bine, nu?

— Arabia Saudită, puah!

El părea să ducă un fel de bătălie interioară. S-a întors cu spatele, după care s-a uitat din nou la ea, acum se simţea însă că îşi recăpătase calmul.

— Îmi pare rău, Olivia, a zis el pe un ton ceva mai blând. Dar pentru că petrec aşa de mult timp în America, mă simt adesea… jignit… de ignoranţa şi prejudecăţile cu care suntem etichetaţi şi jigniţi în permanenţă. Ei, gata. Ajunge. Seara asta nu e pentru astfel de discuţii. Este o seară frumoasă şi e timpul să luăm cina.

Sfinte Sisoe, cât era în stare Feramo să tragă la măsea! O sticlă de Martini, una de şampanie Cristal, un Pomerol 82 şi aproape una întreagă de Chassagne-Montrechet 96, iar spre sfârşitul cinei, a cerut o sticlă de Reioto della Valpolicella, pentru desert. Pentru majoritatea bărbaţilor, asta putea însemna că au o problemă. Pentru un musulman, părea de-a dreptul bizar. Dar la urma urmei, şi-a zis Olivia, Feramo nu băuse strop de alcool toată viaţa. Abia de curând se apucase de băut, ca să înşele aparenţele. Cum să-şi dea omul seama că are o problemă serioasă? De unde să ştie că nu toată lumea bea în halul ăsta?

— Parcă ştiam că musulmanii nu au voie să bea alcool, a îndrăznit ea să spună.

Se simţea sătulă. Cina fusese minunată: scoici cu piure de mazăre şi ulei de trufe, biban de mare cu sos curry şi ravioli umplute cu dovlecel, piersici în vin roşu,

lângă o îngheţată de mascarpone cu aromă de vanilie.

— A, depinde, depinde, a zis el vag şi şi-a umplut din nou paharul. Există diferite interpretări.

— Faci scufundări din iahtul ăsta? a întrebat ea.

— Scufundări? A, da. De fapt, eu personal nu prea mă scufund, nu aici, în orice caz. Apa e prea rece. Îmi place să mă scufund în Caraibe, de pe recifele din Belize şi Honduras, şi în Marea Roşie. Tu faci scufundări?

S-a dus să-şi umple din nou paharul, fără să observe că e încă plin.

— Da, îmi place foarte mult să fac scufundări. De fapt, chiar înainte de a veni încoace avusesem de gând să sugerez revistei Elan să mă lase să scriu un articol despre scufundări: cum e să te scufunzi în ape necunoscute. În Belize. Sau Honduras. Şi mă gândeam şi la coasta Sudanului de la Marea Roşie.

— Dar, Olivia, a zis el şi şi-a desfăcut larg braţele, trebuie neapărat să vii la hotelul meu din Honduras. Insist. Scufundările de pe coasta Insulei Bay sunt de-a dreptul inimaginabile. Pereţi submarini care coboară la nesfârşit în adâncul mării, la peste trei sute de metri, tunele întortocheate, faună marină rară. Cere neapărat revistei să te lase să scrii despre toate astea. Şi după asta, du-te în Sudan. E minunat acolo, vizibilitatea este cea mai bună din lume. E un univers subacvatic absolut virgin. Trebuie să te duci. Trebuie să te duci imediat. Eu plec mâine în Honduras. Trebuie să suni la revistă şi să vii cu mine în calitate de oaspete.

— Păi, există o mică problemă, a zis ea.

— Problemă?

— M-au concediat.

— Te-au concediat?

Ea l-a privit cu atenţie, ca să observe un semn de impostură.

— Da. Cineva de la biroul tău de relaţii cu publicul a sunat-o pe redactoarea-şefă şi s-a plâns că am sunat la FBI şi am sugerat să ţi se verifice identitatea.

Preţ de o secundă, el şi-a pierdut stăpânirea de sine, dar şi-a revenit imediat.

— Tu? Să suni tu la FBI? Ce ridicol.

— Exact. N-am sunat. Dar cineva mi-a pus un microfon în cameră şi m-a ascultat vorbind de una singură. Uite ce e, Pierre, a zis ea şi s-a aplecat înainte, o să fiu cinstită cu tine. Mi-am pus întrebări în legătură cu tine după cele petrecute la Miami. Când am fost pe acoperiş împreună, păreai foarte hotărât când mi-ai spus să nu mă duc la Oceansăpart a doua zi dimineaţă. Iar după ce a sărit în aer, ai plecat imediat din oraş. Mi-ai spus că eşti francez, dar pe urmă te-am auzit vorbind arăbeşte. M-a cam luat imaginaţia pe sus şi m-am apucat să vorbesc de una singură conversaţii imaginare, mi se întâmplă des asta, pentru că petrec atât de multă vreme singură. Dar nu pricep cine ar fi putut să-mi pună un microfon în cameră.

— Eşti sigură că ai avut un microfon în cameră?

— L-am şi găsit, era în jacul telefonului. Ochii i-au scânteiat o clipă de mânie.

— Draga mea Olivia, a zis el în cele din urmă, îmi pare foarte rău pentru cele petrecute. N-am ştiut nimic. Nu-mi

pot imagina cine putea face una ca asta, dar, după cum bine ştii, trăim vremuri paranoice.

— Da. Şi cred că îţi dai seama de ce…

— O, da, da. Bineînţeles. Eşti ziaristă şi lingvistă. Eşti ageră la minte. Şi eu aş fi intrat la bănuieli în locul tău. Dar presupun că ai înlăturat toate aceste suspiciuni, altfel nu veneai aici.

— Ar fi fost un gest cam nesocotit să vin în cazul respectiv, a zis Olivia, cu grijă să nu spună o minciună.

— Iar acum ţi-ai pierdut jobul.

— Păi, nu era chiar un job. Dar se pare că oamenii tăi au sunat furibunzi la redacţie.

— Mă ocup eu imediat de treaba asta. Trebuie să-mi dai numărul de telefon de la redacţie şi sun eu mâine dimineaţă. Îmi pare foarte rău pentru toate astea.

Cred că sunt pe punctul de a mă îndrăgosti de tine, a gândit ea. Chiar dacă eşti terorist. Sunt ca voluntarele alea care se îndrăgostesc de liderul armatei rebele sau sunt răpite şi se înamorează de răpitor. M-am ales cu Sindromul Stockholm1. O să sfârşesc prin a fi eroina vreunui scurt reportaj din Woman’s Hour.

El i-a luat mina într-a lui şi a privit-o în ochi. Era cu adevărat un bărbat minunat: blând, fermecător, amabil, bun.

— O să vii în Honduras? a întrebat-o el. Îţi voi pune la dispoziţie un avion şi vei fi oaspetele meu.

Ea şi-a oţelit voinţa ca să reziste.

— Nu, nu. E foarte frumos din partea ta, dar nu accept niciodată ospitalitatea cuiva atunci când scriu un articol.

Îmi afectează imparţialitatea. Ce se întâmplă dacă într-o bună zi găsesc un gândac în supă?

— În acest caz, şi invitaţia mea la cină îţi afectează imparţialitatea?

— Numai dacă mă hotărăsc să scriu un articol despre tine.

— Şi nu ai de gând s-o faci? Domnişoară Joules, mă dezamăgeşti profund. Credeam că ai de gând să mă faci vedetă.

— Sunt convinsă că eşti singura persoană din Los Angeles care nu doreşte să devină vedetă.

1. Relaţie de prietenie sau înţelegere care se instalează între un ostatic şi răpitorul lui; numele provine de la un fapt divers: în timpul unei luări de ostatici la o bancă din Stockholm (august 1973), victimele au luat partea autorilor jafului şi i-au apărat în timpul procesului.

Cel puţin, nu în viaţa asta.

— Şi tu, cred, eşti la fel.

El a întins mâna şi a mângâiat-o delicat pe obraz. Ochii lui căprui, plini de duioşie, au părut să se topească într-ai ei. Atingerea buzelor lui pe ale ei au propagat parcă un şoc electric prin întreg corpul.

— Domnişoară Joules, a murmurat el, eşti atât de minunat, atât de imperturbabil de… englezoaică.

S-a ridicat, a luat-o de mână, a ridicat-o în picioare şi a condus-o pe punte.

— Vrei să rămâi noaptea asta cu mine? a întrebat-o şi s-a uitat în jos la ea.

— E prea curând, a murmurat ea, sprijinindu-şi

resemnată capul pe pieptul lui, în vreme ce el o înconjura, protector, cu braţele şi o mângâia pe păr.

— Înţeleg, a zis el.

Singurul sunet care se auzea era cel al valurilor care se loveau molcom de iaht.

— Dar vii cu mine în Honduras?

— Mă mai gândesc, a şoptit ea şovăielnic.

— La se terminaal ti duşi?

Taxiul în care era Olivia tocmai trecea de câmpurile petroliere de la marginea oraşului, în drum spre aeroport. Măgăruşi de culoarea nisipului hălăduiau de colo-colo cu un mers nesigur, ceea ce îi dădea Oliviei senzaţia că se află în sudul Irakului, nu la marginea Los Angeles-ului.

— La se terminaal ti duşi? a zbierat din nou taximetristul. Terminaal? Internassionaal? Sau un zbur intim? La se terminaal ti duşi?

— Să păi, ăă, s-a bâlbâit ea, pentru că nu avea nici cea mai vagă idee unde voia să meargă. La cel internaţional.

Soarele tocmai apunea printre nori şi imaginea avea toate detaliile şi întreaga splendoare a unei picturi în ulei, cu o încrengătură de fire de telegraf pe fundal. A simţit înţepătura unei nostalgii premature după Los Angeles şi după America în general: America deserturilor, a staţiilor de benzină, a şoselelor şi a reinventării personalităţilor.

— La se terminaal ti duşi?

O, mai taci odată, i-a venit ei să spună. Încă nu m-am hotărât naibii.

Şi-a dat silinţa să cugete cu claritate şi luciditate. În

fond, era o problemă extrem de simplă: se îndrăgostise de un bărbat. I se putea întâmpla oricui, dacă nu luai în calcul faptul că era vorba de un terorist internaţional. Simptomele îi erau ultracunoscute: numai vreo treizeci la sută din creier îi funcţiona normal. Restul îi era ocupat cu o combinaţie de fantezii şi flashback-uri neaşteptate. Ori de câte ori încerca să aprecieze calm şi să evalueze situaţia în care se afla, mintea-i era copleşită de imaginile unui întreg viitor alături de Feramo, de la scuba diving în apele cristaline ale Caraibelor până la amor în corturi de beduini în deşertul sudanez, culminând cu un trai în stilul mariajului Grace Kelly-prinţul Rainier, în iahturi, palate etc, cu un Feramo care, în urma unor exerciţii de gimnastică mintală, se transformase din terorist într-un regizor celebru şi filantrop, sau chiar în doctor sau om de ştiinţă, sau orice altă profesiune bărbătească incluzând capacitatea de a repara o maşină în caz de nevoie. N-ar fi trebuit pentru nimic în lume să se ducă la întâlnirea de pe Insula Cătălina. Olivia s-a chinuit cu disperare să-şi vină în fire. În niciun caz, şi-a spus ea, nu am de gând să mă duc după un bărbat. Femeile au evoluat şi s-au deprins să facă tot ceea ce fusese pe vremuri treaba bărbaţilor, aşa că ei, în consecinţă, au regresat. Nu mai sunt în stare nici măcar să repare ceva prin casă. Dar în imaginaţia ei febrilă, Feramo era înveşmântat într-o salopetă care îi venea nemaipomenit şi repara motorul elicopterului, sub privirile admirative ale echipajului. După o ultimă piruetă a şurubelniţei, motorul prindea din nou viaţă cu un huruit puternic, în vreme ce echipajul aplauda şi chiuia de

bucurie, iar Feramo o lua de talie, îi dădea capul pe spate, o săruta pătimaş, după care plecau împreună cu elicopterul.

I-a sunat mobilul. Pe ecran scria „OUT OF AREA”. Feramo! El trebuie să fie.

— Bună, eu sunt, a zis Kate. M-au trezit nişte vibraţii transatlantice. Eşti pe cale să calci strâmb, nu-i aşa?

— Nu, nu. Doar că… ăă… Pierre are un hotel pentru scufundări în Honduras, şi…

— Nu care cumva să te duci după individul ăla în Honduras. E o nebunie. Ce rost au avut toate realizările pentru care te chinuieşti de ani de zile, dacă acum te topeşti de dragul unui playboy ridicol à la Dodi Al-Fayed? Pe deasupra, s-ar putea să aibă şi păr pe spate. Peste vreo patru ani o să te oblige să stai acasă, înfăşurată toată în burkă, în vreme ce el o să călătorească prin întreaga lume şi o să se culce cu toate actriţele în devenire.

— Nu e aşa. Nu-l cunoşti.

— O, lasă prostiile. Nici tu nu-l cunoşti. Vino acasă, Olivia. Rezolvă-ţi situaţia la Sunday Times. Urmează-ţi cariera şi viaţa pe care ţi le-ai ales, că pe alea nu ţi le poate lua nimeni.

— Dar dacă tot ce cred eu e adevărat? Dacă el chiar face parte din Al-Qaeda?

— Atunci, cu atât mai urgent trebuie să te întorci acasă. Altfel, o să sfârşeşti fără cap, ca să nu mai vorbim de carieră. Şi nu, nu încerc să-ţi şterpelesc articolul.

— Îmi pare rău pentru ce-am spus, a zis Olivia prefăcut spăsită.

— Nu face nimic.

— Nu am de gând să-mi petrec tot restul vieţii cu el. M-am gândit doar să am parte de un pic de…

— Nu trebuie să te duci tocmai la mama dracului în Honduras ca să „ai parte de un pic de…” Urcă diseară într-un avion via Heathrow şi ne vedem mâine.

Taxiul tocmai vira spre terminalul de plecări.

— OK, am ajuns. Terminaalul internassionaal, a intervenit şoferul. La care terminaal ti duşi?

— Aici e bine.

— Eşti prea sensibilă în materie de bărbaţi.

— Ei bine, cel puţin n-am fost măritată de două ori până acum, a zis Olivia în timp ce se chinuia simultan să iasă din taxi, să-i dea bacşiş şoferului, să-şi scoată bagajul din maşină şi să-şi proptească mobilul sub ureche.

— Asta pentru că ai dobândit o viziune de o claritate prematură asupra lumii în urma tragediei alor tăi. Altminteri, te măritai până să-mplineşti douăzeci de ani, ca toate fetele din şcoala ta.

Olivia a intuit brusc situaţia.

— Te-ai certat cumva cu Dominic? a întrebat ea, în timp ce se străduia să-i dea de înţeles taximetristului că nu avusese de gând să-i lase un bacşiş de douăzeci de dolari pentru o cursă de treizeci.

— Îl urăsc.

— Aha, adică vă vedeţi încă. Iubirea şi ura sunt sentimente identice. Opusul iubirii e indiferenţa.

— Ia mai termină. Îl urăsc. Aşadar, aterizezi aici mâine cam pe la trei după-amiază, da? Vino direct pe la mine.

— Da, ăă, te sun eu, a zis Olivia cu îndoială, după care a intrat în aeroport.

Oliviei îi plăcea la nebunie să călătorească de una singură: tot timpul în mişcare, cu o valijoară mică, responsabilă doar pentru propria persoană. A strălucit de plăcere când uşile glisante automate s-au deschis să o primească. De unde ştiau ele să se deschidă? Chestia asta o făcea să se simtă atât de importantă.

S-a aşezat pe unul dintre scaunele de plastic din terminal şi a examinat lumea aceea de aeroport care se perinda prin faţa ei: membrii unei familii impacientate, toţi cu încălţări comode, cu jachete în culori pastel, o veritabilă uniformă turistică, cu genţi strânse la piept, aruncând priviri îngrijorate înjur, îngrămădiţi unul într-altul împotriva lumii ostile. O mexicancă grasă cu un bebeluş în braţe mergând după un băieţaş care părea furios. Olivia s-a gândit la ceea ce îi spusese Kate. Ar fi rămas Rachel Pixiey şi ar fi avut parte de o viaţă banală dacă n-ar fi fost accidentul? Nuuu, şi-a spus ea. Nici nu există o viaţă banală. Viaţa era fragilă şi bizară şi se putea schimba cât ai clipi din ochi. Tu erai cel care trebuia să găsească ceva interesant în ea.

A scos din buzunar o bucată de hârtie mototolită şi a citit-o a mia oară.

De la: editorelan.co.uk Subiect: Pierre Feramo

Dragă Olivia.

Am fost contactaţi azi-dimineaţă de Pierre Feramo. Domnul Feramo ne-a explicat că oamenii lui au făcut o greşeală impardonabilă, de care tu nu te faci în niciun fel

vinovată. A vorbit despre tine în termenii cei mai măgulitori şi ne-a rugat să îţi dăm imediat din nou să scrii articolul.

Nici n-am cuvinte să-ţi spun ce rău îmi pare că te-am judecat greşit. Am primit materialul pe care ni l-ai trimis şi este excelent. Cred că e suficient ca să scriem articolul. Doreşti să-l continui chiar tu, sau preferi să mergi mai departe, la cel despre scufundările din Honduras, despre care pomenea domnul Feramo? Dacă vrei, putem numi pe cineva de la redacţia noastră să pună la punct articolul despre actriţele în devenire şi îţi poţi reţine semnătura. Dă-ne de ştire.

Încă o dată, scuze şi aşteptăm cu plăcere să citim şi alte articole superbe în viitor.

Sally Hawkins.

Redactor-şef, Elan

A pus bucata de hârtie la loc în buzunar şi a scos programul de zbor al agenţiei Expedia. Un avion al liniei Virgin decola spre Londra la 20: 50, şi un alt avion, al companiei Aero México, pleca spre La Ceiba, Honduras, la 20: 40, cu escală în México City. Tot ce avea de făcut era să se hotărască în care din ele să se îmbarce.

Din păcate însă, Olivia nu se putea hotărî. Se pomenise proiectată pe Tărâmul Indeciziei, care, ştia prea bine, era un tărâm periculos, prin care putea rătăci zile întregi, pierdută fără speranţă într-o încrengătură de argumente pro şi contra şi de opţiuni. Singura cale de scăpare dintr-o asemenea situaţie era să ia o decizie orice

decizie şi apoi măcar să iasă la un liman şi să găsească o cale.

Cu sprâncenele încruntate de concentrare, a parcurs din ochi panoul de plecări şi s-a uitat după zborurile spre Londra: Acapulco, Belize, Bogotá, Canciin, Caracas, Guadalajara, Guatemala, La Paz. Ce tot fac? a gândit ea. Dacă mă întorc la Londra, o să stau în ploaia aia nesfârşită şi o să scriu articole despre cârciumi.

A deschis ghidul turistic la Honduras: „Un paradis cu plajă albă şi culmi împădurite, înconjurate de apele cristaline ale Caraibelor. Insulele Bay sunt faimoase pentru scufundările cele mai spectaculoase".

Mm, a gândit ea şi a dat paginile până la Popayan, insula pe care se afla centrul de scufundări ecologice a lui Feramo.

„Popayan este cea mai mică dintre insulele arhipelagului şi oferă cea mai exactă imagine a Caraibelor din anii '50. Populaţia este un amestec de negri, băştinaşi, hispanici şi albi descendenţi direcţi ai piraţilor irlandezi eşuaţi pe insulă. Singurul bar de pe insulă, numit Găleata cu sânge, reprezintă centrul întregii vieţi sociale şi al bârfelor locale".

Ochii i s-au luminat. Părea un loc deosebit de interesant. Pe urmă însă şi-a amintit de sfaturile mamei referitoare la lucrurile interesante, dar periculoase, şi a scos din geantă o altă carte, de data asta despre Al-Qaeda, pe care a deschis-o la un capitol intitulat „Takfiri":

Oficiali ai serviciilor secrete relevă că Takfiri este o grupare desprinsă din Al-Qaeda, ai cărei membri nu îşi

respectă rădăcinile islamice, beau alcool, fumează şi uneori consumă chiar droguri, sunt afemeiaţi şi se îmbracă într-un stil occidental sofisticat. Urmăresc să se integreze în ceea ce ei numesc societatea coruptă, în scopul de a o distruge.

Profesorul Absalom Widgett, om de ştiinţă britanic, specialist în islamism, autorul studiului Probabilitatea redusă a funcţionării televizorului el-Obeid cu plasmă, i-a descris ca fiind „extraordinar de nemiloşi: cei mai duri dintre cei mai duri militanţi islamişti”.

Olivia s-a hotărât. S-a îndreptat spre cutia poştală şi a trimis pe adresa ei din Londra un plic cu o copie pe CD a hard-diskului, inclusiv fotografiile pe care le făcuse în camera secretă a lui Feramo.

— Un bilet pentru La Ceiba, Honduras, s-a adresat ea casierei.

— Dus-întors, sau numai dus?

— Numai dus, a răspuns ea pe un ton funest.

24

America Centrală în timpul călătoriei, atmosfera s-a schimbat într-un ritm ameţitor, de la curăţenia septică a Los Angeles-ului la nebunia Americii Centrale. Olivia a gândit, surescitată, că arată ca versiunea, rulată pe repede-nainte, a unei expediţii din epoca victoriană: Burton sau Speke pornind din Londra spre Cairo, cu gulerele lor înalte şi scrobite, afundându-se apoi din ce în ce mai adânc în continentul african, unde-şi pierd pe rând sănătatea mintală, obiectele personale şi dinţii.

Aeroportul din México City avea un aspect aproape

sălbatic: scaunele erau din piele de vită uzată, bărbaţii purtau cizme de cowboy, sombrero şi mustăţi stufoase; femeile erau îmbrăcate în jeansi mulaţi şi pantofi cu toc, cu sânii aproape ieşiţi din topurile strâmte, ca nişte protagoniste de jocuri video; iar jocurile video şi clipurile muzicale care se perindau pe ecrane erau uşor pornografice.

Olivia era ocupată. A sunat-o pe Sally Hawkins şi i-a spus că i-ar plăcea să scrie articolul acela despre scufundări, dar că şi-ar dori înainte de asta câteva zile libere. Hotărâse să meargă în recunoaştere prin Insulele Bay, să vadă care e situaţia, înainte de a-şi anunţa prezenţa. Şi-a cumpărat o pereche de jeansi ieftini şi un pulover, a găsit o farmacie şi o cabină de duş, şi-a cumpărat o cutie de vopsea şi s-a făcut roşcată, după care a revenit la vechiul ei paşaport (pe care minţise că îl pierduse atunci când îşi schimbase numele) şi a redevenit Rachel Pixiey. Ideea de a mânca în aeroport îi provoca de regulă repulsie, dar aici i-au plăcut miresmele, aşa că a înghiţit o farfurie uriaşă de burritos cu fasole prăjită, guacamole şi sos de ciocolată.

Avionul companiei ATAPA către La Ceiba, Honduras, a întârziat cinci ore, iar atmosfera de la poarta de îmbarcare a devenit din ce în ce mai festivă. Până când mulţimea pestriţă s-a îmbarcat în cele din urmă în micul avion ca vai de el, întârzierea provocase deja un veritabil bairam, cu sandvişuri învelite în folie de plastic şi sticle cu o băutură verde amestecată cu tequila. Bărbatul care stătea lângă Olivia îi tot oferea o sticlă de tequila, dar ea i-a explicat că

era prea plină de fasole prăjită au chocolat şi că nu mai putea înghiţi nimic altceva. Patruzeci de minute după decolare, filmul tâmpit care fusese fluierat răutăcios de toţi pasagerii a dispărut de pe ecran şi s-a auzit vocea căpitanului, care a vorbit mai întâi în spaniolă, apoi în engleză.

— Doamnelor şi domni. Vă vorbeşte căpitan. Regret vă anunţ că avion are problem şi nu poate aterizezi în La Ceiba. Mergem alt parte. O să anunţ. La revedere.

Olivia a fost pe loc convinsă că e vorba de o deturnare de avion. Timpul a părut să se scurgă cu încetinitorul, aşa cum se spune că li se întâmplă celor care se îneacă. A decis că sentimentul care o domina era tristeţea: tristeţea că nu ajunsese o ziaristă faimoasă, că nu-şi legase numele de vreun articol despre ceva important. A încercat să-şi reamintească Regulile ei de comportament, pe urmă s-a gândit însă cu amărăciune că, odată moartă, ele nu mai aveau nicio importanţă. Apoi s-a înseninat la gândul unei reîntâlniri cu părinţii şi cu fratele ei, îmbrăcaţi toţi în costume de îngeraşi cu aripioare. După care, şi-a spus: La naiba, dacă ştiam c-o să mi se întâmple una ca asta, măcar făceam amor cu Feramo pe iahtul ăla.

Ei, gata cu văicăreala, şi-a zis ea ceva mai vioaie, a înhăţat pixul-spray paralizant şi s-a uitat spre carlingă, în vreme ce creierul îi lucra la alcătuirea unui plan. Bărbatul de lângă ea i-a oferit din nou sticla de tequila. De data asta a acceptat recunoscătoare şi a tras un gât zdravăn de băutură. I-a dat sticla înapoi şi a observat cam nedumerită

că tipul i-o ia din mână cu un zâmbet voios. S-a uitat în jurul ei în avion şi a băgat de seamă că nimeni nu se comportă aşa cum se comportă de regulă oamenii când sunt pe cale să-şi dea obştescul sfârşit. Stewardesa îşi croia drum cu încă o tavă de pahare cu băuturi în culori aiuristice şi cu o sticlă nouă de tequila.

— Niciun problem, a zis bărbatul de lângă ea. Nimic pentru îngrijorat. ATAPA Airlines nu ştiu niciodat unde se duc. Înseamnă Ai Totdeauna Alături Paraşută.

Şi a tras un hohot de râs.

Aterizarea la Tegucigalpa s-a resimţit ca impactul unui tractor pe un acoperiş de tablă ondulată. Chiar şi aşa, pasagerii au aplaudat şi l-au lăudat pe pilot. Primele picături de ploaie începuseră să cadă când s-au căţărat într-un autobuz bătut de

Tegucigalpa, Honduras vânturi şi, curând după aceea, în timp ce autobuzul rula pe străzile oraşului pe lângă clădiri în stil colonial şi colibe de lemn, o ploaie tropicală torenţială a răpăit pe capotă. Era de-a dreptul drăguţ.

Olivia a evaluat Hotelul EI Parador ca fiind la cel mai înalt standard. Colţul hârtiei igienice era îndoit fără cusur, curat şi ordonat. Singura problemă era podeaua băii, acoperită de vreo doi centimetri de apă. Când a încercat să sune la recepţie, telefonul a emis un gâlgâit drept răspuns. Aşa că Olivia s-a dus personal, a cerut să i se trimită repejor un mop şi o găleată, după care s-a întors în cameră, s-a aşezat turceşte pe cuvertura în culori ţipătoare de pe pat şi s-a apucat să-şi pună în ordine obiectele personale.

Şi-a întins dinainte catrafusele şi a început să alcătuiască două liste: Obiecte esenţiale pentru restul călătoriei şi Obiecte în plus. Categoria Obiecte în plus cuprindea puloverul şi jeansii cei urâţi (mult prea călduroase) şi frumoasa poşetă maronie de piele Marc Jacobs, model apărut anul ăsta (prea masivă, prea uşor de recunoscut şi prea de fiţe).

S-a auzit o bătaie în uşă.

— Un momento, por favor, a zis ea şi a ascuns sub plapumă echipamentul de spionaj şi cercetare, apoi a spus: Pase adelante.

Uşa s-a deschis şi pe ea a intrat un mop, urmat de o fată hispanică ţinând în mână o găleată. Olivia a întins mâna să-i ia găleata, dar fata a clătinat din cap, aşa că până la urmă au curăţat împreună podeaua băii, Olivia aruncând apa din găleată, iar fata turuind fără-ncetare în spaniolă despre cât de distractiv poate fi în barul de la parter. Când podeaua a fost în sfârşit uscată, cele două s-au dat un pas înapoi şi au admirat, pline de încântare, rezultatul activităţii comune. Olivia a simţit că e plăcerea ei şi a sperat că nu e o atitudine neocolonialistă să înlocuiască bacşişul datorat voioasei fete cu poşeta de piele, precum şi cu alte câteva obiecte vestimentare de pe lista Obiectelor în plus. Femeia a părut foarte bucuroasă, dar nu într-atât încât să sugereze că ar fi sesizat faptul că poşeta era de fapt un Marc Jacobs veritabil lansat chiar în sezonul curent, sau poate doar era genul de persoană spirituală pe care o lăsau rece mărcile faimoase. A îmbrăţişat-o pe Olivia şi a făcut semn cu capul către bar.

— Şi, şi, măs tarde, a zis Olivia.

Aş face bine să mă ţin departe de mărgărita, şi-a zis Olivia, a pus banii şi alte obiecte în seif şi a aranjat Obiectele esenţiale pentru restul călătoriei în valijoara oliv. Măi să fie, s-a gândit ea când a ajuns în barul festiv aflat sub cerul liber. Toţi ceilalţi păreau beţi pulbere. A tras un gât de mărgărita, primul pahar de mărgărita cu adevărat senzaţională. Salud!

Un bărbat frumos cu părul alb şi cu mustaţă, beat criţă, îngâna ceva şi cânta la chitară întru delectarea mulţimii de turişti hippie luaţi de val, a oamenilor de afaceri şi a localnicilor, care au început să cânte şi ei. Când acel mariachi în stare de ebrietate a început s-o ia pe arătură, a fost prompt înlocuit de un casetofon, din care a pornit să bubuie o melodie în ritm de salsa. Câteva clipe mai târziu, ringul de dans s-a umplut de localnici, care executau un dans cu paşi complicaţi, pe care-i cunoşteau în mare detaliu, şi de gringos picaţi acolo ca musca-n lapte, ce se mişcau chinuit şi anapoda. Olivia, care avusese cândva un prieten corespondent Reuters în Venezuela şi devenise o admiratoare a ritmului salsa, îi urmărea fascinată pe dansatorii care crescuseră acolo şi care executau dansul ca la mama lui. Prin mulţimea de trupuri, atenţia i-a fost atrasă de un puşti cu părul de un blond alburiu, tuns perie. În mijlocul atmosferei de beţie şi debandadă festivă, el stătea la o masă, aplecat înainte, cu bărbia în pumni, şi-i privea pe toţi cu atenţie. Era îmbrăcat în nişte haine lăbărţate stil hip-hop, dar altminteri avea un aspect prea îngrijit şi prea inteligent ca să fie unul dintre

acei turişti care umblă hai-hui prin lume cu rucsacul la spinare. Bărbatul a dispărut câteva clipe, după care a reapărut drept în faţa ei. Nu i-a zâmbit; a ridicat doar o sprânceană în direcţia ringului de dans şi i-a întins o mână. Sexy băiatul, şi încrezut pe deasupra; îi amintea de cineva. Era un dansator excepţional. Nu se agita prea mult, dar ştia foarte bine ce face, şi tot ce avea ea de făcut era să-i urmeze mişcările. Nu au vorbit niciunul, au dansat doar, cu trupurile apropiate, iar braţul lui o conducea unde voia. După vreo două dansuri, un localnic mai vârstnic a intervenit extrem de politicos. Tânărul blond i-a cedat, amabil, partenera. Când dansul s-a terminat, l-a căutat pe tânăr din priviri, dar acesta dispăruse. În cele din urmă, a părăsit ringul de dans; în timp ce stătea pe margine şi-şi ştergea transpiraţia de pe frunte, a simţit că cineva o atinge pe braţ. Era femeia de serviciu căreia îi dăruise poşeta.

— Du-te în camera ta, i-a şoptit fata în spaniolă.

— De ce? a întrebat Olivia.

— A fost cineva acolo.

— Cum? Ai văzut tu pe cineva?

— Nu. Trebuie să plec, a spus fata alarmată. Du-te şi uită-te. Du-te repede.

Olivia s-a trezit rapid din începutul de cherchelează şi a pornit cu pas hotărât spre camera ei pe scări, nu cu liftul. A strecurat cheia în broască, s-a oprit o clipă, după care a dat uşa de perete. Odaia era împânzită de umbrele ciudate aruncate de luminile oraşului, care răzbăteau printre palmieri şi prin plasele de ţânţari. A rămas în prag

şi a aprins lumina: nimic. A ascultat din nou, a închis uşa în urma ei şi a aruncat o privire în baie: tot nimic. S-a îndreptat spre seif. Şi atunci, privirea i s-a oprit pe valijoară. Era pe jumătate deschisă; dar ea ştia sigur că o închisese cu fermoarul. Hainele pe care le lăsase împăturite înăuntru erau toate răvăşite. Şi-a strecurat mâna înăuntru şi a simţit ceva aducând a pungă de polietilenă plină cu făină. A scos-o speriată din valiză, a sfâşiat punga, şi-a vârât în ea un deget muiat în gură, pe care apoi şi l-a trecut de-a lungul gingiei, lucru care i-a confirmat, deşi cu o senzaţie nu tocmai neplăcută, suspiciunea: era cocaină, şi încă într-o cantitate apreciabilă. Chiar în acel moment, s-au auzit paşi pe coridor şi nişte ţipete asurzitoare, însoţite de bubuituri în uşă.

— La poliţia! Abra la puerta!

— Un momento, por favor.

Avea de luat o decizie extrem de simplă: să deschidă uşa poliţiei, cu o pungă foarte mare de cocaină în mână, sau să se arunce pe fereastră de la etajul cinci.

Stai locului, respiră adânc, gândeşte. A intrat în baie şi a tras apa. În vreme ce zgomotul apei acoperea orice alt sunet, a ridicat binişor plasa de ţânţari de la fereastră şi s-a dat înapoi câţiva paşi. Apoi şi-a luat avânt cât a putut de mult, a azvârlit din răsputeri punga de plastic afară şi şi-a spus: Cineva, undeva, o să constate că seara i-a devenit din senin mult mai interesantă. Apoi după ce a auzit un plescăit îndepărtat – a pus la loc plasa de ţânţari şi a

deschis, calm, uşa.

Când i-a văzut pe poliţişti, a băgat de seamă că nu erau deloc înspăimântători. Erau nişte adolescenţi plini de coşuri şi mai curând îndatoritori. Ea s-a aşezat pe un scaun şi s-a uitat cum băieţii îi percheziţionează camera, încercând să-şi dea seama dacă ei ştiu ce anume caută şi unde se află obiectul căutărilor. Erau ei cu adevărat de la poliţie? Erau soldaţi? Actori? Artişti şi în acelaşi timp experţi în lifestyle?

— Todo está bien, i s-a adresat în cele din urmă unul dintre ei. Gracias. Discúlpenos.

— No tiene importancia, a zis ea, lucru care nu era întru totul adevărat, dar, în fond, ea era englezoaică şi credea cu fermitate în formulele de politeţe, căci, în conformitate cu principiile cuprinse în Ghidul de comportament pentru tinere: „Nu există decât aer în interiorul unui pneu, dar, mulţumită lui, pneul rulează mult mai lin!”

— Un cigarillo? a întrebat cel mai tânăr dintre puştani şi i-a întins un pachet de ţigări.

— Muchas gracias, a răspuns ea, a luat o ţigară şi s-a aplecat înainte pentru ca el să i-o aprindă.

Nu fumase de ani de zile. Fumul a izbit-o ca un drog. Şi-a dorit să fi avut o sticlă de tequila ca să le-o ofere poliţiştilor. Păreau genul de oameni uşor de îmbătat şi poate i-ar fi spus cine i-a trimis.

— Por qué están aquí? s-a aventurat ea totuşi să întrebe.

Cei doi băieţi s-au uitat unul la altul şi au izbucnit în

râs. Au zis că primiseră nişte informaţii. Au mai râs puţin, şi-au terminat ţigările, după care şi-au luat rămas-bun ca şi când erau nişte prieteni de-o viaţă care tocmai trecuseră pe-acolo la un party.

După ce s-a asigurat că plecaseră definitiv, s-a prelins în jos cu spatele lipit de uşă şi a rămas acolo o vreme, vlăguită. În cele din urmă, s-a smuls din cercul de depresie şi confuzie şi s-a întrebat, conform Regulii de comportament numărul 7: Chiar contează cu adevărat? Răspunsul însă, din păcate, era da. S-a hotărât să sune la Ambasada Marii Britanii de dimineaţă. Dacă exista pe-aici vreo Ambasadă a Marii Britanii.

Olivia a avut parte de o noapte groaznică, încinsă, plină de nelinişti şi lipsită de somn. S-a simţit extrem de uşurată când un cocoş a început să cânte vestind apropierea zorilor. Când soarele s-a ivit printre vârfurile încărcate de rouă ale palmierilor, nu a oferit decât o lumină dezamăgitor de palidă, o dimineaţă nu tocmai tipică zonei Caraibelor. A deschis fereastra, s-a uitat la portul liniştit şi la acoperişurile din tablă ondulată şi a simţit în nări miros greu, de condimente. Câteva localnice stăteau la taclale şi râdeau pe stradă. De la un radio răzbătea muzică de mariachi, cântată cam anapoda. A realizat brusc că pasagerii nu primiseră încă nicio veste despre cum sau când aveau să ajungă la destinaţie. S-a întrebat dacă vor rămâne acolo pe vecie, dacă petrecerea avea să continue zi după zi, până nu le va mai rămâne nimic de făcut decât să bea tequila şi să doarmă sub palmieri din zori şi până-n noapte.

*

La recepţie, o bucată uşor mototolită de hârtie fusese prinsă de perete:

Pasajeros de ATAPA – para La Ceiba. El autobús saldrá del hotel al aeropuerto a las 9 de la mañana.

Se făcuse deja ora opt. Se pare că telefonul mobil al Oliviei nu funcţiona în Honduras. L-a întrebat pe băiatul de la receţie dacă putea să folosească telefonul hotelului. El i-a răspuns că nu funcţionează, dar că putea folosi telefonul public. În josul străzii, Olivia a observat un stâlp pe care se afla un indicator ca vai de el, galben cu albastru, care semnala fie un telefon public, fie o oaie spânzurată de peretele unei colibe de lemn.

A început prin a forma numărul de la informaţiile din Honduras, găsit în cartea de telefon, şi se aştepta să audă o grămadă de semnale de ocupat, de ţârâituri nesfârşite, de ţipete repetate, cuvinte rostite literă cu literă şi în final venirea tonului. Dar, surprinzător, la telefon a răspuns imediat o fată încântătoare care vorbea perfect engleza, care i-a dat numărul de telefon al Ambasadei Marii Britanii, informând-o că aceasta se deschide la ora opt şi jumătate.

Era opt şi un sfert. Să aştepte? Sau să se repeadă la hotel şi să-şi facă bagajul, ca să fie gata când vine autobuzul? S-a hotărât să rămână locului. La opt şi douăzeci şi cinci a venit o femeie cu doi copii mici, legănându-se insistent de pe un picior pe altul. Olivia a încercat un timp să o ignore, dar până la urmă bunul-simţ a câştigat şi a lăsat-o să folosească telefonul. Femeia a

început

O ceartă pe teme sentimentale. Pe la opt şi patruzeci şi cinci se pusese deja pe zbierat, iar copilul mai mic – pe plâns. La opt şi patruzeci şi opt de minute plângeau ambii copii, iar femeia trântea receptorul de peretele cabinei.

Avea să piardă nenorocitul de autobuz şi avionul şi avea să rămână părăsită pe veci în Tegucigalpa. În final a decis că, de fapt, ceea ce avea de făcut era un lucru extrem de simplu. A deschis uşa cabinei telefonice, a zis: „Hei, tu. Afară", după care a format numărul de telefon al ambasadei.

— Alo, aici Ambasada Marii Britanii.

— Alo, numele meu este… la naiba, care zisesem că e numele meu?… Rachel Pixiey, a adăugat ea repede, după ce şi-a adus aminte că acesta era numele de pe paşaportul pe care îl folosise când cumpărase biletul de avion.

— Da. Cu ce vă putem fi de folos?

După ce a explicat pe scurt care era problema.

1 s-a făcut legătura cu un bărbat al cărui accent pur britanic i-a adus instantaneu lacrimi în ochi. Era ca şi când ai da de un tătic britanic, sau de un poliţist, după ce ai fost fugărit de nişte bandiţi.

— Hmmm, a făcut insul după ce ea a terminat ce avea de spus. Ca să fiu absolut sincer, domnişoară, aşa ceva nu e câtuşi de puţin neobişnuit în cazul unui avion sosit din México City. Sunteţi sigură că nimeni nu v-a umblat prin bagaj încă de acolo?

— Sunt sigură. Am refăcut bagajul chiar înainte de a pleca din cameră. Drogurile nu erau acolo.

Cineva mi-a umblat prin cameră când eu eram la bar. Sunt îngrijorată în legătură cu nişte oameni pe care i-am cunoscut la Los Angeles, un individ pe nume Pierre Feramo, şi cu nişte lucruri cam ciudate care s-au petrecut…

S-a auzit un bâzâit uşor pe fir.

— Puteţi aştepta o clipă? a zis tipul de la ambasadă. Trebuie să răspund la telefon pe cealaltă linie. Revin imediat.

Olivia s-a uitat neliniştită la ceas. Era nouă fără trei minute. Speranţa ei era că pasagerii sunt atât de mahmuri, încât aveau să întârzie cu toţii.

— Îmi pare rău că v-am lăsat să aşteptaţi, a zis angajatul ambasadei când a revenit la telefon. Domnişoara Pixie, da?

— Pixiey.

— Aha. Ei bine, nu vă faceţi griji în legătură cu problema asta cu drogurile. O să anunţ eu autorităţile competente. Dacă mai aveţi vreo problemă, daţi-ne telefon. Puteţi să-mi spuneţi care este itinerarul dumneavoastră în continuare?

— Ei bine, aveam de gând să iau astăzi avionul spre Popayan, să stau acolo câteva zile, după care, poate, să mă duc la hotelul lui Feramo, pe Isla Bonita.

— Splendid. Ei bine, o să anunţ eu pe toată lumea să fie cu ochii-n patru. Ce-ar fi să ne faceţi o vizită la întoarcere, ca să ne spuneţi cum au mers lucrurile?

Când a pus receptorul la loc în furcă, a rămas cu ochii aţintiţi în gol şi şi-a muşcat buza de jos de atâta

concentrare. Chiar emisese telefonul un bâzâit uşor atunci când pomenise numele lui Feramo, sau era vorba doar de imaginaţia ei debordantă?

Când s-a întors la hotel, băiatul de la recepţie a informat-o că autobuzul plecase cu zece minute în urmă. Din fericire, tocmai atunci a apărut posesoarea poşetei Marc Jacobs, care i-a spus că o să-l roage pe soţul ei să o ducă la aeroport cu dubita lui. Individul şi-a făcut apariţia după un timp considerabil. Când au ajuns în sfârşit la zona de plecări a aeroportului, era ora zece şi douăzeci şi două de minute. Avionul trebuia să plece la ora zece.

Olivia a dat năvală pe pistă cu valijoara după ea şi a făcut semne disperate cu mina celor doi indivizi care tocmai trăgeau scara de la avion. Ei au izbucnit în râs când au văzut-o şi au pus scara la loc. Unul din ei a urcat înaintea ei şi a bătut în uşa avionului până când s-a deschis. Când a intrat în avionul aglomerat, pasagerii au întâmpinat-o cu aplauze. Colegii din ziua precedentă aveau chipuri palide şi obosite, dar erau tot voioşi. După ce s-a aşezat fericită pe scaunul ei, a observat că pilotul se îndrepta spre carlingă şi saluta personal fiecare pasager. Olivia s-a simţit reconfortată, asta doar până şi-a dat seama că pilotul şi acel mariachi cu mustaţă, beat turtă, care cântase la petrecerea salsa în seara din ajun, erau una şi aceeaşi persoană

Pe aeroportul din La Ceiba a cumpărat bilet pentru Popayan şi s-a îndreptat disperată spre chioşcul de ziare, dar nu a găsit niciun jurnal străin, cu excepţia unui exemplar vechi de trei săptămâni al revistei Time. A

cumpărat ziarul local, EI Diario, s-a aşezat pe unul dintre scaunele portocalii de plastic de lângă poarta de plecări, în aşteptarea anunţului cu privire la zborul ei, şi s-a apucat să răsfoiască ziarul în căutarea unui articol cât de cât recent despre Oceansăpart. S-a înveselit oarecum când a dat cu ochii de partenerul ei de dans din seara precedentă cel cu expresie de băiat serios şi păr oxigenat tuns perie. Îi amintea de Eminem. Avea aceeaşi expresie, deopotrivă gravă şi subversivă. S-a aşezat lângă Olivia şi i-a oferit o sticlă cu apă minerală.

— Mulţumesc, a zis ea, a luat sticla şi contactul scurt cu mâna lui i-a făcut plăcere.

— De nada.

Trăsăturile lui erau aproape inexpresive, dar avea ochi adânci, cenuşii, plini de inteligenţă.

— Încearcă să nu vomiţi, a zis el, s-a ridicat din nou şi s-a îndreptat spre chioşcul de ziare.

Concentrează-te, Olivia, s-a admonestat ea. Concentrează-te. Nu eşti o turistă timidă, pornită prin lume cu rucsacu-n spinare, care face o pauză de-un an înainte de a-şi începe studiile universitare. Eşti o ziaristă străină de mâna-ntâi şi poate chiar o spioană internaţională, într-o misiune de importanţă globală.

Insula Popayan a apărut la orizont şi, curând după aceea, au început să coboare deasupra unei mări de un turcoaz cristalin, către o plajă ca de coral alb mărginită de vegetaţie. Micul avion a aterizat cu o smucitură teribilă, după care a virat pe pista neasfaltată şi a cârmit-o la

dreapta pe un podeţ de lemn, de parcă ar fi fost o bicicletă, şi în cele din urmă s-a oprit brusc lângă o camionetă roşie şi o inscripţie de lemn care zicea bun venit la popayan: adevărata insulă a lui robinson crusoe, eroul romanului lui daniel defoe.

Deschiderea uşii a fost cu cântec. Pilotul smucea de ea din afară, în vreme ce înăuntru un turist hipiot se holba la mâner cu un soi de fascinaţie molâie şi îl împungea la răstimpuri cu un deget, de parcă ar fi fost o omidă. Blondul s-a ridicat, l-a dat la o parte pe hippie, a apucat minerul, şi-a proptit antebraţul în uşă şi a deschis-o imediat.

— Mulţam, frate, a murmurat turistul cu o mutră bleaga.

Cineva lăsase pe scaun un ziar britanic. Olivia l-a înhăţat nerăbdătoare. Când au ajuns afară, s-au urcat cu toţii în camionetă, iar Olivia a tras fericită în piept aerul insulei şi s-a uitat împrejur.

Popayan, Insulele Bay

Călătoria în camionetă, alături de toţi turiştii aceia cu rucsacu-n spate, a fost foarte plăcută. S-au legănat pe un drumeag nisipos, după care au intrat pe şoseaua principală din West End. Peisajul părea o combinaţie de imagini dintr-un film western şi unul despre Sudul confederat al Americii. Casele erau de şindrilă, cu verande. Pe verande erau fie balansoare, fie canapele uzate, care păreau foarte comode. O doamnă în vârstă, într-o rochie galbenă, elegantă, mergea pe stradă cu umbreluţa în mână, urmată la câţiva paşi de un tânăr negru înalt şi foarte arătos.

Olivia şi-a întors privirea către pasagerii din

camionetă şi a văzut că blondul se uita drept la ea.

— Unde o să stai? a întrebat-o el.

— La pensiunea domnişoarei Ruthie.

— Atunci ai ajuns, a zis el, s-a aplecat înainte şi a bătut cu pumnul în ferestruica şoferului.

Pe sub cămaşă i se conturau muşchii puternici. A sărit din camion, a ajutat-o să coboare şi i-a dat jos şi valijoara, pe care i-a cărat-o până la o verandă de lemn vopsită în verde.

— Aici e pensiunea, a zis el şi i-a întins mâna. Mă cheamă Morton C.

— Mulţumesc. Pe mine mă cheamă Rachel.

— Aici eşti în siguranţă, a strigat el peste umăr în vreme ce sărea înapoi în camion. Ne vedem la Căldarea cu sânge.

Începuse deja să picure când Olivia a bătut la uşa galbenă. Dinăuntru venea miros ademenitor de mâncare gătită. Uşa s-a deschis şi în prag a apărut o bătrânică foarte scundă. Avea pielea foarte albă, bucle auriu-roşcate şi purta şorţuleţ. Olivia a avut brusc senzaţia că a păşit într-un tărâm de poveste şi că, odată intrată pe uşă, o să dea de un lup în pulover roşu cu glugă, de câţiva pitici şi de un vrej de fasole.

— Cu ce te pot ajuta?

Bătrânica avea un puternic accent irlandez. Poate chiar era adevărat ce se spunea despre locuitorii insulei, cum că ar fi descendenţi ai piraţilor irlandezi.

— Mă întrebam dacă aveţi o cameră liberă pentru câteva zile.

— Fireşte, a zis domnişoara Ruthie. Intră şi ia loc. Îţi pregătesc ceva pentru micul dejun.

Olivia mai că se aştepta să vadă un spiriduş ţopăind şi oferindu-se să îi care valijoara.

Bucătăria, în întregime din lemn, era vopsită într-o combinaţie în stilul anilor ’50: galben-ciuboţica-cucului şi verde-spiriduş. Olivia s-a aşezat la masa din bucătărie. Ploaia răpăia pe acoperiş, şi ea s-a gândit că un cămin nu are nimic de-a face cu clădirea în sine, ci cu oamenii dinăuntru şi cu felul în care se poartă. Olivia era convinsă că domnişoara Ruthie se putea muta chiar şi în apartamentul cu design minimalist al lui Feramo, la Miami, şi ar fi fost în stare să-l transforme în căscioara Albei ca Zăpada sau în „căsuţa din prerie”.

A mâncat fasole şi pâine de porumb dintr-o farfurie mărginită de două dungi albastre, ceea ce i-a reamintit de copilărie. Domnişoara Ruthie i-a spus că are două camere libere, ambele cu vedere la ocean. Una era la etajul întâi şi costa cinci dolari pe noapte, iar cealaltă era un apartament întreg şi costa cincisprezece. Olivia a ales apartamentul. Avea tavan înclinat, verandă acoperită şi vedere spre trei părţi. Avea senzaţia că se află într-o căsuţă de lemn la capătul unui chei, în port. Pereţii erau zugrăviţi în roz, verde şi bleu. Patul avea tăblii din metal, iar în baie era un tapet pe care scria la nesfârşit Te iubesc.

Te iubesc, Te iubesc. Şi lucrul cel mai de seamă era că hârtia igienică avea capătul îndoit impecabil.

Domnişoara Ruthie i-a adus o cană de cafea instant şi o bucată de prăjitură cu ghimbir.

— Te duci mai târziu să faci scufundări? a întrebat-o domnişoara Ruthie.

— Mă duc imediat, a răspuns Olivia. Îndată ce termin de despachetat.

— Du-te la baraca lui Rik. O să aibă el grijă de tine.

— Unde e baraca?

Domnişoara Ruthie s-a uitat la ea ca la o nebună.

Olivia a luat cafeaua şi prăjitura pe verandă, împreună cu ziarul, şi s-a întins acolo pe o canapea cu model înflorat, decolorat. În ziar era un articol cu titlul AL-QAEDA, IMPLICATĂ ÎN EXPLOZIA DIN ALGECIRAS. A început să-l citească, dar a adormit în sunetul monoton al ploii care cădea molcom în apele golfului.

La doi metri sub apă, aveai senzaţia că visezi sau că eşti pe o altă planetă. Olivia, în costumul de scafandru îmbrăcat peste costumul de baie roşu, ajunsese la marginea unei prăpăstii subacvatice, un perete uriaş de stâncă ce se prăbuşea sute de metri în abis. Puteai să te prăvăleşti pur şi simplu în gol sau să faci tumbe şi să cobori în ritmul dorit. Olivia era în urmărirea un peşte sferic, portocaliu. Era un animăluţ încântător, de un portocaliu intens, aidoma unei mingi de fotbal, cu nişte enormi ochi rotunzi şi cu gene de culoarea ghimbirului, ieşit parcă dintr-un desen animat de-al lui Disney. Un grup de peştişori în nuanţe uluitoare de albastru şi verde au năvălit pretutindeni împrejur, parcă erau într-un desen de pe prosoapele de baie de prin anii ’50. Dwayne, partenerul ei de scufundare, un hipiot pletos şi slăbuţ, de vreo

douăzeci şi doi de ani, şi-a lovit pumnii unul de altul semnalul prin care îi cerea să-şi verifice butelia de oxigen. S-a uitat la aparatul de măsurat. Trecuseră cincizeci de minute şi avea senzaţia că nu trecuseră decât cinci. A ridicat privirea spre locul unde se zăreau razele soarelui atingând suprafaţa apei. Ideea că era la o asemenea adâncime i-a provocat un adevărat şoc; se simţea atât de la locul ei aici. Tot ce aveai de făcut era să-ţi aminteşti să nu intri în panică şi să respiri.

A început ascensiunea în urma siluetei zvelte a lui Dwayne cu coama lui bogată, secondându-l cu uşurinţă, şi a simţit cum aerul pătrunde puţin câte puţin în vesta compensatoare, ajutând-o să se ridice la suprafaţă. A ieşit de sub apă şi a rămas uluită, cu ochii la lumea asta atât de diferită: soare strălucitor, cer albastru şi linia în culori vesele a caselor de şindrilă, dezamăgitor de aproape. Se simţise ca la milioane de kilometri distanţă de civilizaţie, şi acum apa era atât de puţin adâncă, încât aproape că se putea ridica în picioare.

A înotat împreună cu Dwayne până la debarcaderul barăcii de scufundări a lui Rik, unde, ţinându-se cu o mână de scară, şi-au scos măştile, încă sub efectul euforic al scufundării. Şi-au aruncat centurile cu greutăţi pe podeaua de lemn a debarcaderului, şi-au scos buteliile de oxigen şi au aşteptat să vină careva să-i ajute să le ridice din apă. Un mic grup stătea pe băncuţele de lângă baracă, adâncit în conversaţie. Nimeni nu îi observase.

— Hei, fraţilor, ce faceţi acolo? a strigat Dwayne la grupul de pe bănci.

S-a săltat pe debarcader şi a ajutat-o şi pe Olivia să iasă din apă.

— Salut, Dwayne, a răspuns unul dintre ei. Ai văzut ceva în neregulă pe-acolo?

— Nu, nimic. E superb. Apă albastră. Olivia îşi simţea picioarele tremurându-i uşor în timp ce păşea pe scândurile încălzite de soare. Fusese o scufundare foarte lungă. Dwayne s-a apucat să spele echipamentul într-un butoi cu apă dulce. I-a întins o sticlă cu apă rece.

— Ia te uită, te-ai făcut blondă, a zis el. Ea şi-a trecut mâna prin păr. Era plin de sare.

— Şi ăia mi-au spus că vopseaua lor rezistă între şase şi opt spălări, a zis ea şi a început să-şi clătească echipamentul în butoi.

— Bună, Rik. Care mai e treaba? S-a întâmplat ceva? a întrebat Dwayne în timp ce se îndrepta, împreună cu Olivia, spre grupul de oameni.

Rik era un canadian solid cu mustaţă, ceva mai vârstnic decât ceilalţi şi cu un aer de cadru universitar, credea el.

— S-au apucat să plaseze balize deasupra Peşterii lui Morgan, a zis Rik, i-a făcut loc Oliviei să stea jos şi i-a dat o băutură răcoritoare, după care a continuat: Frederic s-a dus acolo cu câţiva clienţi şi a dat de nişte oameni de-ai lui Arturo într-o barcă de la Roatân, care era în tunel şi venea din partea opusă. Arturo a zis că a lăsat acolo o baliză de semnalizare, dar Frederic n-a mai găsit-o când s-a dus după ea. Trebuie să fi fost oamenii lui Feramo.

Olivia a înţepenit la auzul numelui, dar s-a străduit să

se comporte firesc. Li s-a alăturat încă un bărbat.

— Cineva a pus sâmbătă o baliză de semnalizare când nu coborâse încă nimeni. Arturo a văzut-o şi s-a scufundat să vadă ce-i cu ea, dar n-a găsit pe nimeni. Singura cale să înceteze toată povestea asta e să stea cineva zi şi noapte într-o barcă, deasupra locurilor de scufundare.

— Mda, s-ar putea să fie nevoie să facem şi treaba asta, dar cu mai mult decât barca după noi, a zis Dwayne cu o voce sinistră, ameninţătoare.

Grupul a început să se destrame. Dwayne s-a oferit să o conducă înapoi la domnişoara Ruthie.

— Ce tot spunea lumea acolo? a întrebat ea cu un aer nevinovat.

— Nişte tipi de la hotelul de dincolo de Pumpkin Hill. Au acolo un fel de hotel ecologic de lux. Unii zic că proprietarul e un nabab al petrolului, încearcă să scape de toţi ceilalţi care fac scufundări acolo şi să pună stăpânire pe toate peşterile şi tunelurile subacvatice exclusiv pentru clienţii lor. Nişte mizerii.

— E un hotel pentru scufundări?

— Mda, aşa se zice, dar eu cred că e o minciună gogonată. Are scafandri industriali acolo. Şi mai are şi un nenorocit de dig cât toate zilele. Păi la ce dracului îi trebuie lui asemenea dig în Popayan?

Mintea Oliviei o pornise la goană.

— Sudori? Se poate suda sub apă? Ce substanţă folosesc pentru ardere?

— Acetilenă.

— E cumva explozibilă?

— Da, dacă o amesteci cu oxigen.

— Chiar şi sub apă?

— Sigur că da. În sfârşit, uite că am ajuns. Vii la Găleata cu sânge diseară?

— Să dea, OK, a răspuns ea cam vag. Ne vedem mai târziu.

S-a grăbit să se întoarcă în camera ei şi a răsfoit ziarul, în căutarea articolului despre explozia din Algeciras. Avusese loc într-un complex turistic şi fusese atribuită reţelei Al-Qaeda.

„Investigaţii preliminare sugerează că este posibil ca bomba să fi fost detonată cu ajutorul unei instalaţii pe bază de acetilenă. Acetilenă este uşor de procurat şi este frecvent folosită de scafandrii-sudori”.

Găleata cu sânge era un local pe cinste. Era un fel de cabană din lemn, cu duşumea de piatră, cu un bar din lemn neşlefuit şi un barman fără dinţi. Trei localnici stăteau la bar. Mesele şi băncuţele erau pline cu turişti din cei cu rucsacul la spinare.

Codul vestimentar al găştii o relaxa grozav pe Olivia. A-ţi afişa în chip ostentativ sexualitatea sau gabaritul portofelului nu erau atitudini prea bine tolerate. Nu făceai capetele să se întoarcă după tine dacă apăreai la o petrecere de-a turiştilor de acest fel cu un top străveziu şi o fustă mini, cum nu ai fi făcut-o nici cu un costum ultima modă marca Marks & Spencer sau cu cizme de cauciuc. Vestimentaţia standard era alcătuită din haine decolorate din care curgeau aţele şi care, chiar dacă or fi stat ele cumva pe tine la plecarea din Stockholm sau Helsinki,

după şase luni de scufundări, de orez, fasole şi dizenterie, erau acum cu două măsuri mai mari.

Când a intrat, Dwayne i-a făcut semn să vină să stea lângă el. O erupţie de hohote de râs s-a revărsat dinspre cei trei localnici de la bar. Olivia s-a uitat spre ei şi a constatat că unul dintre ei relata o anecdotă şi era îndoit de mijloc, cu partea dorsală în aer.

Gaşca de la baraca lui Rik i-a făcut loc pe băncuţă. Unul dintre ei povestea în jargon de scafandri ceva care părea să se refere la oamenii lui Feramo.

— Ei bine, l-a prins pe unul din ei în Devil's Jaw1 fără să lase o baliză şi tipul i-a oprit pur şi simplu aerul din butelie.

Olivia s-a pierdut cu firea când l-a văzut pe Morton C. intrând în bar.

— Sfinte Sisoe! Şi ce-a făcut?

— A pătruns în aparatul celuilalt şi… Olivia l-a urmărit alăturându-se unui grup din partea cealaltă a barului şi salutându-i pe ceilalţi în stil dur, bărbătesc, de parcă ar fi fost membrii unei bande din sudul Los Angeles-ului.

— …şi a respirat din BCD-ul lui… Morton C. i-a surprins privirea şi a ridicat sticla de bere în direcţia ei în chip de salut. Expresia feţei lui a suferit oarece schimbare, care s-ar fi putut sau nu să fie un zâmbet.

1. Falca diavolului.

— …şi a executat o manevră ESA1 până a reuşit să-şi redeschidă valva de la butelie.

Un bărbat s-a apropiat de masa lor; părea un hipiot de prin anii '70 – mustaţă mare pe oală, păr lung, chelie în

creştet.

— Salut, Rik. Vrei să duci tu nişte turişti cu barca la Bell Key?

— Ai vreun motiv anume?

Bărbatul a afişat un zâmbet larg, delicios.

— Avem de-o porţie.

— Oho! Hai să mergem. Vii şi tu, Rachel-di n-Anglia?

Se pare că o pungă voluminoasă cu cocaină fusese adusă de valuri pe malul Insulei Popayan noaptea trecută şi acum era împărţită în mod democratic de către locuitorii din West End. Olivia s-a întrebat dacă nu cumva era chiar punga pe care o aruncase ea de pe geamul hotelului: destul de puţin probabil, dar, dacă era adevărat, se cheamă că parcursese un circuit interesant.

Majoritatea clienţilor Găleţii cu sânge s-a îndreptat spre recif cu o mică flotilă de bărci, dintre care una a început să se scufunde pe la jumătatea drumului. Olivia a remarcat, surescitată, că Morton C. a fost cel care a sărit în ajutor. A tras de cablul starterului, a meşterit ceva la manetă, apoi a scos motorul din apă. După ce s-a ocupat câteva minute de instalaţie, a smucit starterul de câteva ori, iar motorul a pornit perfect.

Un bidon conţinând un galon de rom şi vreo două galoane de suc de portocale a fost trecut din mână în mână. După ce au ajuns pe insulă, care se afla cam la o sută de metri de ţărm şi era

L. Emergency Swimming Ascent ascensiune de urgenţă la suprafaţa apei.

nelocuită, au aprins un foc de tabără şi au amestecat

băuturile în cojile câtorva nuci de cocos. La început, chestia asta i-a reamintit de petrecerile de pe vremea liceului, când toată lumea îşi făcea planul cu cine o să se culce mai târziu, făcând-o pe blazaţii, dar izbucnind când şi când într-un râs nervos. Câţiva oameni au început să cânte, acompaniindu-se la chitară, iar dozele de cocaină au făcut înconjurul adunării. Toată lumea a început să se aşeze în jurul focului, iar Olivia li s-a alăturat.

S-a pomenit urmărindu-l foarte atentă pe Morton C. cu coada ochiului şi intrând oarecum în panică dacă vedea că vorbeşte cu altă fată. Era o chestie delicios de adolescentină. El nu a băgat-o deloc în seamă, dar privirile li s-au întâlnit de două ori şi ea şi-a dat seama. El s-a aşezat de partea cealaltă a focului, iar ea şi-a sorbit băutura, a refuzat cocaina când i-a fost oferită, dar a tras câte un fum dintr-un joint care făcea ocolul adunării, cu ochii pe faţa lui serioasă, luminată de foc. Dwayne s-a aplecat spre ea şi părul lung i-a căzut pe faţă.

— Rachel, a şoptit el cu un aer solemn, vezi copacii aceia? E ascuns un elicopter acolo. Îl vezi? E acoperit cu o prelată.

A aruncat priviri furişe în jur, după care a luat-o la goană spre copaci, săltând ca o gorilă.

Se pare că drogul începuse să-şi facă efectul. S-a pornit o discuţie încinsă în grupul din dreapta ei, format în principal din oameni care erau de acord unii cu alţii.

— Exact, frate, exact! Exact, exact.

— Da, păi, da, e aşa de…

— Exact asta spuneam şi eu! Exact asta spuneam!

Exact asta spuneam şi eu!

Cineva a pornit în direcţia focului, murmurând:

— …simţurile ne pot oferi o experienţă a realităţii care pare a fi realitate şi e chiar legată de realitate, dar nu reprezintă cu adevărat realitatea în sine.

După care a călcat din greşeală în foc, a tras o înjurătură şi a căzut grămadă ceva mai încolo.

Olivia s-a lăsat pe spate şi a închis ochii. Cineva adusese un casetofon şi pusese muzică ambientală franţuzească. Era grozav pe iarbă se simţea foarte voioasă, foarte ghiduşă, foarte sexy.

— Ţi-ai schimbat culoarea părului.

A deschis ochii. Morton C. stătea lângă ea, cu ochii în foc.

— Din cauza soarelui.

— Mda.

S-a lăsat pe spate, s-a sprijinit într-un cot şi s-a uitat în jos la ea, iar privirea lui i s-a plimbat pe faţă. Dacă s-ar apleca doar câţiva centimetri, ar putea s-o sărute.

A ajutat-o să se ridice şi a pornit, cu ea de mână, spre plajă. Oliviei i-a plăcut mâna lui: o simţea aspră şi puternică. Au înconjurat o stâncă, au ieşit din raza vizuală a celor din jurul focului, acolo el s-a oprit, i-a dat la o parte părul de pe faţă şi s-a uitat la ea cu ochii aceia ageri, cenuşii, cu linia suplă a pometţilor şi bărbiei reliefată de lumina lunii. Părea un bărbat în toată firea, dur, şi dădea impresia că văzuse multe la viaţa lui. I-a luat obrajii în mâini şi a sărutat-o apăsat, insolent, strivind-o de stâncă. Săruta nemaipomenit.

Mâinile i-au pornit încrezătoare în jos, pe trupul ei. Olivia i-a înconjurat gâtul cu braţele, a savurat sărutul şi i-a explorat muşchii spatelui. A simţit o curea sub cămaşă. A urmărit-o cu degetele până către şold, dar el i-a dat mâna la o parte.

— Porţi armă?

— Nu, iubito, a şoptit el. E doar plăcerea de a te vedea.

— E într-un loc cam bizar.

— Scopul vieţii mele e să fac surprize, a zis el şi şi-a strecurat mâna cu un gest expert în jeansii ei.

Doamne, chiar că se simţea din nou ca la şaisprezece ani.

S-au auzit nişte strigăte. Dwayne a apărut de după stâncă. S-a holbat la ei, mestecând cu convingere nişte gumă. Preţ de o clipă a părut foarte trist, după care s-a întors pe călcâie şi a zis cu un aer morocănos:

— Alo, frate, bărcile pornesc înapoi.

Cei doi s-au adunat şi şi-au aranjat hainele. Morton C. şi-a pus braţul pe după talia ei şi au pornit înapoi spre ceilalţi. Când i-a văzut, a scos un râs scurt.

— Iisuse, cum o să reuşim noi să încărcăm toată gaşca asta în bărci?

Rik era cocoţat într-un cocotier, poate în căutarea unui elicopter învelit în prelată sau în altceva. Dwayne ţopăia de-a lungul ţărmului, mestecându-şi în continuare guma. Câţiva inşi se desprinseseră din grup şi intraseră în lagună, dansau acolo în apă, cu mâinile în aer. În apropierea focului aproape stins, mai mulţi oameni se

alăturaseră incitantelor discuţii aprobatoare şi zbierau să se facă auziţi peste toată hărmălaia.

— Exact aşa văd şi eu lucrurile, dar exact aşa văd lucrurile!

— Exact! Exact aşa!

Morton C. a oftat, după care a început să-i adune pe toţi.

Vântul se potolise, iar marea era calmă şi neagră ca cerneala. Discuţia se oprise asupra lui

Feramo. Dwayne era agitat şi privea luminile din depărtare mestecând cu frenezie.

— În ziua de azi trebuie să ai grijă cu orice nenorocit de cuvânt pe care îl scoţi pe gură în Popayan, că nu ştii niciodată cine lucrează pentru ei şi cine nu. O să mă duc acolo mâine, frate. O să mă scufund eu acolo şi o să le dau ceva la care să se gândească.

— Alo, a zis Morton C. Eşti drogat. Las-o mai moale.

— Ar trebui să-i atacăm, a zis Dwayne. E o nebunie. Noi cunoaştem peşterile astea mai bine ca ei. Ar trebui să-i atacăm.

S-a uitat drept în faţa lui, mestecând de zor, cu un picior zbătându-i-se nebuneşte în sus şi-n jos.

Olivia a fost cuprinsă brusc de un frison. Morton C. s-a tras mai aproape de ea şi şi-a pus puloverul în jurul umerilor ei.

— Eşti OK? a şoptit el.

Ea a făcut, fericită, semn că da.

— Ştii ceva despre oamenii ăştia?

Olivia a clătinat din cap, fără să-l privească în ochi. S-

a simţit brusc jenată de legătura ei cu Feramo.

— Numai ce spun ceilalţi. Tu?

Cineva i-a întins lui Morton C. un joint şi, în vreme ce trăgea un fum zdravăn, a clătinat din cap. Olivia a observat că el expiră imediat, fără să tragă fumul în piept.

— Dar mi-ar plăcea să văd cum arată locul. Ţie nu?

— Aveam de gând să mă duc. Îmi spuneam că ar fi bine pentru articolul meu. Dar acum pare cam înfricoşător.

— Eşti ziaristă?

Degetele lor s-au atins în timp ce el i-a întins ţigara.

Dwayne îi tot dădea înainte cu Feramo şi cu Pumpkin Hill:

— Ar trebui să punem ceva la cale şi să-i băgăm ca lumea în sperieţi. Adică să-i surprindem. Adică să facem ceva chiar ca dracu' prin peşteri, ca să nu se mai ducă vreodată pe acolo.

— Pentru cine lucrezi?

— Sunt liber-profesionistă. Acum lucrez la un articol despre scufundări pentru revista Elan. Cu ce ocazie eşti tu aici…?

Olivia şi-a prins buza de jos în dinţi, pentru că Morton îşi pusese mâna pe genunchiul ei şi i-l apăsa cu degetul mare, în timp ce mâna începuse să-i urce încet spre coapsă.

Au ajuns lângă pensiunea domnişoarei Ruthie şi s-au oprit în umbră, sub un copac. A privit o clipă peste umărul lui şi i s-a părut că vede o perdea dându-se la o parte şi conturul unui cap luminat din spate de un bec. S-a ascuns mai adânc în umbră.

— Pot să intru? a şoptit el aproape de gâtul ei. Cu un efort suprem de voinţă, s-a îndepărtat uşor de el şi a clătinat din cap.

El şi-a coborât privirea, s-a adunat, cu respiraţia cam sacadată, după care s-a uitat din nou la ea.

— Nu ai voie să primeşti vizitatori nocturni?

— Nu fără un însoţitor adult.

— Te duci să te scufunzi mâine? Ea a dat afirmativ din cap.

— La ce oră?

— Pe la unsprezece.

— Te găsesc eu după aceea.

Odată ajunsă în camera ei, a început să umble de colo-colo, disperată. Stilul ăsta de castitate gen călugăriţă era o adevărată tortură. Şi nu ştia cât timp era în stare să o ţină tot aşa.

Olivia a pornit la plimbare pe strada principală a doua zi dis-de-dimineaţă şi a auzit cântec de cocoş, iar dinspre casele de lemn a simţit mireasma diverselor bucate pregătite pentru micul dejun. Câţiva copii se jucau pe balcoane, iar bătrânii moţăiau în balansoarele de pe verandă. Un bărbat palid, cu înfăţişare posacă, îmbrăcat într-un costum de cioclu, şi-a ridicat pălăria în faţa ei. Lângă el mergea o tânără negresă cu părul roşu şi un copil cu pielea foarte albă, cu nas turtit, buze lătăreţe şi păr foarte creţ. Doamna cea blondă şi palidă pe care o văzuse la sosire păşea cu eleganţă pe stradă, tot sub protecţia umbreluţei şi a arătosului ei tovarăş. Olivia a început să

aibă senzaţia că se află pe un tărâm bizar al incestului şi împerecherilor năstruşnice, unde taţii se culcă cu nepoţii lor, iar stră-mătuşile au relaţii secrete cu măgarii.

S-a îndreptat spre un magazin de obiecte casnice şi echipament de navigaţie, pe care îl observase în seara din ajun, plin cu găleţi de metal, colaci de frânghie şi căzi de baie. Oliviei îi plăcea faptul că în magazinele de uz casnic totul era util şi la preţuri rezonabile. Chiar dacă ai cheltui acolo o sumă considerabilă, tot nu părea inutil sau extravagant. Firma de deasupra vitrinei aducea cu acele plăcuţe care puteau fi văzute pe capelele funerare din secolul al XIX-lea, din Chicago: litere negre, complicat întortocheate, formând cuvintele Henry Morgan & fiii, dar care acum erau aproape şterse, dând la iveală lemnul bătut de vânturi de dedesubt.

A intrat în magazin şi a văzut un bărbat înalt, în costum negru, care scotea orez cu polonicul de măsurat dintr-un butoi mare de lemn nici vorbă în Popayan de orez Uncie Ben prefiert şi ambalat. Bărbatul mormăia ceva în direcţia clientului, cu un accent irlandez la fel de pronunţat ca al domnişoarei Ruthie. Olivia s-a aplecat deasupra, tejghelei, fascinată de multitudinea de obiecte aflate la vânzare: cârlige de pescuit, aţă pescărească, fanioane triunghiulare, cleme, cremă de ghete. S-a deschis uşa şi clopoţelul de la intrare a clinchetit; conversaţia a încetat brusc, iar o voce cu pronunţat accent străin a cerut ţigări.

— Nu mai avem tutun. Îmi pare rău.

— Nu ai ţigări?

Era o voce guturală, cu accent greoi, în care r-ul era rostogolit, iar t-ul era atât de viguros, încât părea că bărbatul aproape îl scuipă.

Iute ca fulgerul, Olivia a deschis oglinjoara de pe inelul ei de spionaj, excitată la culme că avea pentru prima oară ocazia să o folosească. Bărbatul, care stătea cu spatele la ea, era scund, avea o talie groasă şi era îmbrăcat într-o pereche de jeansi şi un tricou de polo. A mişcat puţin mâna ca să potrivească oglinda mai bine şi a tresărit la vederea părului negru, foarte creţ: era Alfonso. Şi-a coborât rapid privirea şi s-a prefăcut deosebit de interesată de un barometru din vitrină. Alfonso îşi exprima, în stil destul de ameninţător, scepticismul în ce priveşte declarata lipsă a ţigărilor.

— O, dar o să avem cu siguranţă joi, când vine vaporul, a zis bărbatul cel înalt. Du-te la Paddy, la Găleata cu sânge.

Alfonso a tras o sudalmă şi a ieşit din magazin trântind uşa în urma lui, iar clopoţeii au sunat cu isterie din cauza izbiturii.

O clipă s-a lăsat tăcerea, după care proprietarul magazinului şi clientul au început să vorbească pe şoptite. La un moment dat, ea a distins cuvintele „în peşteri” şi „lui O’Reilly i-au murit caprele”, dar s-a gândit că astea puteau fi doar cuvinte din vreun cântecel irlandez învăţat în şcoală şi şi-a admonestat cu asprime tendinţa de a romanţa situaţia.

În cele din urmă, s-a întors şi a cerut un colac de sfoară, o hartă a insulei, o pungă de morcovi şi a adăugat

ca într-o doară:

— A, da. Şi un pachet de ţigări.

— Sigur că da. De care vrei? a întrebat proprietarul.

— De care aveţi?

— Marlboro, Marlboro Lights şi Camei, a zis el şi a aruncat o privire şugubeaţă spre stradă.

Olivia i-a urmărit direcţia privirii. Alfonso discuta serios cu cineva, dar Olivia nu vedea cu cine. S-a dat puţin mai la stânga şi a observat un cap cu păr oxigenat blond deschis şi nişte pantaloni lăbărţaţi gen hip-hop. Era Morton C. Morton C. era în cârdăşie cu Alfonso. Ticălos nenorocit. Cum putuse fi aşa de proastă? Acum nu se mai putea duce la Feramo. Feramo nu-şi va dori în harem o fată care se giugiulise cu una dintre gorilele lui. Reuşise să distrugă întregul obiectiv al misiunii ei de supraveghere într-un jalnic moment de lipsă de autocontrol.

Cheia succesului stă în modul în care îţi revii după un eşec, şi-a reamintit ea. Avea la dispoziţie două ore înainte de a pleca la scufundare. Era timp destul ca să se ducă la Pumpkin Hill să vadă ce se petrece. Era hotărâtă să înţeleagă ceva din toate astea.

Orientându-se după hartă, a ieşit din sat şi a pornit pe cărarea cu numeroase cotituri şi bifurcaţii. În fiecare loc de eventual dubiu a lăsat câte un morcov care să o ajute să găsească drumul la întoarcere. Înaintea ei, deasupra tufărişului, se înălţa Pumpkin Hill, ca un deluşor din South Downs, cu un drumeag în zigzag, expus şi neprotejat, în dreapta, tufărişul continua spre o vale îngustă, până la poalele deluşorului. S-a apropiat, s-a ghemuit şi s-a uitat

cu binoclul spre orizont. A prins o mişcare subită în spatele unui copac şi s-a străduit să ajusteze aparatul ca să vadă mai bine. A apărut o siluetă în costum de camuflaj, purtând în mâini ceva care aducea foarte mult cu o mitralieră, şi s-a uitat de jur-împrejur. Ea a scos din buzunar aparatul minuscul de fotografiat şi a apăsat pe buton. Asta e culmea! s-a gândit ea. Pumpkin Hill e spaţiu public. Oamenii ar trebui să aibă dreptul să umble peste tot şi ar trebui să o poată face fără ca cineva să aibă o mitralieră îndreptată spre ei. Olivia nu era de acord cu armele, fie ele de distrugere în masă, individuală sau de orice altă natură.

A lăsat acolo un morcov ca să marcheze locul, după care a părăsit cărarea principală şi s-a îndreptat spre valea împădurită de pe versantul drept al dealului. Mergea furioasă, dădea crengile la o parte şi mintea îi lucra febril în încercarea de a ghici ce anume punea la cale Feramo în frauduloasa lui „eco-vizuină”. Era sigură că e vorba de ceva pe bază de acetilenă care urma să fie îndreptat împotriva oraşului Los Angeles. Poate avea o tabără de instrucţie pentru sudori subacvatici profesionişti, care urmau să se angajeze ulterior la întreţinerea sistemelor de răcire a instalaţiilor energetice, şi acolo aveau să construiască baloane gigantice umplute cu acetilenă şi oxigen, anexându-le chibrituri rezistente la apă.

Arborii şi tufărişul se înălţau până aproape de vârful dealului. Pe alocuri, pământul de dedesubt era aproape golaş. Urcuşul o umpluse de tăieturi şi zgârieturi. Când s-a apropiat de culme, dispoziţia i s-a ameliorat, asta însă până în momentul în care a constatat că drumul îi era barat de

un gard înalt de trei metri, cu sârmă ghimpată deasupra. Dacă ar fi luat-o la stânga, ar fi ieşit din tufăriş pe deal, direct în raza vizuală a agentului de pază. Aşa că a luat-o la dreapta, spre o prăpastie adâncă. Acolo era o protuberantă cu un copac pe ea, dar dincolo de ea urcuşul era uşor. Olivia a cugetat o clipă. Dacă prăpastia n-ar coborî vreo cincisprezece metri dedesubt, şi-a zis ea, o clipă n-ar sta pe gânduri şi ar sări imediat de partea cealaltă. Pentru Dumnezeu, doar îi văzuse făcând chestia asta de o mie de ori pe prinţii blonzi în pantaloni strâmţi din desenele animate ale lui Disney.

Înainte să i se coacă îndeajuns gândul, a sărit şi s-a pomenit de partea cealaltă, unde a alunecat pe o substanţă incredibil de clisoasă, duhnind revoltător. Cu chiu cu vai, a reuşit să nu cadă în prăpastie, şi asta pentru că s-a prins de baza copacului, acoperită şi ea de slinul acela dezgustător. Când a întors capul să analizeze mai bine locul, şi-a dat seama că era ceva în neregulă cu băloşenia asta. Nările ei nu voiau să aibă nimic de-a face cu ea. Olivia a apelat la antrenamentul făcut în nenumăratele toalete rău-mirositoare din lumea a treia prin care poposise în decursul călătoriilor ei hippie din vremuri apuse, a expirat cu vigoare şi nu a mai inspirat până când nu s-a depărtat binişor de zona afectată de duhoare.

Apoi, cu plămânii pe punctul de a exploda, a ridicat capul spre cer, a inspirat uşurel de probă, după care a tras cu putere în piept aerul delicios de curat de Popayan şi a început să-şi scoată hainele de pe ea.

S-a culcat pe burtă, în sutien şi chiloţi, cu jeansii,

tricoul şi pantofii slinoşi dosiţi la mare distanţă, de unde n-o putea ajunge duhoarea lor. Era în afara razei vizuale a agentului de pază, de partea cealaltă a dealului, şi privea prin micuţul ei ochean de spionaj spre proprietatea lui Pierre Feramo. O lagună turcoaz de corali, mărginită de o plajă de un alb perfect, cu palmieri şi banchete albe din lemn cu pernuţe maronii. În centru era o piscină pătrată cu bordură de lemn. O clădire vastă acoperită cu trestie, aflată în spate, adăpostea, evident, zona recepţiei şi restaurantul. Un ponton din scânduri pătrundea în lagună până la un bar acoperit cu trestie. De ambele lui părţi era câte un podeţ situat deasupra apei, cu trei căsuţe, acoperite şi ele cu trestie, de-a lungul lor. Fiecare căsuţă avea o verandă din lemn, cu trepte din lemn coborând direct în ocean. Alte şase cabane pentru oaspeţi erau împrăştiate printre palmierii de lângă plajă. Mmm, şi-a spus ea, poate ar trebui totuşi să mă duc până acolo. Mă întreb dacă aş putea obţine una dintre cabanele de pe apă. Sau poate ar fi mai frumos lângă plajă. Dar ce mă fac cu gâzele?

Clienţii aşezaţi pe şezlongurile de pe plajă şi pe scaunele de la bar păreau fotomodele din revista Vogue. Doi dintre oaspeţi vâsleau într-un caiac, în lagună. Un bărbat moţăia la soare. Două fete îşi puneau costume de scafandru ajutate de un instructor. În dreapta staţiunii era o parcare, unde se vedeau camioane, cisterne şi un compresor.

Un drumeag pietruit înconjura un teren deschis. Mai încolo, un dig zdravăn de piatră se întindea până dincolo

de staţiune, spre un loc unde culoarea apei se schimba din turcoaz în albastrul cel mai pur. Ea a lăsat ocheanul şi a luat aparatul de fotografiat, cu care a făcut alte câteva poze. După care a pus din nou la ochi ocheanul, dar, din pricini neştiute, nu a văzut nimic.

— L-ai pus invers.

A dat să ţipe, dar cineva i-a acoperit gura cu o mână, în timp ce cu cealaltă i-a răsucit braţul la spate.

Olivia s-a răsucit şi s-a pomenit privind în ochii aceia cenuşii, care fuseseră până nu demult favoriţii ei.

— O, Doamne, tu erai, a mormăit ea printre degetele lui.

— Ce faci aici?

Morton C. părea uşor amuzat, ceea ce venea oarecum în contrast cu faptul că îi astupase gura.

— Las mă-n pace, i-a comandat ea cu cât mai multă demnitate putea avea în împrejurările date.

Morton i-a dat drumul la gură şi i-a trecut un deget de-a lungul gâtului.

— Vorbeşte mai încet. Ce cauţi aici?

— Admir priveliştea.

— În chiloţi?

— Vreau să mă bronzez.

— Cum ai ajuns aici?

— Am sărit.

— Ai sărit?

— Da, şi era cât pe ce să cad în prăpastie. Marginea e slinoasă rău, la fel şi hainele mele.

— Unde sunt?

Olivia a arătat cu degetul. El a coborât panta spre locul indicat. Dintr-acolo s-au auzit tot felul de sunete şi foşnete. Ea a dat să se întoarcă.

— Stai locului, îţi spun.

El a reapărut de sub dâmb.

— Ăsta e al tău? a întrebat el cu un morcov în mână.

Ea i-a aruncat o privire fioroasă.

— Ei, lasă, nu mai fi aşa urâcioasă. Vino-ncoace pe margine, uşurel. Stai pe stânca asta.

Ea a venit şi s-a aşezat şi în acel moment şi-a dat seama că tremură toată. Morton C. şi-a încrucişat braţele pe piept, şi-a prins cămaşa de ambele părţi, şi-a scos-o peste cap şi i-a întins-o.

— Pune asta pe tine, i-a zis el.

— Nu îmbibată cu mirosul tău.

— Pune-o pe tine.

El s-a dat înapoi şi a privit cum îşi trage pe ea cămaşa.

— Tu nu eşti de fapt ziaristă, aşa e? Ce cauţi aici?

— Ţi-am mai spus. Am venit să fac o plimbare prin Pumpkin Hill. Am vrut să văd acea fermecătoare proprietate.

— Ţi-ai ieşit din minţi?

— De ce să nu admir acel fermecător hotel? Dacă vreau să mă duc să mă cazez acolo?

— Ei bine, dacă asta vrei, te duci la fermecătorul birou de turism din fermecătoarea localitate şi dacă au vreo fermecătoare cameră liberă, or să te ducă ei acolo cu o fermecătoare barcă.

— Poate exact aşa o să fac.

— Nu mai spune.

— Dar ce cauţi tu aici?

— Eşti întotdeauna atât de dificilă?

— Lucrezi pentru Feramo, nu-i aşa?

— Ce trebuie să faci tu acum este să te întorci în sat fără să te vadă careva şi, dacă ai cât de cât bun-simţ, să nu spui nimănui că ai fost aici.

— Ce urât din partea ta să mergi peste tot cu scufundătorii ăia şi să te prefaci că eşti unul de-al lor, şi pe urmă să îi trădezi acolitului tău oribil şi sinistru.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce tot vorbeşti acolo. Ţi-a rămas ceva din chestia aia slinoasă pe piele?

— Am avut pe mâini, dar m-am şters bine. El i-a luat mâinile într-ale lui, i le-a ţinut la jumătate de metru de faţă şi i le-a mirosit.

— OK, a zis el. Gata, hai, du-te. Ne vedem după scufundare.

Ba nu ne vedem deloc, ticălos cu două feţe ce eşti, l-a apostrofat în gând furioasă, într-un tufiş, de unde privea cu binoclul cum fuma el relaxat o ţigară împreună cu agentul de pază de pe culmea dealului. O să mă mai scufund o singură dată, pe urmă mă duc la Ambasada britanică, le spun ce am aflat, după care plec acasă.

Când Olivia s-a întors de la scufundarea de la ora unsprezece, a găsit un grup de oameni adunat în jurul vechiului televizor din baraca lui Rik, urmărind programul de ştiri.

Sunt mici, sunt verzi, sunt răspândite peste tot, dar

sunt pe cale să otrăvească întreaga omenire: seminţele de ulei de ricin!

Experţii consideră că seminţele acestei plante, care creşte pretutindeni, ar putea fi sursa care a stat la baza atacului cu substanţă toxică petrecut marţi pe nava de croazieră Coyoba, în urma căruia au decedat până la această oră două sute şaizeci şi trei de pasageri. În acest atac, atribuit reţelei Al-Qaeda conduse de Osama bin Laden, a fost utilizată ricina, o substanţă otrăvitoare, care a fost plasată în solniţele din sala de mese a navei.

Pe ecran a răsărit un om de ştiinţă în halat alb.

Ricina a fost, se ştie, substanţa utilizată în 1978 În aşa-numitul „asasinat cu umbrelă”, petrecut pe l’odul Waterloo din Londra. Scriitorul bulgar disident Gheorghi Markov a. fost ucis de o capsulă cu ricină injectată prin vârful unei umbrele. Problema este că ricina substanţă extrem de toxică pentru oameni are drept componentă de bază sămânţa de ulei de ricin, ce se extrage dintr-o plantă care creşte din abundenţă în numeroase regiuni ale globului. Otrava poate fi produsă în multiple forme de pulbere, ca în cazul ultimului atac, dar şi în formă cristalină, lichidă sau gelatinoasă.

— Exact chestia asta zice O’Riley că se cultivă de partea cealaltă a dealului, a spus Rik. El zice că asta i-a otrăvit caprele.

La draaacu, a gândit Olivia mirosindu-şi pielea.

— Mă duc să înot puţin! a declarat ea veselă. K foarte cald afară!

S-a grăbit să ajungă la capătul debarcaderului, şi-a

scos şortul şi a sărit în apă. În vreme ce se avânta tot mai departe în lagună, tot frecându-şi pielea, imaginaţia ei a intrat în viteza a cincea. Ricină, cremă de faţă, poate Feramo avea de gând să otrăvească Crème de Phylgie a lui Dévorée cu gel otrăvitor? După care, Michael Monteroso o achiziţiona şi-şi otrăvea cu ea faimoşii prieteni celebri, iar Feramo răpune pe îndelete jumătate de Hollywood, înainte să prindă careva de veste.

Când s-a întors, Rik o aştepta la capătul debarcaderului.

— Ai chef de o scufundare într-un tunel? a întrebat-o el, cu o strălufgerare a dinţilor foarte albi.

— Ăăă…

Olivia era totalmente împotriva tunelurilor şi a epavelor. Atât cât o ducea mintea, câtă vreme puteai respira normal şi nu intrai în panică în timpul unei scufundări, totul era în regulă. Dacă mergeai în cine ştie ce tunel care se înfunda, altfel stăteau lucrurile.

— Prefer să mă scufund tot de-a lungul peretelui.

— Ei bine, eu mă duc în tuneluri. Iar Dwayne nu e prin zonă. Aşa că, dacă vrei să te scufunzi azi, va trebui să vii în tuneluri.

Oliviei nu îi plăcea deloc să i se comande în acest fel.

— Foarte bine, a zis ea veselă. În cazul ăsta, o să mai înot puţin.

— OK, OK. Nu mergem în nicio peşteră şi în niciun tunel. Dar poate îţi arăt, totuşi, o ciudăţenie de crevasă.

Olivia s-a străduit să ignore imaginea searbădă pe care aceste cuvinte i-o evocau în minte.

I

Odată ajuns sub apă, Rik s-a metamorfozat într-un veritabil expert înfumurat. Era plămădit din acelaşi aluat ca tipul de la magazinul cu articole de spionaj pe care îl chemase să caute microfonul în camera de la Hotelul Standard, sau ca acei încrezuţi specialişti în calculatoare, care îţi repară computerul cu un rânjet superior, folosind un jargon ininteligibil, de parcă ar face parte dintr-un univers fabulos pe care n-ai nici cea mai mică şansă să-l înţelegi şi care îţi dau vag pe la nas cu deliciile acestui univers într-un limbaj ca pentru un ţânc de patru-cinci anişori, ca să-ţi satisfacă doar curiozitatea naivă, pentru ca pe urmă să facă băşcălie de tine cu amicii calculatorişti. Rik reuşea, nu se ştie cum, să transmită rânjetul acela de expert înfumurat, în pofida faptului că era la mai bine de douăzeci de metri sub apă şi avea pe faţă o mască şi în gură un tub de oxigen.

Olivia l-a urmat într-o crevasă, apoi însă, când şi-a dat seama că respectiva crevasă era de fapt un tunel şi că devenise prea îngustă să se mai poată întoarce, a fost în aşa hal cuprinsă de panică, încât şi-a scăpat şi tubul de oxigen din gură. Preţ de câteva secunde şi-a încălcat propria-i regulă de aur şi a început să se agite. Dacă Rik era unul dintre oamenii lui Feramo şi avea de gând să o omoare sau să o ducă la Alfonso, care avea să-i facă o circumcizie feminină? Dacă avea să fie înhăţată de o caracatiţă? Dacă o sepie avea să-şi înfăşoare tentaculele de-sânge-sugătoare în jurul ei şi… Calm, calm, respiră,

respiră. Şi-a venit în fire, a expirat încet, după care şi-a adus aminte ce trebuia să facă: să se îndoaie spre dreapta, să-şi treacă mâna pe lângă coapsă ca să găsească tubul de oxigen căzut – şi aşa a şi făcut.

Tunelul se îngusta întruna, de-a dreptul alarmant. Olivia a început să-şi imagineze cum o să-l reclame pe Rik autorităţilor şi cum o să i se anuleze licenţa. Se putea oare anula o licenţă de instructor de scufundări? Şi-a dat seama că nu respiră cum trebuie. Din cauza combinaţiei de frică şi indignare, nimic nu mai era cum trebuie. S-a văzut nevoită să facă ceea ce învăţase că trebuie făcut în asemenea circumstanţe: să respire foarte, foarte încet şi profund, împotriva instinctului, ca şi când nu ar fi imobilizată într-un tunel subacvatic, ci ar sta întinsă pe covoraş la o şedinţă de yoga şi şi-ar închipui că un glob de lumină portocalie îi lunecă de-a lungul trupului. A început să-şi audă propria respiraţie ca pe un efect sonor dintr-un film horror.

După un timp care i s-a părut o veşnicie, tunelul s-a terminat şi s-au pomenit într-o apă albastră. Se aflau într-o peşteră enormă. Trebuie să fi avut o deschidere destul de mare pe undeva, pentru că apa era limpede şi luminată de soare. Olivia s-a uitat în sus şi a încercat să vadă suprafaţa apei, dar nu a văzut decât o lumină difuză. O mulţime de bancuri de peşti în culori aprinse înotau repezit încoace şi încolo. Parcă se afla într-o incredibilă călătorie printr-un acid. A început să înoate şi ea în toate direcţiile, uitând de timp şi realitate, până când a dat, drept în faţă, de

Rik, care bătea pe monitorul de aer şi a cărui expresie

încrezută exprima un asemenea sarcasm, încât Olivia a simţit că tot ceea ce câştigase individul prin prezenţa lui în lumea scufundătorilor echivala cu ceea ce pierduse în lumea interpreţilor de pantomimă.

Mai aveau aer pentru cincisprezece minute. Nu mai vedea intrarea în tunel. Rik a luat-o într-o parte, a arătat spre intrare şi i-a făcut semn să înoate ea înainte. Drumul de întoarcere a durat mai mult decât îşi amintea că durase cel de venire. Ceva părea în neregulă. Nu mai recunoştea itinerarul. Teama şi-a scos din nou capul: Rik era un terorist, Rik se vorbise cu Morton, Rik încerca să scape de ea pentru că ştia prea multe. A cotit, a văzut ce era drept în faţa ei şi a ţipat în tubul de oxigen, a ţipat şi iar a ţipat până când acesta i-a scăpat iarăşi din gură.

Olivia se afla faţă-n faţă cu un scufundător al cărui cap era în întregime acoperit de o mască neagră de cauciuc, cu excepţia ochilor şi a unei fante care fâlfâia în jurul tubului de oxigen ca o gură de peşte. Preţ de o secundă, în semiobscuritatea tunelului, s-au holbat unul la altul fascinaţi, ca pisica la peştişorul din acvariu. Scufundătorul şi-a scos muştiucul tubului de oxigen din gură şi i l-a pus ei, în vreme ce el expira încet bule de aer, cu ochii în ochii ei, până când respiraţia ei s-a normalizat, după care şi-a pus din nou muştiucul în gură şi a inspirat. A rămas cu privirea aţintită asupra ei, în vreme ce ea expira bule de aer, după care el a pus din nou muştiucul în gura ei, pentru ca ea să poată inspira.

Instinctul care-i dicta să intre în panică şi să gâfâie

era copleşitor. Se aflau la mai bine de douăzeci de metri sub apă, sub o stâncă. L-a simţit pe Rik în spatele ei împingându-i cu putere picioarele, îşi închipuia oare că se oprise să admire priveliştea? Olivia a scuturat din labele de înot ca să-i semnalizeze să se oprească, timp în care scufundătorul a ridicat din nou cu blândeţe tubul de oxigen spre gura ei.

Scufundarea este o perpetuă bătălie cu panica. Propoziţia i se repeta constant în minte. Îşi revenise din şocul iniţial, respira din tubul de oxigen, dar un nou val de spaimă ameninţa să o invadeze. Era prinsă ca într-un sandviş între Rik şi bărbatul în negru, în porţiunea cea mai îngustă a tunelului. Chiar dacă ea şi Rik se întorceau în peşteră, era posibil să nu ajungă acolo la timp. Şi chiar dacă ajungeau, era posibil să nu dea de aer la suprafaţă; era deci posibil să moară acolo.

Bărbatul cu mască a ridicat un deget ca să-i atragă atenţia. Ea s-a uitat în ochii lui în timp ce el întindea mâna de-a lungul trupului ei. Pe urmă şi-a retras mâna cu tubul ei de oxigen în ea. Tot cu ochii în ochii ei, ca un instructor în timpul unei demonstraţii, a tras aer din el, după care i l-a întins. Ei i s-au părut cunoscuţi ochii lui, dar nu le putea distinge culoarea. Cine era oare? Cel puţin nu părea că are de gând s-o omoare, sau dacă da, folosea metode greşite din start. El a întins mâna, i-a găsit monitorul de aer, s-a uitat la el, după care i l-a arătat şi ei. La adâncimea asta, mai avea şapte minute de aer. Rik o scutura frenetic de picioare. Ea a încercat să întoarcă uşor capul spre el. Când şi l-a întors la loc, scufundătorul se îndepărta în mare

viteză, de parcă era tras afară de cineva. Olivia a început să dea din picioare şi să înainteze. A simţit o arsură usturătoare pe umăr. Coral de foc. A simţit nevoia imperioasă de a-l lovi pe Rik peste faţă cu înotătoarele. Dacă avusese de gând să se ducă în tunel, trebuia să o anunţe să-şi pună pe ea un costum întreg de scafandru.

Tunelul a început să se lărgească. Lumina din faţă avea deja altă consistenţă. Nu-l mai vedea pe scufundătorul în negru. A început să înoate din ce în ce mai rapid, până a ieşit în largul oceanului şi s-a uitat în sus, la lumina şi bulele de aer de la suprafaţa apei, care păreau mai aproape decât erau în realitate. A rezistat tentaţiei de a se repezi spre suprafaţă şi s-a întors să se uite după Rik, care tocmai ieşea şi el din tunel, cu degetele mare şi arătător unite într-un cerc, cu semnificaţia „OK”.

Olivia şi-a dorit să existe un semn pentru: „În niciun caz mulţumită ţie, ticălos nenorocit şi iresponsabil”.

Rik a ridicat degetul mare în sus, semnalizându-i astfel începerea ascensiunii, după care şi-a smucit capul într-o bruscă mişcare panicată. Olivia şi-a ridicat la rândul ei privirea şi a văzut silueta întunecată a unui rechin.

Rechinul era la vreo şapte metri deasupra lor. Olivia ştia că scafandrii care îşi păstrează calmul nu au a se teme câtuşi de puţin de rechini. Dar acesta se mişca rapid într-o direcţie clară, ca în urmărirea unei prăzi anume. S-a iscat o mişcare violentă şi apa s-a învolburat, după care o pată roşiatică a început să se întindă spre ea. I-a făcut semn lui Rik să se îndepărteze. Ochii lui erau măriţi de groază, terifiaţi. I-a urmărit direcţia privirii şi a văzut un obiect

căzând spre ei, ca un peşte de o formă grotescă, cu o gură enormă, căscată, şi cu ceva împrejur, ca nişte alge. În căderea lui spre abis, obiectul s-a răsucit şi a expus vederii o faţă umană cu gura deschisă într-un ultim răcnet, cu sângele curgând masiv din gât, cu păr lung împrejur. Era capul lui Dwayne.

Rik a pornit pe lângă ea, a dat viguros din picioare, şi-a scos cuţitul şi a luat-o spre rechin. Olivia a întins mâna, l-a apucat de picior şi l-a tras îndărăt. I-a arătat monitorul de aer, şi-a pus pumnul la gât ca să-i dea de înţeles că aerul le era pe terminate şi a arătat în sus. El s-a uitat în jos spre capul care continua să cadă în abis, după care s-a întors şi a pornit în urma ei. Olivia n-a îndepărtat fără ezitare de scena carnagiului, cu ochii pe busolă, ca să fie sigură că înoată spre ţărm, şi cu atenţia îndreptată şi asupra lui Rik, ca să se încredinţeze că e tot în urma ei, şi a simţit o uşoară schimbare în tubul de oxigen, ceea ce i-a dat de ştire că aerul e pe terminate, iar asta a făcut-o să lupte cu un nou val de panică. Se vedeau numeroase umbre întunecate deasupra lor. Alţi rechini se îndreptau spre baia de sânge. Olivia a început o ascensiune controlată, gradată, expirând foarte încet, cu un „Aaa” rostit cu voce tare. A simţit cum vesta se umple cu aer şi i se strânge pe corp, a găsit apoi tubul de aer al vestei, a tras adânc aer în plămâni, l-a expirat încet în apă; s-a uitat în sus şi a văzut lumina şi bulele magice de aer şi albastrul suprafeţei care o chemau, mai aproape decât păreau, şi s-a străduit să urce încet: Respiră, nu intra în panică,

încetineşte ascensiunea, înoată cu viteza celei mai domoale hule de aer.

Când au ieşit la suprafaţă gâfâind şi tuşind, şi-au dat seama că se aflau la mare depărtare de ţărm baraca de scufundări era la peste două sute de metri depărtare.

— Ce i-ai făcut? a ţipat Rik.

— Ce? a întrebat ea în timp ce îşi scotea masca şi centura de la brâu. Ce tot vorbeşti?

Olivia a dat semnalul de urgenţă către ţărm suflând în fluier. Gaşca obişnuită stătea la taclale lângă baracă.

— Ajutor! a ţipat ea. Rechini!

— Ce i-ai făcut? a hohotit Rik. Ce-ai făcut?

— Ce tot vorbeşti? a exclamat ea furioasă. Ai înnebunit? Nu a fost Dwayne în tunelul ăla. A fost cineva cu o cagulă de cauciuc pe faţă. Mi-a dat aer din tubul lui de oxigen, după care a dispărut pur şi simplu de-andărătelea.

— Pe dracu'. Aşa ceva e imposibil. Hei! a început Rik să urle şi să gesticuleze în direcţia cabanei. Hei, veniţi încoace!

Ea s-a uitat în spatele lui şi a văzut o aripioară.

— Rik, taci din gură şi nu mişca.

Cu ochii pe aripioară, ea a suflat din nou în fluier şi a ridicat mâna. Din fericire, tipii de la cabană au priceput în sfârşit că e vorba de o urgenţă. Cineva a pornit barca cu motor, câţiva inşi au sărit în ea şi, câteva secunde mai târziu, barca se îndrepta spre ei. Aripioara a dispărut sub apă. Olivia şi-a adunat picioarele sub ea, plutind la suprafaţă şi rugându-se în gând: Grăbiţi-vă, vă rog, grăbiţi-

vă, aşteptându-se în orice clipă să simtă o mişcare bruscă şi să-i fie smulsă carnea de pe oase. I s-a părut o veşnicie până a ajuns barca la ei. Ce naiba tot făceau? Tâmpiţii dracului.

— Lasă tubul de oxigen urcă! a ţipat Rik, redevenit brusc instructorul competent, atunci când barca a ajuns lângă ei.

Olivia a aruncat tubul şi labele, s-a agăţat de braţele întinse spre ea şi, dând puternic din picioare, a sărit în barcă şi a rămas pe fundul ei, gâfâind.

*

Ajunsă înapoi la debarcader, Olivia s-a aşezat pe o bancă, cu un prosop în jurul umerilor, cu genunchii strânşi la piept şi cu braţele în jurul genunchilor. Întreg ritualul oribil al morţii şi al consecinţelor ei se redesfăşura în jurul ei. Ceva mai încolo, în larg, Rik şi unul dintre băieţi coborau în adâncuri dintr-o barcă, într-o cuşcă împotriva rechinilor, în tentativa, evident fără sorţi de izbândă, de a recupera cadavrul lui Dwayne. Unica persoană cu pregătire medicală din Popayan, o moaşă irlandeză în vârstă, adăsta neputincioasă pe debarcader cu trusa medicală în mână. Când a auzit sunet de sirenă, Olivia şi-a ridicat privirea şi a văzut o barcă venind spre ei, cu lumini sclipitoare: urgenţa medicală navală din Roatân, cea mai mare dintre insule.

— Ar trebui în mod cert să te întinzi puţin, a spus asistenta şi şi-a aprins o ţigară. Ar trebui să te ducem înapoi la domnişoara Ruthie.

— Trebuie să stea mai întâi de vorbă cu poliţia, a

declarat cu emfază unicul poliţist din Popayan.

Olivia auzea vag discuţiile şi teoriile care începuseră să se ţească tot mai aprins în jur. Dwayne fusese ameţit din cauza cocainei prizate în seara precedentă; se scufundase de unul singur; se tot lăudase că o să-i înveţe el minte pe oamenii lui Feramo. Poate făcuse o greşeală, se tăiase şi atrăsese rechinul sau poate se luptase cu vreunul dintre oamenii lui Feramo şi fusese rănit. Vocile lor au coborât aproape de şoaptă când au început să discute despre individul din tunel. Unul dintre băieţi a atins-o nelinişti pe umăr, chiar în locul cu arsura coralului de foc. Olivia a gemut uşor.

— Rachel, a şoptit băiatul, iartă-mă că te-ntreb, dar eşti sigură că omul din tunel nu a fost Dwayne? Poate că rechinul l-a tras îndărăt.

Ea a clătinat din cap.

— Nu ştiu. Omul purta costum întreg de scafandru, inclusiv mască neagră de cauciuc. Nu cred că a fost Dwayne. Dacă era el, cred că mi-ar fi dat cumva de înţeles. Rechinii nu intră în tuneluri, nu? Şi-apoi, nu era nicio mască pe e… vocea ei a dat un rateu – pe capul acela.

*

Domnişoara Ruthie gătea când Olivia s-a întors. Tăvi întregi cu cornuleţe şi prăjituri erau aşezate pe cuptor şi pe dulăpiorul vopsit în galben şi aerul era îmbibat cu aromă de scorţişoară şi alte condimente. În ochii Oliviei au început să se adune lacrimi. Amintirea vremurilor fericite ale copilăriei au prins să-i invadeze sufletul: cabana Big-Ears, casa familiei Woodentops, mama ei gătind când ea se

întorcea de la şcoală.

— O, Doamne sfinte, stai jos. Domnişoara Ruthie s-a repezit la dulăpior şi a scos dintr-un sertar o batistă călcată îngrijit, cu o floare şi cu iniţială R brodată într-un colţ.

— Sfântă Marie, Născătoare de Dumnezeu, a zis ea şi a scos o bucată de prăjitură caldă dintr-o tavă. Aşa. Acum, hai să fac eu câte-o ceaşcă bună de ceai pentru amândouă.

I-a tăiat Oliviei o felie de prăjitură, de parcă unicul remediu pentru a te vindeca de şocul vederii unui cap desprins de trup era să mănânci o prăjitură lipicioasă şi să bei o ceaşcă de ceai. Ceea ce, a gândit Olivia muşcând din cea mai delicioasă şi însiropată felie de prăjitură cu banane pe care o mâncase vreodată, se prea poate chiar să fie adevărat.

— Pleacă azi vreun avion din Popayan? a întrebat-o ea cu glas moale pe domnişoara Ruthie.

— Sigur că da. Pleacă aproape în fiecare după-amiază.

— Cum fac rezervarea?

— Pui doar bagajul în faţa uşii şi Pedro o să bată la uşă când se duce spre aeroport cu camionul lui roşu.

— Şi de unde o să ştie el că trebuie să oprească? De unde o să ştie el că vreau să mă urc în avion? Şi dacă avionul e plin?

Din nou, domnişoara Ruthie s-a uitat la ea ca la o nătăfleaţă.

Bătaia în uşă a venit puţin după ora trei după-amiază. Camionul roşu era gol. Olivia s-a uitat cum preaiubita ei valijoară maro cu oliv era pusă în spatele camionului, după

care s-a urcat în faţa lui, cu acul de pălărie strâns în pumn, cu degetul pe mecanismul de deschidere al oglinjoarei din inel, cu pixul-spray paralizant în buzunarul şortului. Era o zi superbă: cer albastru, fluturaşi şi păsări colibri zburau deasupra florilor sălbatice. Dulceaţa priveliştii era nepământeană, neliniştitoare. A văzut tăbliţa cu Robinson Crusoe şi podeţul care ducea spre aeroport şi a început să-şi adune lucrurile, dar camionul a virat spre dreapta.

— Nu pe aici e aeroportul, a zis ea neliniştită şi s-a proptit ferm în scaunul ei, în timp ce camionul oprea pe iarbă, lângă ocean.

— Que? a întrebat el şi a deschis portiera. No hablo ingles.

— No es el aeropuerto. Quiero tomar el avion para La Ceiba.

— Da, da, a răspuns el în spaniolă şi i-a dat jos bagajul. Avionul pleacă din Roatân în fiecare marţi. Trebuie să aştepţi barca.

A arătat spre orizontul pustiu. Motorul încă mergea. El i-a făcut un semn nerăbdător să se dea jos din camion.

— Dar nu văd nicio barcă.

— Vine peste cinci minute.

Olivia a coborât, cuprinsă de suspiciune.

— Aşteaptă aici câteva minute, a zis el şi s-a urcat la loc.

— Dar tu unde te duci?

— În sat. Totul e OK. Barca vine în câteva minute.

Şoferul a ambalat motorul camionului. L-a privit cu tristeţe îndepărtându-se, învinsă brusc de oboseală, prea

extenuată să mai întreprindă ceva. Zgomotul motorului s-a îndepărtat şi a fost treptat înlocuit de o linişte deplină. Nu se vedea nici urmă de barcă. Olivia şi-a târât valijoara câţiva paşi până sub un copac, s-a aşezat la umbră, dând din mâini să alunge muştele. După douăzeci de minute a auzit un vag zgomot de motor. A sărit în picioare şi s-a uitat bucuroasă cu ocheanul spre orizont. Era o ambarcaţiune şi se îndrepta cu viteză spre ea. A simţit un val de fericire sălbatică, cu atâta disperare voia să plece de acolo. Când ambarcaţiunea s-a apropiat, a observat că era vorba de un iaht alb foarte arătos. Nu mai văzuse nimic de genul ăsta în Popayan, dar poate că Roatân era o staţiune turistică mai cunoscută pe plan internaţional. Poate că aeroportul din Roatân avea propria ambarcaţiune de transport pasageri.

Pilotul i-a făcut cu mâna, a oprit motorul şi a virat cu o manevră perfectă până exact în dreptul debarcaderului. Era un iaht superb, de mari dimensiuni, cu scaune tapiţate în piele albă şi uşi de lemn lustruit, care duceau spre o cabină de dedesubt.

— Para el aeropuerto Roatán? a întrebat ea neliniştită.

— Şi, señorita, şuba abordo, a zis pilotul, a legat iahtul, i-a transportat valijoara la bord şi i-a întins mâna să o ajute să se urce. A dezlegat apoi parâma, a pornit motorul în plin şi a luat-o spre larg.

Olivia s-a aşezat cam stingheră pe marginea unui scaun tapiţat cu piele albă şi a privit cum, în spatele ei, ţărmul Insulei Popayan se micşorează şi dispare, apoi s-a uitat neliniştită spre linia orizontului din faţa ei. Uşa

cabinei de dedesubt s-a deschis şi şi-a făcut apariţia un cap întunecat cu un început de chelie, cu păr negru scurt şi foarte creţ. Insul şi-a ridicat privirea şi un zâmbet uleios şi slugarnic i s-a lăţit pe faţă.

Olivia stătea pe unul dintre scaunele tapiţate cu piele albă destinate pasagerilor şi se lupta cu răul de mare. La fiecare câteva secunde capul îi sălta în sus şi-n jos ca al unei păpuşi de cârpă şi un val o izbea peste faţă. În vremea asta, Alfonso, ud fleaşcă şi el, stătea la cârmă, îmbrăcat într-un costum ridicol alcătuit din cămaşă albă, şort alb, şosete trei sferturi albe şi o şapcă cu cozoroc de căpitan. Conducea ambarcaţiunea neîndemânatic şi cu viteză mult prea mare, pe un vânt destul de puternic, aşa că pupa se tot sălta şi izbea în plin fiecare val. Fără a părea că bagă de seamă toate astea, el gesticula în direcţia ţărmului şi ţipa spre ea ceva care nu se auzea absolut deloc din cauza zgomotului făcut de motor.

Cum am putut fi atât de tâmpită? s-a întrebat ea cu amărăciune. Domnişoara Ruthie lucrează pentru Alfonso. Probabil că domnişoara Ruthie a otrăvit prăjitura şi i-a tăiat capul lui Dwayne. E ca piticul cel rău îmbrăcat în roşu din Don’t Look Now1. Dintr-un moment în altul o să iasă din cabină în costum de Scufiţă Roşie şi o să-mi taie gâtul. Ce pot să fac? Răspunsul, după cum îşi putea da ea seama, era: nimic. Ţinea în continuare acul

1. Nu te uita acum, adaptare cinematografică a unui roman de groază de Daphné du Maurier, cu Julie Christie în rolul principal.

I

(le pălărie în mână. Avea pixul-spray în buzunar, dar, realist vorbind, şansele ei de a învinge doi bărbaţi zdraveni cu un spray şi un ac de pălărie erau nu tocmai grozave.

— Unde mergem? a ţipat ea. Vreau să mă duc la aeroport.

— Surpriză, a zis Alfonso cu veselie. O surpriză din partea domnului Feramo.

— Opreşte, opreşte! a zis ea. Încetineşte! El a ignorat-o, a râs gâlgâit şi a izbit din nou ambarcaţiunea într-un val.

— Mi-e rău! a zbierat ea, s-a aplecat spre costumaţia lui de un alb impecabil şi s-a prefăcut că vrea să vomite. El a sărit înapoi speriat şi a oprit imediat motorul.

— Apleacă-te peste bord, a zis el şi i-a făcut semn cu mâna. Acolo. Pedro. Agua. Repede.

Olivia a tras câteva convulsii convingătoare peste bord de fapt, nici nu se prefăcea prea tare –, după care s-a lăsat pe spateaza scaunului, cu mâna la cap.

— Unde mergem? a întrebat ea cu voce slabă.

— La hotelul domnului Feramo. E o surpriză.

— Dar pe mine de ce nu m-a întrebat nimeni? Asta se cheamă răpire.

Alfonso a pornit din nou motorul şi a privit-o cu zâmbetul lui uleios:

— E o surpriză frumoasă!

Ea şi-a dorit să vomite din nou. Data viitoare o s-o fac de-adevăratelea, şi-a promis ea. Drept pe pantalonaşii lui albi.

Pe când se apropiau de uscat, înaintea lor s-a ivit o

idilică scenă de vacanţă: nisip alb şi mare turcoaz, turişti bălăcindu-se şi râzând în apa puţin adâncă. Oliviei i-a venit să se repeadă pe ţărm, să-i plesnească pe toţi peste faţă şi să ţipe: „E sinistru, sinistru! Toate astea au fost construite prin crimă şi moarte!”

Pilotul s-a apropiat de cârmă şi s-a oferit să preia conducerea, dar Alfonso l-a împins ofuscat la o parte şi a năpustit iahtul spre debarcader în mijlocul unei spume albe, ca într-o reclamă pentru bomboane de mentă, gel de duş sau soluţie pentru albirea dinţilor. În ultima secundă şi-a dat seama că a evaluat greşit distanţa. A virat spre stânga, a împrăştiat un grup de înotători şi aproape s-a ciocnit de un schior nautic, a făcut un nou viraj inabil care a învolburat apa, după care a oprit motorul, dar prea târziu, aşa că a izbit în plin debarcaderul şi a tras o înjurătură.

— Adevărată măiestrie, a zis Olivia.

— Mulţumesc.

Alfonso a zâmbit, fără să realizeze sensul cuvintelor ei.

— Bun venit în La Isla Bonita. Olivia a oftat din rărunchi.

Odată ajunsă pe debarcader, după ce a simţit cum soarele îi usucă hainele ude leoarcă şi cum răul de mare cedează, lucrurile nu i s-au mai arătat într-o lumină chiar de tot nefavorabilă. Un tânăr încântător în bermude i-a luat bagajul şi s-a oferit să o conducă în camera ei. Băieţii de serviciu încântători păreau să devină un veritabil laitmotiv al călătoriei. Şi-a amintit de cel de la Standard,

cu ochii lui de un albastru nefiresc, musculos, cu favoriţi şi barbişon, cu chipul lui aidoma celor fabricate pentru copii, din tăbliţele magnetice, şi şi-a propus să verifice dacă există cumva microfoane în cameră. Şi, brusc, a înţeles: blondul Morton tuns perie, cu ochi cenuşii inteligenţi; scafandrul cu mască, cu ochii lui calmi, imperturbabili din spatele măştii; băiatul de serviciu musculos de la Standard, cu ochii lui de un albastru strălucitor, care nu se potriveau defel cu părul facial – în fond, existau nişte chestii care se numeau lentile colorate de contact. Toţi aceştia erau una şi aceeaşi persoană.

S-a străduit să-şi păstreze calmul şi a aruncat o privire furişă în direcţia băiatului de serviciu pe care l-a urmat peste câteva podeţe cu balustrade din sfoară. Staţiunea era un adevărat paradis ecologic, în care puteai umbla desculţ cărărui pavate doar cu coajă de copac, panouri solare, tăbliţe de lemn pe care erau săpate denumirile plantelor. Olivia s-a întrebat dacă nu creştea pe-aici, pe undeva, şi ricin, şi şi-a propus să meargă a doua zi dimineaţă într-o plimbare, să vadă dacă găseşte capre moarte pe undeva.

Camera ei sau, mai degrabă, apartamentul cu vedere la ocean era situată la oarecare distanţă de plajă şi era înălţată pe nişte piloni deasupra unei jungle. Olivia era puţin dezamăgită că nu stă într-o colibă de lângă ocean, dar şi-a dat seama că, în împrejurările date, n-ar fi fost înţelept să ceară schimbarea locaţiei. Construcţia era în întregime din lemn şi stuf, iar aşternuturile şi plasele de ţânţari erau toate albe sau bej. Pe pernă erau aşezate flori

înmiresmate de frangipan. Pereţii erau din şipci, pentru ca briza marină să amplifice briza produsă de ventilatorul din plafon. Baia era dotată cu instalaţii moderne din crom, cu o cadă adâncă din porţelan, cu jeturi pentru jacuzzi şi cu o cabină de duş separată. Dar hârtia igienică nu avea colţul îngrijit îndoit. De fapt, nu avea colţ de niciun fel. Fusese lăsată să atârne aşa, pur şi simplu.

— Domnul Feramo vă invită să luaţi cina împreună cu domnia sa la ora şapte, a zis băiatul de serviciu, cu un zâmbet viclean.

O să mă otrăvească, s-a gândit ea. Feramo o să mă otrăvească în mod sigur cu ricină disimulată în sare. Sau o să-mi dea să mănânc din capra otrăvită a lui O'Reilly. Sau o să incendieze camera cu acetilenă şi o să mă ardă de vie.

— Încântător. Unde? a întrebat ea cu voce plăcută.

— În apartamentul domniei sale, a zis băiatul şi i-a făcut cu ochiul.

Olivia s-a străduit să nu se cutremure de scârbă. Îi repugnau profund indivizii care făceau cu ochiul.

— Mulţumesc, a zis ea aproape în şoaptă. Nu era prea sigură dacă e cazul să-i dea bacşiş, dar s-a hotărât că e mai bine să greşească prin generozitate decât altfel, aşa că i-a întins o bancnotă de cinci dolari.

— O, nu, nu, a zis băiatul şi a zâmbit. Noi nu credem în bani aici.

Da, vezi să nu.

A fost minunat să facă în sfârşit un duş ca lumea: duşul era ultramodern, cu un cap de crom cât o farfurie, din care apa se revărsa fie ca ploaia, fie în jet viguros. Nu

s-a grăbit, s-a spălat pe cap cu produse de lux, s-a săpunit, s-a limpezit şi s-a dat cu cremă, după care s-a înfăşurat într-un minunat halat crem şi s-a îndreptat, în papuci, pe podeaua de lemn către balcon, unde şi-a dat pe glezne şi încheieturile mâinilor cu spray contra ţânţarilor, în speranţa că sprayul va avea acelaşi efect şi împotriva răpitorilor şi a islamiştilor care asasinează tineri scafandri.

Se lăsase deja întunericul, iar jungla era plină de orăcăit de broaşte şi ţârâit de greieri. De-a lungul cărării care ducea spre ocean fuseseră aprinse torţe, albastrul piscinei se întrezărea printre palmieri, iar aerul era încărcat de mireasma iasomiei şi a florilor de frangipan. Arome îmbătătoare veneau dinspre restaurant, laolaltă cu sunet de voci mulţumite. Nu e decât faţa seducătoare a răului, şi-a zis ea şi a pornit decisă înapoi spre cameră, ca să scoată detectorul de microfoane disimulat în calculatorul de buzunar cumpărat de la magazinul de pe Sunset Boulevard.

L-a scos din valiză uşor surescitată, după care a rămas cu ochii la el, încruntată. Nu mai ţinea minte instrucţiunile. Se hotărâse să arunce ambalajul tuturor echipamentelor ei de spionaj, ca să le protejeze destinaţia de ochi străini, dar nu ţinuse cont de evidenta eroare a acestei acţiuni, şi anume că în acest fel rămânea fără instrucţiuni. Şi-a amintit vag că trebuie să introduci un cod prestabilit. Ea folosea întotdeauna 3637, adică vârsta pe care o avuseseră părinţii ei când muriseră. A introdus codul: nimic. Poate că trebuia să deschidă mai întâi aparatul? A apăsat pe ON, apoi a introdus 3637, după care a dat cu el ocol camerei:

nimic. Fie nu era niciun microfon acolo, fie nenorocitul ăsta de aparat nu funcţiona.

A fost momentul în care au lăsat-o nervii. Prea multe se adăugaseră stresului acumulat de-a lungul întregii zile, şi s-a pomenit azvârlind cu patimă micul calculator de buzunar până-n cealaltă parte a camerei, de parcă el se făcuse vinovat pentru toate: pentru capul lui Dwayne, pentru Morton C, pentru domnişoara Ruthie, pentru violatorul subacvatic cu mască, pentru slinoşeala ciudată de pe deal, pentru răpirea ei, pentru tot şi toate. S-a închis în şifonier şi s-a ghemuit cu spatele proptit în uşă.

A auzit deodată un slab ţiuit intermitent. A deschis uşa şifonierului şi s-a târât spre calculator. Funcţiona. Micul ecran se aprinsese. Olivia s-a simţit invadată de un val de afecţiune faţă de micuţul dispozitiv. Nu calculatorul de buzunar-detector-de-microfoane era de vină. Făcea şi el ce putea. A introdus din nou codul. Aparatul a început să vibreze uşor. S-a ridicat surescitată în picioare şi a început să se preumble prin cameră, ţinând calculatorul înaintea ei ca pe un detector de metale. Nu-şi amintea cum îţi dai seama că ai găsit un microfon. Aparatul a ţiuit din nou, de parcă se străduia să o ajute. Asta e! Tiuia dacă dădea de ceva şi vibra tot mai intens când te apropiai de microfon. A încercat să-l apropie de prize: nimic. Nu era niciun jac de telefon. A încercat la lămpi: nimic. Pe urmă a simţit cum vibraţia se modifică. Asta a condus-o la o măsuţă din lemn cu un ghiveci în mijlocul ei, din care se înălţa un cactus dolofan. Calculatoraşul mai să-i sară de tot din palmă, excitat la maximum de propria-i realizare. Olivia a încercat

să se uite sub masă, dar era un obiect de mobilier masiv, ca o cutie. Să despice cactusul cu cuţitul? I-ar plăcea foarte mult. Olivia nu putea să sufere cactuşii. Plantele cu ţepi aduceau ghinion. Dar nici nu era bine să distrugă ceva viu. Şi, oricum, cine şi ce putea să audă în camera ei? Cu cine avea ea de gând să vorbească? A ţintit cu privirea planta cea mică şi dolofană. Poate conţinea şi o cameră de luat vederi? A deschis valijoara, a scos din ea un pulover negru subţire, s-a prefăcut că are de gând să-l îmbrace şi că se răzgândeşte, apoi l-a aruncat cu un gest neglijent pe masă, acoperind cactusul.

Era şapte fără douăzeci. A decis că nu are nimic de pierdut dacă arată bine. O fată într-o situaţie de criză trebuie să se descurce cu puţinele resurse care-i stau la îndemână. Şi-a uscat părul şi, privindu-se în oglindă, şi l-a aruncat pe spate în stilul acelei enervante Suraya, şi a murmurat provocator: „Îmi face părul mai strălucitor şi mai uşor de pieptănat!” Combinaţia de apă de mare, soare şi rămăşiţe de vopsea roşie îi făcuse părul blond, cu diverse nuanţe minunate. Şi pielea ei prinsese un bronz uşor, foarte plăcut, în pofida loţiunii pe care şi-o aplicase. Nu a avut nevoie de mult machiaj, doar puţin fond de ten, să nu i se vadă nasul roşu. Şi-a pus o rochiţă uşoară, neagră, sandale şi câteva bijuterii, apoi s-a analizat în oglindă. Per ansamblu, efectul general era bunicel, a decis ea, cel puţin pentru sfârşitul unei asemenea zile de rahat.

— OK, Olivia, treci la acţiune, a zis ea cu un aer macabru, după care şi-a acoperit rapid gura cu palma, îngrijorată că vorbele-i fuseseră auzite de cactus.

În seara asta trebuia să dea un adevărat spectacol. Trebuia să fie femeia pe care o dorea Feramo. Trebuia să se mintă pe sine însăşi că nu se sărutase cu niciun tânăr făţarnic blond, cu ochi cenuşii, că nu văzuse niciun cap lipsit de trup, că nu ştia nimic despre legătura dintre bombele Al-Qaeda şi acetilenă şi că nu auzise vreodată cuvântul „ricin”. Putea ea să facă aşa ceva? Avea să fie cam ca „nu pomeni de război” când stai de vorbă cu un neamţ. „Vrei, te rog, să-mi dai un pic de ricină?” sau „Se mănâncă mult ricin în Insulele Bay, aşa e?”

A început să chicotească. Doamne sfinte, chiar devenise isterică? Ce era pe punctul să facă? Era pe punctul să ia cina împreună cu un otrăvitor. Mintea a pornit să-i lucreze frenetic, în încercarea de a-şi aminti strategii antiotrăvire de prin filme: să schimbe paharul, să nu mănânce decât din aceeaşi oală cu gazda. Dar dacă mâncarea venea gata pusă în farfurii? A înţepenit o clipă, după care s-a întins pe podea, repetând întruna: „Intuiţia îmi e lumina călăuzitoare; îmi stăpânesc isteria şi imaginaţia hiperactivă”. Tocmai începuse să se calmeze, când s-a auzit un bubuit ca de tunet în uşă. O, nu, o, nu. Au venit să mă ia şi să mă lapideze, a gândit ea, a sărit în picioare, şi-a pus sandalele şi a ajuns la uşă exact în clipa în care bătaia maniacă se făcea auzită din nou.

O doamnă scundă şi dolofană cu un şorţuleţ alb stătea în prag.

— Vreţi eu făcut pat? a întrebat ea cu un zâmbet matern.

Pe când doamna dădea să intre în cameră, băiatul de

serviciu s-a iţit în uşă, în spatele ei.

— Domnul Feramo e gata să vă primească, a zis el.

Pierre Feramo stătea pe o canapea, rezemat de spetează, cu mâinile încrucişate în poală, cu un aer de putere ţinută sub control. Purta îmbrăcăminte lejeră, bleumarin. Ochii lui frumoşi o priveau languros şi impasibil de sub sprâncenele delicat arcuite.

— Mulţumesc, s-a adresat el băiatului de serviciu şi l-a expediat cu un gest.

Olivia a auzit uşa închizându-se în urma lui şi a înţepenit când a recunoscut sunetul cheii răsucite în broască.

Apartamentul lui Feramo era somptuos, exotic, luminat în întregime cu luminări. Pe podea se întindeau covoare orientale, pe pereţi tapiserii sofisticate, iar în aer plutea un uşor miros de fum de tămâie, care i-a reamintit brusc timpul petrecut în Sudan. Feramo continua să o privească cu aerul acela înfricoşător. Olivia a intuit instinctiv că trebuie să preia controlul.

— Bună, a zis ea cu un aer voios. Îmi pare foarte bine să te revăd.

În lumina aceea tremurătoare, Feramo aducea cu Omar Sharif în Lawrence al Arabiei când i se suia sângele la cap.

— Ai aici un apartament minunat, a continuat ea şi s-a străduit să privească admirativ împrejur, dar în ţara noastră politeţea cere să te ridici în picioare când îţi vine un musafir, mai ales dacă l-ai răpit.

Pe chipul lui a trecut o vagă nedumerire, înlocuită rapid cu o privire de gheaţă. Of, naiba să te ia, morocănos nenorocit, a gândit ea. Pe masa din faţa ei se aflau o sticlă de şampanie Cristal într-o frapieră de argint, două pahare cu picior lung şi o tavă cu antreuri. Masa, după cum a observat ea cu interes, era exact ca aceea din camera ei, inclusiv cactusul postat drept în mijloc.

— Astea arată foarte drăguţ, a zis ea cu ochii la paharele de şampanie, după care s-a aşezat şi i-a adresat un zâmbet cuceritor. Vrei să te servesc eu?

Trăsăturile lui Feramo au părut să se îmblânzească preţ de o secundă. Olivia a realizat brusc că se comportă ca o soţie din nordul Angliei la un party organizat de preotul paroh, dar trucul părea să aibă efectul dorit. Pe urmă însă expresia lui s-a schimbat şi a fixat-o din nou cu privirea aceea feroce, ca o pasăre de pradă iritată. OK, s-a gândit ea, pot şi eu să joc jocul ăsta. S-a aşezat pe un fotoliu şi s-a holbat la el. Dar, din păcate, ceva din concursul ăsta ad-hoc de fixare reciprocă a început să-i gâdile simţul umorului. A simţit cum o umflă râsul, cum i se porneşte de undeva din stomac, şi în cele din urmă a izbucnit în hohote, şi-a dus mâna la gură, dar a continuat să se scuture într-o criză nestăvilită de râs.

— Ajunge, a tras el un răget şi a sărit în picioare, ceea ce a făcut-o să râdă şi mai tare.

O, Doamne, chiar că o făcuse latră. Trebuia neapărat să înceteze. A inspirat adânc, s-a uitat în sus la el, dar s-a pornit mai abitir pe râs. O dată ce găseşti ceva teribil de amuzant şi trebuie să te stăpâneşti cu orice preţ, eşti

terminat. E ca atunci când te prinde chicoteala în biserică sau la o adunare şcolară. Până şi gândul că el o să tragă o sabie şi o să-i taie capul i s-a părut grozav de amuzant, imaginându-şi cum i s-ar rostogoli căpăţâna pe covor chicotind în continuare, în vreme ce Feramo ar urla în direcţia ei.

— Iartă-mă, iartă-mă, a spus ea, şi-a revenit puţin şi şi-a pus ambele palme peste gură şi nas. OK, OK.

— Se pare că îţi place să te bucuri de viaţă.

— Păi, şi tu te-ai bucura după ce abia ai fi scăpat cu viaţă de trei ori într-o singură zi.

— Scuzele mele pentru modul în care s-a comportat Alfonso pe iaht.

— Mai-mai să omoare nişte turişti în apă. Gura lui Feramo s-a strâmbat într-o grimasă cam ciudată.

— Din cauza nenorocitei de ambarcaţiuni. Tehnologia occidentală, cu toată reclama care i se face, a fost concepută numai ca să facă arabii de râs.

— O, nu fi aşa de paranoic, Pierre, a zis ea pe un ton degajat. Nu cred că ăsta a fost obiectivul prioritar urmărit în conceperea ambarcaţiunilor moderne cu motor. Ei, şi tu ce mai faci? îmi pare bine să te văd.

El a privit-o cam dezorientat.

— Hai să rostim un toast! a zis el şi a întins mâna spre sticla de şampanie.

Ea l-a privit şi a atins cu degetele acul de pălărie disimulat în rochie, în timp ce se străduia să-şi dea seama ce se petrece. Avea acum cea mai bună şansă să-l îmbete şi să afle ce pune la cale. S-a uitat prin cameră: pe biroul lui

se afla un laptop închis.

Feramo părea să-şi dorească cu disperare să deschidă sticla de şampanie Cristal, dar avea probleme cu dopul. Era clar că nu avea cine ştie ce antrenament în deschiderea sticlelor de şampanie sau în alte aiureli de genul ăsta. Olivia s-a pomenit stând acolo şi privindu-l cu un zâmbet încurajator încremenit pe faţă, ca atunci când aştepţi ca un bâlbâit să rostească în sfârşit următorul cuvânt. Dopul a ţâşnit inopinat spre tavan, şampania i s-a revărsat pe mână, pe masă, pe şervet, pe cactus şi antreuri. De pe buzele lui a izbucnit o înjurătură bizară şi s-a apucat să înhaţe diversele obiecte de pe masă şi să le răstoarne.

— Pierre, Pierre, Pierre, a zis ea şi a început să înmoaie un şervet în Cristalul revărsat. Linişteşte-te. Totul e în regulă. O să iau eu toate astea… a continuat ea, a luat paharele şi s-a îndreptat spre bar… şi le clătesc, aşa că totul o să arate foarte bine. Ooo, superbe pahare. Le-ai cumpărat cumva de la Praga?

A continuat să pălăvrăgească întruna în timp ce spăla paharele cu apă caldă, le clătea bine şi le ştergea.

— Ai dreptate, a zis el. Sunt din cristal fin de Boemia. Eşti, evident, o cunoscătoare în domeniul frumosului. Ca şi mine, de altfel.

Când a auzit una ca asta, pe Olivia mai că a pufnit-o din nou râsul. Cert lucru, mintea unui arab putea fi la fel de aiurită ca un program de teleshopping.

A pus la loc paharele pe masă şi s-a asigurat că paharul care fusese în faţa lui Feramo era acum în faţa ei.

L-a urmărit cu atenţie, pândindu-i gesturile ca să surprindă ceva din atitudinea unui otrăvitor înveterat, dar n-a văzut decât înfrigurarea alcoolicului pe cale să-şi bea primul pahar al zilei.

— Hai să toastăm, i-a zis el şi i-a întins paharul, în cinstea revederii noastre.

Feramo a privit-o o clipă cu seriozitate, după care a dat paharul pe gât ca un cazac la concursul băutorilor de votcă.

Îşi dă oare seama că nu aşa se bea şampania? s-a întrebat ea. Gestul îi amintea de mama lui Kate, o femeie care fusese toată viaţa abstinentă şi care, dacă turna cuiva un pahar de gin şi tonic, umplea paharul aproape până la buză cu gin curat şi abia dacă adăuga un strop de tonic.

— Hai să mâncăm. Avem multe de discutat. El s-a ridicat să o conducă spre terasă, iar ea a golit iute paharul în ghiveciul cu cactus. Odată ajunşi pe terasă Feramo i-a tras scaunul, ca un chelner. Ea se aştepta ca el să i-l şi împingă la loc, tot ca un chelner, dar s-a înşelat şi s-a aşezat pe aer, aşa că a căzut grămadă pe podea. I-a venit din nou să râdă, dar s-a uitat în sus la el şi a văzut intensitatea umilinţei şi mâniei lui.

— Nu face nimic, Pierre. Nu face nimic.

— Cum adică?

Se uita în jos la ea cu un aer poruncitor, iar ea şi l-a imaginat la comanda unui batalion de mujahedini pe undeva prin munţii Afghanistanului, preumblându-se printre prizonieri, cu furia ţinută sub control, zburându-le apoi brusc creierii cu mitraliera.

— Adică e amuzant, a zis ea cu fermitate, s-a ridicat în picioare şi a observat, spre uşurarea ei, că el se grăbeşte să-i vină în ajutor. Adică, oricât te-ai strădui să faci totul perfect, ceva nu merge şi e cu atât mai amuzant. Lucrurile nu trebuie să fie neapărat perfecte.

— Deci, totul e-n regulă? a întrebat el şi un mic zâmbet ştrengăresc i s-a ivit în colţul gurii.

— Da, a zis ea, totul e-n regulă. Aşa, acum o să mă aşez pe scaun, nu sub scaun, şi o să începem din nou conversaţia.

— Îmi cer scuze – întâi şampania, acum treaba asta…

— Şşş, l-a liniştit ea. Stai jos. Nici că puteai găsi un fel mai bun de a mă face să mă simt în largul meu.

— Serios?

— Serios, a zis ea, gândindu-se: Acum nu trebuie să-mi mai fac griji la fiecare înghiţitură

—)

că o să mă otrăveşti. Eram intimidată când am venit aici. Acum însă ştiu că suntem amândoi nişte simple fiinţe umane, deci n-are rost să ne prefacem că am fi superrafinaţi şi perfecţi, şi ne putem simţi bine împreună.

El i-a luat mâna şi i-a sărutat-o pătimaş. Ai fi zis că un element anume din persoana ei acţiona în calitate de catalizator în declanşarea acestor stări. Schimbările astea bruşte de comportament ei nu i se păreau câtuşi de puţin logice. Omul era, clar, un tip primejdios. Dar ea nu prea avea de ales. Poate dacă juca după ureche şi-şi asculta doar instinctul, reuşea să păstreze controlul asupra situaţiei. Mai ales dacă ea rămânea trează şi Feramo se

îmbăta.

— Eşti cea mai minunată femeie din lume, a zis el cu o expresie aproape nefericită.

— De ce? a întrebat ea. Pentru că mă pricep să spăl pahare?

— Pentru că eşti bună la suflet. Olivia s-a simţit foarte prost.

El a dat pe gât încă un pahar, s-a lăsat pe spetează şi a tras un pumn zdravăn în clopoţelul pentru personalul de serviciu. Imediat, cheia s-a răsucit în broască şi trei chelneri şi-au făcut apariţia cu vase pline de mâncare pe braţe.

— Lăsaţi-le, lăsaţi-le, a lătrat Feramo, iar ei s-au răsucit pe călcâie, evident îngroziţi. Mă ocup eu de restul.

Chelnerii au aşezat recipientele pe masă şi s-au năpustit spre ieşire, aproape călcându-se în picioare în graba lor.

— Ei, a zis Feramo şi şi-a despăturit şervetul, sper că-ţi va plăcea mâncarea din această seară. E considerată o adevărată delicatesă în ţara mea.

Ea şi-a înghiţit anevoie nodul din gât.

— Ce e? a zis ea.

— Capră cu sos curry.

— Mai vrei puţin vin? a întrebat Pierre. Am un St-Estephe din 82 care cred că merge foarte bine la capră.

— Perfect.

Un smochin într-o jardinieră era plasat foarte convenabil lângă ea. El s-a întors să aleagă o sticlă, iar ea a aruncat rapid carnea de capră înapoi pe platou şi a golit

paharul în ghiveci.

— …şi un Puligny-Montrachet la desert.

— E vinul meu preferat, a murmurat ea languros.

— Şi, cum spuneam, a zis el şi a turnat vinul încă înainte de a se aşeza pe scaun, separarea aspectului fizic de cel spiritual reprezintă sursa problemelor lumii occidentale.

— Hmm, a zis Olivia. Dar întrebarea mea e: dacă ai un regim religios, care urmează ordinele unei zeităţi în locul cursului firesc al unei evoluţii democratice, ce anume îl poate opri pe vreun descreierat să pună mâna pe putere, spunând că asta e voinţa divină, pentru a cheltui toţi banii de mâncare ai ţării pe optsprezece palate pentru propria persoană?

— Partidul Baas, al lui Saddam Hussein, nu a fost un exemplu de regim religios.

— Nici nu zic că a fost. Am pescuit şi eu un exemplu aşa, din senin. Mă întrebam doar cine decide care este voinţa divină.

— Stă scris în Coran.

— Dar scrierile sfinte pot fi interpretate în fel şi chip. Înţelegi tu, un om poate să urmeze porunca „să nu ucizi”, în timp ce altul să prefere „ochi pentru ochi”. Nu-mi închipui că tu crezi că e în regulă să ucizi în numele religiei.

— Eşti pur şi simplu pedantă. Adevărul nu are nevoie de interpretări sofisticate. El e limpede ca şi soarele care răsare deasupra deşertului. Eşecul culturii occidentale este evident în fiecare clipă se vede în oraşe, în mass

media, în mesajele pe care le transmite lumii întregi: aroganţă, prostie, violenţă, teamă, urmărire bezmetică a materialismului golit de valoare, adoraţie oarbă a celebrităţii. Aminteşte-ţi de oamenii pe care i-am cunoscut amândoi la Los Angeles lascivi, cinici, găunoşi, dând toţi năvală să se înfrupte din tot soiul de promisiuni de bogăţie şi faimă aşa cum dau lăcustele năvală să se înfrupte din sorg.

— Mi s-a părut că îţi face plăcere compania lor.

— Îi dispreţuiesc.

— Atunci, de ce le oferi slujbe?

— De ce le ofer? Oh, Olivia, tu nu eşti ca ei, aşa că nu înţelegi.

— Încearcă să-mi explici. De ce te tot înconjuri de chelneriţe şi gardieni şi scafandri şi surferi care vor cu toţii să fie actori şi actriţe, dacă într-adevăr îi dispreţuieşti?

El s-a aplecat spre ea şi şi-a trecut foarte încet un deget pe gâtul ei. Mâna ei a înţepenit pe acul de pălărie.

— Tu nu eşti ca ei. Tu nu eşti lăcustă, tu eşti o vulturiţă.

S-a ridicat şi s-a dus în spatele ei. A început să o mângâie pe păr, ceea ce i-a făcut pielea de găină.

— Tu nu eşti ca ei, aşa că trebuie să fii capturată şi îmblânzită până nu vei mai dori decât să te întorci la singurul tău stăpân. Tu nu eşti ca ei, a şoptit el cu gura drept în gâtul ei, şi de aceea nu eşti o fiinţă lascivă.

Brusc, i-a înfăşurat părul în jurul pumnului şi i-a smucit capul pe spate.

— Sau aşa eşti? Eşti dispusă să accepţi avansurile unui alt bărbat, sărutările lui furişate în întuneric?

— Of, termină odată, a zis ea şi şi-a îndepărtat capul de el. Ce naiba i-a apucat pe toţi bărbaţii de pe insula asta? Sunteţi toţi nebuni de legat. Suntem în mijlocul cinei. Fii amabil şi încetează comportamentul ăsta bizar, stai jos şi explică-mi ce vrei să spui.

El a tăcut, cu mâna tot în părul ei.

— Ei, gata, Pierre, nu suntem în părculeţul de lângă şcoală. Nu e nevoie să mă tragi de păr ca să-mi pui o întrebare. Şi acum, hai, fii om de-nţeles, ia loc pe scaun şi să servim desertul.

El a ezitat din nou. Se învârtea în jurul mesei ca o panteră.

— De ce nu ai venit la mine aşa cum mi-ai promis, mica mea vulturiţă, saqr a mea?

— Pentru că nu sunt o vulturiţă, ci o ziaristă profesionistă. Scriu un articol despre scufundările de agrement. Nu pot să adun material pentru articol dacă dau imediat buzna în cel mai luxos hotel din Insulele Bay.

— Şi e necesar şi să ai de-a face cu instructorii locali de scufundări?

— Bineînţeles.

— De fapt, a zis el pe un ton de gheaţă, cred că îţi dai seama perfect la cine mă refer, Olivia. Mă refer la Morton.

— Pierre, cred că eşti la curent cu faptul că la o petrecere unde se serveşte rom şi cocaină din belşug, băieţii occidentali au adesea obiceiul să încerce să sărute fetele. În ţara noastră, asta nu e o fărădelege pentru care

trebuie să fii lapidat. Cel puţin eu l-am respins, a riscat ea o minciunică. Tu câte fete ai încercat să săruţi de când ne-am văzut ultima dată?

El a zâmbit dintr-odată, ca un băieţaş care îşi recapătă jucăriile după o criză de nervi.

— Ai dreptate, Olivia. Bineînţeles. Şi alţi bărbaţi îţi admiră frumuseţea, dar tu te vei întoarce întotdeauna la stăpânul tău.

Doamne sfinte, ţăcănit mai era.

— Uite ce e, Pierre. În primul rând, eu sunt o fată modernă şi nu am stăpân.

Olivia gândea foarte repede, în strădania mentală de a readuce conversaţia pe un făgaş cât de cât normal, şi a continuat:

— În al doilea rând, dacă doi oameni au de gând să formeze un cuplu, ei trebuie să împărtăşească aceleaşi valori morale, or, eu cred cu tărie că a ucide este imoral. Aşa că, dacă tu crezi altfel, e mai bine să lămurim treaba asta acum, pe loc.

— Mă dezamăgeşti. Ca toţi ceilalţi occidentali, eşti îndeajuns de arogantă ca să crezi exclusiv în propriul tău punct de vedere naiv şi mărginit. Gândeşte-te la nevoile beduinilor din deşertul dur şi nemilos. Supravieţuirea tribului trebuie să aibă prioritate în faţa vieţii unui singur individ.

— Ai fi de acord cu un atac terorist? Trebuie să ştiu.

El şi-a turnat încă un pahar de vin.

— Cine pe lumea asta preferă războiul, păcii? Dar în anumite circumstanţe, războiul devine o necesitate. Iar în

lumea modernă, modalitatea de declanşare a conflictelor armate s-a schimbat.

— Şi ai fi de acord să… a început ea, dar era evident că el se săturase de tema asta.

— Olivia! a observat el cu un aer jovial. Abia dacă te-ai atins de mâncare! Nu-ţi place?

— Încă nu mă simt total refăcută după călătoria cu iahtul.

— Dar trebuie să mănânci ceva. E obligatoriu. Altfel, îmi aduci o mare ofensă.

— De fapt, aş mai vrea puţin vin. Vrei să deschidem sticla de Puligny-Montrachet?

Trucul a prins. Feramo a continuat să bea şi Olivia să verse paharul ei în jardinieră. El a rămas lucid, cu mişcări impresionant de coordonate, dar înflăcărarea şi elocinţa i-au sporit. Iar ea a simţit că Feramo e pe punctul de a avea o izbucnire violentă. Era atât de diferit de modul în care se afişa în public, atât de diferit de omul stăpânit şi demn pe care îl cunoscuse. Ea s-a întrebat dacă nu cumva asta era consecinţa unei traume psihice, a unei adânci răni sufleteşti, aşa cum avea şi ea, şi dacă, cine ştie, nu îi murise vreunul din părinţi?

I-au revenit în minte fragmente din biografia pe care el i-o relatase. Studiase în Franţa. Făcuse nişte referiri la Sorbona, dar nu spusese nimic exact. Vorbise mai mult despre studiile de la Grasse, pe Coasta de Azur, unde deprinsese meseria de „nas” în industria parfumeriei. Petrecuse multă vreme la Cairo. Avusese un tată pe care părea să-l dispreţuiască şi de care se temea în acelaşi

timp. Nu pomenise nimic despre o mamă. Olivia întâmpinase dificultăţi în încercarea de a-l face să vorbească despre munca lui în calitate de producător de filme în Franţa. Parcă te chinuiai să-l faci pe vreunul dintre chelnerii-producători din barul de la Standard să-ţi spună care fusese ultima lor producţie. Existau, evident, mari sume de bani care se învârteau prin familia şi prin viaţa lui şi se preumblase prin toată lumea: Paris, St-Tropez, Monte Carlo, Anguilla, Gstaad.

— Ai fost vreodată în India? a întrebat ea. Mi-ar plăcea foarte mult să mă duc în Himalaya.

Tibet, Bhutan nicio ezitare –, Afghanistan. Locurile astea par virgine şi misterioase. Ai fost vreodată pe acolo?

— Păi da, în Afghanistan am fost, firește. Şi ai dreptate, e un tărâm sălbatic şi frumos şi neîmblânzit şi fioros. Ar trebui să te duc acolo, să călărim şi să vezi şi tu cum trăieşte un nomad, să înţelegi viaţa pe care am dus-o eu în copilărie şi pe care au dus-o strămoşii mei.

— Ce-ai căutat acolo?

— În tinereţe mi-a plăcut să călătoresc, cum ţi-a plăcut şi ţie, Olivia.

— Sunt sigură că nu ai călătorit chiar ca mine. A râs şi a gândit: Ei, hai, dă-i drumul. Te-ai antrenat în tabere? Te-ai antrenat pentru Oceansăpart, pentru altceva? Acum? în curând? încerci să mă implici şi pe mine?

— O, ba da. Am trăit în corturi, ca oamenii săraci. Tărâmul meu natal este ţara nomazilor.

— Sudanul?

— Arabia. Tărâmul beduinilor: amabili, ospitalieri,

simpli şi spirituali.

A tras încă un gât zdravăn de Montrachet şi a continuat:

— Omul occidental, cu apetitul lui nesăţios pentru progres, vede numai viitorul şi distruge întreaga lume în goana lui orbească după noutate şi bogăţie. Poporul meu înţelege că adevărul stă în înţelepciunea trecutului şi că bogăţia stă în puterea tribului.

Şi-a mai turnat vin, s-a aplecat spre ea şi a luat-o de mână.

— De aceea trebuie să te iau şi pe tine acolo. Şi, evident, va fi un loc nemaipomenit pentru articolul tău despre scufundări.

— O, nu, n-aş putea să fac aşa ceva. Nu. Ar trebui să conving ziarul să mă trimită.

— Dar acolo se fac scufundările cele mai grozave din lume. Sunt dealuri subacvatice şi prăpăstii de şapte sute de metri, formaţiuni de coral care se înalţă ca nişte turnuri din fundul oceanului, peşteri şi tuneluri. Vizibilitatea este inegalabilă. E un loc de-a dreptul sălbatic! Sălbatic! N-o să dai de niciun alt scafandru pe toată durata şederii.

Ceva din ultima sticlă de vin băută părea să-i fi declanşat lui Feramo pasiunea de jurnalist de călătorii pe care o purta în suflet.

— Formaţiunile de coral se înalţă pornind de la adâncimi enorme şi atrag faună marină în cantităţi incredibile, inclusiv specii foarte mari. Este o experienţă tehnicolor uluitoare: rechini, mante, baracude, ton cu dinţi de câine, peşti cu buze de câine.

— Deci, sunt o mulţime de peşti acolo! a zis ea cu voioşie.

— Iar mâine noi doi o să mergem să facem o scufundare a deux.

În niciun caz, la cât de mahmur o să fii tu mâine.

— Şi sunt condiţii bune de locuit pe acolo?

— De fapt, majoritatea scafandrilor locuiesc pe ambarcaţiuni, în largul mării. Am şi eu câteva asemenea ambarcaţiuni rezidenţiale. Dar tu, fireşte, o să ai parte de întreaga experienţă a unei vieţi de beduin.

— Sună grozav. Dar eu nu pot să scriu decât despre experienţe pe care le pot trăi şi cititorii.

— Stai să-ţi povestesc despre Suakin, a zis el. Suakin, Veneţia Mării Roşii. Un oraş din coral, pe cale de a se ruina, cel mai mare port de la Marea Roşie din secolul al XVI-lea.

După ce a ascultat încă douăzeci de minute de neîntrerupte comentarii admirative, Olivia a început să aibă impresia că rolul lui Feramo în organizaţia Al-Qaeda s-ar putea rezuma la a-şi face victimele să moară de plictiseală. A urmărit cum i se închideau pleoapele, aşa cum o mamă îşi urmăreşte copilul în încercarea de a estima momentul în care îl poate transporta în sfârşit în pătuţ.

— Hai să intrăm înapoi în casă, a şoptit ea şi l-a ajutat să se aşeze pe o canapea moale, în care el s-a afundat, cu bărbia lăsată în piept.

Ţinându-şi răsuflarea şi întrebându-se dacă are curajul să facă aşa ceva, şi-a scos pantofii şi s-a îndreptat

în vârful picioarelor spre laptop. L-a deschis şi a apăsat o tastă oarecare ca să vadă dacă era doar în stare de amorţire, ca şi stăpânul lui. La naiba. Era oprit de tot. Dacă îl pornea, era posibil să scoată ceva sunete: un clinchet sau, Doamne fereşte, chiar un piuit.

Olivia a înţepenit, pentru că Feramo a scos un oftat puternic, s-a foit pe canapea şi şi-a trecut vârful limbii peste buze, ca o şopârlă. A aşteptat până când a început iarăşi să respire regulat, apoi s-a hotărât să încerce totuşi. A apăsat tasta de pornire şi s-a pregătit să tuşească. S-a auzit un uşor huruit apoi, până să apuce ea să tuşească pentru a masca zgomotele, calculatorul a rostit cu voce feminină: „A-ha”.

Feramo a deschis ochii şi s-a ridicat în capul oaselor. Olivia a înhăţat o sticlă de apă şi s-a repezit spre el.

— A-ha, a zis ea, a-ha, o să ai o mahmureală pe cinste dacă nu bei puţină apă.

I-a ţinut sticla de apă la gură. El a clătinat din cap şi a împins-o la o parte.

— Ei bine, să nu dai vina pe mine dacă mâine dimineaţă o să ai o durere de cap îngrozitoare, a zis ea şi s-a îndreptat din nou spre calculator.

Ar trebui să bei cei puţin un litru de apă şi să iei o aspirină.

A continuat să vorbească monoton şi fără noimă, s-a aşezat la calculator şi s-a uitat prin el, străduindu-se să-şi păstreze sângele rece. Nu găsea decât iconuri şi aplicaţii. S-a uitat peste umăr. Feramo dormea adânc. A dat clic pe AOL, apoi s-a dus imediat pe „Favourites”.

S-a uitat pe primele două:

Sudori subacvatici: metode de sudură subacvatică.

Preţ tunsoare păr-nazal şi forfecuţe de unghii.

— Olivia!

Ea a sărit, la propriu, câţiva centimetri din scaun.

— Ce faci acolo?

Calm, calm. Nu uita că a tras la măsea aproape patru sticle întregi de vin.

— Vreau să văd dacă am primit vreun e-mail, a zis ea fără să ridice privirea, tastând în continuare la computer. Asta are conexiune wireless sau trebuie să-l conectezi la Internet prin dial-up?

— Pleacă de-acolo.

— Păi, dacă nu faci decât să stai pe canapea şi să dormi, a zis ea şi s-a străduit să pară posacă.

— Olivia!

Tonul lui era din nou înfricoşător.

— Oh, OK, stai aşa. Îl închid imediat, s-a grăbit ea să spună şi a ieşit de pe AOL, pentru că l-a auzit ridicându-se în picioare.

S-a întors spre el cu o expresie nevinovată pe faţă, dar el se îndrepta spre baie. Olivia s-a năpustit spre partea cealaltă a camerei, a deschis un dulap şi a văzut o mulţime de casete video, unele cu etichete scrise de mână: Lawrence al Arabiei, Premiile Oscar 2003, Academia de Patimi a domnişoarei Watson, Minunile naturii din Bay Area.

— Ce faci acolo?

— Caut minibarul.

— Nu există minibar. Nu suntem la hotel.

— Dar am crezut că ăsta chiar e hotel.

— Cred că e timpul să te întorci în camera ta. Părea că începe să realizeze cât e de beat.

Hainele îi erau mototolite şi ochii injectaţi.

— Ai dreptate. Sunt foarte obosită, a zis ea zâmbind. Îţi mulţumesc pentru cină, a fost minunată.

Dar el alerga de colo-colo prin cameră, în căutarea unui obiect, şi i-a făcut doar cu mâna.

Era de-a dreptul ruina bărbatului plin de demnitate şi vigoare de care fusese atât de atrasă la hotelul din Miami. Alcoolul e urina Satanei, a gândit în timp ce intra în camera ei. Mă întreb pe când o filială Al-Qaeda a Alcoolicilor anonimi?

Olivia a avut parte de o noapte oribilă, total lipsită de somn. Nu mâncase nimic de la prăjitura oferită de domnişoara Ruthie cu douăsprezece ore în urmă şi, cu tot luxul ei, camera nu dispunea de un minibar: nu tu ciocolată Toblerone, nu tu borcane cu unt de arahide, nu tu pachete enorme de bomboane M&M. S-a sucit şi s-a răsucit pe faţa de pernă, care părea a fi din cel mai delicat material egiptean, ţesut în trei mii de fire sau ceva de genul ăsta, dar degeaba.

La ora cinci dimineaţa s-a ridicat în capul oaselor şi s-a plesnit peste frunte. Peşteri! Al-Qaeda stătea în peşterile din Tora Bora! Feramo îi ascundea de bună seamă pe Osama Bin Laden şi pe Saddam Hussein în vreo peşteră de sub Suakin. Probabil fusese pus la punct un adevărat plan,

ca-n visurile lui Donald Rumsfeld, cu arme de distrugere în masă depozitate în grote subterane, toate etichetate frumos şi ordonat: PROPRIETATEA LUI S. HUSSEIN: VA EXPLODA ÎN 45 DE MINUTE.

În cele din urmă, pe când lumina zorilor începuse să împrăştie negura de deasupra oceanului, Olivia a aţipit şi s-a pierdut în nişte vise ciudate: trupuri decapitate în costume de scafandru, capul lui Osama Bin Laden căzând în abisul oceanului cu turbanul pe creştet şi pălăvrăgind despre butelii de cincisprezece litri, despre calităţile costumelor de scafandru din neopren, despre mecanismele daneze de distribuţie a aerului şi despre dispozitivele australiene de scufundare rapidă.

Când s-a trezit, Olivia a dat de lumina puternică a soarelui, a auzit ciripitul păsărilor tropicale şi a simţit împunsăturile foamei. În aer plutea aroma aceea bogată şi umedă, asociată de regulă în mintea tuturor cu vacanţa. Şi-a pus halatul de baie şi papucii şi a ieşit pe balcon. Era o dimineaţă de duminică perfectă, cu un cer aproape cu desăvârşire senin. Simţea în nări miros de mic dejun.

Olivia a urmat plăcuţa care promitea să te conducă spre CLUBHOUSE şi a ajuns la un tiki-bar, unde un grup de tineri frumuşei râdeau şi glumeau unii cu alţii. A ezitat, simţindu-se ca o fetiţă la o şcoală nouă, după care a recunoscut o voce familiară de cum să-i spună, fată din Valley?

— Păi, mă-nţelegi tu, cu cât mă aleg mai mult zilele astea decât înainte?

Era Kimberley, cu un vraf enorm de clătite în farfurie,

pe care le împungea anemic cu furculiţa şi pe care nu părea câtuşi de puţin interesată să le mănânce. Olivia s-a abţinut cu greu să nu se repeadă spre grupul de tineri.

— Kimberley! i s-a adresat ea pe un ton vesel şi s-a năpustit drept în mijlocul grupului. Ce bine-mi pare să te revăd. Cum merge filmul? De unde ai luat clătitele alea?

A mâncat ca un purcel, ca niciodată în viaţa ei. A înfulecat o omletă cu şuncă, trei clătite cu banane şi sirop de arţar, o brioşă cu afine, trei prăjituri cu banane, a băut două pahare cu suc de portocale, trei cappuccino şi un pahar de Bloody Mary Pe când mesteca plină de încântare, a salutat o mulţime de figuri cunoscute din Miami şi Los

Angeles. În afară de Kimberley, l-a văzut şi pe Winston, frumosul instructor negru de scufundări care reuşise, din fericire, să scape din carnagiul de pe Oceansăpart –, pe Michael Monteroso, tehnicianul facial, şi pe Travis, actorul/scriitorul/expertul în lifestyle, cu ochii lui de lup. Îşi afişau cu toţii la bar şi la piscină superbele trupuri unse cu loţiuni şi bine lucrate. Olivia era convinsă că aici era o tabără de recrutare; era varianta Al-Qaeda a taberei de la Butlins1. Winston era întins pe un şezlong şi conversa în gura mare cu Travis şi Michael Monteroso, care stăteau la bar.

— Şi zici că era în anul în care a purtat rochia aia Valentino vintage, cu dungă albă? a întrebat Winston.

— Nu, aia a fost la decernarea Oscarurilor, a zis Michael cu un aer superior. La Golden Globes era îmbrăcată în rochia Armâni bleumarin. Când a ţinut speech-ul acela despre „iubit” „Toată lumea are nevoie de

un iubit, care să te întrebe: «Cum ţi-a mers azi, draga mea?» Benjamin Bratt joacă rolul ăsta în viaţa mea”.

— Da, şi şase săptămâni mai târziu s-au despărţit.

— Mă ocupam de securitate la premiera filmului Oceans Eleven şi tocmai mă gândeam: zău că nu pot să-i cer Juliei Roberts să-şi deschidă poşeta când colo, şi-a deschis-o chiar ea şi mi-a arătat-o din proprie iniţiativă.

— Te mai ocupi şi acum de aşa ceva? a întrebat Travis, cu o lucire de gheaţă în ochii lui de lup.

— Nu, am renunţat, l-a repezit Winston. Dar tu mai conduci dubita pentru firma aia din sudul Los Angeles-ului?

1. Staţiune de odihnă pentru cei cu venituri modeste.

— Nu.

— Credeam că o faci şi acum, a zis Michael.

— Păi, cum să spun, doar cu juma de normă.

— Despre ce firmă e vorba? a întrebat Olivia.

— Să cum să spun, nimic important. Travis părea cam drogat:

— E o treabă cam de rahat, dar se pot face bani buni. Dacă lucrezi în Chicago, să zicem, sau în Michigan, şi dormi în dubită, poţi să aduni banii de diurnă şi de ore suplimentare, dar, mă-nţelegi, banii buni se duc întotdeauna la tipii mai vechi în branşă.

— Cum se numeşte firma? a întrebat ea şi i-a părut rău instantaneu că întrebase. Prea suna a întrebare de ziarist sau de poliţist. Din fericire, Travis-actorul părea prea dus cu pluta ca să observe.

— Firma de securitate? Carrysure.

A căscat, s-a ridicat de pe scaunul lui şi s-a dus la o masă de lângă un palmier, unde mai multe luminări ardeau într-un soi de gigantică sculptură în ceară. Şi-a vârât un joint pe jumătate consumat în gură, l-a reaprins şi a început să se joace cu ceara, modelând-o în diverse forme ciudate şi fanteziste.

— Ce face? a întrebat Olivia în şoaptă. Michael Monteroso şi-a dat ochii peste cap.

— Sculptează în ceară, a zis el. Îl ajută să-şi folosească creativitatea.

Olivia a aruncat o privire în spatele lui şi s-a înecat. Morton C. tocmai trecea pe lângă bar, cu costumul de scafandru rulat până la brâu, cu o musculatura cât toate zilele. Avea câte o butelie de oxigen pe fiecare umăr şi era urmat de doi tineri oacheşi, cu înfăţişare de arabi, cu veste şi cu aparate de distribuţie a aerului în mâini.

— Am fost la Oscaruri în anul acela, a zis Kimberley. Am fost umplutură. Am stat chiar în spatele lui Jack Nicholson.

Olivia a văzut că Morton C. a observat-o şi că şi-a mutat furios privirea. Ticălos duplicitar. Nici prin cap să nu-i treacă vreodată că-şi va mai croi în vreun fel drum spre bunăvoinţa ei. Şi-a scos miniaparatul de fotografiat de la încheietura mâinii şi a făcut pe furiş câteva poze.

— Serios? a făcut Winston. Adică ai fost una dintre acele persoane care se aşază pe scaun în vreme ce staruri ca Halle Berry se duc la toaletă?

Olivia i s-a adresat lui Michael, cu un gest în direcţia lui Morton, care se îndepărta.

— Ala cine e? a şoptit ea.

— Blondul? Păi, un fel de instructor de scufundări.

— Tata mi-a făcut rost de angajamentul ăsta, pentru că se ocupa de lumini pentru spectacol, spunea Kimberley cu mândrie. A doua oară când am fost acolo i-am ţinut locul Shakirei Câine, dar ea, cum să spun, s-a dus la toaletă numai în timpul pauzei. Dar anul trecut am stat în rândul întâi pe întreaga durată a primei părţi.

— L-a văzut cineva pe Pierre?

— Alfonso zicea că o să vină, mă-nţelegi, să ia prânzul cu noi, sau o gustare, mă rog, aşa ceva. Ia te uită! Vine Alfonso. Bună, frate. Hai să bei un pahar cu noi.

Silueta ca de trol a lui Alfonso, fără cămaşă, se îndrepta spre ei. Olivia a simţit că i se face greaţă la vederea spinării foarte păroase.

— Cred că mă duc să înot puţin, a zis şi a început să se teamă, în clipa când s-a ridicat de pe scaun, că o să fie trasă îndărăt de greutatea clătitelor îngurgitate.

*

A sărit în apa limpede, a început să înoate viguros, şi-a ţinut răsuflarea cât a putut de mult şi a ieşit la suprafaţă o sută de metri mai încolo. Câştigase cândva o cursă şcolară de înot subacvatic, în staţiunea Worksop Baths, înainte ca acest sport să fie interzis pentru că cineva ameţise. A ieşit la suprafaţă, şi-a dat părul pe spate ca să nu arate chiar ca naiba, s-a scufundat din nou şi a înotat cât a putut de mult, de-a lungul ţărmului, ca să cerceteze mai bine debarcaderul. Apa era mai întunecată şi mai vălurită aici; se apropiase de întinderea bătută de vânt a

oceanului. A început să înoate mai rapid, până a trecut de partea cealaltă a debarcaderului. Nu părea folosit. Un gard înalt, cu sârmă ghimpată deasupra, bloca accesul spre hotel. Se vedeau nişte butelii de oxigen şi o magazie de depozitare aproape de ţărm, precum şi o placă de surf, care părea tăiată în două.

Dincolo de debarcader se întindea o plajă vastă, bătută de vânt, de care se spărgeau valuri cu creste albe. Două sute de metri mai încolo era ancorată o bărcuţă legănată de valuri. Un scafandru care stătea pe bancheta din spate a bărcii a sărit în apă, urmat de alţi trei. Ea s-a scufundat din nou şi a pornit înot către ei. Când a ieşit din nou la suprafaţă, ultimul dintre cei patru începuse deja să coboare spre adânc. Olivia a crezut că vor lipsi multă vreme şi s-a îndreptat spre debarcader, dar, privind în spate, a constatat, spre surprinderea ei, că toţi patru ieşiseră deja la suprafaţă aproape de ţărm. I s-a părut cunoscut felul în care stăteau aşa, în aşteptare, ca nişte foci. Apoi unul dintre ei a început să înoate rapid spre un val şi s-a urcat pe o placă. Surferi! A privit fascinată cum au urmărit valul împreună şi cum s-au lansat pe partea lui interioară, plutind în zigzag. Au aterizat şi au râs laolaltă, după care s-au îndreptat spre debarcader. Brusc, unul dintre ei a văzut-o pe Olivia şi a arătat spre ea.

Olivia s-a scufundat vreo doi metri sub apă şi s-a îndreptat spre digul din beton. Simţea că-i explodează plămânii, dar a continuat să înoate până a trecut de partea cealaltă, după care a ieşit, gâfâind, la suprafaţă. Surferii nu se mai zăreau pe nicăieri. S-a scufundat din nou şi a

înotat spre staţiune până când apa a devenit mai calmă, caldă şi albastră şi s-a aflat din nou deasupra fundului nisipos, la adăpostul golfului.

A ieşit, uşurată, la suprafaţă şi s-a întors pe spate, în efortul de a-şi recăpăta răsuflarea. A zărit în apropiere o plută. Olivia a înotat într-acolo, s-a ridicat şi s-a urcat pe ea.

Era o plută foarte frumoasă. Avea suprafaţa albastră – exact tipul de plută din piscina de la Los Angeles. S-a întins pe ea, şi-a recăpătat răsuflarea şi a privit bolta pe care se zărea deja luna. S-a relaxat, simţind cum soarele îi încălzeşte pielea, cum pluta se leagănă alene pe valuri şi cum apa loveşte uşurel partea ei laterală.

A fost trezită brusc din visarea ei cu ochii deschişi. O mână i s-a aşezat cu fermitate peste gură. Instinctiv, Olivia a scos acul de pălărie din bikini şi l-a implântat adânc în braţul care o ţinea, iar acesta s-a retras uşor din cauza surprizei şi a slăbit strânsoarea un timp suficient pentru ca ea să se elibereze.

— Nu mişca.

Olivia a recunoscut vocea.

— Morton, ce-i cu tine? Te-ai uitat la prea multe filme de acţiune?

S-a întors cu faţa spre el şi s-a pomenit, pentru prima dată în viaţa ei, cu privirea ţintă într-o ţeavă de pistol. Era de-a dreptul bizar. Se întrebase uneori cum este senzaţia asta, iar acum, când o păţea, senzaţia era de realitate cu susul în jos. E exact ca într-un film i-a trecut prin cap –, era cam ca atunci când priveşti un peisaj minunat şi te

gândeşti că arată ca într-o vedere.

— Ce-a fost în acul ăla?

Ochii lui cenuşii erau reci ca gheaţa, plini de răutate. Stătea proptit cu un cot pe plută, cu arma îndreptată în continuare spre ea.

— Chestia asta n-are cum să tragă, a zis ea. A fost în apă.

— Aşază-te pe burtă. Foarte bine. Şi acum, a zis el şi s-a aplecat înainte ameninţător ce-a fost în nenorocita aia de seringă?

Era speriat. I se citea asta limpede în ochi.

— Morton, a zis ea cu fermitate, e doar un ac de pălărie. Călătoresc singură. M-ai speriat. Mă sperii şi mai mult în clipa de faţă. Dă arma aia la o parte.

— Dă-mi acul.

— Nu. Dă-mi arma.

El i-a înfipt cu brutalitate ţeava în ceafă şi i-a smuls acul cu cealaltă mână.

— Ce faci tu acum e foarte nepoliticos. Cred că-ţi dai seama că aş putea să mă ridic în picioare şi să ţip.

— N-ai apuca să ţipi, că nimeni nu te-ar mai găsi vreodată. Ce mama dracului e ăsta? a întrebat el cu ochii la ac.

— E un ac de pălărie. E un vechi truc de-al mamei, m-a învăţat să mă apăr cu ajutorul lui de potenţiali violatori.

El a clipit nedumerit, după care a râs scurt.

— Ac de pălărie! Asta-i chiar bună.

— Este, dar nu-i aşa şi că acum regreţi că m-ai ameninţat cu arma?

Ochii lui cenuşii îi spuneau că avea dreptate. Ha, ha, a gândit ea.

— Taci din gură şi explică-mi, a zis el. Ce cauţi aici?

— Aş vrea să ştiu. Am fost răpită de Alfonso.

— Asta ştiam şi eu. Dar ce cauţi, în general, în Popayan? Pentru cine lucrezi?

— Ţi-am mai spus. Sunt ziarist liber-profesionist.

— Fii serioasă. Ziarist liber-profesionist în branşa modei, care…

— Nu sunt ziarist în branşa modei.

— Mă rog, ziarist în branşa parfumeriei. Ziarist în branşa parfumeriei şi poliglot pe deasupra?

— În ţara noastră, a zis ea şi s-a ridicat indignată în capul oaselor, înţelegem necesitatea de a vorbi şi alte limbi. Suntem conştienţi de existenţa altor naţionalităţi. Ne place să conversăm cu ele, nu doar să zbierăm la ele.

— Şi ce limbi vorbeşti? Păsărească? Ciripească? Bolborosească? Limbajul amorului?

Olivia a chicotit fără să vrea.

— Ei, gata, Morton, nu te mai da mare cu arma asta. Nu cred că şeful tău o să fie tocmai încântat să afle că mi-ai înfipt un pistol în gât.

— Asta să fie ultima dintre grijile tale.

— Nu la mine mă refeream. Ce-ai căutat în tunelul acela?

— Ce tunel?

— O, nu te mai preface. De ce l-ai omorât pe Dwayne? Un tânăr hipiot nevinovat cum ai putut face una ca asta?

El a privit-o cu un aer ameninţător.

— De ce îl urmăreşti pe Feramo?

— Dar tu de ce mă urmăreşti pe minei şi nici măcar nu te pricepi să-ţi ştergi urmele. Barba şi mustăţile alea false cu care te-ai afişat la Hotelul Standard au fost cele mai nereuşite pe care le-am văzut în viaţa mea. Şi dacă tot mi-ai strecurat o pungă de cocainăîn cameră, la Tegucigalpa, mi s-a părut lucrul cel mai puţin inteligent posibil să-mi faci ochi dulci cu doar cinci minute înainte, după care să dispari şi să te întorci imediat.

— Dar tu te opreşti vreodată din vorbit? Te-am întrebat de ce îl urmăreşti pe Feramo.

— Eşti gelos?

El a râs scurt, cu un aer incredul.

— Gelos? Din cauza ta?

— A, da, pardon. Am uitat. Am avut, nu se ştie de ce, impresia că m-ai sărutat pentru că m-ai plăcut. Am uitat că nu eşti decât un ticălos cinic, mincinos şi duplicitar.

— Trebuie să pleci. Am venit să te previn. Te-ai băgat în ape mult prea adânci.

Ea l-a privit, cufundat cum era până la umeri în apă.

— Dacă nu te deranjează, aş vrea să te informez că râde ciob de oală spartă.

El a clătinat din cap.

— Cum ziceam, vorbeşti fluent păsărească. Uite ce e, eşti o englezoaică de treabă. Du-te acasă. Nu-ţi băga nasul în treburi pe care nu le-nţelegi. Mişcă-ţi naibii curul de-aici.

— Poftim?

— Oliviaaa!

S-a uitat în spatele ei. Feramo urla de la mal şi o pornise spre ea prin apa care îi ajungea până la brâu.

— Aşteaptă acolo, a zbierat el. Vin şi eu. S-a întors din nou spre Morton C, dar nu se mai vedeau decât nişte bule de aer acolo unde stătuse până atunci.

Feramo s-a apropiat de plută cu o precizie de rechin, cu mişcări puternice de braţe, şi s-a săltat pe marginea ei cu o uşurinţă de sportiv. Avea un trup musculos, cu bust perfect trapezoidal, cu piele netedă, măslinie şi cu trăsături superbe pe fondul albastru al apei. It’s raining men, s-a gândit ea. Şi-a dorit ca Morton să nu fi dispărut, ca să-i poată avea pe amândoi, fiecare de câte o parte a plutei unul măsliniu, celălalt alb, ambii superbi pe fondul albastru al apei şi să-l aleagă pe cel mai arătos din ei.

— Olivia, arăţi splendid, a zis Feramo cu sinceritate. Splendid.

Se pare că apa albastră o făcea şi pe ea să pară mai frumoasă.

— Dă-mi voie să comand o barcă şi nişte prosoape, a zis el şi a scos dintr-un buzunar un pager subacvatic.

Câteva minute mai târziu, lângă ei s-a oprit o barcă cu motor. Un hispanic tinerel şi slăbănog, în costum de baie, a oprit motorul, le-a întins nişte prosoape pufoase şi a ajutat-o pe Olivia să treacă în barcă.

— Asta e tot, Jesus, a zis Feramo şi a preluat cârma, la care Jesus s-a dus în spatele bărcii şi a păşit pur şi simplu afară din ea, cu trupul drept, de parcă avea de gând să meargă pe apă până la ţărm.

Feramo s-a întors să se asigure că ea se aşezase

comod pe bancheta pentru pasageri, apoi a făcut un viraj larg prin apa limpede a golfului şi a pornit de-a lungul ţărmului.

— Te rog foarte mult să mă ierţi că te-am lăsat singură toată ziua, a zis el.

— O, nu-ţi face griji. Şi eu am dormit până foarte târziu. Ai avut ceva mahmureală?

Pe când vorbea, Olivia se străduia să ghicească în ce dispoziţie este el, ca să găsească ceva cu care să-l manipuleze, ca să scape.

— Nu, nu a fost vorba de mahmureală, a răbufnit el. Am avut senzaţia că am fost otrăvit. Stomacul îmi bolborosea ca maţele unui urangutan şi m-a durut capul groaznic, feroce, parcă-l aveam prins într-o menghine.

— Aăă, Pierre, asta este exact ceea ce doctorii numesc mahmureală.

— Nu fi ridicolă. Aşa ceva e imposibil.

— De ce?

— Dacă aşa s-ar manifesta mahmureala, a zis el cu seriozitate, toţi cei care ar trece vreodată prin asemenea experienţă n-ar mai bea în veci alcool.

Olivia şi-a întors faţa într-o parte ca să-şi ascundă zâmbetul. Se simţea ca o soţie al cărei soţ insistă că ştie foarte bine încotro merge, deşi maşina pe care o conduce merge exact în direcţia opusă. Chestia asta o făcea să se simtă mai puternică. El nu era decât un bărbat oarecare. Iar ea avea de ales între două variante. Să se concentreze asupra ideii de a obţine mai multe informaţii, sau să încerce să scape. Dar cunoştinţele ei elementare de

psihologie îi spuneau că şansele ei de scăpare descreşteau pe măsură ce obţinea mai multe informaţii.

— Trebuie să plec, a bolborosit ea grăbită.

— Imposibil, a zis el, fără să-şi ia ochii de la linia orizontului.

— Opreşte, opreşte, a zis ea şi şi-a permis chiar să strecoare un strop de isterie în voce. Trebuie să plec.

Şi, brusc, a înţeles cu exactitate ce avea de făcut. Trebuia să plângă. În condiţii normale, nici prin vis nu i-ar fi trecut să se coboare într-atât, dar a) situaţia în care se găsea era excepţională, b) nu voia să moară şi c) avea senzaţia că singura situaţie pe care Feramo nu era în stare să o controleze era aceea în care o femeie plânge.

Şi-a adus aminte de articolul acela nenorocit despre lăcustele din Sudan, când preferase să scrie despre animalele care mureau de foame. Un nătărău din Ministerul sudanez al Informaţiilor îi interzisese categoric accesul în grădina zoologică, asta până când o podidise brusc plânsul din cauza frustrării, moment în care acela cedase, dăduse poarta de perete şi îi oferise un tur complet al grădinii, parcă avea de-a face cu o fetiţă de trei ani căreia îi făcea o bucurie de ziua ei. Dar acela fusese, totuşi, doar un accident. Olivia era de părere că o femeie nu trebuie să se ajute de lacrimi ca să obţină ce vrea, iar dacă, printr-o întâmplare nefericită, ele porneau totuşi, trebuia să se ducă la toaletă înainte de a o vedea cineva. Dar la grădina zoologică din Khartoum nu exista toaletă.

Acum însă avea de gând să se folosească de lacrimi cu sânge rece. Era o chestiune de viaţă, moarte şi securitate

globală. Dar scuza oare scopul mijloacele? Şi, odată încălcat un principiu, până unde puteai merge? Acum plângeai ca să manipulezi un bărbat; în clipa următoare te puteai pomeni omorând un tânăr hippie.

Oh, la dracu', a gândit ea şi a izbucnit în lacrimi.

Pierre Feramo s-a zgâit speriat la ea. Olivia plângea în hohote. El a oprit motorul. Ea s-a pus mai abitir pe plâns. El s-a dat îndărăt şi s-a uitat în jur după ajutor, de parcă ar fi fost atacat de rachete Scud ghidate prin laser.

— Olivia, Olivia, încetează, te rog. Te implor, nu plânge.

— Atunci, lasă-mă să mă duc acasă, a zis ea în mijlocul unei crize lacrimogene frizând paroxismul. LASĂ-MĂ SĂ MĂ DUC ACASĂ.

Plânsul ei s-a transformat într-un adevărat urlet de jale, şi s-a întrebat dacă el avea să îi ofere un rol în Graniţele Arizonei, alături de Kimberley şi Demi.

— Olivia… a început el şi a lăsat fraza în aer, uitându-se neajutorat la ea.

Nu părea în stare să ajute pur şi simplu pe cineva să se liniştească.

— Nu pot suporta. Nu pot suporta să fiu prinsă în capcană. Apoi, într-o bruscă inspiraţie, a declarat pătimaş: Am nevoie de libertate, ca un vultur.

L-a privit pe sub gene, să vadă efectul cuvintelor ei asupra lui.

— Te rog, lasă-mă să plec, Pierre. Redă-mi libertatea.

El era agitat. Nările îi fremătau, colţurile gurii îi atârnau. Îi amintea mai mult ca oricând de Bin Laden.

— Unde vrei să pleci? a întrebat-o. Nu te bucură ospitalitatea mea? Nu te-ai simţit bine aici?

Ea sesiza primejdia ascunsă în inflexiunile vocii lui sensibilităţi uşor de rănit şi ţepi scoşi peste tot.

— Doresc să pot veni la tine de bunăvoie, a zis ea, şi-a îmblânzit tonul şi a început să se apropie de el. Îmi doresc să vin la tine din proprie voinţă.

Nervii Oliviei au cedat, de data asta de-adevăratelea.

— Nu mă simt la adăpost aici, Pierre. Sunt obosită şi s-au întâmplat prea multe lucruri ciudate: nava care a explodat, Dwayne cu capul tăiat – nu mă simt la adăpost şi cu asta basta. Vreau să plec acasă.

— Nu poţi călători acum. Nu există adăpost pe lumea asta. Trebuie să rămâi la adăpost aici, cu mine, saqr, până te antrenez să te întorci mereu la mine.

— Dacă vrei să mă întorc, trebuie să mă laşi liberă. Liberă ca vulturul în înaltul cerului, a zis ea şi s-a întrebat dacă nu cumva exagerează.

El s-a întors cu spatele, în timp ce buzele i se mişcau fără sunet.

— Foarte bine, saqr, foarte bine. O să te las să pleci şi o să te testez din nou. Dar trebuie să pleci repede. Trebuie să pleci astăzi.

Feramo a dus-o chiar el la aeroportul din Roatân, cu iahtul cel alb. A oprit motorul când erau încă la oarecare depărtare de mai, ca să-şi ia rămas-bun.

— Mi-a făcut plăcere să-mi fii oaspete, Olivia, a zis el şi i-a atins obrazul cu blândeţe. O să plec spre Sudan în câteva zile. O să-ţi dau telefon la Londra şi o să fac

aranjamentele necesare ca să vii şi tu, şi o să-ţi arăt atunci cum este viaţa de beduin.

Olivia l-a aprobat tăcută din cap. Îi dăduse un număr greşit de telefon.

— Iar atunci, saqr, vei începe să mă înţelegi mai bine. Şi nu vei mai dori să pleci.

S-a uitat la ea cu o privire arzătoare, ca de maniac. Olivia a crezut că va încerca s-o sărute, el însă a făcut în loc de asta ceva extrem de bizar. I-a luat degetul mare, şi l-a băgat în gură şi a început să i-l sugă cu disperare, de parcă degetul ei ar fi fost ţâţa scroafei, iar el un purceluş înfometat.

Când cursa Roatân-Miami a decolat, Oliviei încă nu-i venea să creadă nici ce i se-ntâmplase, nici că scăpase cu viaţă. Se simţea ca şi cum fusese atacată de o fiară, sau de un tâlhar la drumul mare, sau de o furtună violentă, care dispăruseră aşa, brusc, fără un motiv aparent. Asta nu era câtuşi de puţin de natură să o liniştească, încerca să-şi spună întruna că fusese meritul ei, că îşi câştigase libertatea cu ajutorul metodelor ei strălucite de manipulare psihologică a lui Feramo. Ştia însă prea bine că nu aşa stăteau lucrurile. Totul fusese o chestiune de noroc, iar norocul se poate schimba oricând.

De un singur lucru era sigură: primise un avertisment şi o amnistie. Se apropiase prea mult de flacără şi, din fericire, scăpase cu doar câteva arsuri uşoare. Acum sosise momentul să se ducă acasă şi să se pună la adăpost.

Încrederea în sine i-a crescut direct proporţional cu

distanţa care o despărţea de Honduras. Vultur pe naiba, şi-a zis ea în timp ce urca în avionul de pe ruta Miami-Londra, cu treizeci de secunde înainte de închiderea uşilor. Am scăpat din ghearele morţii datorită metodelor mele strălucite de manipulare, şi acum sunt liberă. Când avionul şi-a început aterizarea deasupra Sussexului, Olivia s-a simţit năpădită de emoţie şi lacrimi. A privit dealurile verzi vălurite, pământul umed şi castanii, vacile, bisericile îmbrăcate în licheni, casele acoperite cu şindrilă, şi-a şters o lacrimă de pe obraz şi şi-a spus că acum e la adăpost.

Dar când a ieşit de la controlul vamal şi a văzut soldaţi cu arme, şi-a adus aminte că nu poţi fi nicăieri la adăpost. Oamenii se înghesuiau în faţa ecranelor televizoarelor în drum spre punctele de predare a bagajelor. Cu câteva ore mai devreme se transmisese un nou avertisment privind un posibil atac terorist. Metroul fusese închis. Pe când intra la vamă, uşile sălii de aşteptare s-au deschis şi a văzut chipurile nerăbdătoare ale oamenilor care aşteptau pasagerii şi s-a pomenit sperând, iraţional, că cineva o vă aşteaptă şi pe ea, cineva a cărui faţă se va lumina de zâmbet la vederea ei, cineva care se va grăbi să-i ia din mână valiza şi să o ducă acasă; sau cel puţin că va fi acolo cineva cu o tăbliţă pe care să scrie OLIVIA JEWELS şi numele unei companii de taximetre. Vino-ţi în fire, şi-a zis ea. Doar nu vrei să te ia cineva acasă ca să-i găteşti cina în Worksop, nu-i aşa? Dar cineva a aşteptat-o totuşi. Cei de la vamă au luat-o la o parte, au percheziţionat-o la piele, i-au pus cătuşe la mâini şi au însoţit-o la punctul de anchetă din Terminalul Patru.

Două ore mai târziu era tot acolo, cu întreg echipamentul de spionaj răsfirat pe masa din faţa ei: oglinjoara secretă, miniaparatul de fotografiat, detectorul de microfoane, pixul-spray. Laptopul îi fusese luat spre examinare. Avea impresia că le spusese povestea de trei sute de ori.

— Sunt ziarist liber-profesionist. Lucrez pentru revista Elan şi pentru Sunday Times uneori. M-am dus în Honduras să scriu un articol despre scufundările de agrement avantajoase.

Întrebările lor despre Feramo o nelinişteau. De unde ştiau oare? Le spuseseră ceva oamenii de la ambasadă? Dar funcţionarul vamal era pe o pistă total greşită. Ei îşi închipuiau că Feramo e implicat în traficul de droguri şi că ea îi este complice.

— Ţi-a dat numărul lui de telefon?

— Da.

— Putem să îl ştim şi noi?

— Dar asta nu mă va pune în pericol?

— Vom avea grijă să nu se întâmple aşa ceva. I-ai dat numărul tău?

— Oarecum. Am schimbat câteva cifre.

— Vom avea nevoie şi de numărul respectiv. De cel pe care i l-ai dat lui. Eşti în cartea de telefon?

— Da.

— Bun. De ce ai continuat să îl urmăreşti? Eşti îndrăgostită de el?

S-a gândit să le relateze teoriile ei cu privire la terorism, dar şi-a dat seama că nu aceştia erau oamenii cu

care trebuia să discute. Ei nu o luau în serios. Erau doar funcţionari de la vamă şi de la aeroport-sosiri. Căutau doar droguri.

— Vreau să vorbesc cu cineva de la MI6, a spus ea. Cu cineva de la un departament antitero. Am nevoie de un avocat.

În cele din urmă, uşa s-a deschis şi şi-a făcut apariţia o siluetă înaltă, însoţită de un freamăt de parfum, plete şi articole vestimentare demne de invidiat. Femeia s-a aşezat la birou, şi-a înclinat capul, şi-a prins părul într-o mână, apoi şi l-a fluturat îndărăt, în aşa fel încât i s-a prăvălit ca o cascadă pe spate, unde a rămas ca o perdea întunecată şi strălucitoare.

— Aşadar, ne întâlnim din nou, Olivia. Sau poate ar trebui să-ţi spun Rachel?

Oliviei i-a trebuit doar o secundă ca să o recunoască şi încă una ca să-şi aducă aminte de unde o cunoaşte.

— Hmm, a zis Olivia. Mă întreb cum ar trebui eu să-ţi spun ţie?

39 Londra

— Te mai întreb o dată, a spus Suraya cu un ton enervant de învăţătoare de şcoală primară. Şi de data asta vreau răspunsul corect.

Era incredibil de frumoasă, ca întotdeauna, dar îşi pierduse accentul acela tărăgănat specific Coastei de Vest, pe care îl înlocuise cu un accent preţios, de elevă la o şcoală pentru înalta societate.

La aflarea veştii că Suraya e o spioană care lucrează sub acoperire, primul gând al Oliviei fusese: Femeia asta

nu are cum să fie spioană, pentru că nimeni nu i-ar spune vreodată ceva, şi asta pentru că e în acelaşi timp şi o mare căţea sub acoperire. Apoi însă şi-a reamintit ce tâmpiţi puteau fi bărbaţii când era vorba de femei frumoase.

— Am spus-o tuturor deja de vreo trei sute de ori. Lucrez ca ziarist liber-profesionist. Uneori pentru revista Elan, uneori pentru Sunday Times, atunci când nu le pică pata pe mine dintr-un motiv sau altul.

— Născută în Worksop, a început Suraya să citească pe un ton autoritar din dosarul din faţa ei. La vârsta de paisprezece ani, a fost martora accidentului care i-a ucis părinţii şi fratele mai mic pe o trecere de pietoni.

Olivia s-a strâmbat de durere: vacă nenorocită şi bestială.

— A părăsit şcoala înainte de a termina liceul. Şi-a schimbat numele în Olivia Joules. La vârsta de optsprezece ani, a început să investească banii moşteniţi din asigurarea de viaţă a părinţilor. Călătorii numeroase. Mic apartament în Primrose Hi 11. Ziaristă liber-profesionistă, scrie în principal articole despre modă şi călătorii, vorbeşte fluent franceza şi acceptabil spaniola, germana, puţin arabă. Îşi schimbă cu regularitate aspectul fizic şi culoarea părului. Vizite frecvente în Statele Unite şi diverse oraşe europene. Alte vizite, de asemenea, în India, Maroc, Kenya, Tanzania, Mozambic şi Sudan.

S-a oprit o clipă, apoi a adăugat:

— Fără legături sentimentale la ora actuală. Deci, pentru cine lucrezi?

— Dar tu pentru cine lucrezi? a repezit-o Olivia.

— Pentru MI6, i-a întors-o Suraya. Suraya şi-a fluturat din nou părul în stilul acela dizgraţios şi a început iarăşi să citească din dosar.

— Rachel Pixiey, care publică sub numele Olivia Joules, este apreciată de angajaţii de la Sunday Times ca o persoană cu o imaginaţie hiperactivă.

Suraya a închis dosarul şi a ridicat privirea, cu un zâmbet antipatic pe faţă.

— Deci, aşa se explică toate jucăriile astea, nu? a zis ea, cu un gest indiferent în direcţia echipamentului de spionaj. James Bond, în variantă feminină.

Oliviei i-a venit să-i tragă o gheată-n cap. Cum îndrăznea să-i jignească echipamentul de spionaj?

Respiră, respiră, păstrează-ţi calmul, şi-a zis Olivia. Nu te cobori la nivelul târfei ăsteia mizerabile.

— Ei, şi ia spune-mi, a zis Suraya. Ţi-a făcut plăcere să te culci cu el?

Olivia s-a uitat în pământ câteva clipe, până când şi-a recăpătat sângele rece. Totul era bine, totul era foarte bine. Conform teoriei elaborate de Olivia, femeile puteau fi împărţite în două categorii: de gaşcă şi căţele sub acoperire. Dacă o femeie făcea parte din categoria celor de gaşcă, putea fi peste măsură de frumoasă, deşteaptă, bogată, celebră, sexy, de succes şi populară, şi tot îţi plăcea. Fetele de gaşcă erau solidare. Ştiau foarte bine să păstreze un secret şi îşi aşterneau toate chixurile pe masă, ca toată lumea să se distreze pe seama lor. Căţelele sub acoperire erau competitive: făceau pe deşteptele, încercau să-i umilească pe ceilalţi ca să pară ele mai cu moţ, le

lipsea simţul umorului şi al ridicolului, spuneau chestii care păreau în regulă la suprafaţă, dar care urmăreau să te facă să te simţi prost, nu puteau suporta să nu fie centrul atenţiei şi îşi fluturau părul pe spate. Dar bărbaţii nu făceau distincţia asta. Ei îşi închipuiau că femeile se detestă reciproc din gelozie. Destul de tragic, zău aşa.

— Ei bine? a făcut Suraya cu un zâmbet dispreţuitor. Ţi-a făcut plăcere sau nu?

Oliviei i-a venit să zbiere: „O, du-te şi te-mpuşcă, vacă proastă ce eşti”, dar a reuşit să se abţină împlântându-şi unghiile în palme.

— Mă tem că momentul cel mai intim petrecut cu el a fost cel în care i-am văzut costumul de baie, a zis Olivia.

— Zău? Şi?

— Şi era destul de pleoştit, a zis Olivia pe un ton dulceag. Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu-ţi pot spune mai mult de-atât. Sunt convinsă că tu ai găsit însă toate informaţiile de care aveai nevoie prin eforturi proprii. Dar de unde interesul ăsta?

— Treaba noastră e să punem întrebări, iar a ta să răspunzi la ele, i-a spus ea de parcă s-ar fi adresat unui ţânc de şapte ani. Iar acum, îţi sugerez să-mi spui exact de ce îl urmăreai.

Calm, calm, respiră, nu cumva să te apuce pandaliile, şi-a spus Olivia. Priveşte partea bună a lucrurilor. Faptul că MI6 a venit iniţial sub forma acestei oribile căţele sub acoperire, absolventă de şcoală publică şi expertă în fluturat părul pe spate, nu e chiar aşa de rău. Înseamnă că cineva începe să te ia în serios. Mai devreme sau mai

târziu, cineva îşi va lăsa ziarul din mână într-un vagon de tren, te va invita să luaţi un ceai şi biscuiţi în Pimlico1 şi îţi va pune întrebările adecvate.

— Presupun că a te uita în gol în felul ăsta ţi se pare o tehnică isteaţă, a zis Suraya şi şi-a înăbuşit un căscat. De fapt, este o metodă foarte copilăroasă.

— Ţi-a trebuit multă vreme să înveţi metodele de interogare? a întrebat Olivia. Cine ţi-a spus că metoda cea mai bună de a câştiga pe cineva de partea ta este să-l scoţi din sărite?

Suraya a încremenit o clipă, cu ochii închişi, cu palmele desfăcute în faţa ei, respirând pe nas.

— OK, OK, stop, a zis ea. Să dăm filmul înapoi, de acord? Hai s-o luăm de la capăt.

I-a întins mâna:

— Pax?

— Ce? a făcut Olivia.

— Înţelegi tu: pax. Adică pace, în limba latină.

— Aha! Păi da, sigur, uneori când dorm, visez în latină.

— Uite ce e, a zis Suraya, cu acelaşi accent britanic aristocratic, hai să vorbim sincer. L-am

1. Cartier londonez.

luat în vizor pe Feramo şi pe oamenii lui pentru trafic de droguri. Ştii tu, la Miami, în Honduras, la Los Angeles. Ni s-a părut că ar avea vreo legătură cu asta. Dar, după cum a reieşit din investigaţiile noastre, Feramo e curat-lacrimă e un playboy internaţional căruia îi plac fetele fără prea multă minte.

— Te subestimezi.

— Poftim? a făcut Suraya. În fine, ai făcut câteva referiri cu privire la unele bănuieli legate de terorism. Aş vrea să ne spui despre ce era vorba.

Dar Olivia nu avea de gând să-i spună despre ce era vorba, sau, în orice caz, nu totul. Avea de gând să aştepte până era interogată de cineva pe care-l putea măcar agrea.

— Ei bine, în primul rând, n-am crezut că e francez, a zis ea. Am avut impresia că e arab.

— De ce?

— Din cauza accentului. Şi pe urmă, după ce Oceansăpart a explodat, am pus cap la cap nişte coincidenţe cam paradoxale şi am crezut că e implicat într-un fel. Iar apoi, când am aflat că se ocupă şi de diving, am crezut, în fine, că au fost folosiţi scafandri ca să arunce nava în aer. A fost o idee cam stupidă, dar ce să fac, asta e.

Olivia şi-a spus că, dacă s-ar fi ocupat ea de investigaţie, următoarea întrebare ar fi fost: „Dar acum, ce crezi?”

Pe faţa Surayei s-a ivit însă doar un mic zâmbet de satisfacţie.

— Înţeleg, a zis ea şi s-a ridicat în picioare, cu dosarul Oliviei în mână.

Purta o fustă foarte şic, scurtuţă, în genul anilor ’70, cu o croială frumoasă, care părea în stilul Prada, şi un pulover foarte subţire, tricotat din mătase, într-o rafinată nuanţă de kaki.

— Scuză-mă o clipă, a zis Suraya cu un zâmbet şi a dispărut din cameră, luând cu sine şi dosarul.

Olivia a distins cuvântul Gucci pe spatele puloverului. Trebuie că se plăteşte bine la MI6, şi-a spus.

A rămas acolo şi s-a uitat de jur-împrejur prin încăpere, presupunând că Suraya s-a dus să discute cu superiorul ei. Din clipă în clipă, avea să se întoarcă împreună cu un bătrânel simpatic, care avea să se aplece spre ea şi avea să-i şoptească la ureche: „Bun venit la MI6, agent Joules. Şi acum, fuga la Gucci, să-ţi cumperi echipamentul de lucru".

Uşa s-a deschis şi Suraya şi-a făcut din nou apariţia.

— O să te lăsăm să pleci, a zis ea cu un aer senin, dar decis.

Olivia s-a prăbuşit la loc pe scaun, dezamăgită.

— Va trebui să-mi iau toate chestiile astea înapoi, la fel şi laptopul, a zis ea şi s-a apucat să-şi strângă lucrurile.

— O să le reţinem câteva zile, a zis Suraya şi a întins mâna să o oprească.

— Şi cu laptopul meu cum rămâne?

— Mă tem că va trebui să reţinem şi laptopul. Ţi-l vom returna în curând.

— Dar am nevoie de el ca să lucrez.

— Ţi se va da la ieşire un calculator de schimb şi o copie a hardului din laptopul tău. O să te contactăm noi peste câteva zile, când vom fi gata să ţi-l returnăm. Între timp, Rachel – Suraya se alesese cu câteva obiceiuri enervante de la directoarea şcolii ei superelevate –, sunt sigură că îţi dai seama cât este de important să nu pomeneşti nimănui nimic despre toate astea. Nimeni nu a păţit nimic, dar pe viitor ţine minte că e o idee extrem de

nesăbuită să te amesteci în orice fel de afaceri care au vreo legătură cu drogurile. De data asta ai scăpat uşor, dar altă dată s-ar putea să existe consecinţe mult mai grave.

— Ce spui? s-a zborşit Olivia. Cei de la Ambasada britanică din La Ceiba au fost cei care mi-au spus că nu e nicio problemă să mă duc la Popayan. Ei sunt cei care mi-au spus că sunt în siguranţă la hotelul lui Feramo.

— Ei, sigur, de unde să ştie ei? a zis Suraya. În orice caz, îmi cer scuze, dar trebuie să plec. Vei primi un alt faptop la ieşire.

Abia în atmosfera familiară a apartamentului ei sticla de plastic de Fairy de pe chiuvetă, aspiratorul din dulăpiorul de pe hol, buştenii de foc McNugget din coşul din faţa şemineului Olivia a apreciat la justa dimensiune ce extraordinare evenimente trăise în ultimele zile. Era incredibil, dar plecase din Londra cu mai puţin de două săptămâni în urmă. Laptele pe care îl lăsase în frigider se stricase, dar untul era încă foarte bun.

Toate lucrurile de care fugea Olivia în hoteluri erau acolo: robotul telefonic cu treizeci şi unu de mesaje, scrisorile adunate vraf la uşă, dulăpiorul din hol plin cu tot felul de prostii pe care nu apucase încă să le arunce la gunoi. Era cumplit de frig; boilerul se stinsese, şi s-a văzut nevoită să se tot agite şi să apese de nenumărate ori pe butonul de aprindere, ceea ce i-a readus în minte felul în care trăsese Morton C. de starterul bărcii aceleia, în drum spre Bell Kay, dar tocmai atunci boilerul s-a aprins brusc şi a făcut-o să tresară. S-a aşezat în bucătărie cu o conservă

de fasole Heinz în mână, şi toate ipotezele şi teoriile, toate lucrurile nebuneşti pe care şi le imaginase şi toate suspiciunile adunate în aceste două săptămâni au început să i se învârtească prin cap, ca hainele într-o maşină de spălat. MI6 a făcut o greşeală că m-a lăsat să plec. Ar trebui să mă folosească.

S-a uitat pe ferestruica arcuită de la bucătărie la scena familiară de afară: apartamentul de vizavi, cu o bucată de pânză pe post de perdea la fereastră, şi apartamentul de dedesubt, unde un bărbat umbla gol puşcă. În stradă a văzut un bărbat deschizând portiera unui Ford Mondeo albastru şi urcând lângă şofer. Amândoi au privit în direcţia ei, după care şi-au schimbat imediat direcţia privirii. Maşina n-a pornit. Amatori, şi-a spus ea, le-a făcut cu mâna şi s-a întrebat cine luase această nefericită decizie: Feramo sau MI6. Olivia a aprins focul în şemineu, a scos o pâine din frigider, şi-a pregătit o farfurie de fasole cu pâine prăjită şi a adormit cu ochii în televizor, la Eastenders.

Olivia nu s-a trezit decât a doua zi la prânz. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să se uite pe fereastra bucătăriei. Cei doi din Fordul Mondeo erau tot acolo. Ea se întreba unde fuseseră să-şi facă nevoile pe timpul nopţii, în speranţa că nu o făcuseră pe pragul apartamentului ei, clipă în care a sunat telefonul.

— Olivia? Sunt eu, Sally Hawkins. Sunt încântată că te-ai întors cu bine.

Ciudat. Olivia şi-a dat seama că Sally nu avea de unde să ştie că s-a întors decât în cazul în care serviciile de

securitate sau Feramo o înştiinţaseră.

— Ce mai faci? Cum a fost cu articolul din Honduras?

— Păi, ăăă, cred că ar trebui să stăm puţin de vorbă despre asta, a zis Olivia, s-a încruntat şi s-a străduit să priceapă ce se petrece. Abia m-am întors aseară.

— M-a sunat Pierre Feramo. Cred că a stat de vorbă cu tine. S-a oferit să ne plătească pentru o călătorie la Marea Roşie, ca să publicăm încă un articol despre scufundările de agrement. Suntem foarte bucuroşi să facem toate aranjamentele necesare. Am vrut doar să mă asigur că eşti dispusă să faci această călătorie, ca să putem să…

Era de-a dreptul ciudat. Sally Hawkins părea speriată.

— Sigur, a zis Olivia pe un ton degajat. Sună foarte interesant şi se pare că scufundările acolo sunt de-a dreptul extraordinare. S-ar putea însă să am nevoie de câteva zile ca să-mi vin în fire, dar sunt în mod sigur amatoare să merg.

— Bine, bine. Apoi, după o pauză: Sa, încă ceva, Olivia.

Vocea îi suna ca de lemn, ca a unei actriţe foarte proaste citindu-şi replicile.

— Vreau să faci cunoştinţă cu cineva, un om care scrie ocazional articole pentru noi. E un expert în probleme arabe de orice fel. Un tip foarte interesant. Trebuie că are deja peste optzeci de ani. Din întâmplare, e în Londra astăzi. Poate ar fi o idee bună să vă întâlniţi la un ceai şi să schimbaţi câteva, ăă, idei de călătorie.

— Sigur, a zis Olivia şi s-a uitat în oglindă cu o

expresie care spunea: „A înnebunit de tot”.

— Excelent!

— La Brooks, pe St. James Boulevard. Ştii unde e? După colţ de Ritz.

— Îl găsesc eu.

— La trei şi jumătate. Profesorul Widgett.

— A, da. I-am citit cartea despre sensibilitatea arabă. Mă rog, bună parte din ea.

— Excelent, Olivia. În fine, bine-ai venit acasă. Şi dă-mi un telefon mâine după-amiază.

Olivia a pus jos receptorul şi a deschis sertarul noptierei de la capul patului. Urma să aibă nevoie de un nou ac de pălărie.

Alţi doi bărbaţi stăteau acum cu ochii pe uşa ei, de data asta din interiorul unei Honda Civic maro parcată vizavi.

Olivia le-a făcut cu mina, a deschis noul laptop primit de la MI6 şi s-a apucat să caute pe Google: profesor Widgett, arabist.

Widgett era un distins profesor la Universitatea AII Souls, era autorul a patruzeci de cărţi şi peste opt sute de articole despre tot felul de subiecte legate de Orientul Mijlociu, inclusiv: Occidentul sinistru: gândirea arabă şi sabia cu două tăişuri a tehnologiei, Lawrence al Arabiei şi noua consecinţă: idealul beduin şi ospitalitatea mediului urban şi Diaspora arabă: ieri şi mâine.

Olivia a petrecut două ore pe Internet şi a citit tot ce se putea despre scrierile lui, apoi s-a îmbrăcat ca pentru o

zi de februarie. I s-a părut ciudat să-şi pună pantaloni groşi, cizme şi jachetă, dar i-a plăcut, totuşi. S-a uitat pe fereastră. Umbrele erau tot acolo. S-a dus în partea din spate a apartamentului, a ieşit pe fereastra dormitorului, pe scara de incendiu, s-a căţărat peste zidul grădinii Dale până a ajuns în stradă, a traversat oficiul poştal şi a ieşit pe Primrose Hill, aglomerata stradă principală a oraşului. Nu părea a fi nimeni pe urma ei. Oricine or fi fiind indivizii aceia, nu se pricepeau cine ştie ce la filaj.

Brooks era genul de club unde femeile încă nu pot intra decât însoţite de un membru şi unde se oferă trei feluri de mâncare, inclusiv desert. Avea o gheretă pentru portar la intrare, pardoseală din gresie albă cu negru şi un şemineu în stil victorian, cu cărbuni adevăraţi. Portarul, cu fata brăzdată de riduri de fumător şi îmbrăcat în smoching, a condus-o în bibliotecă.

— Profesorul Widgett este aici, domnişoară, i-a zis el.

Încăperea era cufundată într-o tăcere absolută, întreruptă doar de ticăitul unui ceas cu cuc. Patru sau cinci domni vârstnici stăteau în nişte fotolii de piele vechi şi uzate, cu câte un Financial Times sau The Telegraph în faţă. Şi aici era un şemineu în care ardeau cărbuni, şi mai era un glob pământesc foarte vechi, iar pereţii erau acoperiţi de cărţi şi de praf. Ooo, mi-ar plăcea să dau puţin cu o cârpă de praf şi nişte spray Pledge de mobilă pe aici, a gândit Olivia.

Profesorul Widgett s-a ridicat în picioare. Era teribil de înalt şi bătrân. Îi amintea de o poezie pe care o învăţase la şcoală, care începea cam aşa: „Webster în gheara morţii

aproape că era / Sub pielea-i diafană tot craniul se vedea”.

Craniul lui Widgett era aproape vizibil sub pielea translucidă şi zbârcită ca hârtia creponată, iar venele albăstrui de la tâmple îi erau proeminente. Părul îi căzuse aproape de tot.

Dar în secunda în care a început să vorbească, Olivia şi-a dat seama ce ridicolă era tendinţa de a-i trata cu dispreţ pe vârstnici. Widgett nu era câtuşi de puţin genul de bătrânel cumsecade şi amuzant. În vreme ce acesta vorbea, ea a văzut în faţa ei ruina unui bărbat cândva superb: buze pline, senzuale, ochi albaştri fascinanţi batjocoritori, jucăuşi, flegmatici. Şi-l putea uşor închipui galopând pe o cămilă, cu o basma înfăşurată în jurul capului şi trăgând din pistoale asupra unui fort din deşertul secolului al XIX-lea. Era ceva teatral în toată atitudinea lui: aproape afectat, dar în mod cert heterosexual.

— Ceai? a întrebat el cu o sprânceană ridicată.

Stilul lui Widgett de a servi ceaiul i-a reamintit de o experienţă de laborator la ora de chimie din şcoală. Era un ceremonial atât de elaborat: lapte, strecurătoare, apă fierbinte, unt, frişca, gem. Olivia a înţeles brusc de ce englezilor le plăcea atât de mult ceaiul. Aveau ceva cu care să se joace când aduceau vorba despre chestiuni care puteau fi delicate sau generatoare de emoţii.

— Mmm… E prea tare pentru tine? Să mai pun un strop de apă clocotită?

Profesorul Widgett se tot agita în jurul ceaiului în timp ce îi punea o mulţime de întrebări despre opiniile ei

privind lumea arabă, care păreau total irelevante dacă luai în considerare faptul că ea avea în lucru un articol despre scufundări de agrement. Ce experienţă avea în ce priveşte lumea arabă? Care este, în opinia ei, factorul care motivează jihadul? I se păruse vreodată ciudat că nicio tehnologie avansată utilizată la ora actuală în Occident – televizor, calculator, maşină nu era fabricată în vreo ţară arabă? încă un pic de lapte? Stai să mai pun apă în ceainic. Credea ea că treaba asta e un rezultat al dispreţului manifestat de arabi faţă de munca manuală, sau era un efect al prejudecăţilor occidentale? Avea ea impresia că asta era sursa insurmontabilă a resentimentelor arabilor faţă de Occident, ţinând cont de dorinţa insaţiabilă a arabilor de a utiliza şi deţine tehnologie avansată? încă puţin lapte? O bucată de zahăr cubic? Ai fost vreodată îndrăgostită de un arab? O, Doamne, chestia asta e ca un pipi de pisică. Stai să-i cer chelnerului să aducă alt ceainic.

— Domnule profesor Widgett, a zis ea, v-a contactat cumva Sally Hawkins, sau aţi chemat-o dumneavoastră şi i-aţi cerut să vorbiţi cu mine?

— Este o actriţă îngrozitoare, nu-i aşa? a făcut el şi a sorbit o gură de ceai. Absolut dezagreabil.

— Sunteţi de la MI6?

El a muşcat din brioşă şi a privit-o cu ochii lui albaştri flegmatici şi insolenţi.

— Răspunsul mi-e cam peste mină, draga mea, a zis el cu o intonaţie sacadată, milităroasă. De regulă, se aşteaptă ca spionu să pună întrebările.

A luat un gât de ceai, a mai muşcat din brioşă şi s-a

uitat la ea.

— Ei bine, a zis el.

S-a aplecat înainte într-o poză dramatică, şi-a pus mâna osoasă peste a ei şi i-a şoptit:

— O să ne ajuţi?

— Da, a şoptit la rândul ei.

— Va trebui să vii acum.

— Unde?

— Într-o casă conspirativă.

— Pentru cât timp?

— Nu ştiu.

— Am crezut că oamenii dumneavoastră sunt cei care mă urmăresc de peste drum de apartament.

— Aşa e. Dar cei care mă îngrijorează pe mine sunt ceilalţi.

— Aha, înţeleg, a zis ea şi şi-a recăpătat stăpânirea de sine. Dar cu lucrurile mele cum rămâne?

— Sunt lucruri, Olivia, nimic mai mult. Nu trebuie să te ataşezi niciodată prea mult de lucruri.

— De acord. Dar există, totuşi, câteva lucruri de care am nevoie dacă vin cu dumneavoastră.

— Fă o listă. O să trimit pe cineva – şi a făcut un gest vag cu mâna să-ţi aducă „lucrurile”.

— De ce nu m-aţi reţinut încă de la aeroport, ca să evitaţi toate încurcăturile astea?

— Gafă în operaţiune, draga mea, a zis el şi s-a ridicat în picioare.

Widgett avea un comportament de sultan. Mergea pe

străzile aglomerate ale Londrei cu paltonul lui lung, elegant, din caşmir, şi avea pentru toţi cei pe lângă care trecea o privire fie ca de vultur, fie încărcată de afecţiune, în funcţie de persoană. Olivia şi-a închipuit ce trăsnet trebuie să fi arătat la patruzeci de ani. Îi era uşor să se imagineze pe ea însăşi alergând pe aceleaşi străzi împreună cu el, îmbrăcată într-o rochie de seară, să ia cina şi să danseze la Cafe de Paris.

— Unde mergem? a întrebat ea, pentru că începuse să se teamă că individul nici nu e de la MI6, că e pur şi simplu un ţăcănit.

— La fluviu, dragă.

A condus-o pe un traseu întortocheat pe străzile lăturalnice ale cartierului Whitehall până au ajuns pe chei. Un echipaj de poliţie îi aştepta într-o ambarcaţiune. Când l-au văzut pe Widgett, ofiţerii, în loc să-l încarce într-o salvare, în cămaşă de forţă, au luat poziţie de drepţi. Faptul era încurajator.

— Arătoşi băieţi, nu-i aşa? a zis el şi a predat-o echipajului.

— Unde e casa conspirativă? a întrebat ea.

— Nu e nevoie să ştii, a zis el. Ia cina şi dormi bine diseară. O să vin în vizită mâine dimineaţă.

Le-a făcut tuturor elegant cu mâna şi a dispărut în mulţime.

Ambarcaţiunea a pornit imediat drept pe mijlocul Tamisei şi a accelerat împotriva curentului. Pe fundalul cerului luminat de stele se profilau Big Ben-ul şi clădirea Parlamentului. Olivia stătea la prova cuprinsă de

surescitare, cu tema muzicală din serialul cu James Bond în minte. Era o spioană! Şi-a adunat degetele în formă de pistol şi a şoptit „Bum! Bum!” Pe urmă însă, ambarcaţiunea s-a izbit puternic de un val şi apa de un cafeniu închis a fluviului a izbit-o drept în faţă. Olivia a decis să petreacă restul călătoriei în cabină.

Acolo a dat peste un ofiţer în civil.

— Paul McKeown, s-a prezentat el. Sunt omul de legătură al Scotland Yard-ului cu serviciile de securitate. Ei, ce părere ai despre Widgett?

— Nu ştiu, a zis ea. Cine e?

— Ei, hai, lasă asta. Ştii bine cine e.

— Ştiu numai că lucrează pentru MI6 şi că e un renumit expert în problemele Orientului Mijlociu şi ale lumii arabe. Atâta tot.

— Absalom Widgett? A fost un spion adevărat, de şcoală veche – un James Bond al vremurilor lui. A sedus nevestele şi fiicele tuturor. A lucrat peste tot prin Orientul Mijlociu şi Arabia. Pe vremuri se dădea drept specialist în covoare orientale şi homosexual. Ani de zile a deţinut un magazin pe Portobello Road şi a predat şi la Oxford. E absolut strălucit. O adevărată legendă vie.

— E şef pe undeva?

— A fost. Ajunsese destul de sus pe scara ierarhică. Dar prin anii ’70 i s-a acrit de toate. De fapt, nu s-a aflat niciodată ce anume s-a întâmplat atunci, dacă a fost din cauza nevestei cuiva, a băuturii, a opiumului sau a unei ideologii anume. A aparţinut întru totul şcolii vechi: reţea vastă de prieteni, lingvist nativ desăvârşit, având încredere

în propriul instinct – aşa ceva. A considerat că tehnologia avansată a fost cel mai prost lucru posibil în activitatea de spionaj. În sensul că, înainte vreme, orice s-ar fi întâmplat, cineva anume era răspunzător de greşeală. Secţia arabă nu a mai fost la fel după plecarea lui, dar l-au rechemat de la pensie pe 12 septembrie 2001. Olivia a dat din cap, dusă pe gânduri.

— Vrei să-mi spui unde mergem?

— N-am voie să-ţi spun. Dar nu-ţi face griji. O să vezi că e un loc foarte confortabil.

La Hampton Court a coborât din ambarcaţiune şi a fost condusă la un elicopter şi, după o scurtă călătorie, s-a urcat într-o maşină cu geamuri fumurii, care a rulat fără grabă pe străduţele Berkshire şi Chiltems. Au traversat autostrada M40 şi Olivia a recunoscut reţeaua de străzi a cartierului Oxford, după care au trecut direct în comitatul agricol Cotswold, iar prin fereastra maşinii a surprins scene idilice cu focuri în şeminee de căsuţe rustice şi cârciumioare. Apoi maşina a trecut pe lângă zidurile înalte ale unei proprietăţi vaste, şi Olivia a auzit scrâşnet de pietriş sub roţi în vreme ce nişte masive uşi metalice se deschideau încet, iar farurile luminau o alee foarte lungă. Era genul de călătorie pe care Olivia şi-o putea lesne închipui încheindu-se cu un majordom în uniformă, cu o tavă cu câteva pahare de Bloody Mary în mâini, sau cu un pitic chel într-un scaun cu rotile care-şi mângâie cu o gheară metalică pisica de pe genunchi.

Într-un final, chiar un majordom a fost cel care a întâmpinat-o, ba încă unul în uniformă, excesiv de

politicos, care a informat-o că bagajele ei sosiseră deja şi care a condus-o apoi pe nişte trepte de piatră spre un hol senzaţional. Picturi în ulei acopereau pereţii lambrisaţi şi o scară din lemn de culoare închisă ducea spre etaj.

Majordomul a întrebat-o dacă dorea să ia cina sau prefera un „platou cald" în cameră. Olivia nu era prea sigură ce anume înseamnă „platou cald", dar imaginea care i-a răsărit în minte era atât de ispititoare creveţi, friganele galeze de pâine unsă cu brânză topită în bere, condimente, un strop de sherry –, încât s-a hotărât că ar dori chiar foarte mult aşa ceva, mulţumesc.

Dar, la vederea patului, Oliviei i-a pierit orice urmă de interes faţă de tot ceea ce o înconjura şi s-a prăbuşit, extenuată, între cearşafurile albe şi proaspete şi a remarcat cu mare bucurie că sub pătură era o sticlă cu apă caldă, poziţionată perfect pentru a-i încălzi picioarele.

Olivia n-a apucat niciodată să descopere în ce constă un platou cald. Când s-a dezmeticit, era deja dimineaţă şi avea sindromul călătorului: nu-şi amintea unde se află. A întins mâna după vreo veioză la capul patului. În cameră era întuneric, dar răzbătea o lumină puternică pe lângă draperia groasă de la fereastră. Era într-un baldachin mare, cu patru stâlpi, cu draperii grele de stambă. Nu prea aducea a Honduras.

Şi-a dat picioarele jos şi s-a aşezat pe marginea patului. O durea tot corpul. Se simţea deshidratată şi murdară. S-a târât până la fereastră, a tras draperia la o parte şi a dat cu ochii într-o splendidă grădină tipic englezească: gazon, tufe bine tunse, rânduite cu grijă. O

terasă din piatră de culoarea mierii se afla chiar sub fereastra ei. Trepte acoperite de muşchi, cu două urne în stil grecesc, coborau spre gazonul pe care erau aranjate cerculeţe de crichet. Dincolo de gazon se înălţau nişte castani înfrigurați şi golaşi şi, dincolo de ei, dealuri molcome verzui, ziduri de piatră şi fum urcând din coşurile cenuşii ale caselor îngrămădite toate în jurul unei turle de biserică.

S-a întors să examineze camera. În chip miraculos, valijoara ei oliv cu maro era acolo şi în ea se aflau toate lucrurile pe care i le solicitase profesorului Widgett. Pe sub uşă îi fusese strecurat un plic. În el a găsit o hartă a împrejurimilor, un număr de telefon la care să sune când e gata să ia micul dejun şi un bileţel pe care scria: Te prezinţi la Camera de Operaţiuni Tehnice după micul dejun.

Olivia a clipit cu ochii în ecranul calculatorului. Stătea la un birou într-o încăpere ticsită de calculatoare şi operatori. Unul dintre ei trecea în revistă fotografiile pe care le făcuse ea cu camera digitală.

— Asta ce reprezintă? a întrebat operatorul.

— Aăă, a făcut ea.

Fotografia reprezenta de fapt o porţiune de tors masculin negru foarte musculos şi nişte pulpe foarte bine făcute ieşind dintr-un slip roşu de baie.

— Putem să mergem mai departe? a zis ea pe un ton degajat.

— Încântătoare fotografie, a declarat o voce

masculină.

Olivia s-a întors. Era profesorul Widgett, care arunca o privire slipului bine burduşit.

— Am făcut poza orbeşte, de la şold, a zis ea cam neconvingător.

— Evident. Băiatul ăsta are şi el un nume, sau doar un cod de bare?

— Winston.

— Aha. Winston.

— Ce-ar fi să ne uităm acum la următoarea?

Casa conspirativă a MI6, Cotswold

— Nu. Deci, acestea sunt viitoarele staruri care se învârt în jurul lui Feramo? Ce făceau acolo? îl slujeau pe el?

— Nu ştiu.

— Nu.

S-a uitat la ecran şi a suspinat, cuprins parcă de plictis, după care i-a aruncat o privire piezişă:

— Nu, de regulă, nu prea ştim. Dar tu ce crezi? Ce simţi?

S-a uitat la ea, şi-a căscat ochii şi expresia i-a devenit, preţ de o clipă, fioroasă.

— Instinctul tău ce spune?

— Cred că face recrutări. Cred că îi foloseşte pentru ceva anume.

— Ei erau conştienţi de treaba asta? Ştiau la ce urmează să fie folosiţi?

Ea a rămas o clipă pe gânduri.

— Nu.

— Dar tu ştii?

— Cred că e vorba de ceva legat de Hollywood. Olivia a aruncat încă o privire slipului.

— Feramo urăşte Hollywoodul, iar ăştia toţi se învârt pe-acolo. Hai să ne uităm la următoarea poză.

— Foarte bine. Dacă trebuie, trebuie. Treci la următoarea, Dodd. Vai de mine, dar ce vedem noi aici?

Olivia a simţit dorinţa năprasnică de a se da cu capul de biroul din faţa ei. Ce fusese în mintea ei? Următoarea fotografie înfăţişa în prim-plan un V încadrat în cauciuc negru, cu câte un fermoar la ambele capete. Un abdomen plat, tare ca piatra, ieşea din cauciuc.

— O, Doamne. Am făcut nişte poze destul de neclare, a zis Olivia când şi-a dat seama că se uita la prim-planul zonei pelviene a lui Morton C.

— Eu nu cred deloc asta, draga mea, a murmurat Widgett.

— Încearc-o pe următoarea. O să-mi pot da seama cine e.

Operatorul a oftat din rărunchi şi a trecut mai departe. De data asta era Morton C, fotografiat din profil, cu costumul de scafandru coborât până la brâu, ceea ce îi scotea la iveală abdomenul perfect. Morton o privea peste umăr, într-o poziţie care îi amintea în chip bizar de un poster de prin anii ’50.

— Foarte atrăgător, a zis Widgett.

— Nu e deloc atrăgător, a spus ea şi a clipit furioasă, umilită. E tipul despre care ţi-am povestit că m-a ameninţat cu arma. E un ticălos.

Gura lui Widgett s-a arcuit într-o expresie amuzată.

— Ooo! Ticălos? El e cel care ziceam noi că lucrează pentru Monsieur Feramo? Şi în ce calitate ziceam noi că lucrează? Peşte? „Damă de companie”?

— Ei bine, am avut impresia că Feramo îl racolase destul de recent şi îl folosea ca să-i ducă viitoarele staruri la scufundări. Ca să fiu sinceră, cred că tipul îi întărită pe toţi unii împotriva celorlalţi. Pretindea că e scafandru. Se giugiulea cu toată lumea la bar şi în barcă. Se folosea de toţi.

Widgett s-a aplecat în faţă, a ridicat sprâncenele cu o expresie răutăcioasă şi a şoptit:

— Te-ai culcat cu el?

— Nu, nu m-am culcat cu el, a şuierat Olivia şi s-a uitat furioasă la ecran.

Ceea ce i se părea cu adevărat enervant era faptul că Morton C. arăta al naibii de atrăgător. Avea pe faţă expresia aceea concentrată, primejdioasă, care îi atrăsese pentru prima dată atenţia în ziua aceea, în Honduras.

— Păcat. Interesant individ.

— E un ticălos superficial şi ipocrit. E doar cu foarte puţin mai bun decât o prostituată de rând.

S-a auzit o tuse uşoară în fundul încăperii. Profesorul Widgett şi-a inspectat cu mare atenţie unghiile de la ambele mâini, în timp ce din faţa unuia dintre calculatoare se ridica o siluetă cunoscută, îmbrăcată însă în haine necunoscute: costum negru elegant, cravată şi cămaşă cu nasturii de sus descheiaţi. Părul nu mai era blond. Widget a aruncat o privire împrejur.

— „Cu foarte puţin mai bun decât o prostituată de rând”, aşa zice ea.

— Da, domnule, a confirmat Morton C.

— Şi cu ce ziceai că te-a împuns? a întrebat Widgett.

— Cu un ac de pălărie, domnule, a zis Morton C. sec şi s-a apropiat.

Widgett s-a ridicat, cât era de lung, în picioare.

— Domnişoară Joules, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Scott Rich de la CIA, fost membru al Serviciului Special Naval şi una dintre cele mai strălucite minţi ale Institutului de Tehnologie din Massachusetts.

Widgett punea un accent deosebit pe t şi pe’s, parcă era Laurence Olivier pe scena Teatrului Old Vie.

— El se va afla la cârma acestei operaţiuni. Chiar dacă s-a aflat puţin în urma ta în găsirea ţintei acestei operaţiuni.

— Bun venit în operaţiune, a zis Scott Rich şi a înclinat, cam neliniştit, capul în direcţia ei.

— Bun venit în operaţiune? a zis ea. Cum îndrăzneşti?

— Poftim?

— Nu folosi tonul ăsta când te uiţi la mine. M-ai auzit foarte bine.

— Scuze, i s-a adresat Widgett operatorului de la calculator. Urmează un moment cam tensionat.

— Ce făceai acolo?

— Supraveghere, a zis Morton C, alias Scott Rich de la CIA.

— Asta ştiu şi eu. Dar vreau să ştiu ce făceai acolo? Dacă lucrai pentru CIA, de ce nu mi-ai zis?

— Unii ar putea spune că trebuia să ghiceşti.

— Am crezut că lucrezi pentru Feramo.

— Şi eu am crezut acelaşi lucru despre tine, a zis Scott Rich.

— Ce vrei să… vrei cumva să sugerezi că… Cum îndrăzneşti?

— Departe de mine gândul că… a murmurat Widgett către operatorul de la calculator, de parcă se afla la o clacă de cusătorese. Dar nu l-a făcut ea adineauri prostituată de rând?

— Dacă ţi-aş fi spus, exista riscul ca tu să-i spui lui.

— Dacă mi-ai fi spus, poate reuşeam să înţelegem ce face el pe insulă. Aş mai fi rămas acolo.

— Sunt de acord cu ea, s-a adresat Widgett operatorului, cu un aer de bârfitor. Zău că nu înţeleg defel de ce a scos-o aşa urgent de acolo. Cred că e vorba de noţiunea prost înţeleasă de cavalerism.

— Cavalerism? Cavalerism? a zis Olivia. M-ai folosit din clipa în care ai pus ochii pe mine.

— Dacă aş fi vrut într-adevăr să te folosesc, aş fi avut grijă să rămâi acolo.

— Dacă te-aş fi lăsat, m-ai fi folosit încă înainte de asta, şi ştii foarte bine la ce mă refer.

— Gata, gata, e-n regulă, a zis Widgett, iar Olivia a simţit foarte clar tonul autoritar din vocea lui.

Judecând după sclipirea bruscă de detaşare rece apărută pe neaşteptate în ochii lui, şi-a dat seama că Widgett fusese adesea în situaţia să dea ordine dure subordonaţilor lui.

— Lămuriţi diferendele între voi şi ne vedem toţi trei pe scările de la peluza din faţă. Luaţi din debara câte o pereche de cizme de cauciuc şi câte o pelerină de ploaie.

— Nu înţeleg deloc la ce te referi, a zis Scott Rich.

— La îmbrăcăminte pentru vreme rea, Rich. Doar n-o să umbli prin pădure îmbrăcat ca un chelner, nu?

O cameristă îi aştepta la ieşirea din Camera de Operaţiuni. Olivia şi Scott Rich au urmat-o pe scara din lemn de culoare închisă, apoi prin bucătăria plină cu mese din lemn lustruit, ţevi fierbinţi şi mirosuri de mâncare. Debaraua era şi ea bine încălzită, avea pereţii îmbrăcaţi în mozaic alb şi era bine garnisită cu cizme, fulare, ciorapi şi haine, aranjate toate ordonat pe mai multe rafturi. Era o încăpere liniştitoare şi plăcută, dar nu îndeajuns.

— De ce l-ai omorât pe Dwayne? a şuierat Olivia, trăgându-şi o pereche de ciorapi groşi şi nişte cizme verzi.

— Ce tot vorbeşti? a răspuns Scott Rich, îmbrăcând un pulover negru. Nu l-am omorât pe Dwayne. Sfinte Sisoe!

— Să nu minţi cumva că rechinul a fost cel care l-a omorât, a zis ea strecurându-se într-un pulover de lână.

— Dacă chiar vrei să auzi nişte amănunte înfiorătoare, atunci ascultă: Dwayne s-a hotărât să se ducă de unul singur după scafandrii lui Feramo. S-a încăierat cu cineva sub apă. Acel cineva a scos cuţitul. Rechinii se învârteau primprejur. Oamenii lui Feramo l-au tras pe Dwayne în barca lor. Eu urmăream totul de la distanţă. Imediat după aceea, din barcă au început să cadă în apă diverse hălci din trupul lui Dwayne şi toate animalele de pradă din emisfera aia au pornit spre noi. Apropo, ţi-ai pus puloverul

pe dos şi cu faţa la spate.

Ea s-a uitat nesigură în jos, şi l-a scos, apoi şi l-a îmbrăcat corect.

— Tu ai fost cel care mi-a pus cocaina în valiză la Tegucigalpa, nu-i aşa? a întrebat ea, în vreme ce Scott Rich deschidea uşa şi îi făcea loc să iasă.

— Nu, a răspuns el.

— Nu minţi!

El arăta ca un latifundiar. Iar ea a realizat că, de bună seamă, arată ca o nevastă de latifundiar. Aerul rece a izbit-o drept în faţă.

Au dat colţul şi clădirea li s-a înfăţişat în toată splendoarea ei: un conac în stil elizabetan, cu coşuri înalte, pătrăţoase şi ferestre perfect proporţionate, totul din piatră de Cotswold de culoarea mierii.

— N-am pus eu cocaina în camera ta.

— Atunci, cine a fost? a zis ea. Şi ce căutai în tunelul acela? Aproape că m-ai omorât.

— Te-am omorât? a făcut Scott Rich. Widgett îi aştepta pe trepte. I-a văzut şi a luat-o spre peluză, cu haina şi eşarfa fluturând în urma lui.

— Ţi-am salvat viaţa în tunelul acela. Ţi-am dat oxigen de la mine. Voi aţi fost tâmpiţii care aţi intrat în tunel fără să lăsaţi o baliză de semnalizare.

— Vai de sufletul meu. Doar nu cumva vă dondăniţi şi acum? a zis Widgett când ei l-au ajuns din urmă. Gata, hai s-o pornim spre pădure. Olivia, când ne întoarcem în casă, va trebui să semnezi un Acord de confidenţialitate. Bine?

— Da, domnule, a făcut Olivia, încântată. Bineînţeles,

domnule.

— Daaa, mi s-a cam părut mie că-ţi plac secretele, a zis Widgett. Tot ce auzi aici rămâne între noi, pricepi? Altfel, în Turnul Londrei cu tine.

Era o zi friguroasă de iarnă, iar aerul era îmbibat de mirosul specific vieţii rurale din Anglia, adică în principal de bălegar. Olivia i-a urmat pe cei doi spioni pe o cărare printre copaci, a tras adânc în piept mireasma de lemn jilav şi de muşchi putrezit şi a trecut prin băltoace cu cizmele ei de cauciuc, amintindu-şi ce bine era în copilărie, când ieşea, gros îmbrăcată, în frigul de afară. A observat o cameră de luat vederi prinsă de un copac, apoi încă una, apoi a văzut prin aerul jilav al pădurii un gard de securitate cu patru rânduri de sârmă ghimpată deasupra şi un soldat în uniformă de camuflaj dincolo de el. Scott Rich s-a oprit şi a privit-o.

— Sunt sigur că niciunul dintre noi nu are de gând să-ţi invadeze gândurile intime, a zis el, dar ai cumva intenţia să intervii în conversaţia noastră, sau ai de gând doar să te joci prin băltoace?

— Nu aud nimic din ce spuneţi, cum să vă aud? Aţi pornit-o în marş forţat şi m-aţi lăsat să mă chinui să vă prind din urmă.

— O, Doamne, nu mai pot să suport, a zis Widgett şi s-a întors spre ei. Parcă aţi fi în scena întâi dintr-o comedioară romantică de doi bani.

În frigul de afară, chipul lui Widgett părea încă şi mai bătrân. Venele roşietice i se reliefau clar prin piele, iar sub ochi avea două cercuri albăstrii, ca nişte vânătăi. Arăta

aproape ca un mort: un cadavru vorbitor.

— Există două întrebări esenţiale, a zis Scott Rich fără să-l bage în seamă. Prima: ce au de gând să facă? Circulă unele zvonuri prin serviciile de informaţii cum că…

— O, Doamne. Zvonuri din serviciile de informaţii. Urăsc terminologia asta, a zis Widgett. Zvonuri din serviciile de informaţii, zvonuri din serviciile de informaţii. Mai degrabă, serviciile de dezinformaţii. Oameni pe teren, asta ne trebuie. Fiinţe umane, care au reacţii umane faţă de alte fiinţe umane.

— Circulă zvonuri în serviciile de informaţii că sunt foarte posibile atacuri iminente asupra Londrei şi Los Angeles-ului.

— Precum şi asupra altor oraşe, de pildă Sydney, New York, Barcelona, Singapore, San Francisco, Bilbao, Bogotá, Bolton, Bognor şi oricare locuri din lume unde oamenii trimit e-mailuri, a murmurat Widgett.

Scott Rich şi-a coborât puţin pleoapele. Olivia începea să-şi dea seama că adesea era singurul semn care îţi dădea de înţeles că e iritat.

— Foarte bine. Avem aici, cu noi, o fiinţă umană în carne şi oase. Îţi aparţine, a încheiat el şi s-a sprijinit de un copac.

Widgett părea că rumegă, îşi mesteca buza sau poate proteza dentară. A privit-o intens, cu ochii lui albaştri.

— Două întrebări. Prima: ce ascunde Feramo în mânecă? Scafandri în canale colectoare, rezervoare în sistemele nucleare de răcire? Iar a doua: ştim că ei fac trafic cu explozibil dinspre aşa-zisul lui hotel din Honduras

spre sudul Californiei. Cum îl transportă?

— Asta fac ei în Honduras?

— Da, a zis Scott Rich, cu o mină inexpresivă.

— De unde ştii?

— Ştiu pentru că am găsit un C4 deasupra peşterii din care tocmai ieşeai tu.

Olivia s-a uitat în pământ, s-a încruntat şi şi-a adus aminte cum înotase prin peşteră cu ochii după peşti, minunându-se de strălucirea culorilor lor.

— Aşadar… agent Joules, a zis Widgett. Ai ceva idei în spatele acestei faţade uluitoare?

Ea l-a privit atent. Mintea nu îi funcţiona cum trebuie. Prea îşi dorea cu ardoare să reuşească în noua ei calitate de spioană.

— Trebuie să mă mai gândesc puţin, a zis ea abia auzit.

Widgett şi Scott Rich s-au uitat unul la altul. Olivia a simţit dezamăgirea unuia şi dispreţul celuilalt.

— Să mergem mai departe, a zis Widgett. Cei doi bărbaţi, cu siluetele lor atât de diferite, au pornit mai departe unul ireal de înalt, cu eşarfa în vânt, cu haina fâlfâind şi cu gesturi teatrale, celălalt puternic, stăpânit, disciplinat. Olivia a pornit, nefericită, după ei. Se simţea ca un mic geniu muzical mult lăudat care, odată suit pe scenă, scoate câteva scârţâituri jalnice la vioară, dezamăgind întreg auditoriul. Stresul provocat de întreaga experienţă bizară pe care o trăise a început să-şi scoată capul. Se simţea vlăguită şi terminată, fără minte şi inutilă. Respiră, respiră, calm, calm, nu intra în panică, şi-a zis ea

şi a încercat să-şi amintească Regulile ei de comportament.

Nu intra niciodată în panică. Opreşte-te, respiră, gândeşte.

Nimic nu e atât de bine sau atât de rău cum pare la prima vedere.

Când simţi că te copleşeşte o nenorocire, gândeşte: „ia mai dă-o-n mă-sa”.

Cheia succesului stă în felul în care îţi revii după un eşec.

— Scuze! a zis ea şi s-a grăbit să-i ajungă pe cei doi din urmă. Scuze! Cred că ştiu cum transportă explozibilul!

— Vai, ce bucurie! a zis Widgett. Dă-i drumul.

— Îl transportă pe şosea traversând întregul Honduras, după care îl duc pe coasta Pacificului în ambarcaţiuni.

— Da, atâta ne-a tăiat şi pe noi capul, a zis Scott. Întrebarea era cum îl introduc în State.

— Cred că îl transportă pe iahturi de lux şi îl ascund în plăcile de surfing, fie pe iahturi, fie la proprietatea lui Feramo din Cătălina.

Scott Rich şi Widgett s-au oprit locului şi s-au uitat la ea.

— Pe urmă duc plăcile de surfing până în apropiere de coasta californiană cu iahturile. Agaţă greutăţi de ele şi le scufundă în ocean, fie la fundul apei, fie ancorate de ceva. Apoi scafandrii lor se duc în costum şi cu butelii de oxigen, ridică plăcile, lasă buteliile acolo şi o fac pe surferii pe ţărmul din Malibu, după care pleacă cu dubite în care încarcă plăcile pline ochi cu explozibil.

S-a lăsat o tăcere deplină.

— Hmm, splendidă gândire logică, a zis Widgett. Şi se bazează pe ce anume?

— I-am văzut antrenându-se în Honduras. Am înotat în jurul unui debarcader în Popayan şi i-am văzut cum lasă plăcile la fundul apei, după care fac surfing spre ţărm.

— Nu tu ar fi trebuit să observi aşa ceva, Rich? a zis Widgett. Sau ai fost prea ocupat să-ţi cureţi microfonul de vinul ei? Puligny-Montrachet parcă, nu?

— Vă rog, domnule.

— Deci, ai pus un microfon în jardiniera cu smochin a lui Feramo? a întrebat Olivia.

— Şi în cactusul lui. Şi într-al tău, dacă mă gândesc bine.

— Iar tu ai pus un pulover peste unul, un pahar de Cristal peste al doilea şi vin alb peste al treilea. Un Louis Jadot din 96, nu-i aşa?

— Din 95, a răspuns Olivia.

— Cred că ţi-a fost greu să renunţi la el, a zis Widgett.

— Chiar mi-a fost, a răspuns Olivia.

— Bună, Karl. Scott vorbea la telefon Trimite-i pe cei de la secţia H să-i verifice pe surferii de pe coasta californiană, ai înţeles? în principal din zona lagunei Malibu. Să se uite în plăcile de surfing după explozibili C4. Şi trimite şi câţiva oameni sub acoperire în Cătălina, să scotocească ambarcaţiunile. Unde era casa asta, Olivia? Olivia? Unde era casa lui Feramo din Cătălina?

— Să Păi, la dreapta de Avalon.

— La dreapta?

— La est. Sau poate la nord; înţelegi tu, la dreapta dacă te uiţi spre Cătălina dinspre Los Angeles. E după colţ, pe partea dinspre ocean, către Hawaii.

Scott Rich a suspinat.

— Spune-le să caute şi ei pe toate ţărmurile din zonă, a zis el în telefon.

— Splendid. Bun, deci s-a rezolvat totul, a zis Widgett. Dar cu ţinta cum rămâne? Ai vreo idee?

Ea le-a expus teoriile ei – despre crema de faţă cu ricin, despre bulele de acetilenă din sistemele de răcire ale centralelor nucleare, despre un atac asupra studiourilor.

— Dar totul e prea vag, a zis ea. Ar trebui să petrec mai mult timp cu Feramo ca să-mi fac o idee mai precisă.

— Ar fi perfect să accepţi oferta lui de a te duce în Sudan, a zis Widgett. Ar fi o experienţă fascinantă în orice circumstanţe.

— Ar fi nebun să te aducă acolo, a spus Scott.

— Chiar este nebun, a zis Olivia.

— Nebun este pentru că te-a lăsat să pleci, a adăugat Scott.

— Mulţumesc, a zis Olivia şi s-a gândit că poate Scott Rich nu era un tip chiar aşa de urâcios.

— Am vrut să spun că tipul este nebun pentru că era evident că aveai să-l trădezi. Ceea ce ai şi făcut.

— Are încredere în mine. Crede că sunt vulturaşul lui.

Scott a emis un sunet ciudat.

— E ceva în neregulă, Scott, Rich, Morton sau cum te-o mai fi chemând?

— Da, Rachel, sau Olivia, sau Pixie, sau care dracu’ o

mai fi numele tău azi…

— O, Doaaamne sfinte, a tărăgănat Widgett cuvintele, a scos o batistă din buzunar şi s-a şters pe frunte. În fond, e normal ca agenţii sub acoperire să aibă multiple identităţi. Doar unii dintre noi au petrecut două sezoane întregi pe post de travestiţi înveşmântaţi în rochii cu paiete la Hotelul Aswan Cataract.

— Da, chiar că sub acoperire, a făcut Scott Rich.

— Este exact motivul pentru care domnişoara Joules este atât de interesantă, a zis Widgett. E o spioană înnăscută. Iar acum, întrebarea e: dacă Pierre Feramo şi a rostit numele cu exagerat accent franţuzesc îţi dă telefon, aşa cum ţi-a promis, şi te cheamă în vizuina lui de beduin din colinele de la Marea Roşie, ai de gând să te duci?

— Da, a zis Olivia cu un aer solemn.

— Chiar te-ai duce? a întrebat Scott Rich şi a fixat-o cu ochii lui cenuşii, arzători. Chiar dacă singurul motiv pentru care te cheamă este să te omoare?

— Dacă avea de gând să mă omoare, o făcea în Honduras.

— O, da, absolut, a zis Widgett. Un bărbat ar putea avea o mulţime de motive foarte bune ca să şi-o dorească pe agenta Joules în deşert. Cu siguranţă ai citit o mie şi una de nopţi, nu-i aşa.

Rieh? O carte profund erotică. Pun pariu că o fată răpită de un beduin se poate aştepta la nişte nopţi extrem de interesante în cortul lui.

— Şi, după aceea? a întrebat Scott Rieh şi a pornit mai departe furios.

Trecuseră cinci zile de când Olivia îl lăsase pe Feramo în Insulele Bay, şi el încă nu o sunase. Echipa, care acum, din păcate, părea să o cuprindă şi pe Suraya, căţeaua sub acoperire, stătea grămadă într-o cămăruţă de la subsol încă de la micul dejun. Printr-o manevră electronică deosebit de complexă, Scott Rich reuşise să conecteze numărul greşit pe care Olivia i-l dăduse lui Feramo la telefonul din Camera de Operaţiuni şi, dacă Feramo ar fi sunat, legătura avea să se facă direct la ei.

Ceasul de perete din Camera de Operaţiuni era unul practic, din plastic, în genul celui care Olivia îşi amintea că existase la şcoală: cadran alb, cifre negre şi minutar roşu. Când era la şcoală, obişnuia să îşi dorească din răsputeri ca acele să se mişte cât mai repede în direcţia orei patru. Minutarul roşu a anunţat cu clinchet că se făcuse ora patru după-amiaza, adică ora nouă a celei de-a cincea dimineţi în Honduras de când cu un deget bine supt îşi luase rămas-bun de la Feramo.

Scott Rich, profesorul Widgett, Olivia, Dodd, operatorul de la calculator, şi Suraya priveau cu rândul, manifestând diverse grade de subtilitate sau ostentaţie, spre ceasul de perete şi după părerea Oliviei – gândeau acelaşi lucru: A inventat totul. Nu-l interesează tipa câtuşi de puţin. N-o să sune.

— Rich, băiete dragă. Eşti absolut sigur că ai conectat numărul acela cum trebuie? a întrebat Widgett şi s-a scobit în dinţi după fărâmele de pâine prăjită cu foie gras pe care o comandase să-i fie adusă la faţa locului. Am impresia că

ai apăsat pe o grămadă de butoane.

— Da, a zis Scott Rich fără să ridice privirea de pe calculator.

— N-o să te sune, nu-i aşa? a întrebat Suraya.

— Ar trebui să-l suni tu, a zis Scott Rich.

— Asta l-ar speria, a insistat Olivia. El trebuie să fie cu iniţiativa.

— Parcă spuneai că eşti vulturaşul lui, a spus Scott Rich. Sau poate vrăbiuţa lui.

S-a întors şi a început să discute cu operatorul, concentrându-se amândoi asupra ecranului. Pe jumătate de ecran erau fotografiile făcute pe furiş de Olivia lui Feramo. Pe cealaltă se perindau imagini cu terorişti Al-Qaeda cunoscuţi. Din când în când, se opreau şi suprapuneau fotografiile, ca să-l înfăţişeze pe Feramo cu turban şi mitralieră Kalaşnikov, Feramo cu cămaşă în carouri la un bar din Hamburg, Feramo cu alt nas, Feramo în pijama, cu părul ciufulit.

— De fapt, sunt de acord cu Scott, a zis Suraya şi şi-a cocoţat pe birou picioarele lungi, înveşmântate în jeansi.

— Dacă el nu mă sună, n-are niciun rost să-l sun eu, pentru că asta înseamnă că nu-l mai interesez.

— Să fim serioşi, a râs Suraya, nu suntem la emisiunea Blând Date. Eşti doar nesigură, atâta tot. El te place cu adevărat. Pierre preferă femeile puternice. Ar trebui să îl sune.

Scott Rich s-a aplecat înainte, cu coatele pe genunchi şi bărbia sprijinită pe degetele mari şi l-a privit pe Widgett cu aceeaşi intensă concentrare care o uluise la început pe

Olivia în barul acela din Honduras.

— Dumneavoastră ce credeţi? i s-a adresat el lui Widgett.

Widgett s-a scărpinat în ceafă şi a tras aer printre dinţi.

— O veche zicală sudaneză zice: „Oriunde se află un bărbat şi o femeie, diavolul este a treia prezenţă”. Stereotipul gândirii unui arab despre femeie este aproape ca despre un animal: o fiinţă extrem de sexuală şi dornică să se culce cu orice bărbat, de parcă nici nu s-ar gândi la altceva.

— Serios? a făcut Scott Rich şi s-a lăsat pe spate în scaun, rânjind insolent în direcţia Oliviei.

— Chiar şi astăzi, în anumite zone persistă ideea că, dacă un bărbat şi o femeie rămân singuri, vor întreţine inevitabil relaţii sexuale.

Spre enervarea ei, Olivia s-a pomenit amintindu-şi de seara aceea din Bell Key: cum se sărutase cu Morton C, cum se lipiseră unul de altul, cum el îşi strecurase mâna în jeansii ei. Privirile li s-au întâlnit o secundă şi Olivia a avut senzaţia dezagreabilă că şi el se gândeşte la acelaşi lucru.

— S-a făcut recent un sondaj, a continuat Widgett. Un grup de arabi sudanezi a fost întrebat: „Ce ai face dacă te-ai întoarce acasă şi ai găsi acolo un bărbat străin?” Răspunsul a fost aproape unanim: „L-aş omorî”.

— Iisuse Hristoase, a făcut Scott Rich. Aminteşte-mi să nu mă duc cumva pe acolo sub acoperire, ca instalator.

— De aici şi obsesia, în unele culturi arabe, pentru castitate vălul, burka, clitoridectomia. Femeia este

erotizată la maximum: este un obiect care trebuie protejat dacă îţi aparţine, urmărit şi cucerit dacă nu.

— OK, în acest caz, dacă Olivia tot este, în ochii lui Feramo, un nesăţios animal dornic de amor, de ce nu poate ea să-l sune? a întrebat Scott Rich. Dar, stai puţin, care e concepţia generală a islamiştilor cu privire la amorul în afara căsniciei?

Olivia s-a uitat la el şi a gândit: Puteai să te osteneşti să afli toate astea şi singur.

— Ei bine, tocmai acum ideea devine interesantă, a zis Widgett. Mai ales în ceea ce priveşte comportamentul lui Feramo şi romantismul său beduin cum vrea adică el să o salte pe cal şi să dispară cu ea cu tot în amurgul deşertului. Etosul beduin precedă Islamul. E un factor eminamente psihologic. Dacă citeşti o mie şi una de nopţi, poţi constata fără dubiu că întreaga mentalitate de beduin nomad al deşertului anulează moralitatea. Atunci când cuceririle sexuale ale eroului sunt rezultatul curajului, vicleniei sau norocului său, ele sunt considerate acte eroice, nu imorale.

— Exact. Aşa că el trebuie să-mi înfrângă voinţa şi să mă copleşească totalmente cu sentimentele lui, a zis Olivia. N-o să se simtă mare erou dacă îl sun eu şi îi spun cu ce avion sosesc.

Scott Rich i-a întins receptorul.

— Sună-l.

— Ăă, păi atunci discuţia pe care tocmai o purtam era doar aşa, ca să ne aflăm în treabă?

— Sună-l. Nu-i spui nimic, nici că zbori acolo, nici

chestii cu vulturaşi. Spune-i doar că te-ai întors acasă cu bine şi-i mulţumeşti pentru vinul bun şi camera gratis.

— Hmm, a zis Widgett, s-a uitat la Scott cu ochii lui albaştri şi reci şi şi-a mestecat pâinea prăjită.

— El n-o să sune, a zis Scott Rich iritat. N-o s-o cheme în Sudan la el şi nici nu vrem să se ducă acolo. E ridicol. Vreau doar să ştiu unde e. Sună-l, a concis el şi i-a întins din nou receptorul.

— Bineînţeles, a zis Olivia cu un ton amabil. Formez pur şi simplu numărul şi atât?

— Nu, formez eu, a zis el morocănos, s-a întors înapoi la şirul de ecrane şi tastaturi şi a aruncat o privire neliniştită peste umăr înainte de a trece, împreună cu operatorul, în zona lor electronică, unde au început să apese pe butoane, să verifice toate cele şi să schimbe priviri pline de înţeles.

Scott Rich, în pofida aspectului său, era un înrăit pasionat de calculatoare. Olivia s-a străduit să şi-l închipuie cu burtică şi într-un tricou galben lăbărţat cu ceva nerod scris pe el, mergând cu băieţii la o bere.

Scott s-a întors în scaun spre ea.

— Eşti gata?

— Sigur, a răspuns ea pe un ton vesel şi a pus receptorul la ureche. Spune-mi când să vorbesc!

El a apăsat pe nişte butoane. Telefonul a început să sune. Olivia s-a simţit invadată de un val de panică.

— Alo? a zis ea şi vocea îi tremura.

— Bună ziua, a răspuns o voce de femeie, numele meu este Berneen Neerkin. Sun din partea firmei MCI

Worldeom. Aş dori să am plăcerea de a vă prezenta noile noastre preţuri la biletele de avion…

Vânzări prin telefon! Olivia s-a străduit să-şi recapete stăpânirea de sine. Scott Rich, infailibila tehno-zeitate, conectase firele anapoda. A simţit cum o pufneşte chicoteala când a dat cu ochii de figura lui. A încercat să se gândească la chestii grave, la moarte de pildă, sau la o tunsoare foarte nereuşită, dar nimic nu a ajutat-o. A început să se zgâlţâie şi nu-şi amintea nicicum care ar trebui să fie expresia normală pe chipul ei.

Scott Rich s-a ridicat în picioare. S-a uitat în jos la ea foarte serios, ca un profesor la un elev recalcitrant. Dar asta n-a reuşit decât să o facă să râdă mai abitir. El a clătinat din cap şi s-a întors la calculatorul lui.

— Mă duc să beau un pahar cu apă, a reuşit Olivia, stacojie la faţă, să îngaime printre hohotele de râs, după care s-a împleticit pe coridor, iar acolo s-a sprijinit de zid, a râs pe săturate şi şi-a şters lacrimile de la ochi.

În timp ce se îndrepta spre baie, tot hazul situaţiei i-a revenit în minte. Abia după ce şi-a dat cu apă pe faţă şi a rămas acolo timp de câteva minute, a simţit că a exorcizat şi ultimele rămăşiţe de chicoteală dinlăuntrul ei, dar nici aşa nu era sigură că primejdia de a izbucni brusc în râs trecuse cu totul.

Pe când se întorcea înapoi pe coridor, a auzit voci ridicate venind dinspre Camera de Operaţiuni.

— Da, dar nu putem să scoatem întreg statul California din funcţiune. Avem explozibil C4, avem ricină, avem o posibilă legătură cu operaţiunile de scufundări

industriale. Dar unde suntem cu toate astea? California e de trei ori mai mare decât ţara asta a dumneavoastră mică, întunecată şi înapoiată.

— Bine, bine, a venit vocea lui Widgett.

— De unde să începem? Numai în sudul Californiei avem o mulţime de mari porturi comerciale în Bay Area, Ventura, Los Angeles şi San Diego. Avem patru centrale nucleare şi sute de mile de conducte de apă potabilă, şi avem sisteme de evacuare şi de canalizare sub fiecare mare oraş. Avem apeducte, poduri, rezervoare, diguri şi baze militare. Ce propuneţi? Să evacuăm întreg statul? E ca şi când am căuta acul în carul cu fân. Singura noastră şansă e să spargem celula asta de Takfiri şi să aflăm ce pun la cale. Acum.

— Uite ce e, tinere, dacă spargi celula, pericolul este ca planul, sau dispozitivul pe care îl au montat pe undeva, orice o fi şi pe oriunde o fi, să acţioneze mai devreme, pentru că-şi vor da seama că au fost detectaţi. Instinctul îmi spune că nici aşa n-o să afli nimic, pentru că niciunul dintre ei nu cunoaşte planul în întregime. Singura persoană care ar putea şti mai mult e Feramo, de-aia l-au şi scos şefii cei mari din Honduras la primul semnal că ar putea fi ceva probleme. Dacă aş fi în locul tău, aş ordona oamenilor mei să oprească orice operaţiuni de întreţinere şi reparaţii subacvatice care nu sunt esenţiale şi i-aş pune pe cei din zonă să discute cu angajaţii, să verifice diversele şcoli de scufundări, să caute orice dă cât de cât de bănuit.

— Vă daţi seama la ce scară ar trebui desfăşurată o asemenea operaţiune? Tot ce trebuie este să-l găsim pe

Feramo. Dacă-l găsim, ne putem uita în nenorocitul lui de laptop. Nu avem nevoie de Olivia.

— Uite ce e, Rich, dacă putem, cu ajutorul unei fete, să ne dăm seama ce pun afurisiţii ăia la cale fără a cheltui treizeci de milioane de dolari ca să transformăm întreg estul Sudanului într-o grămadă de ruine fumegânde, ar trebui să o facem.

Nimeni n-a auzit-o pe Olivia când a intrat din nou în cameră.

— Dar, domnule, ea e persoană civilă. Nu ar fi moral.

— E agentă şi e dornică de acţiune. Fata asta are o minte brici şi am de gând să o racolez în serviciile noastre când se termină povestea asta, dacă…

— Dacă o să mai fie în viaţă?

Olivia a tuşit uşor. Patru perechi de ochi s-au întors şi au privit-o ţintă. O fracţiune de secundă mai târziu a sunat telefonul.

— Iisuse! Iisuse Hristoase! a făcut Dodd, operatorul, cu un început de panică, pornind să apese disperat pe toate butoanele. El e. Feramo.

Scott s-a ghemuit lângă ea şi a început să asculte conversaţia în căşti. S-a uitat adânc în ochii ei, ferm, liniştitor, aşa cum făcuse atunci în tunelul subacvatic, apoi i-a făcut semn că poate să vorbească.

— Alo?

— Olivia?

— Da, eu sunt, a zis.

S-a iscat o activitate frenetică, Scott şi operatorul

străduindu-se să descopere de unde sună Feramo. Olivia a închis ochii şi s-a răsucit cu scaunul, ca să stea cu spatele la ei. Trebuia să păstreze cu Feramo genul de relaţie pe care îl avusese înainte, altfel totul se ducea de râpă.

— Unde eşti? a întrebat ea, ca să-i scutească pe ceilalţi de efort. Tot pe insulă?

— Nu, nu. Sunt în drum spre Sudan. Olivia a clipit stupefiată. De ce îi spunea aşa ceva de pe un telefon mobil? Era chiar în halul ăsta de idiot? Vechile îndoieli i-au revenit. Poate nici nu era terorist.

— De fapt, nu pot să stau prea mult la telefon, avionul e pe punctul de a decola.

— Spre Khartoum?

— Nu, spre Cairo.

— Fantastic. Te duci să vezi piramidele?

— N-o să am timp de aşa ceva. Mă duc doar să fac o vizită unor parteneri de afaceri, după care iau avionul spre Port Sudan. Dar, Olivia, îmi faci acolo o vizită, aşa cum ne-am înţeles, da?

Încordarea celor din spatele ei era aproape tangibilă.

„Urraaa!” i-a venit ei să strige cu pumnul ridicat în aer. „Urrrraaa!”

— Păi, ştiu şi eu? a zis ea. Mi-ar face foarte mare plăcere. Am vorbit cu Sally Hawkins şi ea a părut încântată de idee, dar trebuie să am de scris ceva mai multe articole ca să-mi pot acoperi cheltuielile de…

— Dar asta nu contează, Olivia. Vei fi invitata mea. Fac eu toate aranjamentele.

— Nu, nu. Nu se poate aşa ceva, ţi-am mai spus. Oh,

da, îţi mulţumesc foarte mult pentru ospitalitatea pe care mi-ai oferit-o în Honduras.

— Chiar dacă a trebuit să te răpesc ca să ţi-o pot oferi?

— Păi…

— Olivia, avionul meu decolează în câteva secunde. Trebuie să închid, dar te sun din Cairo. Poţi să fii la numărul ăsta de telefon mâine, cam la aceeaşi oră?

— Da.

— Ia stai puţin. Îţi dau un număr de telefon. E de la o agenţie din Germania care se ocupă de afacerile mele cu scufundări. Ei or să-ţi organizeze toate zborurile şi or să-ţi obţină vizele pentru Port Sudan. Ai un pix la îndemână?

Patru unelte de scris s-au iţit instantaneu în faţa ei. Olivia a ales anticul stilou de aur Parker al profesorului Widgett.

— Trebuie să plec. Cu bine, saqr.

Scott Rich îi făcea semne disperate să-l mai ţină puţin de vorbă.

— Stai puţin. Când ajungi în Sudan? Nu vreau să ajung acolo şi să nu te găsesc.

— O să fiu în Port Sudan poimâine. E un avion care pleacă marţi din Londra via Cairo. Vrei să îl iei şi tu?

— Mă mai gândesc, a râs Olivia. Eşti atât de dramatic.

— Cu bine, saqr.

Telefonul s-a închis cu un declic.

Olivia s-a întors cu faţa spre restul trupei şi şi-a dat silinţa să nu zâmbească dispreţuitor.

Scott şi operatorul apăsau în continuare pe butoane. Widgett i-a aruncat în treacăt un surâs încurajator şi întrucâtva lasciv.

— Rich! a tunat el. Prezintă-ţi scuze.

— Iartă-mă, a zis Scott fără să ridice privirea. A terminat ce avea de făcut acolo, s-a răsucit în scaun şi a privit-o cu gravitate.

— Iartă-mă, Olivia.

— Mulţumesc, a zis ea. Apoi, pradă unui simţământ de exaltare şi relaxare după tensiunea prin care trecuse, a adăugat: îmi plac oamenii care îşi cer iertare scurt şi concis, care nu folosesc expresii cu dus-şi-ntors, pasiv-agresive, de genul „îmi pare rău că ţi s-a părut că eu aş fi făcut şi dres…”, un fel de scuze-cu-degete-ncrucişatela-spate, prin care de fapt te scot pe tine vinovat că nu ai înţeles, chipurile, corect situaţia.

— Bun, a zis Widgett. Iar acum, Olivia – şi este întrebarea cea mai aiuritoare care se pune în momentul de faţă omul ăsta este, într-adevăr, ce credem noi? Situaţia în sine e, într-adevăr, cum o vedem noi?

— Înţeleg, a zis Olivia. De ce adică m-ar suna de pe un mobil să-mi spună că se duce în Sudan, dacă este într-adevăr adică, dacă este, într-adevăr, un terorist?

— Ei bine, eu am susţinut dintotdeauna că nu e, a zis Suraya. E un playboy care se ocupă de oarece contrabandă, dar terorist nu e.

— Ai găsit ceva în fotografiile acelea? i s-a adresat Widgett lui Scott.

— Nu. Nimic. Nicio legătură cu Al-Qaeda.

— Există ceva ce nu v-am spus încă, a început Olivia cam şovăitor.

Ochii cenuşii şi gravi s-au uitat adânc într-ai ei.

— Ce anume?

— Păi… Poate ar trebui să vă interesaţi în legătură cu mama lui. Cred că e posibil ca mama lui să fi fost europeancă, poate o persoană care a avut o relaţie cu Hollywoodul. Ştiţi cum ar veni, tată sudanez sau egiptean, mamă europeancă, şi e posibil ca ea să fi murit când el era copil.

— Ce te face să crezi asta, Olivia?

— Ei bine, a pomenit ceva despre mama lui şi… uneori are un comportament foarte curios faţă de mine, de parcă i-aş aminti de cineva. Şi când şi-a luat rămas-bun de la mine la Roatân, mi-a…

S-a strâmbat:

— …mi-a luat un deget, l-a băgat în gură şi mi l-a supt cu disperare, de parcă degetul ar fi fost un sfârc, iar el, un purcel hămesit.

— O, Dumnezeule, a făcut Scott Rich.

— Altceva? a întrebat Widgett.

— Ei bine, mai e ceva. E alcoolic.

— Ce?

Patru perechi de ochi s-au holbat din nou la ea.

— E alcoolic. El nu realizează, dar e alcoolic.

— Dar e musulman, a zis Scott Rich.

— E un Takfiri, a răspuns Olivia.

Au luat o pauză pentru cină. În timp ce toată lumea împacheta şi se pregătea de plecare, Olivia stătea cocoşată

la masă şi se gândea la convorbirea telefonică. Widgett s-a aşezat în faţa ei, cu un uşor rictus care îi strâmba gura. Avea un aer de total dezgust faţă de omenire, care pe Olivia o întrema.

— Integritatea ta asta e adevărata muscă-n lapte, a zis el răguşit.

Ochii albaştri erau reci, ca de peşte. Dar au prins brusc viaţă.

— De aceea eşti o bună spioană, a zis el, s-a aplecat spre ea şi a strâmbat din nas. Oamenii au încredere în tine, ceea ce înseamnă că îi poţi trăda.

— Chestia asta nu-mi place.

— Ceea ce e foarte bine, a zis el. Nici să nu-ţi placă vreodată. Coruperea binelui de către încrederea în propria bunătate infailibilă este cel mai primejdios defect omenesc. O dată ce ţi-ai învins toate păcatele, mândria e cea care va sfârşi prin a te învinge pe tine. Să zicem că un ins începe prin a decide că e un om bun din cauză că ia decizii bune. Nu mult după aceea, bagi de seamă că insul e convins că orice decizie ar lua, trebuie să fie bună, pentru că el însuşi este un om bun. Şi aşa te pomeneşti cu un Bin Laden care loveşte cele două turnuri şi cu un Tony Blair care invadează Bagdadul. Majoritatea războaielor din lumea asta sunt declanşate de oameni care îşi închipuie că au Divinitatea de partea lor. Să ai întotdeauna încredere doar în oamenii conştienţi că sunt plini de defecte şi ridicoli.

Numărătoarea inversă începuse. De ambele părţi ale Atlanticului, în întreaga operaţiune sporise nivelul de

implicare şi începuse să pătrundă un aer nou de seriozitate. Olivia avea la dispoziţie trei zile să se pregătească de plecare. Au trecut-o printr-un program intens de pregătire în diverse abilităţi, armamente, metode de supravieţuire în deşert şi echipamente speciale.

Se aflau în încăperea în care lua masa personalul de serviciu şi echipamentul Oliviei fusese înşirat în toată splendoarea lui pe o masă lungă. Ea tocmai inspecta un uscător de păr de voiaj, pe care fuseseră montate câteva fiole de gaz paralizant, ataşate pe partea frontală a aparatului.

— Dar cu uscătorul meu adevărat cum rămâne? Profesorul Widgett a oftat.

— Ştiu că aţi depus mult efort, domnule profesor, a zis ea, dar problema este cu ce o să-mi usuc eu părul?

— Hmm. Înţeleg ce vrei să spui. E în regulă să călătoreşti cu două uscătoare la tine?

Olivia nu a părut prea convinsă.

— Nu chiar. N-aţi putea să montaţi fiolele astea de gaz la un ondulator? Sau la un parfum-spray?

Cineva a pufnit. Olivia a ridicat defensiv privirea. Scott Rich se rezema de pragul uşii şi rânjea obraznic.

— Draga mea Olivia, a zis Widgett, ignofându-l pe Scott, ne străduim cu toţii să ne ocupăm cât putem mai bine de toate accesoriile astea feminine, dar e vorba de o operaţiune care se va desfăşura în deşert. Într-o astfel de expediţie te poţi descurca, cu siguranţă, şi fără uscător, nu?

— Ei, da, sigur, nu însă şi dacă trebuie să-l seduc pe

şeful unei celule Al-Qaeda, a explicat ea răbdătoare.

— Eşti nebună, a zis Scott, s-a îndreptat de spate şi s-a alăturat discuţiei.

— Vouă vă e uşor să vorbiţi, a zis ea, cu ochii la chelia lui Widgett şi la părul tuns perie al încrezutului de Scott Rich.

— Bărbaţilor le plac femeile cu un look natural.

— Greşit, a zis Olivia. Le plac femeile care, după ce se machiază şi se coafează, reuşesc să arate natural. Sunt convinsă că în situaţia de faţă uscătorul este un instrument mai important decât un pulverizator de gaz paralizant.

— Am înţeles ce vrei să spui, Olivia. O să căutăm ceva alternative, a adăugat Widgett grăbit.

Olivia avea senzaţia că e înţelegător cu ea pentru că se simţea vinovat că o sacrifică, iar ăsta nu era un gând prea încurajator.

— Aşa, a continuat Widgett. Am lista inventarului tău obişnuit şi am încercat să îl facem pe cel nou cât am putut mai asemănător. Şi-a dres vocea: articole cosmetice: ruj, creion de buze, balsam de buze, fard de pleoape, creion dermatograf, perii, blush, fond de ten, pudră mată şi pudră… s-a oprit o clipă, apoi a continuat: „illuminating shine”, rimei „radiant touch”, ondulator de gene.

— Dumnezeule, a făcut Scott.

— Toate sunt în cutiuţe foarte mici, a zis Olivia pe un ton defensiv.

— Da, deşi, de fapt, e păcat că sunt aşa de mici, a zis Widgett. Încercăm să păstrăm pe cât posibil identică forma cutiilor pe care le-ai avut anterior, pentru că oamenii lui s-

au uitat, fără îndoială, la ele când ai fost în Americi, dar ne-am descurca mult mai bine cu nişte dimensiuni normale ale tuturor obiectelor. În fine: parfum, loţiune de corp, spumă de păr, şampon, balsam.

— Toate astea se găsesc şi la hotel, a zis Scott Rich.

— Şampoanele din hotel îţi fac părul să arate ca naiba. Şi, oricum, nu mă duc să locuiesc la un hotel. Mă duc să locuiesc într-un cort.

— Atunci foloseşte lapte de măgăriţă.

— Articole mecanice, a continuat Widgett. Instrumente de supravieţuire: radio pe ultrascurte, minicameră digitală, oglinjoară retrovizoare şi îmbrăcăminte obişnuită, încălţăminte, costum de baie şi Rich, în acest moment nu este necesară niciun fel de contribuţie din partea ta, mulţumesc foarte mult – chiloţi.

— Şi bijuterii şi accesorii, a adăugat Olivia îngrijorată.

— Foarte adevărat, foarte adevărat. Aşa, a zis el, s-a îndreptat spre partea cealaltă a încăperii şi a aprins lumina. Am elaborat un armament foarte sofisticat pornind de la aceste obiecte. E de-a dreptul interesant să pregăteşti o trusă pentru o femeie.

— Probabil aţi mai făcut treaba asta şi cu alte ocazii.

— Nu în exact aceleaşi circumstanţe, întreg inventarul obiectelor era de-a dreptul înspăimântător. Va trebui să aibă mare grijă să nu le încurce. Majoritatea obiectelor ei personale fuseseră transformate în arme – dacă nu chiar de distrugere în masă, oricum de distrugere punctuală, cu rază scurtă de acţiune. Pe inel i se montase o lamă curbată cu aspect funest, care ţâşnea afară la simpla apăsare

repetată cu unghia a unuia dintre diamante. Ochelarii de soare Chloe aveau un mic ferăstrău spiralat disimulat într-un braţ, iar în celălalt un pumnal subţire ca acul, cu vârful muiat într-o substanţă paralizantă. Nasturii de la bluza Dolce fuseseră înlocuiţi cu mici ferăstraie circulare. Balsamul de buze era de fapt un aparat care emitea un flash luminos, capabil să provoace orbirea temporară, iar cutiuţa de pudră, atunci când era deschisă, elibera un gaz în stare să producă, pentru cinci minute, leşinul unei camere întregi pline de bărbaţi.

— Bun. O să-mi recapăt obiectele personale după aceea?

— Dacă lucrurile merg atât de bine cât sperăm, a zis Scott, vei căpăta o excursie prin magazinele Gucci, Tiffany şi Dolce & Gabbana, pe spezele guvernului Maiestăţii Sale.

Olivia a strălucit de încântare.

Unul din cerceii ei Tiffany în formă de peştişor conţinea acum un mic aparat GPS, care avea să-i urmărească mişcările pe toată durata expediţiei.

— Nou-nouţ, ultimul răcnet, a zis Widgett. Cel mai miniatural aparat produs vreodată. Funcţionează chiar şi sub apă, până pe la trei-patru metri adâncime.

— Dar sub pământ?

— Foarte improbabil, a zis Widgett fără să o privească în ochi.

Celălalt cercel conţinea o pastilă de cianură.

— Şi acum, să ne uităm la armă, a zis Scott Rich.

Olivia s-a holbat oripilată la ei. Trecuseră în revistă pumnalele din pantofi, centura Dolce retro, în stilul anilor

’70, confecţionată din monede de aur curat, ca să poată plăti dacă ajungea cumva la ananghie, pumnalul micuţ şi seringa cu tranchilizant ascunse în balenele sutienului. Refuzase broşa-ejector de tranchilizant, pe motiv că orice femeie sub şaizeci de ani care poartă broşa arată imediat suspect.

— Nu am de gând să port armă de foc. Au fixat-o amândoi cu o privire impasibilă.

— O armă m-ar putea băga în mai multe belele decât cele din care m-ar putea scoate. De ce aş purta armă dacă sunt o ziaristă pe teren? Şi, oricum, Feramo ştie că eu nu cred în uciderea oamenilor.

Scott Rich şi Widgett au schimbat o privire semnificativă.

— Să-ţi explic eu ceva, a zis Scott. Nu e vorba de un rendez-vous romantic. Este vorba despre o operaţiune militară extrem de periculoasă, cu posibil deznodământ fatal şi foarte scumpă.

— Nu, lasă-mă pe mine să-ţi explic ceva, a zis ea tremurând din cap până-n picioare. Ştiu cât e de periculoasă operaţiunea, şi totuşi particip. Dacă vreuna dintre agentele voastre experte special instruite ar fi în stare să facă ce mă trimiteţi pe mine să fac, aţi trimite-o pe ea. Aveţi nevoie de mine, aşa cum sunt. Aşa am ajuns unde-am ajuns, cu stilul pe care-l am. Aşa că ori taci naibii din gură şi mă laşi să fac ce ştiu eu, ori du-te tu personal în deşertul sudanez să-l seduci pe Feramo.

S-a lăsat tăcerea. Widgett a prins să fredoneze un cântecel.

— Pam, pam, pam, făcea el. Pam, pam, pam. Mai ai şi alte întrebări, Rich? Vreo altă remarcă plină de subtilitate? Un alt comentariu util? Sau preferi să ne vedem de treabă? Bun. Şi acum, hai să vedem cum te pricepi să tragi cu arma, Olivia, şi apoi decidem dacă-ţi dăm sau nu armă.

Scott Rich se afla în spatele Oliviei, cu mâinile peste ale ei, pe armă, şi îi arăta care e cea mai bună poziţie a corpului.

— O să resorbi reculul în braţe fără să tresari. Aşadar, foaarte lin, velin Scott i-a pus degetul pe trăgaci –, fără să tresari – a pus degetul uşurel peste al ei –, apeşi pe trăgaci. Eşti gata?

Uşa s-a dat de perete. Era Dodd. Scott a oftat din rărunchi.

— Ce vrei?

— Cineva a sunat de mai multe ori pe celularul domnişoarei Joules şi profesorul Widgett e de părere că ea ar trebui să răspundă imediat la mesaje. Nu vrea să fie declarată dispărută.

Scott i-a făcut semn să se ducă la telefon.

— O să vă dau să ascultaţi ultimul mesaj. Dar mă tem că va trebui să-l pun pe speaker, domnişoară Joules. OK?

Olivia a dat din cap. Scott s-a rezemat de perete cu braţele încrucişate.

„Olivia, sunt tot eu, Kate. Unde dracului eşti? Dacă te-ai dus grămadă în Honduras după «flirtul nevinovat» cu playboyul ăla ridicol gen Dodi Al-Fayed, te sfâşii în bucăţi şi-ţi fac maţele portjartiere. Te-am sunat deja de vreo patru

sute de ori. Dacă nu mă suni până diseară, te dau dispărută la poliţie”.

— Formez eu numărul, a zis operatorul.

— Aăă, OK, a zis Olivia. Poţi, te rog, să nu pui convorbirea asta pe speaker?

— Sigur că da.

— Kate, bună, a zis ea pe un ton nevinovat. Sunt eu, Olivia.

Din receptor a erupt un adevărat vulcan de indignare.

În fine, a zis Kate surescitată după ce şi-a vărsat toţi nervii, te-ai culcat cu el?

— Nu, a făcut Olivia, cu ochii la cei doi bărbaţi.

— Măcar te-ai giugiulit? Olivia s-a străduit să-şi aducă aminte. Se giugiulise ea în Honduras?

— Da! a răspuns ea. A fost grozav, atâta că, ăăă, nu cu el şi… s-a împotmolit ea şi a privit jenată în direcţia lui Scott.

— Ce? Te-ai dus grămadă după el taman în Honduras, şi când ai ajuns acolo te-ai giugiulit cu altul? Eşti de-a dreptul incredibilă.

— Şşş, a şuierat Olivia. Uite ce e, nu pot să vorbesc în clipa asta.

— Unde eşti?

— Nu pot să…

— Olivia, eşti bine-sănătoasă? Dacă nu, spune doar „nu” şi contactez eu poliţia.

— Nu! Adică, da, sunt bine-sănătoasă. Scott s-a aplecat spre ea şi i-a înmânat un bileţel.

— Stai o clipă. Bileţelul spunea:

Spune-i că eşti în toiul unui episod erotic că eşti bine mersi, dar că tocmai făceai ceva care nu poate fi întrerupt şi că o suni tu mâine. O să-i facem noi o vizită şi îi explicăm cum stau lucrurile.

Ea a ridicat privirea spre Scott, care şi-a săltat sexy sprâncenele şi i-a făcut un semn de încurajare.

— Chestia e că sunt în toiul unui episod erotic. Sunt foarte bine, dar tocmai făceam ceva care nu poate fi întrerupt. Te sun eu mâine şi-ţi povestesc totul.

— Eşti de groaza lumii. Dar cu Osama Bin Feramo cum rămâne?

— Îţi povestesc eu mâine totul.

— OK. Dacă ştiu că eşti sănătoasă. Se pare că minciuna prinsese, iar Kate a încheiat: Eşti sigură că totul e-n regulă?

— Da. Te iubesc.

Vocea Oliviei tremura uşor. În clipa aceea ar fi dat mult să poată sta la taclale cu Kate cu câte un pahar de mărgărita în faţă.

— Şi eu te iubesc, amoreză nebunatică şi incorigibilă ce eşti.

Olivia s-a uitat în jos la bileţel şi a pufnit-o râsul. Scott se semnase:

Al tău inconfundabil S.R.

I

Olivia stătea în faţa şemineului şi se uita la o farfurie cu trufe tăvălite prin ciocolată rasă. Ştia că e politicos să aştepţi, dar tentaţia începea să devină foarte presantă. A

întins mâna şi şi-a vârât două trufe în gură. Înregistrarea conversaţiilor zilnice cu Feramo o făcea să se simtă ca o ticăloasă. Trebuia să-şi readucă tot timpul în minte imaginile din ziua când explodase Oceansăpart ca să-şi potenţeze voinţa. Tocmai băgase încă o trufă în gură când uşa s-a deschis şi Widgett şi-a făcut apariţia, urmat de Scott Rich.

— Ai ceva în gură, agent Joules? a făcut Scott Rich sec, s-a aşezat pe canapea şi s-a apucat să înşire nişte hărţi lângă tava de ceai.

— Cred că ar fi mai bine să mă laşi pe mine să prezint situaţia, tu o s-o faci să se răzgândească, a zis Widgett şi a adăugat mai încet, adresându-i-se ei: El nu simte niciun fel de afecţiune faţă de Africa, aşa că nu înţelege.

— Ar fi nevoie de ceva mai mult decât simpla lui prezenţă ca să mă răzgândesc, a zis Olivia. Mie îmi place Sudanul.

— Bun. Aici sunt colinele de lângă Marea Roşie. Zona e predominant arabă, dar şase la sută din populaţie e Beja. Aşa-numiţii „ursuleţi pufoşi” din romanul lui Kipling. O mână de nomazi perfizi, cu păr sculat în sus. Teribil de feroce şi rezistenţi.

Dacă poţi să-i câştigi de partea ta, te pot ajuta la ananghie. Cei de care trebuie să te fereşti sunt beduinii nomazi Rashaida, care au antene de satelit pe corturi şi-şi cară turmele de cămile cu camioane gigantice. Sunt contrabandişti. Nimeni nu-i poate prinde din urmă. Amuzantă gaşcă. Am avut întotdeauna faţă de ei sentimente de simpatie amestecată cu duioşie.

— Aici cred eu că se află peşterile, a zis Olivia şi a arătat pe hartă.

— Aha, Suakin, fostul port de coral, acum în ruine. Splendid loc.

— Feramo mi-a povestit multe despre locul ăsta, a zis Olivia. Cred că membrii grupării Al-Qaeda se ascund acolo. Cred că pătrund în peşteri pe sub apă, aşa cum fac şi în Honduras.

— O să cercetăm pista asta, a zis Scott Rich. Bin Laden era în mare amiciţie cu regimul sudanez pe la mijlocul anilor ’90.

— Da, ştiu, a zis Olivia cu voce scăzută.

— Când sudanezii i-au dat în sfârşit un şut în fund, în 97, taberele şi celulele au dispărut, teoretic, cu el cu tot, dar scenariul cel mai plauzibil este că s-au mutat sub pământ.

— Sau sub apă, a adăugat Olivia.

— Exact, a intervenit Widgett entuziasmat. Aşadar, ţelul nostru principal este să aflăm ce anume exact ameninţă sudul Californiei. Al doilea – să aflăm pe cine ascunde sau pe cine vizitează Feramo.

— Dar nu e prea târziu să te răzgândeşti, a zis Scott Rich. E important să fii conştientă în ce te bagi. Nu ştim nici acum cine e Feramo. Dar ştim ce gazde încântătoare vei găsi acolo. Port Sudan a zis el şi a arătat pe hartă e situat exact vizavi de Meca, pe malul celălalt al mării. Iranul are şi el baze în Port Sudan şi Suakin. Aşa că acolo mişună mii de soldaţi iranieni care se antrenează, sunt tabere de rebeli ai Alianţei Democratice Naţionale, şi o

mulţime de focare de tensiune la hidrocentrale în nord, o mulţime de altele în Eritreea, la sud, o droaie de nomazi dementi în munţi şi, foarte probabil, Al-Qaeda sub apă. Tot mai ai chef de o minivacanţă romantică în zonă?

— Ei bine, când am fost acolo ultima dată, mi-a plăcut foarte mult! a zis Olivia pe un ton senin, ca să-l scoată din sărite. Aştept cu plăcere să plec. Mai ales cu toate noile mele accesorii.

— Excelent. Mai ia o ciocolată, a zis Widgett.

— Olivia, nu eşti în siguranţă acolo, a avertizat-o Scott Rich.

— În siguranţă? a întrebat ea şi ochii i-au scânteiat. De când eşti în siguranţă oriunde în lumea asta? Haida de doar ştii cum stau lucrurile. E ca atunci când m-am dus să mă scufund în ocean sub stânca aceea.

— Mda, a zis el cu glas moale. Ştiu. Uneori trebuie să te arunci pur şi simplu peste bord, baby, şi să te tot rostogoleşti.

49

Cairo, Egipt

Pe când avionul se apropia de Cairo, Olivia gândea: Aş vrea să pot opri timpul exact în clipa asta şi s-o ţin minte pentru totdeauna. Sunt o spioană. Sunt agent Joules. Mă aflu într-o misiune în slujba guvernului britanic. Călătoresc la clasa întâi, beau şampanie şi mănânc nuci prăjite în cuptorul cu microunde.

Se forţase din răsputeri să nu rânjească la toată lumea ca proasta-n târg în timp ce trecea ca-n zbor prin controlul vamal. Era grozav să fie din nou la drum. Odată ieşită din

conacul cu atmosfera lui didactică, se simţea în stare de orice şi liberă ca o pasăre din oricare specie ce nu avea nimic de-a face cu vulturii. Avionul pe care trebuia să-l ia către Port Sudan avea o întârziere de şase ore. Ooo, a gândit ea, n-am văzut niciodată piramidele. GPS-ul nu începea să emită semnalul decât după ce ajungea în Sudan. Olivia a ieşit din punctul vamal şi a sărit într-un taxi.

În casa conspirativă din Cotswold, Scott Rich se pregătea să plece spre portavionul Brize Norton aparţinând Royal Air Force. Urma să ia un avion al RAF până la portavionul USS Condor, ancorat în Marea Roşie între Port Sudan şi Meca. Avea totul împachetat şi terminat şi mai avea la dispoziţie o oră înainte de plecare. Era singur în Camera de Operaţiuni şi lucra la calculator, la lumina unui singur bec.

S-a lăsat pe speteaza scaunului, s-a frecat la ochi, s-a mişcat puţin să se dezmorţească, apoi s-a aplecat din nou în faţă, să vadă rezultatul căutărilor, şi în clipa următoare a îngheţat. În vreme ce fotografiile şi informaţiile au început să se perinde pe ecran, el s-a căutat disperat în haină, a scos de acolo celularul şi a format numărul lui Widgett.

— Da, care e problema, băiete dragă? Tocmai cinam.

Vocea lui Scott Rich tremura.

— Widgett, Feramo e de fapt Zaccharias Attaf. A urmat o clipă de tăcere.

— Dumnezeule mare. Eşti absolut sigur?

— Da. Trebuie să o scoatem pe Olivia din Africa. Acum, imediat.

— Vin acolo în patruzeci de secunde.

Taxiul în care urcase Olivia se legăna îngrijorător pe şoseaua cu câte o singură bandă de circulaţie pe fiecare sens. Un ornament de Crăciun atârna de oglinda retrovizoare şi un fel de ghirlandă de nylon albastru-deschis era întinsă de-a lungul bordului. Şoferul s-a întors spre ea şi i-a adresat un zâmbet care a dat la iveală un dinte de aur.

— Frei covor la tine?

— Poftim?

— Covor. Ţi dau bun preţ. Frate al meu are magazun de covor. Forte aproap. Nu mergi piaţa. În piaţa om foarte rău. Frate al meu covor foorte, foorte formos.

— Nu. Nu vreau niciun covor. Vreau să mă duc la piramide, aşa cum ţi-am mai spus. Atenţie! a strigat ea, pentru că maşinile din direcţia opusă începuseră să vireze şi să claxoneze ca să-l ocolească.

Şoferul a întors din nou privirea spre şosea blestemând şi făcând un gest obscen pe fereastră.

— Piramide. Giza, a zis Olivia. Mergem la piramide, şi înapoi la aeroport.

— Piramid forte depaarte. Nu bine. Nu vede nimic. Mai bine cumper covor.

— Dar Sfinxul?

— Sfinx e OK.

— Atunci mergem la Sfinx, da? Şi înapoi la aeroport?

— Sfinx e OK, forte vechi.

— Da, a răspuns ea în arabă. Vechi. Foarte bine. Maşina a ieşit de pe şosea cu viteză nebună şi s-a năpustit

o spre zonă rezidenţială cufundată în întuneric, cu străzi prăfuite şi case de chirpici. Olivia a deschis geamul şi a inspirat încântată miresmele Africii: gunoi în putrefacţie, carne prăjită, mirodenii, bălegar. În cele din urmă, taxiul s-a oprit dincolo de un labirint de străzi neiluminate. Şoferul a oprit motorul.

— Unde e Sfinxul? a întrebat Olivia cu un început de nelinişte şi şi-a atins uşor inelul cu lamă.

Şoferul a rânjit:

— Nu depart, a zis el şi a intoxicat-o cu duhoarea emanată de gura lui.

Brusc, inepţia totală a propriului ei comportament a izbit-o din plin. Ce naiba căuta ea în vizite de acest gen când se afla într-o asemenea misiune? A scos din poşetă telefonul mobil. Pe ecran scria NO SIGNAL.

— Sfinx forte formos, a zis şoferul. Tu vii cu mine. Eu arăt la tine.

Olivia l-a privit cu mare atenţie, a decis că este sincer şi a ieşit din maşină. El a scos un obiect lung care părea a fi un ciomag. Ea l-a urmat pe strada întunecoasă încolţită de îndoieli. Simţea nisip sub picioare. Îi plăcea la nebunie mirosul uscat al aerului de deşert. După ce au trecut un colţ, şoferul a aprins un capăt al ciomagului, care s-a dovedit a fi de fapt o torţă. A ridicat-o deasupra capului şi a arătat ceva prin întuneric.

Olivia a scos un strigăt de uimire. Chiar în faţa ei se afla o pereche enormă de labe de piatră acoperite cu nisip. Era Sfinxul nu tu barieră, nu tu bilet de vizitator, era pur şi simplu acolo, în mijlocul unei pieţe prăfuite, înconjurat de

clădiri joase în ruine. Ochii ei s-au obişnuit cu întunericul şi binecunoscuta formă a monumentului a început să se distingă, mai mică decât ar fi crezut. Şoferul a ridicat torţa mai sus şi a încurajat-o să se urce pe labe. Ea a clătinat din cap; chiar dacă nu era ilegal, recomandabil precis nu putea fi, aşa că s-a mulţumit să îl urmeze de jur-împrejur, în încercarea de a se pătrunde de gândul că aici se află secole întregi de trecut istoric.

— OK, a zis ea încântată. Mulţumesc foarte mult. Acum cred că ar trebui să ne întoarcem la aeroport.

N-o fi fost aceasta cea mai responsabilă decizie din viaţa ei, dar Olivia se bucura foarte mult că venise.

— Acum frei covor?

— Nu. Niciun covor. Aeroport.

Au dat colţul să se întoarcă la maşină, iar şoferul a tras o înjurătură. O altă maşină trăsese chiar lângă taxi, cu luminile aprinse. Din întuneric s-au desprins câteva siluete şi s-au îndreptat spre ei. Olivia s-a retras mai în umbră şi şi-a amintit instrucţiunile în caz de răpire: într-o tentativă de răpire, primele secunde sunt esenţiale, atunci eşti încă pe teritoriul tău, nu al lor, şi atunci ai şi ultima şansă de scăpare. Indivizii îşi concentraseră toată atenţia asupra şoferului. Se auzeau

f

vociferări. Şoferul părea că încearcă să-i calmeze cu zâmbete uleioase şi vorbe precipitate, îndreptându-se spre taxiul lui. Olivia a încercat să se topească în umbră. Era la vreo sută de metri de Sfinx, pentru Dumnezeu. Trebuie să mai fie şi alţi oameni prin preajmă. Una dintre siluetele

învăluite de umbră a văzut-o şi a înhăţat-o de braţ. În acelaşi moment, şoferul s-a urcat în taxi şi a pornit motorul.

— Hei, aşteaptă! a ţipat Olivia şi a încercat să alerge spre el.

Acum, fă gălăgie, fă scandal, dă alarma cât eşti încă în spaţiu public.

— Ajutor, a început ea să urle. Ajutooor!

— Nu, nu, a zis şoferul. Tu te duci cu el. Foarte bun om este la el.

— Nuuu! a ţipat ea, dar şoferul a trântit portiera, a băgat în viteză şi a pornit.

Un braţ i-a stopat cu brutalitate tentativa de a alerga după maşina ale cărei lumini dispăreau în labirintul străzilor.

Olivia i-a privit pe cei care o luaseră prizonieră. Erau trei tineri îmbrăcaţi în haine occidentale.

— Vă rog, a zis unul dintre ei şi a deschis portiera. Faruk a trebuit să plece să ia un alt client. Vă ducem noi la aeroport.

Bărbatul a încercat să o împingă în maşină, dar Olivia l-a înţepat cu lama din inel şi s-a eliberat din strânsoare în vreme ce el scotea un strigăt de durere, după care a luat-o la goană ţipând, aşa cum fusese învăţată, de o manieră care nu lăsa nici umbră de îndoială oricui ar fi auzit-o că era atacată:

— Ajutaţi-mă, o, Doamne, vă rog, ajutaţi-mă. Ajutooor!

Era o noapte ploioasă şi vântoasă în Cotswald. Aflat pe pista portavionului RAF Brize Norton.

Scott Rich zbiera la telefon în încercarea de a se face auzit în gălăgia infernală produsă de motorul avionului.

— Unde naiba e? Am zis: unde e?

— Habar n-am. Zborul a avut o întârziere de şase ore. Suraya l-a trimis pe Fletcher la Cairo să o caute: a lăsat mesaje la biroul de informaţii etc, etc.

— Suraya?

— Daa. E ceva în neregulă?

Scott Rich a ezitat. Un pilot secund s-a apropiat de el şi i-a făcut semn să se urce în avion. Scott l-a împins uşurel la o parte şi s-a tras mai aproape de hangar, unde era ceva mai linişte.

— Vreau să-mi daţi cuvântul dumneavoastră de onoare că îi veţi ordona Oliviei să se întoarcă.

Widgett a râs cam straniu:

— Îi ceri unui spion ca mine cuvântul de onoare?

— Zaccharias Attaf e un psihopat. A ucis opt femei în exact aceleaşi circumstanţe. Mai întâi e cuprins de o adevărată obsesie – aşa cum i s-a întâmplat cu Olivia şi pe urmă, dacă femeile nu reuşesc să se ridice la înălţimea pretenţiilor lui demente de moment, le omoară. Aţi văzut fotografiile.

— Da. Se pare că are tendinţa de a le suge bucăţică cu bucăţică. Eşti sigur că el e? Cum ai ajuns la concluzia asta?

— Am pornit de la ceea ce a spus ea despre mama lui Feramo şi despre chestia cu suptul degetului. După cum ştiţi, nu există fotografii de-ale lui Attaf pe Internet, dar toate se leagă. Spuneţi-i să se retragă din misiune. Nu e de meserie. Unde e acum? La cumpărături? îşi face

manichiura? Nu o puteţi trimite cu bună ştiinţă să se întâlnească cu un psihopat.

— Un psihopat care e şi unul dintre principalii strategi ai Al-Qaeda.

Scott Rich şi-a coborât pleoapele.

— Se pare că dumneavoastră o consideraţi un pion de care ne putem uşor dispensa, fără a-i simţi prea mult lipsa.

— Băiete dragă, domnişoara Joules e absolut capabilă să-şi poarte singură de grijă. Şi noi ne-am riscat la vremea noastră viaţa în numele binelui general. Asta, a conchis Widgett, e meseria noastră.

Calm, nu intra în panică, respiră, calm, nu intra în panică, respiră. Chiar contează? Da. La dracu', da. Olivia s-a străduit să-şi ţină firea şi să gândească în vreme ce maşina răpitorilor gonea prin bezna labirintului de străzi. Erau oamenii lui Feramo, măcar atâta lucru era limpede. Dăduse greş în prima fază din instruirea primită pentru caz de răpire, pentru că indivizii reuşiseră să o bage în maşină. Următorul lucru pe care învăţase că trebuie să-l facă era „umanizarea relaţiei cu răpitorii". Ei, asta-i bună, gândise ea la vremea respectivă, adică ei n-or să se prindă? A căutat disperată prin poşetă după pachetul de ţigări Marlboro pe care îl primise şi i l-a întins tânărului care o împinsese în maşină.

— Vrei o ţigară?

— Nu. Nu fumat. Foarte rău, a zis el scurt.

— Foarte adevărat, a răspuns ea şi l-a aprobat viguros din cap.

Proastă mai era. Proastă făcută grămadă. Probabil că

oamenii ăştia erau musulmani din cei pioşi. Ce altceva îi mai putea trece prin cap să le ofere? „Un gât de whisky, Muhammad? O casetă porno?”

Străzile arătau altfel: mai luminate, mai animate, un măgăruş, o bicicletă. Maşina a ieşit brusc de pe străzile întunecoase drept într-o piaţă puternic luminată. Mulţime de oameni, firme luminoase, muzică şi cafenele. Maşina s-a oprit la capătul unei alei cufundate în beznă. Şoferul s-a întors spre ea. Olivia a strâns în pumn inelul cu lama scoasă în afară, în vreme ce în cealaltă mână ţinea ascuns acul de pălărie.

— Covor, a zis noul şofer. Vrei cumperi covor? Preţ bun, special pentru tine.

— Da, a şoptit ea şi s-a lăsat epuizată pe spetează, cu ochii închişi şi tremurând toată de uşurare. Foarte bine. Cumpăr covor.

Din păcate, s-a vădit necesar să cumpere un covor foarte mare. Maşina a năvălit spre aeroport cu treizeci şi cinci de minute înainte de decolare, cu covorul ieşit de-o poştă de o parte şi de alta a portbagajului. Olivia era atât de încordată, încât trebuia să-şi înfigă unghiile în palme ca să se stăpânească şi să nu strige nişte chestii evidente, precum: „Pentru numele lui Dumnezeu, mai repedeee”.

Apoi, nimic altceva decât sirene, lumini clipitoare, maşini de poliţie, baraje şi un şir nesfârşit de lumini roşii ale maşinilor din faţă. Era un blocaj masiv. Olivia avea gura uscată. Scăpase de la moarte, dar, cum se întâmplă uneori, uşurarea îi fusese imediat înlocuită de un alt motiv de îngrijorare: teama că va pierde avionul şi deci o va da în

bară cu misiunea. S-a surprins aplecându-se în faţă, la propriu, ca să mărească viteza maşinii care rula cu viteza melcului. Avusese loc un accident, asta era clar. Cadavrul unui bărbat zăcea pe stradă într-o baltă de sânge scurs din gură, iar un poliţist îi desena conturul cu cretă. Şoferul s-a iţit pe geam şi a întrebat ce se întâmplase.

— Împuşcat, a strigat el apoi peste umăr către Olivia. Un englez.

Ea a încercat să nu se gândească la ceea ce se petrecuse. Când maşina a tras în faţa zonei de plecări, Olivia aproape că i-a aruncat şoferului cei cincizeci de dolari pe care se înţelesese să îi plătească pentru cursă, şi-a înhăţat valijoara, a sărit din maşină şi a năvălit în terminal, îndreptându-se spre poartă. Din păcate, cei doi tineri s-au repezit spre ea cu covorul în braţe.

— Nu vreau covorul, mulţumesc, le-a strigat ea peste umăr. Luaţi-l înapoi cu voi. Puteţi să păstraţi banii.

Ajunsese deja la ghişeul Sudan Airways şi i-a aruncat funcţionarei paşaportul şi biletul.

— Am predat deja bagajul. Am nevoie doar de talonul de îmbarcare.

Cei doi tineri au depus, cu un aer triumfător, covorul pe cântar.

— Doriţi să daţi covorul la bagaje? a întrebat funcţionara. E prea târziu. Va trebui să-l luaţi cu dumneavoastră ca bagaj de mână.

— Nu, nu vreau covorul. Uite ce e, a zis Olivia şi s-a întors spre cei doi tineri, puteţi să luaţi voi covorul. Nu e loc în avion. Păstraţi banii.

— La tine nu place covor? Tânărul părea distrus de durere.

— Îmi place foarte mult covorul, dar… uite ce e. Mulţumesc, e foarte frumos. Vă rog, plecaţi.

Cei doi n-au plecat. Olivia le-a înmânat fiecăruia câte cinci dolari. Cei doi au plecat.

Funcţionara s-a apucat să butoneze ceva la calculator, cum se întâmplă uneori să facă personalul aeroporturilor tocmai atunci când ai întârziat la avion ai zice că scriu un poem meditativ şi se opresc cu ochii în ecran în căutarea celei mai potrivite vorbe sau fraze.

— Să mă scuzaţi, a zis Olivia. E foarte important să nu pierd acest zbor. Nu vreau de fapt covorul. Nu e nevoie să fie îmbarcat.

— Aşteptaţi aici, a zis femeia, după care s-a îndepărtat şi a dispărut.

Olivia simţea că e în stare să-şi înghită propriul pumn. Era nouă şi zece. Tabloul de afişaj spunea: zborul cu plecare întârziată SA245 spre Port Sudan: PLECARE 21: 30 POARTA 4A ÎMBARCARE IMEDIATĂ.

Olivia era pe punctul s-o pornească în goană nebună către avion, fără talon de îmbarcare, dar tocmai atunci femeia s-a întors cu o mină funestă, însoţită de un bărbat în costum.

— Totul e în regulă, domnişoară Joules? a întrebat-o bărbatul, cu un vag accent est-londonez. Vă conduc eu la avion. Asta vă aparţine? a întrebat el şi a ridicat covorul în braţe.

Olivia a dat să protesteze, dar s-a răzgândit, s-a dat

bătută şi a aprobat doar, obosită, din cap. Bărbatul a pornit grăbit, împreună cu Olivia şi covorul, trecând de poartă şi de controlul de securitate, apoi a condus-o într-un mic birou şi a închis uşa în urma lui.

— Numele meu e Brown. Sunt de la Ambasada britanică de aici. Profesorul Widgett doreşte să vorbească cu dumneavoastră.

Olivia a simţit că i se întunecă dispoziţia. Aflase. Căzuse la test de la prima încercare. Brown a format un număr şi i-a înmânat receptorul.

— Unde dracului ai fost? a zbierat Widgett. La cumpărat covoare?

— Îmi pare rău, domnule. A fost o greşeală de neiertat.

— Nu face nimic. Lasă, nu face nimic. Nicio problemă. Numai cine nu munceşte nu greşeşte.

— Vă dau cuvântul meu că nu se va mai întâmpla.

— Bine. Dacă asta te face să te simţi mai bine, află că o anumită imprevizibilitate a mişcărilor nu e un lucru prea rău. Agentul pe care îl trimisesem să te întâlnească a fost împuşcat.

O, Doamne. O, Doamne.

— El era cel al cărui cadavru l-am văzut în drum spre aeroport? A fost din vina mea? încerca să mă întâlnească pe mine?

Un dispecer în jachetă galbenă reflectorizantă a băgat capul pe uşă.

— Ar trebui să închei conversaţia, a şoptit abia auzit Brown. Sunt pe punctul de a închide uşile avionului.

— Domnule profesor Widgett, avionul e gata să plece.

— Foarte bine, foarte bine. Hai, du-te, a zis Widgett. Nu pierde avionul, după ce ai trecut prin toate astea. Succes şi, ăăă… în ce-l priveşte pe Feramo, ăăă… Cel mai bine ar fi, probabil, să-i faci jocul şi să te ţii cât mai mult de fanteziile pe care le are în ce te priveşte.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ei, mă-nţelegi tu… genul ăsta de bărbat, care-şi construieşte o anumită imagine despre o fată şi o urcă pe un piedestal, are obiceiul să devină cam violent când edificiul lui imaginar se prăbuşeşte. Ai grijă doar să-l joci pe degete după voia ta. Păstrează-ţi sângele rece. Şi ţine minte, Rich e la o aruncătură de băţ de tine, în Marea Roşie.

Olivia s-a grăbit să se îmbarce în avion şi s-a pomenit cu covorul în braţe în timp ce uşile se închideau în urma ei. S-a căznit în zadar să-l pună în compartimentul de sus, sub privirile crunte ale stewardesei. Abia după ce căpitanul a aprins panoulcu LEGAŢI-VĂ CENTURA DE SIGURANŢA şi după ce luminile oraşului Cairo au rămas în urmă, Olivia, privind în jos spre întunericul nesfârşit şi pustiu al Saharei, a avut timp să digere ce-i spusese Widgett. Şi a înţeles că lucrul cel mai înţelept ar fi fost să nu se suie deloc în avion.

Port Sudan, Coasta Mării Roşii, estul Sudanului

Scott Rich stătea pe puntea submarinului CIA USS Ardeche şi aştepta ca luminile avionului dinspre Cairo, în care se afla Olivia, să-şi facă apariţia pe cerul întunecat al

nopţii. Ţărmul Sudanului, presărat de luminiţele roşii ale focurilor din deşert, părea o umbră neagră pe fondul învăluit în beznă al cerului. Marea era de un calm absolut. Luna nu se vedea, dar cerul era plin de stele.

A auzit vuietul motorului încă înainte ca luminile să apară, şi avionul şi-a început coborârea spre aeroportul Port Sudan. Scott s-a dus jos în cabină şi s-a apucat să apese pe butoane, iar ecranul de control a început să prindă viaţă. Peste câteva minute, GPS-ul avea să prindă semnalul emis de cercelul Oliviei. Abdul Obeid, agentul CIA care urma să o aştepte cu o tăbliţă cu numele Hotelului Hilton, urma să o ducă în port, unde aştepta o ambarcaţiune cu motor. Înaintea primei raze a zorilor, Olivia avea să se afle la bordul USS Ardeche şi în afara razei de acţiune a lui Feramo.

Pe chipul lui Scott Rich şi-a făcut apariţia un zâmbet, rar în cazul lui, la vederea luminiţei roşii ivite pe ecran. A apăsat pe un buton.

— Gata, am găsit-o, a zis el. E în aeroport.

Olivia a urmat mulţimea pasagerilor somnambuli spre încăperea jegoasă a controlului vamal şi s-a pomenit intrând şi ea în dispoziţie de ţestoasă în hibernare, specifică aeroporturilor africane. I-a văzut pe funcţionarii de la controlul paşapoartelor în micile lor gherete cafenii scoţând din birouri coli de hârtie. O uluia la culme modul în care reuşeau ei să ţină socoteala tuturor pasagerilor fără ajutorul calculatoarelor, dar uite că o făceau cumva. Singura dată când încercase să intre în Khartoum fără viză corectă fusese blocată în aeroport timp de douăsprezece

ore. Şi când venise data următoare, tipii de acolo reuşiseră, nu se ştie cum, să o ţină minte şi o conduseseră din nou în birouaşul de anchetă. Când i-a venit rândul la coadă şi a înmânat paşaportul, funcţionarul s-a holbat la el cu o privire ce părea goală şi a zis:

— Un moment, vă rog.

La naiba, a gândit ea şi s-a străduit să-şi păstreze o expresie calmă şi detaşată. Cea mai stupidă atitudine pe care o poţi avea faţă de un funcţionar african este să-ţi pierzi răbdarea. Câteva minute mai târziu, el a reapărut însoţit de un bărbat cu un aer ţeapăn, de persoană oficială, îmbrăcat într-o uniformă militară kaki, strânsă cam prea tare cu centura peste mijloc.

— Veniţi cu mine, domnişoară Joules, a zis bărbatul cel ţeapăn şi a tras un rânjet cu dinţii lui de un alb orbitor. Bun venit în Sudan. Stimaţii noştri prieteni vă aşteaptă.

Drăguţii de agenţi MI6, a gândit ea în timp ce ofiţerul masiv o conducea într-un birou.

În uşă a apărut un bărbat îmbrăcat într-o djelleba albă şi cu turban şi s-a prezentat: Abdul

Obeid. Olivia i-a făcut din cap un mic semn de complicitate tacită. Totul era conform planului. Obeid era agentul local al CIA. El avea să o conducă la Hotel Hilton, să-i dea o armă (pe care ea era hotărâtă să o facă pierdută cât mai curând posibil) şi să-i explice care e situaţia la zi a misiunii, inclusiv eventualele schimbări de plan. Ea urma apoi să îl sune pe Feramo, să se odihnească în noaptea aceea la Hilton, să îşi pregătească trusa de supravieţuire şi să se vadă cu el a doua zi dimineaţă. Abdul Obeid a

condus-o la o parcare de lângă birou, unde aştepta un jeep elegant, al cărui şofer stătea gata să închidă portiera după ce se urcă.

— Ai auzit că Manchester a câştigat cupa? a întrebat Olivia şi s-a lăsat pe spetează, în timp ce maşina ieşea în goană din parcare.

Abdul ar fi trebuit să răspundă: „Nu-mi spune mie chestia asta, eu sunt suporter Arsenal”, dar el n-a spus nimic.

Olivia a simţit o undă de nelinişte.

— E mult de mers până la hotel? a întrebat ea. Era încă întuneric. Maşina trecea pe lângă nişte cocioabe din tablă ondulată. Se zăreau siluete de oameni dormind în stradă, capre şi câini vagabonzi scotocind prin gunoaie. Hotelul Hilton era aproape de mare şi de port, dar ei păreau a se îndrepta spre coline.

— Asta e drumul cel mai bun spre Hilton? a îndrăznit ea.

— Nu, a zis Abdul Obeid pe un ton dur, s-a întors şi a fixat-o cu o privire primejdioasă. Şi acum, trebuie să-ţi ţii gura.

La optzeci de mile spre est, în Marea Roşie, undeva între Port Sudan şi Meca, toate forţele serviciilor de spionaj şi ale celor speciale americane, britanice şi franceze se adunaseră pe portavionul USS Condor, în încercarea de a-i repera pe Zaccharias Attaf şi pe agenta Olivia Joules.

În camera de control a submarinului USS Ardeche, Scott Rich privea ţintă, cu faţa total inexpresivă, luminiţa

roşie de pe ecran. A apăsat pe un buton şi s-a aplecat să vorbească la un microfon.

— Ardeche către Condor, avem o problemă. Agentul Obeid nu a făcut preluarea la aeroport. Agentul Joules călătoreşte cu optzeci de mile pe oră în direcţia sud-vest către colinele de lângă Marea Roşie. Avem nevoie de trupe de teren pentru a intercepta vehiculul. Repet: avem nevoie de trupe de teren pentru interceptare.

Olivia a făcut socoteala că se află cam la patruzeci de mile sud de Port Sudan, spre interior, lângă colinele care se întindeau paralel cu marea. Părăsiseră de mult şoseaua, şi ea simţea că ajunseseră deja pe un teren ceva mai accidentat; dealurile se înălţau abrupt la stânga, iar aerul era îmbibat de mirosul specific deşertului. Încercase în mai multe rânduri să-şi scoată diverse arme din geantă, până când Abdul Obeid pricepuse ce face şi îi azvârlise geanta mai încolo. Ea a luat în considerare posibilele avantaje ale unei tentative de a-l ucide sau paraliza pe şofer, dar a decis că ar fi prea mici. Mai bine să-i lase să o ducă ei la Feramo, dacă într-acolo se îndreptau. Scott Rich avea să fie pe urmele ei.

Maşina a stopat cu un scrâşnet. Abdul a deschis portiera şi a tras-o afară cu brutalitate. Şoferul i-a scos valijoara din portbagaj şi i-a aruncat-o pe jos, urmată de covor, care părea să fi devenit considerabil mai ţeapăn şi care a aterizat cu o bufnitură.

— Abdul, de ce faci una ca asta? a întrebat ea.

— Nu sunt Abdul.

— Atunci, unde e Abdul?

— În covor, a zis el, s-a urcat în maşină lângă şofer şi a trântit portiera. Domnul Feramo te va întâlni aici atunci când va dori.

— Stai puţin, a zis Olivia şi s-a holbat îngrozită la covor. Stai puţin. Doar nu ai de gând să mă laşi aici cu un cadavru?

Drept răspuns, maşina a dat puţin în spate, a făcut un viraj dramatic în formă de U şi a pornit în trombă înapoi de unde venise. Dacă ar fi avut o armă, ar fi putut trage în cauciucuri. Date fiind însă circumstanţele, s-a ghemuit lângă valijoară şi s-a uitat cum luminile maşinii şi zgomotul motorului se îndepărtează până dispar cu totul. S-a auzit un urlet de hienă, apoi nimic, doar liniştea deplină a deşertului. Olivia s-a uitat la ceas. Era trei şi jumătate dimineaţa ora locală. Zorii aveau să vină într-o oră, după care urmau douăsprezece ceasuri de soare african arzător. Trebuia să se grăbească.

Când s-au ivit primele raze de soare printre stâncile roşiatice din spatele ei, Olivia şi-a privit obosită roadele muncii. Abdul era îngropat sub un strat subţire de nisip. Iniţial, îi pusese o cruce din beţişoare la cap, pentru că aşa i se păruse firesc pentru un mormânt, apoi însă îi dăduse prin minte că aşa ceva nu se făcea prin partea locului, şi o înlocuise cu o semilună din pietricele. Olivia nu era prea sigură nici că asta ar fi ce trebuie, dar măcar era ceva.

Îşi dusese bagajele ceva mai încolo, în încercarea de a scăpa de mirosul şi de ideea de moarte, îşi întinsese sarongul între doi bolovani ca să îi ofere ceva umbră. Pe solul stâncos aşternuse o pungă de plastic, pe care pusese

un scaun improvizat, alcătuit din valijoară şi puloverul strâns ghemotoc. Un foc ardea mocnit alături. Olivia se ocupa de punctul ei de colectare a apei: o pungă mare de plastic întinsă deasupra unei gropi pe care o săpase în nisip, cu pietricele pe post de greutăţi în mijloc. Olivia a ridicat punga, a scuturat ultimele picături de rouă şi a scos trusa de supravieţuire de dedesubt. Pe fundul ei se aflau câţiva centimetri de apă rece. A băut-o încet, cu mândrie. Cu proviziile din sacoşă, putea supravieţui aici câteva zile. A auzit deodată tropot de copite în depărtare. S-a ridicat rapid în picioare, a căutat prin bagaj şi a găsit ocheanul. S-a uitat şi a văzut doi, sau poate trei călăreţi îmbrăcaţi în straie colorate. Erau Rashaida, nu Beja.

Sper că e Feramo, a gândit ea. Sper că vine să mă ia. Sper că el e.

Şi-a trecut o perie prin păr şi şi-a verificat echipamentul. De teamă să nu fie despărţită de trusa de supravieţuire, transferase cât putuse mai multe arme asupra propriei persoane – în sutien, în pălărie şi în buzunarele bluzei şi ale pantalonilor. Elementele esenţiale erau în sutien – pumnalul şi seringa cu tranchilizant disimulate în balene. Floricica din mijloc ascundea un mic ferăstrău circular, iar cupele minicamera digitală, capsula cu spray paralizant, o brichetă rezistentă la apă şi balsamul de buze care emitea flashul orbitor.

A mâncat o bucată de granola, a strecurat încă două în buzunar şi a mai verificat o dată conţinutul valijoarei: lanternă, pumnal militar, busolă. A demontat în grabă instalaţia de colectat apă, şi-a împachetat trusa de

supravieţuire şi a vârât-o, împreună cu poşeta, în valijoară.

Pe când tropotul copitelor se apropia, Olivia s-a concentrat asupra celor învăţate la instruire trebuia să-şi păstreze calmul şi spiritul optimist; să-şi păstreze gândirea alertă şi adrenalina pompând în sânge, ca să fie pregătită pentru ce e mai rău –, dar exact atunci a auzit o împuşcătură. N-a avut timp să privească ceva sau să gândească ceva, s-a aruncat urgent la pământ.

Puţin după ora nouă dimineaţa, arşiţa era încă suportabilă. Marea Roşie era calmă şi stâncile roşiatice de pe ţărm se reflectau desluşit în apele albastre. În camera de operaţiuni de pe USS Ardeche se furişa dinspre bucătării miros de slănină prăjită. Scott Rich stătea cocoşat la biroul lui, în timp ce vocea şuierătoare a lui Hackford Litvak, directorul operaţiunii militare americane, se prelingea din speaker.

— Nu am reperat nicio mişcare în ultimele patru ore. Posibilitatea de a o găsi în viaţă descreşte rapid. Tu ce părere ai, Rich?

— De acord. E foarte probabil moartă, a zis el fără să-şi îndrepte spinarea.

— O, nu mai fi aşa afurisit de dramatic, a răbufnit vocea lui Widgett de la un alt speaker. Moartă? E abia nouă dimineaţa. Ea n-a fost niciodată persoana care să se scoale cu noaptea-n cap. Probabil doarme tun lângă vreun Beja.

Scott Rich s-a îndreptat de spate şi trăsăturile i-au fost însufleţite de o vagă scânteie de viaţă.

— GPS-ul pe care îl are e mai sensibil ca oricare altul fabricat până acum. Poate detecta până şi mişcările slabe din timpul somnului şi, pe anumite distanţe mai scurte, chiar şi respiraţia.

— Mai las-o baltă. Eşti sigur că afurisitul ăla de aparat nu e defect?

— Domnule profesor Widgett, a susurat Hackford Litvak insidios, în noiembrie 2001, serviciile britanice de spionaj ne-au criticat pentru că am întârziat să intervenim după ce am primit informaţia că Bin Laden se ascunde în munţii din sudul Afghanistanului.

— Şi pe bună dreptate, a făcut Widgett. O gaşcă de idioţi cu toţii. Agenţii noştri erau gata de acţiune, dar nu şi nu, trebuia ca voi şi numai voi să vă duceţi acolo. Până aţi terminat voi ciorovăiala despre cui îi revine onoarea, Bin Laden o ştersese deja.

— Tocmai de aceea vrem ca de data asta să intrăm imediat în acţiune.

— Cum era expresia aceea britanică? a vorbit Scott cu glas scăzut pe linia privată a lui Widgett. „Să-ţi dai foc cu propria petardă?”

— O, mai taci din gură, l-a repezit Widgett.

— Domnule profesor Widgett? a zis Hackford Litvak.

— Da, am auzit. De data asta avem de-a face cu o situaţie complet diferită. Avem deja o agentă pe teren, o agentă în care ţinta are încredere şi cu care are un rendez-vous. Cu ajutorul ei avem cea mai bună şansă nu numai de a-l găsi, dar şi de a afla ce pune la cale. Dacă voi daţi buzna toată gaşca scuipând foc, mă tem că ne alegem, la

propriu, cu nimic. Aşteptaţi puţin. Daţi-i o şansă.

— Sugerezi să dăm o şansă unei agente moarte?

— Pentru numele lui Dumnezeu, parcă eşti o placă stricată.

— Tu ce crezi, Rich? a întrebat Litvak. Scott Rich a clipit din ochi. De mult nu se mai văzuse în situaţia de a fi totalmente paralizat de emoţie. S-a aplecat înainte cu mâna pe microfon şi a rămas o clipă nemişcat, ca să-şi adune gândurile.

— Eu cred, domnule, că ar trebui să trimiteţi forţe militare navale în peşterile din Suakin, a zis el în cele din urmă. Şi să trimiteţi imediat agenţi sub acoperire pe dealuri ca să recupereze GPS-ul şi… – a urmat o pauză de o fracţiune de secundă şi corpul neînsufleţit.

— O, Doamne, a făcut Olivia, mi-am pierdut cercelul.

A tras de frâu ca să-şi oprească armăsarul, cu mâna pe lobul gol al urechii, şi s-a uitat dezorientată în jos, la nisip.

Beduinul Rashaida care venea în urma ei şi-a încetinit şi el bidiviul şi a strigat spre colegul lui să se oprească.

— E un problemă? a întrebat el şi şi-a adus calul alături de al ei.

— Mi-am pierdut un cercel, a zis ea şi a arătat întâi spre un lob, apoi spre celălalt, ca să priceapă ce vrea să spună.

— Aha, a zis omul şi a părut realmente îngrijorat. Vrei eu caut?

În timp ce al doilea Rashaida, care călărea mult în faţa lor, a tras de frâu şi a început să se apropie în trap de

ei, Olivia şi primul Rashaida au privit în urma lor, spre întinderea nesfârşită de nisip şi tufăriş pe care o traversau de cinci ore încoace.

— Nu cred că o să-l găsim, a zis ea.

— Nu, a răspuns el. Au continuat amândoi să scruteze depărtarea. Mult bani au costat?

— Da.

A dat viguros din cap şi s-a încruntat. O, Doamne. Treaba asta era foarte, foarte neplăcută. GPS-ul costase foarte, foarte mult. Nu vor fi tocmai mulţumiţi de asta. Şi nici nu o vor putea repera.

Olivia a rămas o clipă pe gânduri. Poate ar trebui să încerce să pornească emiţătorul din radioul pe ultrascurte. Ordinul era să nu irosească bateria şi să îl folosească numai dacă avea de transmis un mesaj important, dar cu siguranţă că, în situaţia dată, mesajul ei putea fi catalogat drept important, nu? Valiza ei era pe calul celuilalt Rashaida. Al celui cu înfăţişarea cea mai brutală, îmbrăcat în djelleba roşie şi cu turban negru. El era cel pe care Olivia îl numise poliţaiul Rashaida răul. Poliţaiul Rashaida bunul, în pofida înfăţişării lui fioroase, se dovedea a fi o persoană drăguţă.

— Muhammad! a strigat ea.

Ambii bărbaţi au ridicat privirea. Din păcate, pe amândoi îi chema Muhammad.

— Ăă, aş putea să mă uit puţin în valiza mea? a întrebat ea şi a arătat cu un gest spre calul poliţaiului Rashaida răul. Am nevoie de ceva de acolo.

El s-a uitat o clipă la ea, cu nările fremătând.

— Nu! a zis el şi şi-a întors din nou calul spre direcţia în care călăriseră până atunci. Mergem.

Şi-a înfipt călcâiele în burta calului, a plesnit din cravaşa şi a pornit în galop, iar ceilalţi doi bidivii au nechezat energizaţi şi s-au năpustit după el.

Experienţa Oliviei în domeniul călăriei se limita la cele două minute ocazionale de galop relaxat practicat la câte un bâlci. Partea interioară a coapselor îi era învineţită în aşa hal, încât nu ştia cât va mai putea călări în ritmul ăsta. Încercase toate poziţiile posibile: ridicată în scări, lunecând înainte şi înapoi în ritmul calului, ridicându-se şi coborând în şa, dar nu reuşise decât să se învineţească din toate unghiurile, până nu-i rămăsese milimetru pătrat din picioare nedure ros. Cei doi Muhammad parcă erau cămile, nu păreau să aibă nevoie nici de mâncare, nici de apă. Ea mâncase trei bucăţi de granola în răstimpul trecut de la răsăritul soarelui. Dar pentru ea toată povestea asta încă avea iz de aventură. Când mai putea ea goni la galop prin Sahara împreună cu doi Rashaida, fără o grămadă de ghizi, de jeepuri de la Abercrombie & Kent, de nemţi obezi şi de tot felul de inşi care te îmbie să cumperi tigve şi vor să-ţi danseze contra cost?

Dar, tocmai atunci, poliţaiul Rashida răul a dat comanda de oprire. A mers puţin înainte la trap şi a dispărut după o stâncă. Când s-a întors, i-a poruncit Oliviei să descalece şi a legat-o la ochi cu o bucată de pânză neagră, aspră şi soioasă.

Pe USS Ardeche, Scott Rich dădea instrucţiuni echipei de agenţi de teren pentru găsirea GPS-ului. Trei agenţi

deghizaţi în Bej a se apropiau călare din trei direcţii diferite. Linia de legătură cu Widgett, aflat în Anglia, şi-a anunţat cu un scârţâit prezenţa.

— Rich?

— Ce e? a zis Scott Rich coborându-şi primejdios pleoapele.

— Îţi aminteşti de agentul Steele, Suraya?

— Da, ce-i cu ea?

— Lucrează pentru Feramo.

— Sursa informaţiei?

— Un turnător din Tegucigalpa. L-am agăţat din alt motiv. A încercat, nenorocitul, să obţină imunitate diplomatică pe motiv că lucrează pentru noi. Le-a spus că a plantat o pungă de cocaină în camera lui Joules la cererea noastră, după care a alertat poliţia locală. Cei de la consulat au trimis oameni să facă cercetări şi au dat fix peste Suraya Steele.

— Ea unde e acum?

— În custodia poliţiei. Face mărturisiri. Înţeleg că a vorbit aseară târziu cu Feramo. Poate e mai bine aşa, nu? a zis Widgett. Au pus foarte rapid mâna pe agent Joules, se pare. Aşa că Feramo n-a avut timp să… mă-nţelegi, să afle că…

Scott a izbit butonul cu pumnul şi l-a întrerupt pe Widgett în mijlocul frazei.

Olivia a petrecut ultima bucată de drum ţinându-se strâns de poliţaiul Muhammad bunul, pe spinarea calului acestuia. O dată ce au lăsat în urmă nisipul deşertului şi au intrat printre dealuri, drumul a devenit abrupt şi presărat

cu pietre. Olivia, pe calul ei, dar legată la ochi, nu mai putea călări fără să se pună pe ea şi pe cei din jur în primejdie. Dar poliţaiul Muhammad bunul era foarte drăguţ şi blând şi o tot încuraja, spunându-i că domnul Feramo avea să fie acolo să o întâmpine, că totul avea să fie bine şi că or să fie o minune de bucate când vor ajunge acolo.

Câteva ore mai târziu, Olivia avea să-şi aducă aminte că, până şi într-un asemenea moment, legată la ochi şi prizonieră, fusese total inconştientă de gravitatea situaţiei în care se afla. Dacă nu ar fi fost atât de năucită de izul aventurii, ar fi putut folosi avantajele apropierii de Muhammad bunul, ar fi putut să-şi încolăcească mai afectuos braţele în jurul taliei lui şi ar fi putut încerca să-i satisfacă pofta nesăţioasă de bunuri scumpe, specifică unui Rashaida, oferindu-i monede de aur din centura D & G. Dar arşiţa şi diferenţa de fus orar o ameţiseră, aşa că era surescitată şi optimistă. Imaginaţia ei deborda de viziunea scenelor pe care se aştepta să le trăiască: Feramo cu o sticlă de şampanie Cristal rece şi bunătăţi culinare beduine care să o delecteze la capătul călătoriei poate chiar un festin la lumina torţelor, cu dansatori, orez cu mirodenii şi trei feluri de vin franţuzesc într-o tabără cu corturi gen staţiunea turistică Marrakech, ieşită parcă direct din paginile revistei Conde Nast Traveller.

A fost uşurată când a simţit că au trecut din soarele arzător la umbră. Când poliţaiul Muhammad bunul a descălecat şi a ajutat-o şi pe ea să coboare de pe cal, deşi abia reuşea să-şi îndrepte picioarele sau să-şi susţină

corpul pe ele şi, deşi coapsele o dureau în aşa hal, încât era sigură că aveau cât de curând să se învineţească, a fost încântată. A simţit miros de mosc şi mâna unei femei care a prins-o pe a ei. Mâna a condus-o înainte. Olivia a simţit atingerea hainelor ei delicate pe braţ. Femeia i-a pus mâna pe ceafă şi a obligat-o să se aplece, iar capul Oliviei a atins o stâncă de deasupra. Mai erau şi alte mâini, puse pe spatele ei, care o împingeau înainte. Olivia mergea printr-un coridor îngust, cu pereţi laterali zgrunţuroşi. S-a împleticit mai departe, a simţit cum terenul coboară sub picioarele ei şi a realizat, chiar şi legată la ochi, că în jur e întuneric. Aerul era răcoros şi jilav. Femeia a luat mâna de pe gâtul Oliviei. Când Olivia s-a îndreptat de spate, femeia s-a îndepărtat cu paşi uşori. Abia când a auzit zgomotul intens şi greoi al unui obiect masiv care se mişca în spatele ei şi-a dat seama ce se întâmplă.

Pentru prima dată în viaţa ei, motto-ul opreşte-te, respiră, gândeşte nu-i era de niciun folos. Sacoşa ei era la cei doi Muhammad. A început să ţipe, a dus mâna la cârpa de pe ochi, dar tocmai atunci o mână a lovit-o cu brutalitate peste faţă şi a zburat-o până-n peretele de stâncă. Era prinsă într-o capcană undeva sub pământ, fără mâncare şi apă, în compania unui dement.

Ei bine, cel puţin nu sunt singură, a gândit ea şi s-a străduit să vadă partea bună a lucrurilor în timp ce zăcea pe jos, după care s-a chinuit să se ridice în capul oaselor şi a verificat rapid cu limba dacă are toţi dinţii la locul lor. A dus mâna spre cârpa de pe ochi.

— Las-o acolo!

Inima a început să-i bată în piept cu disperare, iar respiraţia i-a devenit sacadată şi precipitată. Era vocea lui Feramo şi totuşi, parcă nu era a lui.

— Pierre? a zis ea şi a încercat să se ridice.

— Putain! a venit din nou vocea lui ameninţătoare. Salope.

A plesnit-o din nou peste faţă. Asta era prea de tot.

— Au! a zis ea, şi-a smuls cârpa de pe ochi şi a clipit furioasă în beznă. Ce naiba îţi închipui că faci? Ce-i cu tine? Cum îndrăzneşti? Cum ţi-ar plăcea să te pocnesc eu pe tine?

Şi-a scos acul de pălărie din buzunar şi aproape reuşise să se ridice în picioare, când a auzit plesnitura unui bici şi a simţit pe braţ usturimea loviturii.

— Încetează! a ţipat ea, s-a repezit la silueta abia zărită din întuneric şi a apucat biciul înainte de a se retrage câţiva paşi.

Ochii începuseră deja să i se obişnuiască cu întunericul. Feramo stătea ghemuit în faţa ei, îmbrăcat în djelleba pestriţă a tribului Rashaida. Faţa îi era oribilă, gura strâmbă şi crispată, privirea dementă.

— Te simţi bine?

Cuvintele ei aveau, absolut surprinzător, o nuanţă de blândeţe. De când se ştia, Olivia întâmpina, în ultimă instanţă, o mare dificultate în a se detaşa de umanitatea altei persoane.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Arăţi îngrozitor. A întins mâna cu blândeţe spre el şi i-a atins faţa. L-a simţit

devenind ceva mai calm în vreme ce îl mângâia pe obraz. El a ridicat mâna, i-a prins-o pe a ei, i-a dus-o la gură şi a început să-i sugă degetele.

— Să Pierre, a zis ea după câteva clipe, cred că ajunge deocamdată. Pierre? Pierre? Ce-ţi închipui că faci?

Şi-a smuls degetele din gura lui şi a început să şi le frece.

Expresia lui s-a schimbat şi a devenit primejdioasă. S-a ridicat în picioare, a privit-o de acolo, de sus, a smuls cruciuliţa de diamante şi safire de la gâtul ei şi a aruncat-o pe jos.

— La pământ, burta la pământ. Mâinile la spate. I-a legat mâinile cu o sfoară. S-a auzit un ţiuit.

— Ridică-te în capul oaselor.

A început să treacă un detector de metale împrejurul ei. I-a luat acul de pălărie, cureaua şi poşeta în care erau chibriturile şi trusa de supravieţuire. I-a înhăţat unicul cercel pe care îl mai avea, cel cu pastila de cianură, apoi i-a scos inelul cu tăiş şi i l-a aruncat pe jos. I-a apucat bluza şi a smuls-o de pe ea, încât nasturii în care erau ascunse micile ferăstraie s-au rostogolit în toate direcţiile.

— Unde e GPS-ul?

— Ce anume?

— GPS-ul. Cel cu care ţi se urmăresc mişcările. Pe care îl folosesc oamenii tăi ca să te repereze. N-o fă pe nevinovata. M-ai trădat.

Ea s-a tras îndărăt şi s-a cocoşat toată. De unde ştia oare?

— Greşeala ta, Olivia, a zis el, a fost să-ţi închipui că

toate femeile frumoase sunt trădătoare şi ipocrite ca tine.

Suraya. Ea trebuie să fi fost. Căţeaua sub acoperire: agent dublu sub acoperire.

— Iar acum, a venit vremea să ne dai ceva informaţii.

Feramo a târât-o pe Olivia multă vreme după el printr-un tunel scund, îngust, cu torţa într-o mână să-i lumineze drumul. De câte ori ea se împiedica, el smucea frânghia de parcă ar fi tras după el un măgăruş. Olivia s-a străduit să se detaşeze de situaţie şi să o analizeze cu imparţialitate. A încercat să-şi aducă aminte instrucţiunile primite la conac, dar în mintea ei a prins contur imaginea Surayei instruind-o calm în diverse activităţi – cum să cadă în gol, cum să ascundă un film în rezervorul de la toaletă, cum să facă schimb de serviete cu un străin, cum să transmită semnale secrete prin lăsarea ferestrei întredeschise, cu o vază de flori în geam. Probabil se distrase pe cinste. În loc de asta, Olivia şi-a întors atenţia spre Regulile ei de comportament.

Nimic nu este atât de bine sau atât de rău cum pare la prima vedere. Găseşte partea bună şi, dacă nu o găseşti, găseşte partea amuzantă.

Şi-a adus aminte cum îi spusese lui Scott Rich că era vulturaşul lui Feramo şi şi-a imaginat cum ar râde el dacă ar vedea-o acum măgăruşul, sau căpriţa lui Feramo, trasă cum era de frânghie. Avea şanse de supravieţuire. Încă nu era moartă. Feramo era ţăcănit şi instabil, aşa că lucrurile se puteau schimba. Dacă ar fi vrut s-o omoare, ar fi făcut-o acolo, în peşteră. Poate ar trebui să-l omoare ea, şi-a spus Olivia când el a smucit din nou de frânghie. Doar dispunea de un arsenal considerabil în sutien.

În clipa următoare s-a lovit cu capul de o stâncă. Feramo a tras o sudalmă şi a smucit din nou de frânghie. Tunelul vira abrupt. S-a luminat puţin şi aerul s-a schimbat şi… şi… Olivia a simţit mirosul mării! Când ochii i s-au obişnuit cu noua lumină, a observat că tunelul se lărgise, transformându-se într-o grotă. Pe nişte rafturi şi agăţate în cârlige erau diverse accesorii ale echipamentelor de scufundare: butelii de oxigen, costume de scafandru, BCD-uri.

Pe USS Ardeche, Scott Rich privea ecranul radarului şi monitoriza apropierea unei ambarcaţiuni.

— Rich? s-a revărsat în speaker vocea clisoasă a lui Litvak. Am primit mesajul tău. Ce s-a întâmplat?

— Au găsit GPS-ul Oliviei la douăzeci de mile vest de Suakin. În plus, un Rashaida care se declară prietenul alor noştri a spus că îi conduce la Olivia contra cincizeci de mii de dolari.

— Cincizeci de mii?

— E cu Feramo. Am autorizat suma. Mă duc şi eu acolo.

— Trebuie să rămâi pe Ardeche. Eşti la comanda operaţiunii speciale.

— Exact. Sunt la comanda operaţiunii. Avem nevoie de agenţi pe teren. Mă duc acolo.

— Ştiam eu că în cele din urmă ajungi la punctul meu de vedere, a venit vocea lui Widgett.

— Mai tăceţi din gură, a zis Scott Rich. Credeam că dormiţi.

Feramo o legase pe Olivia de el la vreo şase metri sub

apă, fără aer. Asta îi amintea de un crocodil care îşi trage prada în adâncuri şi se ridică din nou când e gata să o devoreze. Feramo îi dădea aer din tubul lui de rezervă – atunci când avea chef să o lase să respire. Era o situaţie nebunească, dar avea şi partea ei bună. Întreaga ei energie mintală era concentrată pe controlul respiraţiei, trebuia să expire lent şi să nu-şi ţină răsuflarea. Iar asta imprima mişcărilor ei un fel de ritm, alungându-i panica din minte. Şi-a îngăduit chiar un scurt moment în care a admirat extraordinara frumuseţe a locului. Feramo avusese dreptate. Era cel mai grozav loc de scufundări pe care îl văzuse vreodată. Apa era albastră şi cristalină, iar vizibilitatea de-a dreptul uluitoare. Chiar şi la adâncimea asta, stâncile erau roşiatice, iar mai spre larg a zărit piscurile coralilor care se ridicau din abis. Olivia l-a surprins pe Feramo privind-o, i-a zâmbit şi i-a făcut semn cu degetele unite în formă de O, ca să-şi exprime admiraţia, în ochii lui a apărut un strop de căldură. I-a întins tubul de oxigen şi a lăsat-o să mai respire un pic de aer. I-a făcut semn să-l păstreze şi au înotat mai departe împreună, urmând linia stâncilor, ca un cuplu de îndrăgostiţi. Poate că totul o să fie în regulă, şi-a zis ea. Poate o să reuşesc să-l înduplec.

Din mal se ridica o stâncă masivă de coral, ca un piedestal, susţinută de un pilon nu prea înalt, îngust şi ros de curenţi. Feramo i-a făcut semn să coboare şi să înoate pe sub stâncă. Era o situaţie alarmantă: nu era decât vreun metru între fundul mării şi stâncă. Feramo a înotat înaintea ei, i-a smuls tubul de oxigen din mină, s-a ridicat

brusc în picioare pe fundul apei şi trupul lui a părut a se topi în stâncă. Olivia s-a uitat în sus şi a rămas cu gura căscată. Deasupra ei se aflau o deschizătură pătrată şi o încăpere albă, luminată electric.

Feramo s-a săltat în încăpere. Olivia a împins fundul apei cu înotătoarele, s-a ridicat drept şi a ieşit la suprafaţă, apoi şi-a scos masca, şi-a dat părul pe spate şi a rămas acolo, gâfâind.

În încăpere se afla un puştan arab în costum de baie, pe care ea şi l-a amintit din Isla Bonita. El a luat echipamentul de scufundare din mâna lui Feramo şi le-a înmânat nişte prosoape.

— Incredibil, a zis ea. Unde suntem? Feramo i-a adresat un zâmbet plin de mândrie, cu dinţii lui foarte albi.

— Presiunea aerului e menţinută exact la nivelul presiunii apei, aşa că apa nu se va ridica niciodată deasupra acestui prag. E în perfectă siguranţă.

Şi e uşor de evadat, a gândit ea în timp ce îl urma printr-o uşă glisantă de metal care se deschidea cu ajutorul unui cod secret, apoi printr-o alta, până la o cabină de duş. A lăsat-o singură acolo să facă duş şi i-a spus să se schimbe în djelleba albă pe care o găseşte acolo.

Când a terminat, Feramo o aştepta. Faţa lui era din nou mânioasă.

— Iar acum, Olivia, e timpul să te las aici o vreme. Oamenii mei îţi vor pune câteva întrebări. Te sfătuiesc să le dai orice informaţie de care au nevoie fără să opui rezistenţă. Apoi te vor aduce la mine, ca să ne luăm adio.

— Adio? a întrebat ea. Unde plec?

— Mi-ai trădat încrederea, saqr, a zis el şi i-a evitat privirea. Aşa că trebuie să ne luăm adio.

Olivia avea impresia că dormise vreme îndelungată. Iniţial, a încercat o senzaţie de ameţeală, nu tocmai neplăcută, dar când şi-a recăpătat cunoştinţa, a început să-şi simtă din nou trupul. Arsurile de pe mâini îi provocau o durere agonizantă şi avea vânătăi noi pe spinare. Se simţea de parcă petrecuse o noapte întreagă în centrifuga uscătorului de rufe. Peste cap avea tras un sac. Mirosea a fermă şi grajd, ceea ce îi crea o stare ciudat de liniştitoare. Avea mâinile legate, dar ce-i drept avea un miniferăstrău circular în spatele florii de la sutien.

A făcut câteva tentative de a ajunge cu dinţii la sutien şi şi-a imaginat ce straniu trebuie să arate o creatură înveşmântată în alb, cu un sac pe cap, încercând să-şi mănânce propriul piept. În cele din urmă, Olivia s-a dat bătută şi s-a rezemat din nou de perete. Nu prea departe se auzeau voci şi zumzetul aparatului de presurizare a aerului. S-a chinuit din răsputeri să audă vocile. Vorbeau în arabă.

Voi ieşi cu bine din situaţia asta, şi-a zis ea. Voi supravieţui. A tras aer în piept până când a reuşit să aspire sacul în gură şi a început să muşte din el. În scurtă vreme a izbutit să facă o găurică. Cu limba, dinţii şi apoi cu nasul a lărgit-o până când aproape că a putut vedea ce e în jur. S-au auzit paşi. Olivia şi-a lăsat uşurel faţa în jos, ca să ascundă gaura. Paşii au pătruns în încăpere, s-au apropiat

până la câţiva centimetri de ea, apoi s-au retras.

Trebuie neapărat să ajung cumva la sutien, şi-a spus ea. Trebuie să ajung la sutien. A continuat să roadă sacul, tot scuipând scamele şi paiele din gură. Şi-a coborât capul şi a împins gaura mai sus, până i-a ajuns în dreptul ochilor. Bingo! Acum putea să vadă! Abia s-a stăpânit să nu strige în gura mare: „Uraa! Urrraaa!”

Se afla într-un coridor din piatră, luminat cu neon. Pe pereţi erau înşirate afişe cu tot felul înscrisuri în limba arabă şi un calendar occidental pe care, din cine ştie ce motive, era poza unui tractor. O dată anume era încercuită cu carioca roşie. Olivia a auzit voci; veneau din spatele unei draperii care acoperea o intrare din stânga ei. Ceva îi intra în coaste. S-a răsucit spre spate. O valvă ieşea dintr-o ţeavă de metal care se întindea de-a lungul peretelui peşterii. S-a uitat în jos spre sutien – era din cele care se prindeau în faţă, ceea ce putea fi de folos.

Foarte încet, fără cel mai mic zgomot, s-a întors cu faţa spre valvă şi cu ajutorul ei a sfâşiat sacul, ca să aibă vizibilitate mai bună. Apoi şi-a schimbat poziţia, şi-a pus închizătoarea sutienului pe valvă şi a împins. Nimic. A încercat din nou, şi încă o dată, apoi a încercat să-şi adune umerii şi sânii ca să slăbească strânsoarea sutienului şi s-a aplecat din nou înainte. Sutienul s-a deschis. A fost o senzaţie extrem de plăcută să nu mai simtă presiunea diverselor obiecte ascunse în cupele lui. A presat una din cupe pe valvă ca să o împingă în sus şi, din numai trei încercări, i-a prins în dinţi marginea de dantelă neagră.

Olivia era incredibil de mulţumită de sine, atât de

mulţumită, încât era cât pe ce să zâmbească şi să scape sutienul din dinţi. S-a răsucit foarte repede la loc şi sandaua i-a zgâriat podeaua. Vocile s-au oprit în încăperea alăturată. A încremenit cu jumătate de sutien în gură, ca un câine cu ziarul în bot. Paşi grei au pornit către ea. Olivia şi-a tras din nou sacul peste cap şi s-a întins pe jos. Paşii au venit până foarte aproape. Un picior a lovit-o în coaste. Ea s-a cutremurat şi a întors uşor capul, reacţie pe care a considerat-o ca fiind cea firească. Paşii s-au retras. Nu s-a mişcat până când nu a auzit din nou vocile.

Cupa sutienului era întoarsă pe dos, tot în dinţii ei. Încet, şi-a tras-o afară din djelleba şi, tot cu ajutorul dinţilor, s-a răsucit să o agate de valvă. Era o poziţie extrem de incomodă, dar a reuşit să se răsucească din nou şi să împingă pe ferăstrău sfoara cu care-i erau legate mâinile. Era treabă laborioasă, care cerea timp. Cumplit a fost momentul în care sutienul s-a desprins de valvă şi ea s-a văzut nevoită să ia de la capăt întreg procesul de agăţare. Dar, în final, micul ferăstrău a reuşit să taie destul din fibrele sforii ca să-şi poată dezlega mâinile, apoi gleznele.

Cu privirea aţintită neliniştit spre draperie, a scos balsamul de buze din cealaltă cupă a sutienului. I-a fixat intervalul de declanşare la trei secunde, a pus capacul la loc, a ţintit cu atenţie, l-a rostogolit spre spaţiul îngust dintre draperie şi podea. Apoi s-a ghemuit strângându-şi pleoapele cu putere şi vârându-şi faţa între braţe şi genunchi. Chiar şi aşa, flashul luminos aproape a orbit-o. De cealaltă parte a draperiei s-au auzit urlete, ţipete şi

zgomot de obiecte trântite.

Olivia a sărit în picioare, s-a repezit la draperie şi a tras-o la o parte. În fracţiunea următoare de secundă a dat cu ochii de o scenă stupefiantă. Doisprezece indivizi îşi acopereau ochii, orbiţi şi panicaţi. Pe pereţi erau fotografii şi scheme. Poduri Sydney Harbour Bridge, Golden Gate Bridge, Tower Bridge, încă un pod care se arcuia peste o întindere de apă, cu nişte zgârie-nori pe fundal. Erau şapte fotografii în total. Pe o masă, în mijlocul camerei, era ceva ce părea a fi baza unui soclu rotund, îndreptat spre ea, şi lângă el era o bucată de metal cu margini zdrenţuite, aurie pe dinafară şi goală pe dinăuntru, ca o bucată ruptă dintr-un Moş Crăciun de ciocolată. Oliviei i-a trecut prin minte să o înşface ca să o folosească pe post de armă. Apoi, în spatele mesei ea a văzut silueta înaltă, inconfundabilă, a unui bărbat cu barbă aşezat turceşte pe un covor. Şedea perfect nemişcat, cu ochii închişi, orbit, ca toţi ceilalţi, de flash, dar absolut calm şi absolut înfricoşător. Era Osama Bin Laden.

Avea doar câteva secunde la dispoziţie. A fotografiat mai întâi podurile realizând pe la jumătatea acţiunii că bliţul nu funcţiona. Apoi a încercat o fotografie drăguţă de grup. După care l-a pozat pe Bin Laden. Aparatul era atât de mic, încât nu prea puteai vedea ce faci – erai nevoit să mergi pe ghicite. Şi era greu să distingi mare lucru după flashul acela. Dar Olivia era sigură că el e.

Individul aflat cel mai aproape de ea a reacţionat când a auzit ţăcănitul aparatului de fotografiat şi s-a răsucit spre ea. Olivia a aprins fitilul capsulei cu gaz paralizant şi

a rostogolit-o până în mijlocul încăperii, s-a retras dincolo de draperie şi a rupt-o la fugă. Oamenii aveau să-şi recapete vederea peste vreo două minute, dar gazul îi va lăsa leşinaţi vreme de alte cinci.

După ce a ieşit din anticameră şi a cotit, Olivia s-a oprit gâfâind, s-a rezemat de perete şi a ascultat. Coridorul săpat în stâncă era văruit în alb şi se întindea cât vedeai cu ochii în ambele direcţii. Era greu să audă ceva din cauza zgomotului făcut de instalaţia de presurizare, dar sunetul care parvenea din stânga părea puţin diferit. Era oare sunetul apei sau cel al instalaţiei?

Olivia a decis să rişte. Pe măsură ce gonea pe panta uşoară, peisajul a început să-i pară cunoscut şi, da, acolo era cabina de duş şi, mai departe, uşa metalică. Când s-a apropiat, şi-a dat seama că uşa rămăsese deschisă, pentru că în ea se afla corpul unui bărbat, care adăsta acolo ca o valiză lăsată în uşa liftului. Era Feramo, rănit, în stare de semiconştienţă. Părea să fi încercat o evadare. Olivia a păşit peste el, apoi a avut o ezitare. Şi-a apropiat faţa de a lui. Ochii lui erau întredeschişi. Respira cu greutate.

— Ajutor, a şoptit el. Habitibi, ajutor.

Olivia a scos micul pumnal din sârmele sutienului şi i l-a proptit în gât, aşa cum fusese învăţată, exact în dreptul arterei carotide.

— Codul, a şuierat ea şi i-a împins pumnalul în carne. Spune-mi codul uşii.

— Mă iei cu tine?

Ea l-a privit, clipind, preţ de o secundă.

— Dacă te porţi bine.

Feramo abia putea vorbi. Ea nu-şi putea da seama ce-i făcuseră ceilalţi. Dar cum putuse el să o aducă aici?

— Codul, a zis ea. Hai odată, sau te omor. Cuvintele sunau aiurea în gura ei.

— Doi patru şase opt.

Abia era în stare să şoptească.

— Doi patru şase opt? a făcut ea indignată. Nu e cam prea simplu? Ambele uşi să aibă acelaşi cod?

El a clătinat din cap şi a rostit răguşit:

— Zero nouă unsprezece.

Olivia şi-a dat ochii peste cap. Incredibil.

— Ia-mă cu tine, saqr, te rog. Sau ucide-mă acum. Nu voi putea suporta durerea şi umilinţa celor ce mă aşteaptă.

Ea a rămas o clipă pe gânduri, apoi a băgat mâna în sutien şi a scos de acolo seringa cu tranchilizant disimulată în sârmele celeilalte cupe.

— Nu-ţi face griji, e doar ceva temporar, a zis ea văzând cum ochii lui Feramo se măresc de spaimă.

A tras deoparte djelleba pe care o purta el şi a golit aerul din seringă.

— Gata! a zis ea ca asistenta după ce-ţi face o injecţie în fund.

Oho, repede a mai mers. A apăsat pe 2468 şi l-a tras dintre uşi. Exact înainte ca acestea să se închidă, i-a venit o idee, i-a scos sandalele din picioare şi i le-a proptit între uşi, cât să lase o fantă de vreo zece centimetri, prea îngustă să poată trece cineva prin ea, dar îndeajuns de largă să lase apa să intre. L-a târât pe Feramo, leşinat cum era, cu mâna liberă, a tastat 0911 la următorul rând de uşi

şi s-a simţit extrem de uşurată când ele s-au deschis şi i-au permis accesul în încăperea puternic luminată, plină de accesorii de scufundare, unde clipocea apa. De data asta a proptit între uşi o pereche de labe înotătoare.

Şi-a scos djelleba şi a rătăcit preţ de o clipă pe Tărâmul Indeciziei. Să se arunce pur şi simplu în apă, aşa cum era, să înoate până la suprafaţă şi mai departe ce-o fi o fi, sau să apeleze la accesoriile de scufundare? Şi-a întins mâna după un BCD, după un aparat de control şi o butelie de oxigen şi s-a apucat să asambleze costumul de scafandru.

Când să intre în apă, s-a uitat în urma ei, la Feramo. Arăta jalnic, căzut grămadă la pământ şi dormind ca un bebeluş amărât. S-a pomenit gândindu-se la toţi acei indivizi care deţin supremaţia şi încearcă să impună ordinea lumii americanii, englezii, arabii ca la nişte ţânci fără minte: americanii, insolenţi şi violenţi, care-şi doresc să fie superstaruri de baseball; englezii, ieşiţi din şcolile lor publice, hotărâţi să-şi justifice peste măsură acţiunile; arabii, frustraţi, reprimaţi de părinţi şi trăncănind incoerent, pentru că nimic nu e mai rău decât să fii umilit.

— O să fie mai util viu decât mort, şi-a spus ea, alungind orice sentiment de tandreţe din inimă.

După ce a ascultat ca nu cumva să se apropie cineva, i-a scos hainele şi a irosit o secundă preţioasă admirându-i trupul sublim, măsliniu, şi căutându-l de tăieturi care puteau atrage rechinii, dar, negăsind nimic, i-a pus greutăţi, vestă compensatoare şi o mască, l-a rostogolit în apă şi l-a lăsat să plutească la intrare. Pe perete era o

valvă de presiune. Olivia a înhăţat o butelie de oxigen de pe perete, a trântit-o de valvă, a spart sticla din jurul ei şi a luat un ciob ca să taie cablul. S-a simţit imediat o schimbare în zgomotul de fond. A privit spre locul unde plutea Feramo. Apa începuse să crească evident. Ha! Ha-ha-ha! Apa avea să ajungă în final la becuri şi avea să producă un scurt-circuit şi, cu tot oxigenul ăsta sub presiune, era chiar posibil ca totul să explodeze. Şi chiar dacă nu se întâmpla asta, apa avea oricum să năvălească înăuntru şi aveau să se înece cu toţii. Ha!

A intrat în apă şi a scos aerul din vesta lui Feramo, ca să-l facă să se scufunde, apoi, cu teroristul plutitor tranchilizat după ea, a început să înoate pe sub stânca-piedestal cu mâna liberă pe el, într-o foarte satisfăcătoare schimbare de roluri faţă de modul în care sosiseră.

Sunt cu adevărat deşteaptă, şi-a spus ea.

Din păcate însă, nu i-a trecut prin minte că era întuneric. Divingul pe timp de noapte, mai ales fără nicio sursă de iluminat şi cu un minuscul pumnal pe post de harpon, nu e o idee strălucită. Nu voia să iasă la suprafaţă prea aproape de mal, gândind că Al-Qaeda putuse lăsa acolo oameni de pază. Nu voia să iasă la suprafaţă prea departe în larg, din cauza rechinilor. Nu voia nici să folosească prea mult aer din butelia de oxigen, în ideea că putea fi nevoită să se scufunde din nou.

S-a îndreptat spre partea exact opusă malului, plutind la o adâncime de trei metri preţ de o jumătate de oră, apoi a ieşit la suprafaţă şi a reglat aerul din jacheta lui Feramo, astfel încât acesta să poată pluti liniştit la vreun metru sub

apă. Apoi şi-a adunat picioarele sub ea şi s-a aşezat pe el. Dacă rechinii veneau la masă, n-aveau decât să-l mănânce pe el mai întâi. Totul în jur era cufundat în beznă: nicio lumină, nicio barcă. Dacă nu veneau rechinii, putea pluti liniştită până la revărsatul zorilor, dar ce avea să facă după aceea? A încercat să ia o decizie: să-l lase pe Feramo să plutească în boii lui, iar ea să înoate înapoi spre ţărm, sau, poate, spre larg. Era îngrozitor de obosită. A simţit că începe să aţipească, dar chiar atunci un obiect viu, masiv, a zvâcnit cu putere din apă, drept în spatele ei.

— E ceva acolo.

Scott Rich stătea pe scaunul navigatorului din elicopterul Black Hawk, cu ochii pe monitorul detectorului de căldură. Bâzâitul electronic din carlingă era înnebunitor, dar Rich era de un calm desăvârşit, stătea aplecat înainte şi asculta extrem de concentrat diversele rapoarte radio venite de la forţele din teren, de la cele patru patrule aeriene separate şi de la forţele maritime, aflate sub comanda lui Hackford Litvak.

— Domnule, patrula de teren a găsit hainele agentului Joules la capătul tunelului. Dar ea nu e de găsit nicăieri.

— Altceva? a întrebat Scott. Semne de luptă?

— Hainele sunt sfâşiate şi pătate de sânge, domnule.

Scott Rich a tresărit.

— Care e poziţia ta în acest moment?

— Lângă ţărm, domnule, unde fundul Mării Roşii coboară brusc şase metri.

— Mai vezi şi altceva acolo?

— Nu. Doar echipament de scufundare, domnule.

— Ai zis cumva echipament de scufundare?

— Da, domnule.

— Atunci, trage un echipament pe tine, fir-ar să fie, şi bagă-te în apă.

A închis microfonul, s-a întors către pilot şi i-a arătat un punct pe ecranul din faţa lor.

— Acolo. Vezi? Hai să coborâm acolo. Acum.

*

Olivia a tras un ţipăt când Feramo a ţâşnit brusc din apă, i-a smuls pumnalul cu o mână şi a înhăţat-o de gât cu cealaltă. Ea a ridicat un picior şi l-a lovit din răsputeri cu genunchiul în boaşe, s-a eliberat în secunda în care el a slăbit strânsoarea, a început să înoate şi să gândească rapid. Feramo stătuse sub apă mai mult timp decât ea. Probabil că oxigenul din butelia lui era pe terminate, în vreme ce ea mai avea pentru încă zece minute bune. Putea să se scufunde vreo douăzeci de metri sub apă şi să se îndepărteze.

A început să se scufunde, şi-a pus masca pe faţă şi a verificat rapid regulatorul în vreme ce înota, dar Feramo s-a întins şi a prins-o de încheietura mâinii. Olivia a strigat în agonia durerii de la încheietura pe care el o răsucea. A simţit că i se întunecă vederea şi o cuprinde o binevenită stare de inconştienţă. Aerul îi ieşea din vesta compensatoare, greutăţile o trăgeau în adâncuri, iar regulatorul de aer îi fusese smuls din gură. Dar tocmai atunci a răzbătut din aer zgomot asurzitor de motor şi apa a fost luminată de reflectoare orbitoare. O siluetă s-a

aruncat în apă către ea şi a înotat prin lumina de un verde ireal. Silueta i-a desprins greutăţile de la centură şi a tras-o spre suprafaţă.

— Vulturiţă pe naiba, i-a şoptit Scott Rich în ureche după ce au ieşit la suprafaţă, cu mâinile lui puternice petrecute în jurul taliei ei. Arăţi mai degrabă ca o broscuţă.

Feramo a ţâşnit din nou cu putere din apă, ca o balenă dintr-un documentar BBC, şi s-a lansat asupra lor cu pumnalul cel micuţ.

— Încearcă să faci pluta câteva clipe, scumpa mea, a zis Scott, l-a prins pe Feramo de braţ şi l-a doborât cu un singur pumn.

Olivia s-a rezemat neliniştită de peretele carlingii din elicopterul Black Hawk. Scott Rich era încă în apă şi se chinuia să-l lege pe Feramo, acum inconştient, de brancarda coborâtă din elicopter, dar nu reuşea din cauza curentului produs de elice.

— Lasă-l aşa, a ţipat Olivia în radioreceptor. Vino sus. E leşinat.

— Aşa ai crezut şi tu adineauri, a venit replica lui Scott.

Olivia s-a sprijinit de uşa deschisă a elicopterului, uitându-se după prădători în marea puternic luminată.

— Uitaţi, doamnă, a ţipat Dan, pilotul, şi i-a întins un pistol. Dacă vedeţi vreun rechin, împuşcaţi-l, dar încercaţi să nu-l nimeriţi pe ofiţerul special Rich.

— Mulţumesc pentru sfat, a bombănit ea în radio.

Dinspre ţărm a răzbătut năprasnic un bubuit înfundat

şi aproape instantaneu pe panoul din carlingă a prins să fluiere o sirenă.

— Iisuse! Hai să-l ridicăm, ridică-l imediat, sus! a zbierat Dan, şi o rachetă a luminat cerul din jurul lor.

— Scott! a urlat Olivia, iar marea a părut să explodeze, devenind aidoma unei mingi de foc, în timp ce curentul de aer stârnit a smucit elicopterul cât colo.

Olivia abia putea să respire, dar câteva secunde mai târziu faţa încruntată a lui Scott şi-a făcut apariţia în uşă, iar elicopterul s-a înălţat departe de apele învolburate.

Se întorceau la portavion. Era o căldură înăbuşitoare. Scott şi Olivia erau amândoi uzi leoarcă. Nu se priveau. Olivia nu avea pe ea decât chiloţii şi un tricou al marinei militare, pe care i-l aruncase pilotul. Ştia că, dacă şi-ar pune obrazul pe pielea caldă de pe gâtul lui Scott, sau dacă ar simţi mâna lui aspră şi puternică pe pielea moale a coapsei, nu ar mai fi în stare să se stăpânească.

S-a văzut în faţă explozia produsă de un foc de armă şi în blindajul carlingii s-au auzit răpăieli violente.

— Ţine-te bine, scumpo, a zis Scott. Ne-au nimerit. Ţine-te bine.

Elicopterul lovit s-a scuturat şi a părut să se oprească în loc. Apoi s-a înclinat înspăimântător şi a prins să se prăbuşească vertical, iar ei s-au pomenit amândoi la podea. S-a auzit o bufnitură metalică şi aparatul a făcut un salt. Scott s-a târât spre ea şi a prins-o în braţe, în timp ce motorul vâjâia înfiorător, iar pilotul se chinuia să controleze aparatul. În faţa lor, Olivia a văzut apa întunecată venindu-le cu viteză în întâmpinare, apoi

culoarea ceva mai deschisă a cerului, apoi, din nou, apa. Pilotul blestema şi urla:

— Trebuie să sărim, trebuie să sărim! Scott a ţinut-o bine, i-a strâns capul la pieptul lui, a încercat să o conducă spre un scaun şi a zbierat în staţie ca să acopere hărmălaia:

— OK, Dan, păstrează-ţi calmul. E-n regulă, încearcă să păstrezi direcţia, totul o să fie bine.

Apoi s-a adresat Oliviei peste vacarmul infernal:

— Ţine-te de mine, scumpo. Orice s-ar întâmpla, ţine-te cât poţi mai strâns de mine.

La numai câţiva metri deasupra apei, Dan a reuşit cumva, în chip de-a dreptul miraculos, să recapete controlul asupra aparatului. Au plutit cam precar câteva clipe, apoi s-au redresat şi s-au înălţat din nou.

— Uf, îmi pare rău de toate astea, oameni buni, a zis Dan.

Invadată de un val de adrenalină şi uşurare, Olivia a ridicat capul şi a surprins ochii cenuşii ai lui Scott Rich privind-o cu imensă tandreţe. Preţ de o stupefiantă secundă, i s-a părut că vede o lacrimă, dar chiar în acel moment el a tras-o pătimaş spre el, gura lui a căutat-o pe a ei, iar mâinile i s-au strecurat cu blândeţe sub tricoul de marinar.

— USS Condor e la cinci sute de metri în faţa noastră, domnule, a zis Dan. Doriţi să coborâm?

— Fii amabil şi mai fă câteva ture primprejur, a murmurat Scott în staţie.

Olivia fusese pusă la curent cu ultimele noutăţi,

făcuse un duş şi mâncase ceva, şi acum, de pe puntea imensă a portavionului, privea apele calme şi cerul înstelat al nopţii, când Scott Rich a apărut din umbră.

— Au găsit o parte din piciorul lui Feramo, a zis el. L-au mâncat rechinii.

Olivia nu a răspuns şi şi-a întors privirea spre ţărmul Suakinului.

— Îmi pare rău, scumpo, a zis el bosumflat, fără să intervină în noianul de sentimente confuze care o încercau. După câteva momente, a adăugat: Dar nu atât cât le pare celor din administraţie. Şi nici pe departe cât îmi pare mie de rău că nu am făcut-o cu mâinile mele, sau poate chiar cu dinţii, după ce aş fi scos din ticălosul ăla sinistru toate informaţiile pe care le-aş fi putut obţine în modul cel mai dureros cu putinţă.

— Scott! a zis Olivia. A fost şi el o fiinţă omenească.

— Într-o bună zi, îţi voi povesti cu lux de amănunte ce soi de fiinţă omenească a fost. Şi ce ţi-ar fi făcut dacă…

— Ce mi-ar fi făcut? Ce vrei să spui? Nu l-aş fi lăsat.

Scott a clătinat din cap.

— Ştiai că vor să te duci la Los Angeles? Au nevoie de tine ca să recunoşti câţiva indivizi din anturajul lui.

Olivia a dat din cap.

— Vrei să te duci sau te-ai săturat de toate astea?

— Bineînţeles că mă duc, a zis ea şi a adăugat, ca printre altele: Vii şi tu cu mine?

Casa conspirativă CIA, Los Angeles

Un vultur singuratic care ar fi zburat silenţios

deasupra Hollywoodului deasupra Kodak Theater, înconjurat de cabluri şi dubite de televiziune; peste maşinile care claxonau pe Sunset Boulevard; peste petrecerile din ajunul decernării Premiilor Oscar, organizate în hotelurile Standard, Mondrian şi Chiteau Marmont, cu piscinele lor albăstrii – în direcţia beznei şi a ţipetelor de coioţi care stăpâneau dealurile din împrejurimi ar fi putut zări o singură fereastră luminată deasupra unui promontoriu. În spatele unui perete de sticlă, o fată zveltă cu păr blond şi un bărbat cu părul tuns perie zăceau unul în braţele celuilalt pe nişte cearşafuri mototolite, luminaţi de focul din şemineu şi de licărul clipitor al canalului CNN.

— Şşş, a zis Scott Rich, a acoperit gura Oliviei, a întins mâna spre telecomandă şi a băgat amuzat de seamă că ea scânceşte ofuscată sub mâna lui, în timp ce el dădea volumul mai tare.

planul era secret, ar fi avut consecinţe fatale şi ar fi stopat activitatea întregii omeniri. Toate aceste planuri, acum zădărnicite, privind un atac devastator pus la cale de Al-Qaeda ne-au fost aduse la cunoştinţă astăzi de Casa Albă", spunea un prezentator de ştiri care semăna mai degrabă cu un prezentator de costume de baie. „Operaţiunea, la o scară fără precedent, a fost descoperită şi zădărnicită de către CIA".

Olivia s-a ridicat în capul oaselor.

— Nu de către CIA. De către mine! a zis ea cu indignare.

Imaginea s-a mutat pe un purtător de cuvânt al Casei Albe, care arăta cu un beţigaş spre o hartă:

Jiu fost descoperite planuri, aflate în stadiu avansat de elaborare, privind o serie de atacuri simultane asupra unor poduri importante din Manhattan, Washington D.C., San Francisco, Londra, Sydney, Madrid şi Barcelona. În timp ce podurile ar fi sărit în aer şi panica ar fi cuprins toate oraşele mari ale lumii civilizate, urma să fie declanşată o operaţiune secundară de detonare de explozibili în intersecţiile importante din trafic”.

Pe ecran, un bărbat surescitat, cu aer academic – şi, sub el, identitatea, cu litere mari: ŞEFUL CATEDREI DE STUDII ASUPRA TERORISMULUI, UNIVERSITATEA DIN MARYLAND l-a înlocuit pe insul cu harta.

planul avea toate elementele specifice staff-ului reţelei Al-Qaeda: concept simplu şi sfidare. La câteva minute după ce ştirea ar fi ajuns în mass media internaţionale, panica s-ar fi propagat masiv, automobiliştii şi-ar fi abandonat maşinile în oraşele gâtuite deja de trafic şi ar fi fugit care încotro, generând un blocaj fără precedent: cel provocat de vehicule abandonate, iar asta ar fi generat o situaţie logistică aproape imposibil de gestionat”.

Hop şi preşedintele.

„Cu fiecare oră, cu fiecare minut care trece, bărbaţii şi femeile din serviciile noastre de informaţii câştigă, pas cu pas, războiul împotriva terorii. Avem credinţa certă…”

A făcut o pauză dramatică, iar în ochi avea privirea aceea care Oliviei i se părea întotdeauna că ascunde un hohot suprimat de râs.

„… că forţele răului care conspiră împotriva măreţei lumi civilizate nu vor câştiga”.

— O, mai taci din gură! a ţipat Olivia către ecran.

— Relaxează-te, iubito, a zis Scott. Toată lumea ştie că a fost meritul tău. Dar dacă poza ta ar apărea pe ecran, s-ar declanşa un jihad anti-Olivia Joules. Şi ce ne-am face noi atunci?

— Nu e vorba numai de asta. De câte ori rosteşte cuvintele „lume civilizată”, alţi cinci mii de inşi se alătură jihadului împotriva aroganţei. E de-a dreptul primejdios. Dacă…

— Ştiu, scumpo, ştiu. Bine ar fi dacă te-ar asculta pe tine. Dacă mai multe femei ar fi implicate în relaţiile dintre naţiunile arabe şi cele occidentale, lumea ar trăi în pace, bucurie şi libertate. Ar fi trebuit să-l omori pe Bin Laden în peştera aceea. Te-ai fi putut lansa în propria campanie prezidenţială cu cele douăzeci şi cinci de milioane de dolari recompensă.

— Ştiu că nu mă crezi, a zis Olivia mohorâtă, dar în peştera aceea chiar era Osama Bin Laden. O să vezi după ce vor scoate apa din aparatul meu de fotografiat.

— Or să-ţi dea ceva bani, să ştii, pentru Feramo şi pentru indivizii ceilalţi. Nu te alegi chiar cu toată recompensa, pentru că eşti agent. Dar cred că o să-ţi ajungă să-ţi cumperi câte perechi de pantofi incomozi la maximum vrei.

Olivia şi-a tras cearşaful în jurul corpului şi a privit încordată spre pătura de lumini sclipitoare ale oraşului care se profila în depărtare.

— Scott?

— Ce e, vulturiţa mea, broscuţa mea de deşert?

— Ia mai termină. Eu tot cred că au de gând să acţioneze în vreun fel. Cred că vor face ceva în Los Angeles. Cât de curând.

— Ştiu că aşa crezi, dar nu vei descoperi ce anume doar stând acolo cu ochii pierduţi în zare. Ai nevoie de somn. Ce-ar fi să pui capul aici, pe umărul meu, şi să ne ocupăm de treaba asta mâine?

— Bine, bine, eu însă cred că… a început ea, dar el a lipit-o de pieptul lui puternic, bărbătesc şi musculos.

N-am nevoie de bărbaţi ca să… şi-a spus ea în timp ce braţele lui puternice o trăgeau spre el, spre căldura şi siguranţa trupului său. O, la naiba, s-a hotărât ea, în vreme ce el s-a rostogolit peste ea şi a început să o sărute din nou.

Camera de Operaţiuni din casa conspirativă era o babilonie de calculatoare, cabluri, sisteme de comunicaţii şi bărbaţi în cămăşi cu mâneci suflecate, care se străduiau să pară cu toţii adânc preocupaţi şi cât mai cool. În mijlocul acelui haos, Olivia Joules stătea nemişcată şi privea intens în ecranul unui calculator. Kimberley, Michael Monteroso, Melissa de la relaţiile cu publicul, Carol, cea care se ocupa de accentul actorilor, Travis Brancato, actorul/şomer/scenarist, Nicholas Kronkheit, regizorul picat ca musca-n lapte, Winston, superbul instructor negru de diving, şi toţi cei din anturajul lui Eeramo pe care-i putuseră găsi fuseseră săltaţi şi duşi la un centru de anchete al CIA şi se aflau încă acolo cu toţii. Olivia petrecuse ultimele câteva ore cu ochii pe înregistrările video ale interogatoriilor, dăduse casetele

înainte şi înapoi şi mâzgălise o mulţime de notiţe într-un carnet. A simţit că e pe punctul de a face o mare descoperire, aşa că s-a oprit cu mintea bâzâind de idei.

— Ei, am aflat în sfârşit care e treaba cu Suraya. La naiba. Olivia a ridicat privirea cu o iritare înlocuită curând de dorinţe erotice. Scott Rich se rezema de tocul uşii, cu cravata desfăcută şi nasturii de sus ai cămăşii descheiaţi. Olivia a simţit dorinţa de a se furişa spre el şi de a-l dezbrăca de toate cele.

— Poftim? a făcut ea, i-a întâlnit privirea şi s-a uitat repede în altă parte.

Erau încă în stadiul acela de îndrăgostiţi care se culcă împreună şi nimeni nu ştie. Bine, era cam greu să fii sigur de chestia asta în CIA, dar, în fond, erau amândoi adevăraţi maeştri într-ale subterfugiilor.

— Suraya lucrează pentru Al-Qaeda de zece ani încoace.

— Nu se poate! a zis Olivia. Zece ani?

— Al-Qaeda a racolat-o când avea nouăsprezece ani. Era la Paris şi încerca să găsească de lucru ca fotomodel şi/sau să găsească un bărbat bogat. Nu se ştie exact cine a fost omul de contact, dar a fost cineva situat destul de sus pe scara lor ierarhică. I-au dat o grămadă de bani, realmente o grămadă, aşa, pe loc.

— Aşa se explică hainele Gucci şi Prada.

— Zău? Era studentă la teatru şi la ziaristică la Lampeter University. Ideea fusese să treacă ulterior la arabistică şi să încerce să pătrundă în Ministerul de Externe ca să pună piciorul în MI6. Sună ca dracu', dar

cert este că planul a funcţionat. Chestia asta o să cam dea peste cap serviciile voastre de spionaj, ţi-o spun eu. Toate femeile-agent operativ sub şaptezeci şi cinci de ani vor petrece următoarele trei luni în anchete intensive.

— O, Doamne. Or să cadă nişte capete pe chestia asta. Cum e posibil să nu-şi fi dat seama ce hram poartă individa?

— Militanţii Al-Qaeda sunt tipi deştepţi niciun fel de comunicări electronice, doar şoapte, semne din ochi, contacte om la om, creion şi hârtie contact direct de modă veche, aşa cum recomandă Widgett.

— El cum a primit vestea?

— Bine. A fost la pensie majoritatea timpului cât a lucrat ea ca operativ. Suraya a venit la bordul MI6 la doar câteva luni după ce l-au rechemat din pensie.

— Deci, ea ar fi avut de câştigat indiferent cum ieşeau treburile, da?

— Dacă ar fi aflat ceva extraordinar de util reţelei Al-Qaeda, s-ar fi ales cu o nouă identitate şi o avere de mai multe milioane. Dacă afla ceva grozav pentru MI6, ar fi fost sărbătorită şi promovată. Toate agenţiile de spionaj ţipau disperate după vorbitori de limbă arabă. Odată intrată în MI6, celula Al-Qaeda i-a tot furnizat informaţii mărunte, care au făcut-o să pară spioană de mare calibru. I-au furnizat destule poveşti despre Feramo cât să determine agenţia să o implice în operaţiunea care îl privea.

— Feramo ştia că ea lucrează pentru Al-Qaeda?

— Sigur că da. De-aia o ura.

— Chiar o ura?

— Al-Qaeda a pus-o lângă el pentru că le era teamă că tipul o luase razna. Ea avea rolul de a-l ţine sub observaţie la indicaţia superiorilor ei şi îl urmărea la indicaţia superiorilor lui.

— Deci, Suraya mi-a pus microfoane în cameră.

— Ţi-am spus că nu am fost eu.

— Nici nu e de mirare că mă ura de moarte.

— Şi de-asta, dar şi din cauza aspectului tău fizic.

— Nu de-asta se urăsc fetele una pe alta.

— Şi pentru că Feramo te plăcea mai mult pe tine decât pe ea. Dacă tu raportai la MI6 ceva în plus despre Feramo, ea ar fi părut incompetentă. Dacă te apropiai prea mult de Feramo, el ţi-ar fi putut spune cine este ea de fapt. O dată ce tu i-ai zădărnicit toate eforturile şi ai început să lucrezi cu Widgett, ea abia a aşteptat să te vadă plecată în Sudan şi să te toarne la Feramo, ca să fii omorâtă.

— Ce-o să se întâmple cu ea acum? a întrebat Olivia cu capul înclinat pe un umăr, cu prefăcută nevinovăţie. Te rog, nu-mi spune că o să fie condamnată la vreo cincizeci de ani de puşcărie, într-o uniformă portocalie prost croită şi cu părul tuns scurt.

— Probabil o să capete câteva sentinţe consecutive de câte o sută cincizeci de ani, asta dacă are baftă şi n-o vor trimite să testeze mostre de trabucuri prin Cuba. A, apropo, prietena ta Kate îţi transmite salutări.

— Kate? Cine s-a dus s-o vadă?

— Widgett. El s-a dus şi i-a povestit ce s-a întâmplat. A zis să-ţi transmitem că e foarte impresionată şi voia să ştie

cine e celălalt.

Olivia a rânjit. Kate se referea la celălalt amorez, cel despre care-i spusese la telefon.

— Mă scuzaţi, domnule.

Un bărbat zvelt, bine îmbrăcat a apărut în uşă. Oliviei i se părea absolut excitant modul extrem de respectuos în care era tratat Scott Rich de către cei din serviciile de informaţii.

— Domnul Miller solicită să mergeţi imediat împreună cu agenta Joules să vorbiţi cu el, domnule.

Olivia a sărit în picioare.

— Probabil au reuşit în sfârşit să developeze fotografiile, a zis ea. Hai să mergem.

S-a năpustit surescitată la maximum pe coridor, cu Scott după ea spunându-i:

— OK, scumpo. Aici trebuie să fii calmă. Aici trebuie să-ţi păstrezi calmul tot timpul.

Olivia a năvălit în laborator, unde a dat de o grămadă de mutre solemne. Tot staff-ul agenţiei se adunase să vadă dovada că Bin Laden fusese, într-adevăr, în peşterile din Suakin. Fuseseră recuperate câteva cadavre aparţinând unor membri de rang înalt ai reţelei Al-Qaeda dintre ruinele peşterii distruse şi inundate. Dar nu şi cel al lui Bin Laden.

— Bună treabă, să reuşeşti să le developezi după ce au fost într-un aparat inundat, a zis Olivia. Oricine o fi reuşit performanţa.

O fată mărunţică, cu păr roşu cârlionţat, a zâmbit.

— Eu am fost, a zis ea.

— Mulţumesc mult, i-a spus Olivia. Grozavă chestie.

— OK, acum putem să aruncăm o privire pe fotografii? a întrebat Scott Rich. Se poate?

S-a aşezat pe scaunul din faţa calculatorului. Operatorul i-a arătat cu deferentă câteva conexiuni care trebuiau făcute, iar Scott a scos la iveală prima fotografie.

— OK, ce avem aici? Era o imagine complet cenuşie. Prim-planul unei balene? a murmurat Scott.

— Nu apucasem încă să declanşez bliţul.

Scott a trecut la următoarea fotografie. Jumătate era arsă şi avea un aspect albicios, dar se putea distinge totuşi imaginea podului Sydney Harbour, aflată pe peretele peşterii. Olivia a încercat să-şi rememoreze desfăşurarea evenimentelor din peşteră. Făcuse poze afişelor de pe pereţi, după care încercase să facă o poză de grup. Apoi se îndreptase spre Bin Laden, iar în final aprinsese fitilul capsulei cu gaz paralizant şi se năpustise afară.

Staff-ul CIA s-a bulucit să vadă mai bine poza de grup. Era foarte greu să distingi ceva. Tot ceea ce se putea vedea limpede în semiobscuritatea aceea era o grămadă de bărbi şi turbane.

Scott i-a aruncat o privire.

— O să se poată lucra pornind de la fotografia asta, a zis Scott pe un ton încurajator. Or s-o mărească. Ai făcut un prim-plan cu Bin Laden?

— Da, a zis ea. Sunt aproape sigură că e chiar următoarea.

Şopoteala din jurul ei a încetat. Toţi ochii erau pe ecran. Olivia şi-a înfipt unghiile în palme. Era absolut

sigură, chiar în mijlocul confuziei şi groazei pe care le trăise în peşteră, că îl văzuse pe Bin Laden. Era modul în care îşi făcea simţită prezenţa: aerul de putere latentă şi malefică, intensitatea din spatele calmului lasciv. Dar pe de altă parte, aşa cum îi plăcea lui Kate să-i reamintească, la un moment dat ea crezuse că Pierre Feramo era Bin Laden.

Scott Rich s-a aplecat înainte. Olivia şi-a dat silinţa să respire normal, cu ochii la mâna arsă de soare a lui Scott, care dădea clic cu mouse-ul pe următoarea imagine. La început a fost greu să distingă ceva pe ecran. Apoi imaginea a devenit clară. Era un material alb, aspru, întins peste o pereche de genunchi.

— Straşnic, a zis Scott Rich. Se pare că ne-am ales cu imaginea zonei inghinale a lui Bin Laden.

Câteva minute mai târziu, Olivia s-a întors la calculatorul ei, luptându-se cu furia şi jena şi punând cap la cap idei din interogatorii şi din fragmentele transcrierilor pe care le adunase. Şi, brusc, întreaga energie a furiei oarbe acumulate a sfâşiat, ca un fulger, norii excesului de informaţii şi piste false.

S-a aplecat spre marginea biroului.

— Scott, a şuierat ea, vino încoace. Premiile Oscar, a zis ea în timp ce el s-a plecat asupra ei atât de aproape, încât ea mai-mai să-i pună mâna pe coapsă urmare a unor puternice dorinţe erotice şi a unui nou obicei.

— Ştiu, astă-seară e decernarea Oscarurilor. Vrei să urmăreşti ceremonia?

— Nu, vreau să spun că atacul va avea loc în timpul ceremoniei. Asta plănuia de fapt Feramo; de-asta aduna pe lângă el toate starurile alea în devenire. El ura Hollywoodul de moarte. Hollywoodul reprezintă chintesenţa a tot ceea ce oamenii lor urăsc în societatea occidentală. Producţia de filme e dominată de evrei. Ceremonia de decernare a Oscarurilor e…

Scott şi-a frecat, obosit, fruntea.

— Ştiu, scumpo, dar am mai vorbit despre asta, a zis el cu glas scăzut. Oscarurile ar fi ţinta cea mai incredibilă, evidentă, o ţintă extraordinar de simbolică pentru Al-Qaeda. Ceea ce înseamnă şi că ceremonia asta este – poate cu excepţia Casei Albe sau a lui George W. Bush însuşi ţinta cel mai bine păzită şi mai imposibil de atins din întreaga lume occidentală la ora actuală, întreaga zonă, de la canalizarea de dedesubt şi până la spaţiul aerian de deasupra, e pieptănată şi monitorizată. Întreaga forţă a FBI, a CIA, a LAPD1 şi toată aparatura de înaltă – şi mai puţin înaltă tehnologie de pe întreaga planetă sunt îngrămădite în Kodak Theater. Toţi cei implicaţi te vor asigura: Al-Qaeda nu va putea lovi ceremonia Oscarurilor din această seară.

— Ia uită-te aici, a zis Olivia şi a apăsat o tastă ca să aducă o fotografie pe ecran. Michael Monteroso – îţi aduci aminte de el? Tehnicianul facial? A fost în culise la ceremonia de anul trecut şi a aplicat aiuristicele lui lifturi microdermabrazive la minut ca să învioreze aspectul prezentatorilor înaintea intrării în scenă. Ar fi fost acolo şi anul ăsta dacă nu era în custodia poliţiei. Melissa de la

Century PR, a lucrat la biroul de relaţii cu publicul al Academiei înainte de a fi angajată la Century. Ţi-l aduci aminte pe Nicholas Kronkheit? Regizorul ales pentru Graniţele Arizonei, totalmente lipsit de experienţă?

— Sigur că da, dar…

— Tatăl lui a fost în consiliul de administraţie al Academiei timp de douăzeci de ani.

— Toţi tinerii ăştia încearcă să dea lovitura la Hollywood. Fireşte că au legătură sau încearcă să aibă cu Academia.

— Feramo avea la proprietatea lui din Honduras casete video cu ceremoniile de decernare a Oscarurilor.

Scott Rich nu a răspuns. Seriozitatea bruscă a expresiei lui a făcut ca stomacul să i se zbată de teamă.

— Putem să-i prevenim? a zis ea. Putem să oprim spectacolul?

— Nu. Doar simpla suspiciune a unui agent nu poate opri ceremoniile Academiei de Film. Spune mai departe. Cum se leagă toate astea?

— Păi, tocmai asta e, că nu se leagă. Asta e greşeala pe care am făcut-o din capul locului. Cred că Feramo voia chiar de la început să lovească Oscarurile, dar nu avea încă un plan bine stabilit. Toate starurile astea în devenire aveau o legătură cu Academia, iar el le folosea ca să afle cum funcţionează treburile.

Scott a privit-o cu expresia aceea binecunoscută, care îi plăcea atât de mult: aplecat înainte, cu palmele unite şi arătătoarele lipite de buze, concentrat, cu intensitate.

— Kimberley, ţi-o aminteşti pe Kimberley? a zis ea.

— Vai. De. Capul. Meu. Absolut.

— Mai taci din gură. Tatăl ei s-a ocupat de lumini la Premiile Oscar timp de douăzeci şi cinci de ani. Dacă nu era în custodia poliţiei, anul ăsta ea ar fi fost umplutură pentru al şaptelea an consecutiv.

— Umplutură? Adică cei care ocupă scaunele atunci când starurile se duc la toaletă?

Olivia a dat din cap afirmativ. El a privit-o încă o clipă cu atenţie, apoi a ridicat receptorul.

— Scott Rich la telefon, am un mesaj urgent. Fă-mi rost de lista completă cu umpluturile de la ceremonia Oscarurilor de anul ăsta… Şi, vorbesc serios, este extrem de urgent. Plus lista celor cu permise de acces în spatele scenei, eliberate anul ăsta.

— Putem să intrăm acolo? a zis ea cu ochii la ceas, privind apoi neliniştită pe fereastra largă spre oraşul de dedesubt.

— Draga mea, a zis Scott, ţinând cont de părerea pe care o au şefii de stat major despre tine la ora actuală, ai putea nu doar să intri, dar să iei şi Oscarul pentru cea mai bună actriţă în rol principal, dacă îl ceri. La ce oră începe?

— Acum o jumătate de oră.

Los Angeles se pregătise de ceremonia decernării Oscarurilor cam la fel cum se pregăteşte Londra de Crăciun, deşi, ce-i drept, cu mai puţine beţii. Vitrinele magazinelor Neiman’s, Saks şi Barney’s fuseseră garnisite cu rochii de seară şi statuete Oscar. Le tout Beverly Hills avea peluzele invadate de panouri publicitare. Ziarişti,

impresari, organizatori de petreceri, stilişti, comercianţi de flori, cosmeticieni, antrenori, coafeze, machiori şi administratori ai parcărilor erau cu toţii în diverse stadii de agitaţie. Avuseseră loc furibunde conversaţii telefonice în care se dezbătuse cine anume, Gwyneth sau Nicole, avea să sune prima la Valentino. În Hotelul Hermitage de pe Burton Way, toate camerele de pe două etaje întregi fuseseră transformate în expoziţii vestimentare, în care orice actriţă cu cea mai vagă speranţă de a păşi pe covorul roşu putea intra pur şi simplu şi se putea autoservi. Biroul însărcinat de revista Vanity Fair cu organizarea petrecerii de după festivitatea de decernare era cuprins de o veritabilă criză, copleşit de telefoane furioase din partea impresarilor şi ziariştilor. Pereţii erau acoperiţi cu liste pe care era trecută ora la care urma să sosească fiecare invitat cei de pe lista B soseau cu puţin înainte de miezul nopţii, iar cei de pe lista C soseau a doua zi dimineaţă.

Cursa pentru Oscaruri reprezentase o veritabilă competiţie între studiouri în ceea ce priveşte bugetele pentru publicitate, reclamele din ziare, prezentările cinematografice, lansările şi bombardamentul mediatic. Filmele care conduceau în competiţie erau, după cum urmează:

1. Insider Trade!, un muzical a cărui acţiune era plasată pe Wall Streetul prosperilor ani 80 şi în care eroina, o brokeriţă care voia să fie dansatoare, petrecea bună parte din film dormind la birou şi visând că dansează cu alţi brokeri, vise împărtăşite cu sufletul la gură de spectatori entuziasmaţi.

2. Povestea vieţii lui Moise, cu Russell Crowe cu barbă şi cămaşa de noapte în rolul principal.

3. Un film de-al lui Tim Burton, numit Jack Tar Bush Land, despre nişte miniumanoizi ale căror trupuri stau deasupra capetelor şi care trăiesc sub pământ în pădure.

4. Disperare existenţială, în care cinci caractere diferite se confruntă cu propria mortalitate în timpul unei pauze de prânz, la un magazin.

5. Estul se întâlneşte cu Vestul, o tragicomedie, cu Anthony Hopkins în rolul preşedintelui Mao, care, urmare a unui blestem antic, făcuse schimb de corpuri cu un tânăr student din Los Angeles, în timpul Revoluţiei Culturale.

Alte prezenţe notabile:

Un film despre perioada de început a sectei Amish, pe care nu-l văzuse nimeni, dar care avea să ia cu siguranţă un premiu, pentru că directorul de imagine tocmai murise.

Adaptarea unei cărţi despre Oscar Wilde, care concura la premiul pentru efecte speciale pentru scena în care Oscar Wilde izbucneşte în camera lui de hotel din Paris, deşi scena cu pricina nu fusese în carte, din care motiv autorul era furibund. Un film în care Kevin Costner revenea pe ecran după o absenţă de câţiva ani şi în care juca rolul unui bărbat atins de criza vârstei mijlocii, care ajunge, pe parcursul a trei ore şi jumătate, la concluzia că de fapt îşi iubeşte nevasta.

Atmosfera din Kodak Theater fusese iniţial încărcată de nervozitate şi emoţie, dar se transformase rapid în nerăbdare, pe măsură ce premiile mai puţin importante erau acordate şi tot mai multe neveste, şi tot mai mulţi

avocaţi, şi tot mai mulţi impresari primeau mulţumiri. Când Scott şi Olivia au ajuns la faţa locului, ceremonia se desfăşura deja de aproape două ore. Starurile se întorceau de la bar şi umpluturile erau înlocuite de adevăratele celebrităţi, iar tensiunea creştea printre personalităţile marcante.

Scott şi Olivia s-au strecurat tăcuţi în sală şi s-au plasat în umbra unei uşi din dreapta intrării pe scenă. Olivia încerca să-şi păstreze calmul în faţa unui asemenea spectacol. Întreaga elită a industriei cinematografice – actori, regizori, producători, scenarişti, impresari, directori de producţie era adunată sub un singur acoperiş, într-un extravagant spectacol de recunoaştere a propriilor eforturi. Rândurile din faţă erau înţesate de cele mai frumoase şi mai uşor de recunoscut figuri de pe această planetă.

În timp ce Olivia scana din priviri spectatorii, Scott Rich o privea aşa cum numai un agent secret o poate face, adică fără a da impresia că o priveşte. Îi vedea chipul profilându-se în lumina roşiatică, având întipărită expresia aceea deja familiară de hotărâre neclintită. Rochia lungă şi sclipitoare care îi fusese pusă la dispoziţie la repezeală i se lipea de trup într-un fel care-l făcea să se topească. Purta o perucă roşcat-închis-turbat care îi aducea până şi lui Scott Rich un zâmbet pe buze. Mâinile îi erau încleştate pe o poşetuţă din piele în care el ştia, din întâmplare, că se află următoarele:

legitimaţie de identificare CIA;

un tampon îmbibat cu cloroform;

O seringă conţinând un calmant;
O seringă conţinând un sedativ instantaneu;
O capsulă cu gaz paralizant;
un minibinoclu;
un minicelular;
şi, fireşte, un ac de pălărie.

Ceea ce nu ştia Scott, pentru că era bărbat şi încă unul ale cărui talente constau mai mult în deducţii logice şi în inteligenţă tehnică strălucită decât în intuiţie era faptul că pe Olivia o copleşise aproape cu totul spaima. Era chiar mai înfricoşată decât fusese în Honduras, la Cairo sau în Sudan. Avea presentimentul că o catastrofă este pe punctul de a se declanşa, şi nu putea face nimic să o prevină. Se afla chiar aici, în epicentrul evenimentelor ce urmau să se petreacă, şi încă nu ştia ce anume se va petrece, de unde va porni şi cum o va putea opri.

A examinat spectatorii, rând cu rând. Dacă va da cu ochii de vreo faţă cunoscută din trupa lui Feramo actriţă, amantă, agent de pază, umplutură de scaun, plasatoare – va acţiona. Va cere să fie arestată şi interogată persoana respectivă cât mai era timp.

Helena Bonham Carter a luat microfonul.

— Unii sunt de părere că pentru cel mai bun actor în rol secundar din filmul Moise ar fi trebuit nominalizat tufişul în flăcări.

S-a ridicat un hohot de râs. Publicul era surescitat, gata să râdă din orice. Pe ecran au început să se perinde imaginile celor cinci nominalizaţi pentru cel mai bun actor în rol secundar, în diverse ipostaze fie mânioşi, fie cu un

uşor zâmbet pe buze, fie cu o expresie de nonşalanţă studiată. Pe ecran a apărut apoi imaginea unuia dintre ei atârnând dintr-un elicopter deasupra unui ocean agitat, bălăngănindu-se încoace şi încolo şi zvârlind în toate părţile din picioare.

— Dacă continuă să se zbuciume în halul ăsta, elicopterul o să se prăbuşească în apă, a murmurat Scott.

Olivia şi-a reamintit instantaneu felul în care fusese salvată din Marea Roşie: zgomotul elicopterului Black Hawk deasupra apei, reflectoarele care înverziseră apa, silueta lui Scott care plonjase către ea, îl pocnise pe Feramo, o înhăţase şi o scosese din adâncuri şi căldura neaşteptată a nopţii tropicale, apoi cum îl făcuse knock-out pe Feramo şi o ridicase în elicopter, unde fusese în siguranţă.

În vreme ce actorul năpădit de lacrimi urca scările, ducea mâinile la inimă, apoi le îndrepta spre public, Oliviei îi venea să arate spre Scott Rich şi să ţipe: „El ar fi trebuit să ia premiul, nu tu! El face pe bune chestiile astea!” Apoi însă a încercat să şi-l închipuie pe Scott prezentând un discurs înlăcrimat de recunoştinţă pentru toţi cei „fără de care nimic din toate astea nu ar fi fost posibil”, sau pe Widgett, urcând să-şi primească premiul pentru întreaga carieră de realizări-îndomeniul-faptelor-eroice-în-materie-de-spionaj, zâmbind către aparatele de filmat, cu nişte eşarfe fluturând brambura în jurul lui, şi mai să izbucnească în râs.

Actorul înlăcrimat a ridicat Oscarul deasupra capului în semn de salut triumfal, iar ea a văzut fundul statuetei şi

forma aurie de deasupra ei şi, brusc, nu i s-a mai părut nimic amuzant în toată povestea, pentru că şi-a adus aminte cu exactitate unde mai văzuse o dată aceeaşi imagine şi din acelaşi unghi. Se întâmplase în peştera Al-Qaeda de sub Suakin: obiectul acela metalic prăvălit într-o parte, auriu pe deasupra, gol pe dinăuntru, care aducea cu un Moş Crăciun sau cu un iepuraş de Paşti din ciocolată.

— Scott, a zis ea şi l-a înşfăcat de braţ. Sunt Oscarurile.

El a atins-o cu un gest liniştitor.

— Da, draga mea, aşa e, suntem la Oscaruri.

— Nu, a şuierat ea. Statuetele. Au umblat la Oscaruri. Oscarurile sunt de fapt bombe.

Chipul lui Scott Rich nu şi-a schimbat expresia, iar el nu şi-a luat ochii de pe spectatori. A tras-o doar pe Olivia mai adânc în umbra culiselor şi a şoptit:

— De unde ştii? Spune-mi fără să ridici vocea.

— În peşteră. Aveau un Oscar tăiat în două, gol pe dinăuntru.

— Eşti sigură?

— Mă rog, era cam greu de văzut în bezna aia, dar… sunt destul de sigură. Iar în Cătălina mi-a arătat o statuetă pe care o cumpărase pe Internet de pe ebay.

— Dumnezeule, a zis Scott cu ochii tot pe spectatori, printre care statuetele de aur erau împrăştiate peste tot în braţele drăgăstoase ale câştigătorilor. Câte au fost deja atribuite? Cincisprezece? Douăzeci? O, Doamne.

A împins-o pe Olivia pe uşa din faţa lui şi a luat-o

rapid de-a lungul unui coridor, scoţându-şi celularul şi gândind cu voce tare, în vreme ce Olivia se chinuia să ţină pasul cu el.

— Trebuie să fie C4. E singurul exploziv suficient de stabil. O jumătate de kilogram de C4 în fiecare dintre ele şi un ceas îmbrăcat într-un aliaj metalic. Probabil nici n-au trecut cu câinii pe la statuete. Şi chiar dacă au făcut-o, în funcţie de când anume au pus toate chestiile alea acolo, s-ar putea să nici nu fi putut mirosi ceva. Alo?

Comandamentul Central? Scott Rich, CIA. Fă-mi legătura cu şeful Procuraturii. Într-o chestiune de extremă urgenţă.

Cu Olivia după el, a ieşit din clădire în pas rapid, în direcţia opusă tuturor celorlalţi pietoni, care se îndreptau spre intrare, prezentându-şi din goană legitimaţia.

— Alo? a zis el. Tom? Scott Rich. Am un pont. Linia asta e securizată, da? OK, fii atent: cineva a umblat la Oscaruri. Nişte dispozitive. IED-uri. Sunt bombe.

A urmat o pauză de câteva secunde de tăcere la capătul celălalt al firului. Apoi, Olivia a auzit din nou vocea interlocutorului lui Scott.

— Da, ştiu, a zis Scott. Agenta e cu mine. Îşi aminteşte că a văzut cum se lucra la o statuetă Oscar în ascunzătoarea Al-Qaeda din Sudan. Ce? Da, ştiu, ştiu. Dar ce putem face?

Pe când se deplasau în viteză, mintea Oliviei lucra febril. L-a întrerupt brusc.

— Cu cine vorbeşti? a şoptit ea. Întreabă-l cum se numeşte compania care transportă statuetele.

Câteva secunde mai târziu a sosit răspunsul.

— Carrysure.

— Carrysure! Dar este compania la care lucra Travis Brancato. Ţi-l aminteşti? Actorul/scenaristul/managerul de lifestyle, cel cu ochi de lup. Care a scris scenariul. Era şofer la firma respectivă atunci când nu scria vreun scenariu.

Scott a rămas câteva secunde cu ochii la ea, clipind, cu telefonul depărtat de ureche.

— OK, Olivia, sună la birou, a zis el. Spune-le ce ştii şi cere-le să îl aducă înapoi la interogatoriu.

Apoi, din nou în telefon:

— Tom, OK, se pare că dovezile încep să devină tot mai solide. Trebuie să intrăm imediat în acţiune. Da, venim chiar acum spre tine. Îţi văd dubita, ajungem în două minute.

— N-ar trebui să oprim spectacolul şi să scoatem toată lumea din sală? a zis Olivia cu ochii la ceas, în timp ce aştepta să i se facă legătura: mai sunt douăzeci şi opt de minute până la încheierea transmisiunii televizate.

Scott a clătinat din cap şi s-a strâmbat, vorbind în continuare la telefon. Oliviei i s-a făcut în sfârşit legătura şi ea a povestit tot ce ştia, le-a spus să se ducă la centrul de anchete şi să-l prăjească pe Travis Brancato pe toate părţile, adăugând şi câteva mici sugestii privind felul în care îl pot determina să vorbească.

Se apropiau de dubita postului de comandă. Scott a închis celularul şi s-a uitat la Olivia.

— OK, scumpo. Treaba asta n-o să fie prea drăguţă.

Vrei să pleci acasă?

— Nu.

— Bun. Întoarce-te acolo, a zis el şi a arătat spre sală. Dacă statuetele sunt cu ceas, fac pariu că în sală se află un militant Al-Qaeda foarte nervos, cu un dispozitiv în mână care poate declanşa autonom toate bombele, independent de ceasuri. Dispozitivul este probabil disimulat într-un celular sau într-un ceas de mână foarte, foarte mare. Dacă individul detectează vreo tentativă de a opri spectacolul sau de a evacua sala, e foarte probabil că are ordin să arunce totul în aer, inclusiv propria-i persoană. Uită-te după cineva pe care să-l recunoşti din anturajul lui Feramo sau după cineva care se comportă nefiresc. Cineva asudat, probabil binişor drogat, foarte speriat, un ins care gândeşte ceva de genul: „La-naiba-sânt-pe-punctul-dea-o-mierli”. Ar trebui să fie destul de uşor de detectat în mijlocul unei găşti de artişti care se prefac că îşi acceptă plini de graţie înfrângerea.

— Asta numai dacă nu cumva e chiar un actor.

— Du-te şi vezi ce poţi să faci, a zis el şi s-a îndreptat spre dubită. A, da, încă ceva. Dacă ai fi în locul lor, când ai arunca tu sala în aer?

— Când se acordă premiul cel mare, pentru cel mai bun film. Chiar înaintea finalului.

Scott s-a uitat la ceas.

— Avem la dispoziţie vreo douăzeci şi cinci de minute cel mult.

Odată ajunsă în sală, Olivia a repetat întruna refrenul ei mintal: Nu intra în panică, opreşte-te, gândeşte; nu intra

în panică, opreşte-te, gândeşte, dar gâfâia şi se simţea copleşită de panică. A pornit-o pe marginea sălii, cu ochii la rânduri, unul după altul, rugându-se la orice soi de divinitate existentă: Te rog, oricine-ai fi… ajută-mă încă o singură dată şi pe urmă nu-ţi mai cer niciodată nimic, promit. A observat o creştere subtilă a prezenţei agenţilor de securitate, aceştia lunecau în tăcere pe uşile laterale şi ocupau poziţii de-a lungul pereţilor. Ici şi colo, printre spectatori, străluceau auriu statuetele, fiecare dintre ele o bombă cu ceas, strânse la vreun piept planturos sau trecute admirativ din mână în mână, de la o celebritate la alta.

Anthony Minghella deschidea plicul pentru cel mai bun regizor.

— Iar câştigătorul este Tim Burton, pentru filmul Jack Tar Bush Land.

Olivia l-a văzut pe Burton ridicându-se în picioare, cu bretonul căzut peste ochelarii cu sticle groase, albăstrui, şi îndreptându-se către scenă. A pornit în grabă spre el pe intervalul din centru, fără să ia în seamă privirile nedumerite ale celorlalţi, şi-a aruncat braţele în jurul gâtului lui, de parcă i-ar fi fost impresară de cincisprezece ani încoace, i-a arătat rapid legitimaţia şi i-a şoptit:

— CIA. Avem o problemă serioasă. Te rog să vorbeşti cât mai mult cu putinţă.

El a privit-o în ochi, a văzut cât e de înspăimântată şi a dat din cap.

— Mulţumesc, a şoptit ea. Fă lista de mulţumiri foarte lungă.

Mulţimile de pe Hollywood Boulevard s-au cutremurat de groază la vederea vehiculelor în care se deplasau echipele de pirotehnişti de la poliţia din Los Angeles, care goneau de-a lungul Sunset Boulevard, între Centrul de comandă şi Kodak Theater. Statuetele care nu fuseseră decernate şi se aflau încă în spatele scenei erau înlocuite cu altele. Listele de oaspeţi, cele cu personalul permanent şi cele cu personal auxiliar erau puricate în căutare de informaţii. Ofiţerii se plasaseră cât mai discret posibil printre spectatori, pentru ca, în clipa în care primeau ordinul, să fie gata să ia statuetele de la câştigători. Dar la Centrul de comandă se declanşase o adevărată anarhie comunicaţională, pentru că şefii departamentului de poliţie, ai celui de pompieri, ai FBI-ului, ai firmelor de securitate şi Scott Rich dezbăteau o serie imposibilă de riscuri incalculabile şi decizii.

O tentativă, cât de discretă, de a scoate Oscarurile din îmbrăţişarea câştigătorilor ar fi putut provoca un militant Al-Qaeda să le detoneze. Oprirea ceremoniei ar fi avut acelaşi efect. Şi, oricum, evacuarea unei săli de trei mii cinci sute de oameni ar fi durat aproape o oră. Intrarea în acţiune, la întreaga capacitate, a forţelor speciale la faţa locului ar fi provocat panică generalizată, care ar cuprinde, în mod cert şi inevitabil, şi mintea celui care avea un deget pe dispozitivul de detonare. Cineva a sugerat gazarea sălii.

— Mda, treaba asta a funcţionat de minune la Moscova, a murmurat Scott.

— Ne-am pomeni cu trei duzini de celebrităţi dintre

cele mai ilustre ale planetei înecate cu propriile limbi, a zis şeful de la FBI.

Aşa încât ceremonia a continuat. Cu douăzeci de minute înainte de finalul spectacolului, mai erau risipite printre spectatori optsprezece bombe, care puteau arunca întreaga Academie de Film până-n înaltul cerului, în transmisiune directă pe întreg mapamondul. Dar, din câte se ştia, totul putea să nu fie nimic altceva decât rodul imaginaţiei hiperactive a Oliviei Joules.

Pe scenă, Tim Burton dădea spectacolul carierei lui:

— Ce se poate spune despre un asistent de regie care se pricepe şi să facă un ceai grozav de muşeţel? Şi trebuie să vă spun că nu îl face cu pliculeţe…

La centrul special de anchete al CIA, ochii albaştri ai lui Travis Brancato, cândva frumoşi, cu sclipiri de gheaţă, aducând cu ochii unui lup, semănau acum cu ochii unui beţiv după un chiolhan de patru zile. Păru-i era zbârlit, bărbia lăsată în piept. Mâna anchetatorului era pe punctul de a se ridica pentru a-l lovi din nou, dar era clar că n-o scoate la cap cu el. În încăpere a intrat o femeie şi i-a înmânat un bileţel era sugestia Oliviei privind felul în care putea fi făcut Travis să vorbească. Ofiţerul s-a oprit o clipă să citească, apoi s-a aplecat la urechea lui Brancato.

— Bossul tuturor studiourilor din Hollywood e la ceremonia Oscarurilor. Dacă spui ce ştii, eşti eroul zilei. Dacă nu, în veci n-o să mai lucrezi în oraşul ăsta.

Brancato şi-a ridicat fruntea speriat.

— N-am făcut nimic, a bolborosit el. Tot ce-am făcut a fost să las dubita descuiată timp de douăzeci de minute,

când m-am oprit să mănânc la un restaurant pe şosea. Asta-i tot ce-am făcut, zău. Am crezut că Feramo vrea şi el un Oscar suvenir.

Pe scenă, Burton, cu o expresie din ce în ce mai disperată, făcea tot ce se pricepea.

— Ei, ia te uită cât e ceasul!

Spectatorii începuseră să dea semne de nerăbdare, dar el i-a dat curajos înainte:

— Dar hai să vorbim serios, a zis el, câţi dintre noi chiar se opresc să se uite bine la ceas? Sper însă că Marty Reiss, contabilul meu, se uită la ceas, pentru că am impresia că e plătit cu ora…

Pe când Scott Rich intra în spaţiul din spatele scenei, un om s-a năpustit pe lângă el, cu patru Oscaruri în braţe. Purta un tricou pe care scria DACĂ MĂ VEZI ALERGÂND, ÎNCEARCĂ SĂ ŢII PASUL CU MINE. Scott a urmat indicaţia, li s-a alăturat apoi un alt ins, care căra şi el câteva statuete, acesta din urmă îmbrăcat însă în echipament complet de protecţie: costum verde-închis de vreo patruzeci de kilograme, scut antibombă gros, din ceramică, şi mască cu dispozitiv de răcire a aerului. Au ieşit cu toţii în goană prin spatele clădirii, spre zona izolată în care se adunase echipa de pirotehnişti.

— Joe, a strigat Scott la vederea unui ins între două vârste, cu un aer de înţelept, cu păr grizonant şi ochelari. Ai verificat vreuna dintre statuete?

Era Joe Perros, un veteran care lucra la divizia pirotehnică de douăzeci şi doi de ani şi care acum era comandantul ei.

— Mda, a zis Joe fioros. În fiecare dintre ele este câte o jumătate de kilogram de C4 şi un ceas

Casio. Tocmai ne pregăteam să le rezolvăm cu o telecomandă.

— Vrei să le scoţi şi pe celelalte din clădire sau le detonezi acolo? a întrebat Scott. Dacă spectatorii aud zgomotul detonării acolo, în sală…

— Mda, ăsta e întotdeauna un factor de teroare, a zis Joe. Dar, din fericire, am adus un TCV

A arătat spre un soi de minge din oţel cu un diametru de vreun metru şi jumătate, pe care agenţii o acopereau cu pături speciale, în spatele uneia dintre dubite.

— Dacă detonăm aici jumătate de duzină din ele, spectatorii n-or să audă nimic.

— Şi ai o echipă înăuntru care lucrează la dezamorsarea ceasurilor? a întrebat Scott şi a arătat din cap spre sală.

— Tu ce crezi?

— Perfect, mă duc înăuntru, a zis Scott. Sună-mă şi dă-mi vestea cea proastă când afli ce e cu ceasurile alea.

Tim Burton trecuse deja la influenţa trecutului asupra destinului său.

— Nimic din toate astea n-ar fi fost posibil fără vărul meu, Neil, care m-a lăsat să jocpaintingby-numbers în timpul vacanţelor. Mulţumesc, Neil, acest premiu îţi este dedicat şi ţie. Şi, în cele din urmă, primei mele profesoare de artă teatrală, doamna cu păr de argint şi suflet de Picasso. Cum naiba o chema? Doamna N ştiu-Cum… Lankoda? Swaboda? Staţi aşa, îmi aduc eu aminte într-o

clipă…

Olivia stătea în umbra unei uşi de acces în sală, purta la vedere ecusonul de umplutură pe care tocmai îl împrumutase de la cineva şi scana cu minibinoclul rândurile de sus ale balconului. Nu recunoştea pe nimeni. Nimeni nu se comporta altfel decât era firesc la o ceremonie de decernare a Oscarurilor. A pornit muzica. A văzut uşurarea de pe faţa lui Burton când s-a împleticit către marginea scenei şi, când i-a întâlnit privirea, i-a făcut un semn aprobator cu mâna.

În timpul aplauzelor, starurile au început să se reverse înapoi spre scaune. Olivia a urmărit din priviri cum plasatoarea care răspundea de umpluturi îşi ghidează oamenii spre cele mai bune locuri goale. Nu mai erau decât cincisprezece minute până la final. Când Bill Murray şi-a făcut din nou apariţia pe scenă ca să prezinte premiul pentru cea mai bună actriţă în rol principal, toţi ochii s-au întors către el, iar Olivia a văzut un agent de securitate aplecându-se către câştigătorul unui Oscar, aşezat în stânga scenei. Probabil se dăduse ordin ca aceştia să fie scoşi din sală. Olivia a aruncat o ultimă privire peste rândurile din centrul sălii – şi, asta e! Chiar acolo era o faţă pe care o recunoştea: era o fată blondă cu păr bogat, cu linia buzelor trasată foarte accentuat şi cu sâni pneumatici năvălind din sumara rochiţă argintie pe care o purta. Era Demi, fosta bună prietenă a lui Kimberley la petrecerea din Miami. Tocmai se aşeza pe un scaun din mijlocul rândului, cu ecusonul de umplutură atârnat la gât, lângă un puştan brunet. Olivia l-a recunoscut pe puştan

ieşise din vestiar cu hainele în dezordine, împreună cu Demi, când ea tocmai pleca din apartamentul lui Feramo din Miami. Băiatul era asudat tot. Ochii lui priveau de jur-împrejur cu o expresie buimacă. L-a văzut pe agentul de securitate ieşind din sală cu Oscarul, iar mâna lui dreaptă se plimba acum neliniştită peste încheietura mâinii stângi. Olivia a format rapid un număr de telefon şi a şoptit în celular:

— Scott, cred că l-am depistat. Dreapta scenei, rândul zece, în dreapta lui Raquel Welch.

Olivia a pornit-o spre intervalul central, către băiat şi Denii, cu sângele zvâcnindu-i în urechi.

Tocmai atunci şi-a făcut apariţia pe o uşă laterală şi s-a rezemat de perete, cu înfăţişarea lui dată naibii, Brad Pitt. Brad Pitt! Splendid. Olivia a remarcat expresia lui vag surprinsă când a văzut-o apropiindu-se de el. I-a arătat rapid noua ei legitimaţie CIA şi l-a tras după ea în penumbra uşii.

— Avem nevoie să faci ce-ţi spun eu, i-a şoptit ea. Fă doar exact ce-ţi spun eu.

El a privit-o liniştitor în ochi.

— Fata cu rochie argintie, a şoptit ea şi s-a ridicat în vârful picioarelor ca să ajungă la urechea lui. Cea cu părul blond prins într-un fel de coc, două scaune mai la dreapta de Raquel Welch. O vezi? Fă-o să plece din scaunul ei şi să meargă afară cu tine.

— S-a făcut.

I-a adresat un delicios rânjet sexy şi a pornit către Demi. Olivia a urmărit cum îşi joacă rolul, ca un adevărat

profesionist ce se afla. A văzut-o pe Demi întorcând capul spre el, atrasă de vibraţiile marca Brad Pitt, şi a văzut cum el îi adresează o privire şi îi face un semn cu capul. Demi a dus mâna la gât fără să-i vină a crede, apoi s-a ridicat şi şi-a croit drum către el. Olivia l-a văzut pe băiatul brunet privind panicat în jur, apoi din nou spre scenă, unde Bill Murray făcea cea mai lungă prezentare, din istoria Academiei, a nominalizărilor pentru cea mai bună actriţă în rol principal.

— Olivia?

Doi bărbaţi în uniforme închise la culoare apăruseră în spatele ei.

— Echipa pirotehnică a poliţiei din Los Angeles. Unde e?

Olivia a arătat din cap spre băiat.

— OK. Separă-i mina de detonator înainte să-şi dea seama. O să fim chiar în spatele tău.

Oliviei i-au fost adresate priviri ucigătoare în timp ce îşi făcea loc spre scaunul gol de lângă băiat şi se ruga ca el să nu o recunoască. A văzut un obiect ascuns sub mâneca lui stingă şi mâna lui dreaptă tot mişcându-se în direcţia lui, parcă pentru a-l acoperi şi proteja. Avea tamponul cu cloroform ascuns în mână. S-a aşezat şi a văzut cum faţa i se întoarce spre ea, cu o privire de vagă recunoaştere, cu sudoarea prelingându-i-se pe tâmple. Ea l-a privit drept în ochi şi i-a adresat zâmbetul ei cel mai strălucitor, lăsându-şi în acelaşi timp mâna să lunece pe pulpa lui. Dintr-o singură mişcare i-a acoperit încheietura mâinii, i-a pus tamponul cu cloroform peste gură şi i-a vârât simultan sub

ea mâna pe care avea ceasul, ca să nu o poate atinge cu cealaltă mână, privindu-i ochii invadaţi de panică şi rugându-se la Dumnezeu să aibă dreptate. S-a iscat rumoare în jur: capete s-au întors spre ei şi agenţii, nepuşi în temă, au grăbit într-acolo.

— Ţine-i braţul celălalt! Ţine-l bine! Sunt de la CIA, i-a şuierat ea lui Raquel Welch în timp ce îi ţinea puştiului tamponul cu cloroform peste nas şi gură şi simţea cum zbaterile încep să i se mai domolească.

Raquel Welch a înhăţat braţul liber al băiatului, l-a împins sub faimosu-i fund şi s-a aşezat pe el. E grozav să lucrezi cu o actriţă care urmează întocmai indicaţiile regizorale.

— Ţine de ăsta, i-a zis Olivia şi a întins braţul celălalt, cel cu ceasul, bărbatului rămas perplex, aşezat de partea cealaltă, care era, după cum a aflat ulterior, preşedintele consiliului de administraţie al Dream Works. Individul e terorist. Nu-i da drumul.

În timp ce perplexul a prins celălalt braţ al puştiului, iar pe scenă s-a aflat în sfârşit cine este cea mai bună actriţă în rol principal, Olivia a suflecat mâneca băiatului şi i-a scos ceasul de pe încheietura de-acum inertă a mâinii. Un pirotehnist era deja la jumătatea rândului, călca oamenii pe picioare şi grăbea spre ea. Olivia a întins mâna, i-a dat ceasul, şi-a scos telefonul din geantă şi a spus:

— Scott. E inconştient. Ceasul e la pirotehnişti. Acum putem să evacuăm sala.

Primejdia declanşării manuale fusese înlăturată, dar şaptesprezece statuete încă ticăiau printre spectatori şi

erau fixate să declanşeze exploziile cu puţin înaintea finalului. Trebuiau scoşi cumva afară fără să provoace o panică generală. Olivia a văzut ofiţeri apărând printre rânduri, intrând pe uşi, sculându-se de pe scaune şi străduindu-se să adune Oscarurile. Se vedea deja că operaţiunea nu decurge cum trebuie. Câştigătorul premiului pentru cel mai bun film străin, un ins deşirat cu mustaţă pe oală şi papion în dungi, refuza să îl predea şi făcea mare scandal, certându-se zgomotos cu şeful pompierilor.

În foaier, zona din jurul toaletei bărbaţilor era încercuită de cordoane de poliţie. Ofiţerii îi conduceau pe toţi vizitatorii locului în stradă. Un englez într-o haină de gală se certa cu un agent de securitate care nu-l lăsa să intre înapoi în sală.

— Dar am fost nominalizat pentru cel mai bun film. Categoria mea urmează la rând. Am ieşit doar să-mi repet discursul la toaletă.

— Domnule, dacă v-aş spune ce se petrece acum în sală, v-aţi grăbi să vă întoarceţi cât mai curând la toaletă.

— Nu pot să cred că eşti atât de încuiat. Cum te cheamă şi care ţi-e numărul de identificare?

Doi bărbaţi în echipamente de protecţie pe spatele cărora stătea scris DETONARE BOMBE au năvălit în mare viteză prin foaier, fiecare cu câte o jumătate de duzină de Oscaruri în braţe. Au plonjat amândoi drept în toaleta bărbaţilor.

— Tot mai vreţi să vă întoarceţi în sală? a întrebat agentul.

— Aăă… de fapt… nu prea, a zis englezul, nu şi a dat buzna cât îl ţineau picioarele spre ieşire şi de acolo pe covorul roşu de afară.

Dinspre sală răzbătea larmă de panică. Încă un pirotehnist a apărut cu două Oscaruri şi a năvălit în toaletă.

— A rămas una singură de găsit, a ţipat el. Pe scenă, Meryl Streep se conforma ordinelor şi încerca să acopere hărmălaia şi babilonia în continuă creştere, în timp ce spectacolul continua.

— Iar Oscarul pentru cel mai bun film îi revine producţiei… a zis ea şi a scos hârtia din plic, Disperare existenţială.

Chiar în acel moment, un bărbat solid, în uniformă de poliţist, a păşit pe scenă şi a ridicat un braţ ca să păstreze calmul.

— Doamnelor şi domnilor, a zis el, dar nimeni nu-l putea auzi în vacarmul iscat.

Meryl Streep l-a invitat plină de amabilitate pe poliţist să se apropie de microfon, dar un individ obez, producătorul executiv al Disperării existenţiale şi al musicalului despre Wall Street, şi-a făcut apariţia pe podium, urmat de alţi doi, cei care realizaseră de fapt filmul. În timp ce individul s-a interpus între poliţist şi Meryl Streep, încercând să înhaţe statueta înlocuită deja, Scott Rich s-a năpustit pe scenă încruntat, s-a îndreptat spre producătorul cel masiv şi i-a tras un pumn drept în faţă. La care pe ceilalţi doi bărbaţi i-a apucat râsul.

— De ani de zile vreau să fac asta, a zis unul din ei

destul de tare în microfon.

— Oameni buni, a vorbit Scott Rich, luând microfonul. OAMENI BUNI, a răcnit el.

Pentru o clipă s-a lăsat o tăcere totală.

— Sunt Scott Rich, CIA. Am avut o problemă gravă. Acum situaţia este sub control. Cât timp va rămâne sub control depinde de dumneavoastră şi de comportamentul dumneavoastră civilizat, de oameni în toată firea. Lumea întreagă e cu ochii pe voi. Trebuie să părăsiţi sala numai pe ieşirile principale: adică cei de la parter pe aici, cei de la balconul întâi pe acolo, iar celelalte două balcoane pe dincolo. Trebuie să vă deplasaţi calm, trebuie să urmaţi indicaţiile personalului de securitate şi trebuie să vă mişcaţi repede. OK, oameni buni, să pornim.

*

În timp ce spectatorii se revărsau afară din sală, forţele reunite de securitate căutau frenetic prin clădire. Şaptesprezece Oscaruri erau îngropate sub scuturi antibombă şi sub pături în toaleta bărbaţilor, iar zona din jur fusese evacuată. Mai erau două minute până când ceasurile declanşau bombele şi nu se găsea unul dintre Oscaruri. Statueta câştigată de o tânără subţirică, cu o expresie neliniştită pe faţă, pentru cea mai bună actriţă în rol secundar în filmul despre preşedintele Mao, nu era nicăieri de găsit. Mulţimea ieşea fără grabă din clădire, într-o ordine rezonabilă; numai forţele de securitate ştiau că o bombă s-ar putea afla încă în mijlocul lor.

Olivia stătea cu spatele lipit de perete, concentrată la maximum, şi fulgerător i-a venit o idee. A format un număr

de telefon.

— Scott, a zis ea. Fac pariu că ştiu unde e fata. N-a mai văzut-o nimeni de când a coborât de pe scenă. Fac pariu că s-a dus să vomite de emoţie.

— OK, mă ocup eu de asta, a venit vocea lui Scott.

Câteva clipe s-a auzit în telefon zgomotul paşilor lui grăbiţi. Ea s-a uitat din nou, îngrozită, la ceas.

— OK. Ascultă-mă cu atenţie, Olivia. Am ajuns acolo. O văd; o scot eu afară. Mă ocup eu de asta. Tu nu poţi să faci nimic. Avem un singur minut la dispoziţie. Părăseşte clădirea. Acum. Te iubesc. La revedere.

— Scott! a ţipat ea. Scott! Dar linia era moartă.

Olivia s-a uitat disperată în jur şi s-a îndreptat spre scenă, pe lângă mulţimea care curgea ca un torent de apă şi s-a tras mai în margine, unde curentul era mai slab, ca să se poată mişca mai în voie. Dar chiar în vreme ce înainta, pământul s-a cutremurat sub ei, iar pereţii au părut că se exfoliază. S-au auzit ţipete, s-a iscat panică, iar în aer s-a simţit miros de fum acru – ca acela emanat de focurile de artificii, dar mai acid –, apoi s-au auzit alte explozii, urmate imediat de o bubuitură chiar în partea dinspre scenă.

Olivia a format disperată numărul de telefon.

— Scott! a zbierat ea frenetic în receptor. Scott! Dar telefonul a sunat şi a tot sunat, în vreme ce mulţimea a început să se împrăştie, cuprinsă de panică, în toate direcţiile. Olivia s-a rezemat de perete şi a rămas perfect nemişcată în mijlocul debandadei generale, cu ochii larg deschişi privind în gol. Încet, a început să înţeleagă că

totul se sfârşise cu bine. Echipa de pirotehnişti îşi făcuse datoria cu bombele din toaletă. Zidurile stăteau încă în picioare, în sală nu pătrunseseră schije, nu era nicio bucată de moloz, niciun cadavru.

Nimeni nu părea să fi fost rănit. Cu excepţia singurului bărbat pe care îl iubea.

A format din nou numărul. A sunat şi a tot sunat. Olivia s-a prelins nefericită pe podea şi o lacrimă mare a prins să-i lunece pe obraz, dar tocmai atunci a răspuns cineva.

— Scott? a ţipat ea şi aproape a înghiţit telefonul în înfrigurarea care o cuprinsese.

— Nu, doamnă, nu e Scott, dar e şi el aici.

— Chiar e? E bine?

S-a lăsat o scurtă tăcere.

— Da, doamnă. Cred că s-ar putea spune că e un pic cam murdar, dar pare alcătuit dintr-o singură bucată. A reuşit să arunce Oscarul în toaletă, cu nişte draperii deasupra, iar el şi tânăra domnişoară aproape că au ajuns până la dubita pirotehniştilor să se arunce sub ea. A, da, doamnă, aşteptaţi puţin, vrea să vorbească cu dumneavoastră.

Olivia a aşteptat, a înghiţit, şi-a tras nasul şi s-a şters pe faţă.

— Tu eşti? a zis el pe un ton morocănos. Ţi-am mai spus să nu mă suni la serviciu.

— Nicăieri nu pot să am încredere în tine, a zis ea zâmbind şi ştergându-şi în acelaşi timp lacrimile. Chiar nu te poţi abţine să te dai la tinere fotomodele şi actriţe?

Când avionul Serviciului medical de urgenţă a ajuns deasupra apelor tropicale ale insulei Maui şi a început manevrele de aterizare, telefonul mobil al Oliviei a sunat. Ea şi-a extras pentru o clipă mâna din cea a lui Scott şi a apăsat pe buton.

— Olivia?

— Da.

— Barry Wilkinson la telefon. Uite ce e. Poţi să scrii un articol pentru noi? Doar ai fost acolo, nu? La Oscaruri şi în Sudan. Vrem un articol mare în exclusivitate, gen am-fost-acolo pentru evenimentul săptămânii de pe prima pagină şi un articol pentru ştirea zilei, dacă poţi să trimiţi ceva înainte de ora opt. Numai câteva sute de cuvinte şi câteva citate. Olivia?

— Habar n-am ce tot vorbeşti, a zis ea. Pentru că, dacă ştia un singur lucru cu certitudine, acesta era că nu voia ca faţa să îi apară pe prima pagină a nici unui ziar. Şi aşa avea probabil să trăiască toată viaţa de acum înainte deghizată.

— Uite ce e, scumpete. Ştiu despre MI6. Ştiu că te-ai dus în Sudan, mi-au spus cei de la Elan. Ştiu că ai fost la Oscaruri, că te-am văzut la televizor, cu o perucă roşie pe cap. Şi…

Olivia a ţinut telefonul mai departe de ureche, s-a uitat pe fereastră, a văzut avionul îndreptându-se, deasupra apei strălucitoare a oceanului, a palmierilor şi a nisipului alb, spre pista de aterizare, i-a zâmbit fericită lui Scott, a pus telefonul înapoi la ureche, a ascultat vocea

enervantă a lui Barry care lătra la ea şi i-a spus:

— O, nu fi prostuţ, scumpete. Toate astea nu sunt decât născociri iscate de imaginaţia ta hiperactivă.